GUILLERMO DEL TORO

FORMA APEI

DANIEL KRAUS

POLIROM

GUILLERMO DEL TORO
DANIEL KRAUS

FORMA APEI

Original: *The Shape of Water* (2017)

Traducere din limba engleză şi note:
VERONICA D. NICULESCU

virtual-project.eu

POLIROM
2018

Pentru dragoste, în nenumăratele
sale forme şi chipuri

Subită va fi moartea, ca apa în căderea-i,
subită cum se scutur şi frunză, dar şi floare,
subită precum prima şi ultima suflare;
şi-aidoma de subită, iubito, e durerea.

Conrad Aiken

Nu contează dacă apa este rece sau caldă când
oricum vei fi nevoit să-ţi croieşti drum prin ea.

Pierre Teilhard de Chardin

PRIMORDIU

1

Richard Strickland citeşte directivele generalului Hoyt. Se află la trei mii trei sute de metri. Avionul bimotor se zguduie ca lovit de pumnii unui boxer. Ultima etapă de drum de la Orlando la Caracas, la Bogotá şi la Pijuayal, încheieturile pumnului Peru-Columbia-Brazilia. Directivele chiar că-s directe şi-s presărate cu ştersături negre. Explică, într-o poezie militărească sacadată, legenda unui zeu al junglei. Brazilienii îi spun Deus Brânquia. Hoyt vrea ca Strickland să-i însoţească pe vânătorii profesionişti. Să-i ajute să prindă chestia aia, ce-o fi ea, şi s-o trimită în America.

Strickland abia aşteaptă să-şi vadă treaba făcută. O să fie ultima lui misiune pentru generalul Hoyt. De asta e sigur. Lucrurile pe care le-a făcut în Coreea sub comanda lui Hoyt l-au ţinut legat de general vreme de doisprezece ani. Relaţia asta a lor e o formă de şantaj şi Strickland vrea să se elibereze din ea. O să ducă la capăt treaba asta, cea mai importantă de până acum, iar de pe poziţia ulterioară o să-şi permită să se retragă din serviciul lui Hoyt. După aceea poate să se ducă acasă, în Orlando, la Lainie şi la copii, Timmy şi Tammy. Poate fi soţul şi tatăl care n-a reuşit niciodată să fie, din cauză că nu l-au lăsat chestiile murdare ale lui Hoyt. Poate fi un cu totul alt om. Poate fi liber.

Îşi îndreaptă iarăşi atenţia asupra directivelor. Adoptă atitudinea rece a militarului. Prăpădiţii ăia din America de Sud. Nu e o practică neobişnuită a agricultorilor să dea vina pe sărăcie. Sigur că nu. E un Zeu-Torent nemulţumit de felul în care ei exploatează jungla. Directivele sunt pătate, fiindcă în avionul bimotor picură. Şterge hârtia de pantaloni. Armata Statelor Unite, zice documentul, crede că Deus Brânquia deţine armament militar important. Sarcina lui va fi să protejeze „interesele SUA” şi să ţină echipajul, în cuvintele lui Hoyt, „motivat”. Strickland cunoaşte direct de la sursă teoriile lui Hoyt despre

motivare.

Să se gândească la Lainie. Sau mai bine, ţinând cont de ce s-ar putea să fie nevoit să facă, să nu se gândească la ea.

Sunt justificate înjurăturile obscene ale pilotului în portugheză. Aterizarea e un coşmar. Pista e tăiată efectiv în junglă. Strickland coboară din avion clătinându-se, pentru a constata că arşiţa e vizibilă, o julitură plutitoare. Un columbian îmbrăcat într-un tricou cu Brooklyn Dodgers şi bermude hawaiene îi face semn să vină spre o camionetă. O fetiţă dintr-o remorcă îi aruncă lui Strickland cu o banană în cap, iar el e prea ameţit de zbor ca să reacţioneze. Columbianul îl duce în oraş, trei străzi pline de cărucioare de fructe cu roţi de lemn huruitoare şi copii desculţi cu burţile umflate. Strickland cutreieră prin magazine şi-şi cumpără din instinct: o brichetă, soluţii anti-insecte, pungi de plastic cu închizător, pudră de talc. Tejghelele pe care împinge banii lăcrimează de atâta umiditate.

În avion a învăţat dintr-un ghid de conversaţie. „Você viu Deus Brânquia?”

Negustorii chicotesc şi îşi fâlfâie mâinile pe la gât. Să dea naiba dacă Strickland pricepe ceva. Oamenii ăştia put, duhnesc ca o turmă de vite abia măcelărită. Se îndepărtează, mergând pe o şosea asfaltată care i se topeşte sub pantofi, şi vede un şobolan spinos care se zvârcoleşte în mizeria neagră. Moare lent. Oasele i se vor albi, cufundându-se-n smoală. Asta e cea mai frumoasă şosea pe care Strickland o va vedea în următorul an şi jumătate.

2

Ceasul deşteptător face noptiera să tremure. Fără să deschidă ochii, Elisa caută cu degetele butonul de oprire care-i rece ca gheaţa. Era cufundată într-un vis adânc, blând şi cald şi-ar mai vrea înapoi preţ de-un minut amăgitor. Dar visul scapă căutării celui treaz; aşa se

întâmplă mereu. Era apă, o apă întunecată – atât îşi mai aminteşte. Îngrozitor de multă apă care o împresoară din toate părţile, doar că ea nu se îneca. De fapt, în apa aceea respira mai bine decât aici, în viaţa reală, în încăperile prin care trage curentul, cu mâncare ieftină, cu trosnete de electricitate.

De jos răsună tube şi o femeie ţipă. Eliza oftează cu faţa în pernă. E vineri şi rulează un film nou la Arcade Cinema Marquee, cinematograful non-stop care se află chiar dedesubt, iar asta înseamnă dialoguri, efecte sonore şi semnale muzicale noi, pe care va trebui să le integreze în ritualul ei de trezire dacă vrea să evite şirul de sperieturi care fac să-i stea inima-n loc. Acum se aud trompete; acum mulţimi de oameni care urlă. Deschide ochii, vede mai întâi ora 10:30 P.M. afişată de ceas şi apoi lumina proiectorului strecurându-se în lame printre scândurile din podea, colorând firişoarele de praf în nuanţe Tehnicolor.

Se ridică în capul oaselor şi îşi strânge umerii de frig. De ce miroase a cacao? Mirosul bizar e însoţit de un zgomot neplăcut: o maşină de pompieri la nord-est de Patterson Park. Elisa îşi coboară picioarele pe podeaua rece şi priveşte lumina proiectorului deplasându-se şi licărind. Măcar filmul ăsta nou e mai luminos decât precedentul, un film alb-negru intitulat *Carnavalul sufletelor,* iar culorile vii care-i scaldă picioarele îi permit să alunece înapoi în iluzia visului: e bogată şi are o grămadă de bani, iar vânzătorii se prosternează ajutând-o să probeze o mulţime de pantofi coloraţi. Sunteţi răpitoare, domnişoară. Încălţată cu o asemenea pereche de pantofi, veţi cuceri lumea.

De fapt, lumea a cucerit-o pe ea. Oricâte podoabe cumpărate pe câţiva penny de la vechituri şi-ar prinde pe pereţi, nu poate ascunde lemnul mâncat de termite, nimic nu-i poate distrage atenţia de la gândacii care fug în toate părţile în clipa când aprinde lumina. Alege să nu le mai bage în seamă; singura ei speranţă e să treacă peste o noapte, peste ziua următoare, spre viaţa care urmează. Traversează chicineta, porneşte cronometrul pentru fiert ouă, baga trei oua într-o oală şi se duce la baie.

Elisa face doar baie în cadă. Îşi scoate flanela în timp ce curge apa. La serviciu, colegele îşi lasă revistele pentru femei pe mesele de la cantină şi nenumărate articole au informat-o pe Elisa asupra căror centimetri anume din corpul ei ar trebui să se concentreze. Dar şoldurile şi sânii nu se pot compara cu cicatricele cheloide, roz şi umflate, aflate de-o parte şi de alta a gâtului ei. Se lasă în cadă până o atinge cu umărul dezgolit. Fiecare cicatrice e lungă de şapte centimetri şi merge dinspre jugulară spre laringe. În depărtare, sirena înaintează; locuieşte dintotdeauna în Baltimore, adică de treizeci şi trei de ani, şi poate urmări în gând cum înaintează maşina de pompieri pe Broadway. Cicatricele de pe gâtul ei sunt o hartă, nu-i aşa? Cu locuri prin care a fost şi de care mai bine nu-şi mai aminteşte.

Când se cufundă sub apă până peste urechi, sunetele cinematografului se aud amplificate. *Dacă mori pentru Chemosh,* strigă o fată în film, *vei trăi veşnic!* Elisa nu-i sigură că a auzit bine. Freacă o bucăţică de săpun în palme, bucurându-se de senzaţia că-i mai udă ca apa, atât de alunecoasă încât poate tăia apele ca un peşte. Senzaţiile din visul plăcut o năpădesc iarăşi, apasă asupra ei grele ca trupul unui bărbat. Ceva neaşteptat, copleşitor de erotic; degetele alunecoase îi patinează între coapse. A fost la întâlniri, a făcut sex, toate cele. Dar au trecut ani de-atunci. Când întâlnesc o femeie mută, bărbaţii profită de ea. La nicio întâlnire, nici măcar o dată, niciun bărbat n-a încercat să comunice cu ea cu adevărat. N-au făcut decât să apuce şi să ia, de parcă ea, lipsită de glas asemenea unui animal, chiar *era* un animal. E mai bine aşa. E mai bun bărbatul din vis, neclar cum o fi.

Dar cronometrul, acel nimic infernal, se porneşte să sune, clinc, clinc, clinc. Elisa stropeşte în jur, stânjenită chiar dacă e singură, şi se ridică în picioare, cu apa scurgându-i-se pe membrele strălucitoare. Se înfăşoară într-un halat de baie şi se întoarce tiptil şi tremurând în bucătărie, unde opreşte aragazul şi acceptă veştile proaste ale ceasului: 11:07. Cum de-a pierdut atâta timp? Se strecoară într-un sutien oarecare, îşi încheie nasturii de la

o bluză oarecare, îşi netezeşte o fustă oarecare. S-a simţit mistuitor de vie în vis, dar acum e inertă ca ouăle ce se răcesc pe-o farfurie. Aici, în dormitor, se află şi o oglindă, dar preferă să nu se privească în ea, căci poate i se adevereşte bănuiala şi chiar e invizibilă.

3

Odată ce-a găsit vasul lung de cincisprezece metri la locul stabilit, Strickland îşi foloseşte noua brichetă pentru a arde directivele lui Hoyt, o procedură standard. Acum s-a înnegrit toată hârtia, se gândeşte el, e toată o ştersătură. Ca tot ce e pe-aici, vasul îi jigneşte standardele militare. Un gunoi de nedescris. Coşul e peticit cu bucăţi de tablă. Cauciucurile prinse la copastie par dezumflate. Un cearşaf prins între patru stâlpi asigură singura umbră de pe navă. O să fie foarte cald. Asta e bine. Arşiţa o să-i alunge gândurile chinuitoare la Lainie; la casa lor răcoroasă şi curată; la şoapta palmierilor din Florida. Să-i clocotească mintea până atinge genul ăla de furie necesară într-o asemenea misiune.

Apa maronie, murdară, stropeşte printre stinghiile docului. O parte a celor din echipaj sunt albi, unii-s cafenii, unii-s arămii. Unii sunt vopsiţi şi au piercinguri. Trag cu toţii nişte lăzi umede peste o scândură care se îndoaie alarmant sub greutate. Strickland îi urmează şi ajunge la o carenă pe care e scris cu şablonul *Josefina.* Nişte hublouri mici indică o punte inferioară dintre cele mai superficiale, mare doar cât pentru un căpitan. Cuvântul *căpitan,* în sine, îl roade. Aici Hoyt e singurul căpitan, iar Strickland e locţiitorul lui. N-are niciun chef de cârmaci infatuaţi care au impresia că deţin comanda.

Îl găseşte pe căpitan, un ochelarist mexican cu barbă albă, cămaşă albă, pantaloni albi şi pălărie albă de paie, toate alcătuind un ambalaj fantastic de bombastic. Acesta strigă „Domnu' Strickland!", iar lui Strickland i se pare c-a ajuns într-unul dintre desenele animate *Looney Tunes* ale fiului său: *Doomnu' Striikland!* Memorase numele

căpitanului când zbura pe undeva peste Haiti: Raúl Romo Zavala Henríquez. I se potriveşte din prima, mult înainte să-nceapă să se umfle în pene.

— Poftim! *Escoces* şi *puros cubanos,* prietene, doar pentru tine.

Henríquez îi întinde un trabuc, îşi aprinde şi el unul şi umple două pahare. Strickland e instruit să nu bea în timpul serviciului, dar îi îngăduie lui Henríquez să toasteze.

— *¡To la aventura magnífico!*

Beau, iar Strickland recunoaşte în sinea sa că se simte bine. Orice, numai să ignore pentru o vreme umbra ameninţătoare a generalului Hoyt şi ce-ar însemna pentru viitorul lui Strickland dacă n-ar reuşi să-l „motiveze” cum se cuvine pe Henríquez. Cât bea scotch-ul, arşiţa din viscere echivalează cu cea din junglă.

Henríquez e un om care a petrecut prea mult timp scoţând inele de fum: sunt perfecte.

— Fumează, bea, simte-te bine! Cam ăsta-i tot luxul de care-o să ai parte multă vreme de-acum înainte. E bine că n-ai venit mai târziu, domnu’ Strickland. *Josefina* abia aşteaptă să plece. Ca şi Amazonia, nu stă ea după oameni.

Lui Strickland nu-i place aluzia. Lasă jos paharul şi se uită lung. Henríquez râde, bate din palme.

— Corect. Bărbaţii ca noi, pionieri ai Sertão[1], nu trebuie să-şi exprime neapărat entuziasmul. *Los brasileños* ne onorează cu o vorbă: *sertanista.* Sună bine, *sí?* Pune sângele-n mişcare?

Henríquez povesteşte în detalii anoste călătoria sa la un avanpost al Instituto de Biologia Maritima. Susţine că a atins – cu propriile-i *dos manos!* – fosile în calcar despre care se spunea că seamănă cu descrierile lui Deus Brânquia. Cercetătorii au stabilit că fosilele provin din Perioada Devoniană, care, ştiai, doomnu’ Striikland, că face parte din Era Paleozoică? Asta, continuă Henríquez de parcă ar cânta psalmi, e ceea ce-i atrage pe bărbaţii ca ei în Amazonia. Unde viaţa primitivă e încă în floare. Unde

[1] Una dintre cele patru subregiuni din nord-estul Braziliei.

omul poate da înapoi filele din calendar şi poate atinge ceea ce-i de neatins.

Strickland se abţine o oră până pune întrebarea.

— Ai primit charterul[2]?

Henríquez îşi stinge trabucul şi priveşte încruntat pe hublou. Găseşte acolo ceva la care să rânjească şi începe sa gesticuleze arogant.

— Vezi tatuajele alea de pe feţe? Ştifturile alea din nas. Ăştia nu-s indieni ca Tonto[3] al vostru. Sunt *índios bravos.* Ăştia au în sânge fiecare kilometru de Amazon, de la Negro-Branco pân-la Xingu. Provin din patru triburi diferite. Şi m-am asigurat că-i avem călăuze! Nu-i cu putinţă, domnu’ Strickland, ca expediţia noastră să se rătăcească.

Strickland repetă:

— Ai primit charterul?

Henríquez îşi face vânt cu pălăria.

— Americanii dumitale mi-au trimis prin poştă hărţi trase la şapirograf. Prea bine. *Expedição* noastră *científica* va urma liniile lor şerpuite cât vom putea. Apoi, domnu’ Strickland, mergem pe jos! Îi localizăm pe *vestigios,* ce-a mai rămas de pe urma triburilor originare. Oamenii ăştia au suferit de pe seama industriei mai mult decât îţi poţi imagina dumneata. Strigătele le sunt înghiţite de junglă. Noi însă o să venim cu gânduri paşnice. Le vom oferi daruri. Dacă Deus Brânquia există, ei vor fi cei care ne vor spune unde să-l găsim.

Cum ar zice generalul Hoyt, căpitanul e motivat. Strickland îi recunoaşte măcar atâta merit. Dar există şi semnale de alarma. Dacă e să ştie ceva despre teritoriile sălbatice, atunci Strickland ştie că te pătezi şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Nu te îmbraci în haine albe decât dacă habar n-ai în ce naiba te-ai băgat.

---

[2] Contractul naval care cuprinde traseul şi necesităţile călătoriei.

[3] Personaj ficţional din seriale western americane difuzate la televiziune şi radio. În spaniolă, *tonto* se traduce prin tont, prost, nătâng.

4

Elisa evită peretele de la apus al dormitorului până în ultima clipă, aşa încât priveliştea să o frapeze şi să o inspire. Nu este o cameră mare, aşa că nici peretele nu-i mare: doi metri şi jumătate pe doi metri şi jumătate, şi fiecare centimetru e acoperit de pantofi cumpăraţi de-a lungul anilor din magazine ieftine sau de second hand. Cei cu toc jos, uşori ca fulgul, cu tocul şi botul de altă culoare decât restul, cireaşă şi scorţişoară. Cei Customcraft, în două nuanţe, cu vârful ca o sapă. Cei cu vârf decupat, din satin de culoarea şampaniei, ca o revărsare de şifon la o nuntă. Cei cu toc de şapte centimetri de la Town & Country, de-un roşu aprins: când îi porţi, picioarele îţi par delicat acoperite cu petale de trandafir. Exilaţi pe la margini sunt papucii fără barete, murdari, pantofii cu călcâi decupat, mocasinii ieftini din imitaţie şi sandalele urâte de piele întoarsă care au doar valoare sentimentală.

Fiecare pantof atârnă într-un cui mic pe care ea, biet chiriaş, nu avea dreptul să-l bată. Nu stă bine cu timpul, dar chiar şi-aşa zăboveşte un pic, alegându-şi cu grijă o pereche de pantofi uşori, cu toc jos, marca Daisy, cu o floare albastra de piele prinsă pe-o baretă simplă de plastic, de parcă alegerea ar avea o importanţă crucială. Şi are. Pantofii de la Daisy vor fi singura ei formă de răzvrătire din noaptea asta şi din fiecare noapte. Picioarele sunt legătura ta cu pământul, iar când eşti sărac, nicio palmă din pământul pe care calci nu-ţi aparţine.

Se aşază pe pat ca să se încalţe. Zici că-i un cavaler care-şi vâră mâinile într-o pereche de mănuşi-armură. În timp ce-şi mişcă degetele ca să i se aşeze cum trebuie, îşi lasă privirea să hoinărească pe maldărul de discuri vechi. Majoritatea au fost cumpărate la mâna a doua cu ani în urmă şi aproape toate au imprimate în suprafaţa de polimer, alături de muzică, şi nişte amintiri fericite.

The Voice of Frank Sinatra: dimineaţa în care a ajutat un voluntar care asigura traversarea şcolarilor în siguranţa la o zebră să elibereze nişte pui pufoşi şi maronii de sub

grilajul unei guri de canalizare. *One O'Clock Jump* al lui Count Basie: ziua în care a văzut o minge de baseball rătăcită, rară ca un vânturel de seară, ţâşnind din Memorial Stadium şi ricoşând dintr-un hidrant. *Stardust* al lui Bing Crosby: după-amiaza în care ea şi Giles i-au văzut pe Stanwyck şi MacMurray în *Remember the Night,* la cinematograful de jos, iar Elisa a rămas în pat tot restul zilei, lăsând acul pe piesa lui Bing şi întrebându-se dacă nu cumva şi ea, asemenea hoaţei cumsecade interpretate de Stanwyck, ispăşeşte o pedeapsă în viaţa asta plină de greutăţi şi dacă n-o s-o aştepte şi pe ea cineva ca MacMurray în ziua în care o să fie eliberată.

Ajunge: n-are niciun sens. N-o aşteaptă şi n-a aşteptat-o nimeni niciodată, şi cu atât mai puţin ceasul de la serviciu care pontează intrarea. Îşi pune paltonul, ia farfuria cu ouă. Mirosul ciudat de cacao devine evident când iese pe coridorul scurt, sufocat de role de film prăfuite în care se ascund cine ştie ce comori de celuloid. Pe dreapta, celălalt apartament din clădire. Bate de două ori înainte să intre.

5

Pleacă în mai puţin de o oră. Sezonul uscat este o-ncântare, spun călăuzele; se numeşte *verão.* Sezonul ploios e o tragedie; nimeni n-o să-i spună vreodată lui Strickland cum se numeşte. Din sezonul umed precedent au rămas moştenire *furos,* scurtăturile inundate care taie coturile făcute de fluviu, iar *Josefina* profită de ele cât timp se mai poate. Aceste serpentine ca nişte juguri transformă Amazonul într-un animal. Ţâşneşte. Se ascunde. Tabără înainte. Henríquez chiuie de bucurie şi accelerează, iar jungla verde cu miros de turbă se umple de fum negru şi toxic. Strickland se apucă de copastie, priveşte în apă. Este de-un maro ca de cacao cu lapte cu spumă de bezea. Ierburi gigantice, înalte de patru metri şi jumătate, se zbârlesc pe maluri ca spinarea unui urs uriaş ce se trezeşte.

Lui Henríquez îi place să lase comanda pe mâna

secundului pentru ca el să poată face însemnări în jurnalul de bord. Se laudă că scrie pentru publicare şi faimă. Toată lumea o să cunoască numele marelui explorator Raúl Romo Zavala Henríquez. Dezmiardă pielea în care e legat jurnalul de bord, probabil visând la o fotografie de autor de-o îngâmfare pe măsură. Strickland îşi ascunde ura, dezgustul şi teama. Toate trei te încurcă. Toate trei te *dau* pierzaniei. Hoyt l-a învăţat asta în Coreea: Să-ţi faci treaba şi-atât. Cel mai avantajos sentiment este să nu simţi absolut nimic.

Monotonia însă ar putea fi cel mai parşiv ucigaş din junglă. Zi după zi, *Josefina* se deplasează pe o panglică nesfârşită de apă, pe sub spirale de ceaţă dilatate. Într-o zi, Strickland priveşte în sus şi descoperă o pasăre mare şi neagră, ca o pată unsuroasă pe cerul albastru. Un vultur. Acum, că l-a observat, îl vede în fiecare zi făcând inele leneşe, aşteptându-l să moară. Strickland e bine înarmat, are o armă automată Stoner M63 şi-un Beretta 70 în toc şi-l mănâncă palma să împuşte pasărea. Pasărea e Hoyt, care-l supraveghează. Pasărea e Lainie, care-şi ia la revedere.

Nu ştie care din ei e.

Navigatul e periculos noaptea, aşa că nava ancorează. De obicei, Strickland alege să stea singur la proră. N-are decât să şuşotească echipajul. N-au decât să se holbeze *índios bravos* ca la un soi de monstru american. În seara asta, luna e o gaură mare tăiată în carnea nopţii pentru a scoate la iveală un os decolorat şi luminos, iar Strickland nu-l observă pe Henríquez care se furişează-nspre el.

— Vezi? Rozul jucăuş?

Strickland e furios, nu pe căpitan, ci pe sine. Ce fel de soldat îşi lasă spatele neacoperit? Şi-n plus, e prins uitându-se la lună. E ceva feminin, ceva ce-ar face Lainie, care i-ar mai cere şi s-o ţină de mână. Ridică din umeri, sperând că Henríquez va pleca. Dar căpitanul îi face semne cu jurnalul de bord. Strickland se uită în depărtare şi vede un salt unduitor şi stropi argintii.

— *Boto*[4]*,* zice Henríquez. Delfin de râu. Ce zici? Doi metri? Doi jumate? Doar masculii sunt aşa roz. Ce noroc pe noi să vedem unul. Foarte solitari, masculii *boto.* Le place să stea singuri.

Strickland se întreabă dacă Henríquez se ţine de glume, bătându-şi joc de tendinţa lui de-a sta deoparte. Căpitanul îşi scoate pălăria de paie, părul alb îi străluceşte în lumina lunii.

— Ştii legenda lui *boto*? Bănuiesc că nu. Vă-nvaţă mai mult de arme şi gloanţe, ă? Mulţi dintre localnici cred că delfinul roz de râu e un *encantado*, adică din ăia care-şi schimbă forma. În nopţi ca asta se transformă într-un bărbat irezistibil de frumos şi se duce în cel mai apropiat sat. Îl poţi recunoaşte după pălăria pe care o poartă ca să-şi mascheze orificiul de respiraţie. Astfel deghizat, le seduce pe cele mai frumoase femei din sat şi le duce în casa lui de sub apele fluviului. Aşteaptă şi-o să vezi. O să întâlnim foarte puţine femei noaptea pe fluviu, aşa de tare se tem să nu fie răpite de *encantado.* Dar cred că e o poveste optimistă. Oare nu-i preferabil un paradis subacvatic unei vieţi de sărăcie, pline de incesturi şi violenţă?

— Se apropie.

Strickland n-a vrut s-o spună cu voce tare.

— Ah! Atunci e clar c-ar trebui să ne alăturăm celorlalţi. Se spune că dacă te uiţi în ochii unui *encantado,* eşti blestemat să ai coşmaruri până-ţi pierzi minţile.

Henríquez îl bate pe spinare pe Strickland, ca un prieten ce nu-i este, şi se îndepărtează agale, fluierând. Strickland îngenunchează lângă copastie. Delfinul plonjează ca o andrea. Pesemne că e obişnuit cu bărcile. Pesemne că vrea resturi de peşte. Strickland îşi scoate pistolul Beretta din toc şi ţinteşte în locul unde estimează că va ieşi delfinul. Legendele, care-s rodul imaginaţiei, nu merită să trăiască. Realitatea dură, asta caută Hoyt şi asta trebuie să găsească Strickland dacă speră să scape cu viaţă de-aici. Forma delfinului devine vizibilă sub apă. Strickland

[4] Numele portughez dat unor specii de delfini din Amazon.

aşteaptă. Vrea să-l privească în ochi. El o să fie cel aducător de coşmaruri. El o să fie cel care va face jungla să-şi piardă minţile.

6

În celălalt apartament, o întâmpină o gloată veselă: casnica zâmbitoare, soţi surâzători, copii încântători, adolescenţi încrezuţi. Dar toţi aceştia nu sunt mai reali decât rolurile interpretate la Arcade Cinema. Sunt personaje în reclame şi, deşi aceste picturi originale sunt executate cu o nemaipomenită măiestrie, niciuna nu e înrămată. *Rimel rezistent la apă uşor de demachiat* e folosită pentru a acoperi o crăpătură pe unde pătrundea frigul. *Pudra de faţă luminoasă* ţine deschisă o uşă pe unde trage curentul. *Ciorapii de care se îndrăgostesc 9 din 10 femei* a primit o nouă utilizare, de masă pe care stau cutiile de vopsea pentru pictura aflată în lucru. Această lipsă de mândrie o deprimă pe Elisa, deşi toate cele cinci pisici de aici nu sunt de acord. Pânzele împrăştiate le oferă nişte câmpuri minunate pentru vânătoarea de şoareci.

O pisică se făleşte cu mustăţile ei lângă o meşă pe care o roteşte pe-un craniu uman numit Andrzej, din motive pe care Elisa nu şi le poate aminti. Artistul, Giles Gunderson, o uşuie şi pisica pleacă cu un salt, mieunând a răzbunare când va veni vremea mersului la litieră. Giles se sprijină de şevalet şi mijeşte ochii privind prin ochelarii cu ramă de baga stropiţi de vopsea. O a doua pereche de ochelari i se sprijină pe frunte deasupra sprâncenelor stufoase, iar a treia e cocoţată în creştetul chel.

Elisa se înalţă pe vârfuri, în pantofii ei Daisy, ca să privească la tablou peste umărul lui: o familie de capete fără trup planând deasupra unei cupole de gelatină roşie, cei doi copii sporovăind ca nişte maimuţoi flămânzi, tatăl ciupindu-şi bărbia căzut în admiraţie, iar mama arătând satisfăcută de pompoasa-i creaţie. Giles se luptă cu buzele tatălui; Elisa ştie că se chinuie cu figurile bărbăteşti. Se apleacă mai mult şi vede cum propriile lui buze încep să

contureze zâmbetul pe care încearcă să-l picteze, şi e atât de adorabil, încât Elisa nu se poate abţine: se apleacă iute şi-l sărută pe bătrân pe obraz.

El ridică privirea surprins şi chicoteşte.

— Nu te-am auzit intrând! Cât e ceasul? Te-au trezit sirenele? Pregăteşte-te, scumpo, pentru noi culmi ale patosului. Zice la radio că arde fabrica de ciocolată. Oare poate exista ceva mai cumplit? Pun pariu că toţi copiii se zvârcolesc în somn.

Giles zâmbeşte sub o mustaţă fină, foarte subţire, şi ţine ridicată câte o pensulă în fiecare mână, una roşie, una verde.

— Tragedie şi încântare, zice, mână-n mână.

În spatele lui Giles, un televizor alb-negru de mărimea unei cutii de pantofi, aşezat pe un cărucior cu rotile, pulsează electricitate statică prin stăruinţa unui film ce se difuzează seara târziu. Mr. Bojangles dansează step urcând cu spatele pe o scară. Elisa ştie că o să-l înveselească pe prietenul ei. Repede, înainte ca Bojangles să fie nevoit să încetinească pentru Shirley Temple, Elisa îi face semnul cu două degete pentru „uite”.

Giles se uită şi bate din palme, amestecând vopseaua roşie cu cea verde. E incredibil ce face Bojangles, iar Elisa se ruşinează simţind o izbucnire de mândrie: ea ar fi ţinut pasul cu el mai bine decât Shirley Temple, dar asta dacă lumea în care s-a născut ar fi fost cu totul diferită. Şi-a dorit dintotdeauna să danseze. De aici toţi pantofii ei: sunt energie potenţială, abia aşteptând să fie folosită. Mijeşte ochii la televizor şi prinde ritmul, ignorând muzica de la cinematograful de jos care îi face concurenţă, şi se lansează într-un step sincronizat cu Bojangles. Nu-i rău – ori de câte ori Bojangles bate cu piciorul într-o contratreaptă, bate şi Elisa în cel mai apropiat lucru, adică în scăunelul lui Giles, ceea ce-l face să râdă.

— Ştii cine mai putea să-ncingă o scară? James Cagney! Am văzut noi cumva împreună *Yankee Doodle Dandy?* Ah, ar trebui. Cagney coboară pe o scară. E de milioane. Şi începe să zvârle din picioare de zici că i-a luat foc fundul.

O improvizaţie sută la sută, şi ce periculoasă! Dar aşa-i arta adevărată, draga mea – periculoasă.

Elisa îi întinde farfuria cu ouă şi îi face semn: „Mănâncă, te rog”.

El surâde trist şi ia farfuria.

— Cred că fără tine aş fi un artist al foamei, în cel mai puţin metaforic sens. Să mă trezeşti când te-ntorci acasă, da? Fac eu cumpărăturile: mic dejun pentru mine, cină pentru tine.

Elisa încuviinţează, dar arată cu severitate spre patul rabatabil blocat în poziţie verticală.

— Când îl cheamă cofrajele fructelor zemoase, Giles Gunderson răspunde! Şi-atunci, promit: mă duc în ţara viselor.

Bărbatul sparge un ou de *Ciorapii de care se îndrăgostesc 9 din 10 femei* şi îşi trece o pereche de ochelari peste celelalte două. Pe faţă îi reapare zâmbetul pe care încearcă să-l picteze: zâmbetul ăsta e un pic mai larg acum, iar Elisa e bucuroasă. Numai fanfara din cadrul final al filmului de dedesubt o readuce la realitate. Ştie ce-o să se întâmple în continuare: o să apară cuvântul *Sfârşit* pe ecran, o să curgă genericul cu numele actorilor, în sală se vor aprinde luminile şi atunci n-o să mai poţi ascunde cine eşti cu adevărat.

7

Băştinaşii sunt nişte mutanţi, pe ei nu-i încetineşte arşiţa, înaintează, se caţără, hăcuiesc. Strickland n-a văzut în viaţa lui atâtea macete. Ei le zic *falcóns,* şoimi. Ziceţi-le cum vreţi. El o să-şi ia M63-ul, mersi. Expediţia pe uscat începe printr-o străpungere croită cu plugul de-a dreptul în pădurea tropicală de vreun erou uitat. Înainte de ora 11, găsesc plugul năpădit de plante târâtoare, din scaun creşte un filodendron. Bine – până la urmă, n-o să-şi taie drum prin junglă cu focuri de armă. Ia şi el o macetă.

Strickland se consideră puternic, dar până după-amiaza muşchii i se lichefiază. Jungla, asemenea vulturului,

depistează slăbiciunea. Vrejuri de viţă smulg pălării de pe capete. Ţepuşe de bambus înjunghie braţele întinse. Viespi cu ace lungi cât degetul se agită pe cuiburi ca de hârtie, abia aşteptând un motiv să roiască, iar toţi cei ce trec de ele tiptil răsuflă uşuraţi. Un om se sprijină de un copac. Scoarţa parcă e storcită. Nu-i scoarţă. Copacul e acoperit de termite care acum i se îmbulzesc pe mânecă, în căutarea unei vizuine. Călăuzele n-au hărţi, dar tot arată, arată, arată.

Trec săptămâni. Poate luni. Nopţile sunt mai rele ca zilele. Îşi dau jos pantalonii grei ca piatra din cauza noroiului uscat, îşi scurg litrii de sudoare din ghete şi zac în hamace cu plasă împotriva ţânţarilor, neajutoraţi ca nişte prunci, ascultând orăcăitul broaştelor şi vaietul malaric al ţânţarilor. Cum poate da claustrofobie un spaţiu atât de amplu? El vede peste tot chipul lui Hoyt, în nodurile ciupercilor de copac, în modelul din carapacea ţestoasei de Amazon cu pete galbene, în formaţia de zbor a papagalilor-zambilă albaştri. Pe Lainie n-o vede nicăieri. Abia dacă o poate simţi, ca un puls ce se stinge. Asta îl alarmează, dar aici sunt multe motive de alarmă, clipă de clipă.

La câteva zile de mers, ajung într-un sat de *vestigios.* Un mic luminiş. *Malocas*[5] acoperite de stuf. Blănuri de animale întinse între copaci. Henríquez se agită de colo, colo, spunându-le oamenilor să-şi lase macetele. Strickland se supune, dar numai ca să-şi apuce arma mai bine. Să fie înarmat, nu asta-i treaba lui? Peste câteva minute, din bezna malocăi se ivesc trei chipuri. Strickland tremură, o senzaţie neliniştitoare pe o asemenea arşiţă. În curând, după chipuri apar şi trupuri, traversând luminişul ca nişte păianjeni.

Strickland simte că i se face rău văzând asta. Arma îi zvâcneşte. Să-i cureţe. E şocat de gândul ăsta. E un gând de-al lui Hoyt. Dar e ademenitor, nu-i aşa? Să-şi ducă iute misiunea la capăt. Şi să se întoarcă acasă, să vadă dacă

[5] Căsuţe străvechi, lungi, specifice băştinaşilor de pe Amazon, mai ales în Columbia şi Brazilia.

mai e acelaşi bărbat ca la plecarea din Orlando. În timp ce Henríquez scoate la iveală cu grijă oalele aduse în dar, iar una dintre călăuze încearcă să găsească o limbă comună, oricât de stâlcită, încă vreo doisprezece *vestigios* se preling ca sângele din umbră pentru a se holba la armele lui, la macetă, la pielea lui albă, spectrală. Se simte jefuit şi nu găseşte nicio plăcere în festivitatea care urmează. Ouă de păsări de apă sălbatice, acre, coapte pe foc. Un soi de ritual cam stupid, care include mâzgălitul cu vopsea pe gâtul şi feţele celor din echipaj. Strickland aşteaptă să se încheie. Henríquez o să ajungă la momentul în care să-i poată întreba de Deus Brânquia. Ar face bine să se grăbească. Strickland n-o să mai suporte multe înţepături de insecte înainte să se-apuce de treabă în stilul lui.

Când Henríquez se îndepărtează de foc ca să-şi întindă hamacul, Strickland îi taie calea.

— Te-ai dat bătut.

— Mai sunt şi alţi *vestigios.* O să-i găsim.

— Luni de zile pe fluviu şi-acum vrei să renunţăm aşa.

— Ei cred că dacă vorbesc despre Deus Brânquia, îi slăbesc puterile.

— Ăsta ar putea fi un semn că-i pe-aproape. Că-l protejează.

— Ah, deci ai început să crezi?

— Nu contează ce cred eu. Sunt aici ca să-l găsesc şi să mă duc acasă.

— Nu-i aşa de simplu, ca şi cum l-ai proteja pe celălalt. Jungla înseamnă mai mult. Cum ziceţi voi? Cu dus şi întors? Să coexişti? Oamenii ăştia cred că toate lucrurile din natură sunt legate între ele. Când pătrund invadatorii ăştia ca noi e de parcă ai aprinde un foc. Totul arde.

Ochii lui Henríquez au coborât la M63.

— Îţi ţii foarte strâns arma, domnu' Strickland.

— Am familie. Dumneata vrei să stai aici un an întreg? Sau doi ani? Crezi c-o să rămână atât de mult pe-aici echipajul dumitale?

Strickland lasă cea mai mânioasă dintre privirile lui să-şi facă treaba. Henríquez nu mai e atât de puternic încât să

reziste unei asemenea priviri. Sub costumul lui alb împuţit, a rămas doar un schelet. O puzderie de muşcături de căpuşe îi supurează pe la gât şi-i sângerează de la scărpinat. Strickland l-a zărit cum se abate de la drum ca să vomite fără să-l vadă oamenii lui. Îşi strânge jurnalul de bord ca să nu-i mai tremure mâinile. Strickland ar vrea să arunce la pământ grămada aia de hârtii fără nicio valoare şi să bage câteva gloanţe în ea. Poate că asta l-ar menţine motivat pe căpitan.

— Băştinaşii cei tineri, oftează Henríquez. Adună-i după ce adorm ăia mai în vârstă. Avem capete de topor şi gresii cu care putem negocia. S-ar putea să vorbească.

Şi vorbesc. Adolescenţii se lăcomesc când văd prada şi îl descriu pe Deus Brânquia cu atâtea detalii, încât Strickland se pomeneşte convins. Asta nu-i o legendă ca aia cu delfinii roz din fluviu. Ăsta-i un organism viu, un fel de om-peşte care înoată, mănâncă şi respiră. Băieţii, tentaţi de harta lui Henríquez, bat cu degetele pe zona afluentului Tapajos[6], recunoscând-o. De generaţii în şir, Deus Brânquia migrează în funcţie de anotimp, tălmăceşte călăuza. Strickland spune că i se pare o aiureală. Păi, doar nu sunt mai mulţi? Călăuza întreabă. Erau mai demult, zic băieţii. Acum mai e doar unul. Câţiva băieţi încep să plângă. Interpretarea lui Strickland este că se tem că lăcomia lor periclitează soarta Zeului-Torent. Aşa şi este.

8

Vizavi de staţia de autobuz în care stă Elisa se află două magazine. Elisa s-a uitat la ele de mii de ori; dar niciodată n-a intrat în vreunul în timpul programului. I se pare că dacă ar face asta ar fi aproape ca şi cum ar spulbera un vis. Primul este Kosciuszko Electronics. Marea ofertă de azi este TV COLOR CU ECRAN MARE ŞI FINISAJ DIN LEMN DE NUC, iar câteva exponate, fiecare cu picioare ca antenele Sputnikului, transmit ultimele imagini ale nopţii.

[6] Râu din Brazilia, afluent important al Amazonului.

Steagul american lasă locul „Codului de bune practici”[7] înainte de încheierea emisiei, un semn care îi confirmă Elisei că este în întârziere. Se roagă să vină autobuzul. La cine se ruga în seara asta fata din film? La Chemosh? Poate că Chemosh se mişcă mai repede decât Dumnezeu.

Îşi mută privirea la al doilea magazin. Julia’s Fine Shoes. Nu ştie cine-i Julia, dar în seara asta o invidiază aşa de tare, încât îi dau lacrimile; femeia asta curajoasă şi independentă, care are afacerea ei în cartierul Fells Point[8], cu siguranţă frumoasă, cu păr care-i tresaltă când merge şi cu pasul vioi, aşa de încrezătoare în valoarea magazinului ei, încât în loc să stingă luminile noaptea, lasă un spot aprins pe o singură pereche de pantofi aşezată pe o coloană ivorie.

Tactica funcţionează. Ah, şi-ncă cum. În serile când nu e-n întârziere, Elisa trece strada şi-şi sprijină fruntea de vitrină ca să vadă mai bine. Baltimore nu-i locul potrivit pentru pantofii ăştia; nu prea i se pare că au ce căuta dincolo de aleile pariziene. Sunt de mărimea ei, cu botul pătrat şi atât de joşi, încât ar aluneca din picior dacă n-ar fi călcâiul ăla comod, înclinat spre interior. Arată ca nişte copite, la modul cel mai bun: de unicorni, de nimfe, de silfi. Fiecare centimetru de lamé e incrustat cu sclipici argintiu, iar tălpile interioare strălucesc ca oglinda – efectiv se poate privi în ele. Pantofii stârnesc în Elisa nişte sentimente pe care credea că orfelinatul le-a scos cu bătaia din ea pe când era adolescentă. Cum ar fi acela că ar putea ajunge în te miri ce locuri. Că ar putea deveni ceva. Că totul se află în domeniul posibilului.

Chemosh îi răspunde rugăminţilor: autobuzul coboară dealul şuierând. Ca de obicei, şoferul e prea bătrân, prea obosit, prea apatic ca să conducă atent. Autobuzul

---

[7] Codul de bune practici al televiziunilor, set de reguli etice adoptat de Asociaţia Naţională a Posturilor de Televiziune din SUA în 1951. Sigla era afişată la încheierea programului, din 1952 până la începutul anilor ’80.

[8] Cartier istoric din sud-estul Baltimore-ului, situat pe ţărmul nordic al Portului Baltimore.

înaintează greoi pe Eastern, greoi pe Broadway şi goneşte spre nord, pe lângă luminile maşinilor de pompieri ca nişte bătăi ale inimii şi pe lângă sângele revărsat din fabrica de ciocolată ce se topeşte. Măcar acest ravagiu cu limbi săltăreţe e un soi de viaţă, iar Elisa se suceşte ca să privească, simţind pentru un minut că nu huruie prin mizeria civilizaţiei, ci mai degrabă goneşte printr-o junglă feroce şi primejdioasă.

Toate se micşorează văzute de pe lunga alee a Centrului de Cercetări Aerospaţiale Occam, în lumina galbenă a lămpilor. Elisa îşi lipeşte faţa rece de geamul şi mai rece ca să distingă ceasul luminat de pe indicator: 11.55. Pantofii ei ating o singură treaptă în saltul pe care-l face când coboară din autobuz. Trecerea de la schimbul doi cel aglomerat la schimbul de noapte cu foarte puţini angajaţi e un haos, iar asta-i permite Elisei să meargă repede, sărind ca o gazelă dinspre autobuz şi înaintând ca o căprioară pe trotuarul de la serviciu. Sub reflectoarele necruţătoare de afară – toate luminile de la Occam sunt necruţătoare – pantofii ei sunt nişte pete albastre.

E un drum de doar un etaj cu liftul, însă unele dintre laboratoare seamănă mai degrabă cu nişte hangare, aşa încât călătoria durează jumătate de minut. Cabina se deschide într-un spaţiu pe două etaje, unde personalul este ghidat cu ajutorul unor stâlpişori pe o alee îngustă. La trei metri înălţime de podea, într-o cameră de observaţie închisă cu plexiglas, stă David Fleming. Născut cu un clipboard în locul mâinii stângi, omul se apleacă pentru a-şi vedea mai bine supuşii. Fleming e cel care a intervievat-o la angajare, cu peste zece ani în urmă, şi se află încă aici, privirea lui de hienă fiind cea care-l propulsează tot mai sus pe scara ierarhică an după an. Conduce toată clădirea acum, dar tot nu se poate abţine să se amestece în treburile angajaţilor din treptele inferioare. În aceeaşi perioadă de timp, Elisa a ajuns unde ajung îngrijitorii: nicăieri.

Elisa îşi blestemă pantofii Daisy. Sar în ochi, ceea ce şi trebuie, dar treaba asta e cu două tăişuri. Colegii ei din

schimbul de noapte sunt mult înainte: Antonio, Duane, Lucille, Yolanda şi Zelda, primii trei dispărând pe coridor în vreme ce Zelda îşi caută cartela de parcă ar alege ceva dintr-un meniu. Cartelele se introduc în aceleaşi fante zi după zi; Zelda o lălăie de dragul Elisei, fiindcă Yolanda e în urma Zeldei, iar dacă apucă să intre Yolanda, o să se mocăiască la perforator ca s-o facă pe Elisa să apară cu o întârziere crucială de un minut.

N-ar trebui să fie mâncătoria asta. Zelda e negresă şi-i grasă. Yolanda e mexicancă şi nepretenţioasă. Antonio e un dominican saşiu. Duane e o corcitură fără niciun dinte în gură. Lucille e albinoasă. Elisa e mută. Pentru Fleming, ei sunt cu toţii la fel: nepotriviţi pentru altă muncă şi, prin urmare, de încredere. Elisa se simte umilită de faptul că s-ar putea ca el să aibă dreptate. Îşi doreşte să fi putut vorbi ca să se poată urca în picioare pe banca din vestiar şi să-şi mobilizeze colegii de muncă cu un discurs despre cum ar trebui să aibă grijă unul de celălalt. Dar nu aşa merg treburile la Occam. Din câte-şi dă ea seama, nici în America.

Cu excepţia Zeldei, care întotdeauna a fost protectoare cu Elisa. Zelda se scotoceşte prin geantă după nişte ochelari pe care toată lumea ştie că nu-i poartă, alungând cu o fluturare a mâinii toate nemulţumirile Yolandei despre ceasul de pontaj care ticăie. Elisa hotărăşte că acest curaj al Zeldei trebuie egalat de al ei. Se gândeşte la Bojangles şi ţâşneşte înainte în paşi de mambo printre colegii care cască şi trece în paşi de foxtrot de toţi cei care-şi încheie hainele. Fleming o să-i zărească pantofii albaştri care gonesc, iar comportamentul ei va fi notat pe o listă; la Occam, tot ce nu înseamnă prăbuşire de oboseală ridică suspiciuni. Şi totuşi, în secundele necesare ca s-o ajungă din urmă pe Zelda, dansul o eliberează pe Elisa de toate acestea. Se ridică deasupra pământului şi pluteşte de parcă nici n-ar fi ieşit din baia aceea minunată şi caldă.

9

Mâncarea li se termină la sud-vest de Santarém. Membrii echipajului sunt slăbiţi, lihniţi de foame, ameţiţi. Din fericire, e plin de maimuţe gălăgioase care-şi râd de ei. Aşa că Strickland începe să tragă. Maimuţele cad ca fructele de aguaje, iar bărbaţii icnesc de groază. Asta îl enervează pe Strickland. Înaintează cu maceta ridicată spre o maimuţă împuşcată în burtă. Animalul cu blană fină s-a chircit într-un ghem jalnic, plângând cu palmele apăsate pe faţă. Seamănă cu un copil. Cu Timmy sau Tammy. E de parcă ar măcelări copii. Amintiri subite din Coreea. Copiii, femeile. Asta a devenit? Maimuţa care-a supravieţuit ţipă de jale, iar sunetul îi sfredeleşte craniul lui Strickland. Se întoarce şi atacă un copac cu maceta până acesta scuipă lemn alb.

Ceilalţi bărbaţi adună corpurile şi le aruncă în apă clocotindă. Ei n-aud maimuţele ţipând? Strickland rupe nişte muşchi şi-şi astupă urechile. Nu ajută. Ţipetele, ţipetele. Prânzul constă în nişte gheme gri şi cauciucate de zgârciuri de maimuţă. El nu merită să mănânce, dar o face oricum. Ţipetele, ţipetele.

Sezonul ploios, sau cum mă-sa i-or zice ei, îi dibuieşte. Ruperea de nori e fierbinte, parcă ar fi împroşcaţi cu măruntaie. Henríquez nu se mai chinuie să-şi şteargă aburul de pe ochelari. Merge aşa, orb. *Este* orb, se gândeşte Strickland. Orb crezând că ar putea conduce expediţia asta. Henríquez, care n-a luptat niciodată într-un război. Henríquez, care nu poate auzi ţipetele maimuţelor. Ţipetele, îşi dă seama Strickland, sunt exact ca ale sătenilor din Coreea. Dar aşa cumplite cum sunt, sunetele astea îi spun lui Strickland ce are de făcut.

Nu-i nevoie de o instigare la revoltă. Uzura îşi face treaba. Un peşte candiru, agitat de ploaia puternică, îi intră în uretră ofiţerului secund când acesta urinează în râu. Trei bărbaţi îl duc în cel mai apropiat oraş şi nimeni nu-i mai revede vreodată. În ziua următoare, un inginer peruvian se trezeşte plin de urme de înţepături purpurii. Un liliac vampir. Inginerul şi-un prieten de-al lui sunt superstiţioşi. Dispar. După câteva săptămâni, din cauza

unei plase de ţânţari rupte, unul dintre *índios bravos* e muşcat până la moarte, acoperit de un strat ca o pătură de furnici *tracuá.* În fine, boţmanul mexican, cel mai bun amic al lui Henríquez, e muşcat de gât de o viperă *papagaio* de-un verde aprins. În câteva secunde, îi ţâşneşte sânge din fiecare por de pe trup. Nu are nicio şansă. Generalul Hoyt l-a învăţat pe Strickland unde să-şi aşeze Beretta, chiar la baza craniului boţmanului, astfel că moartea vine iute.

Aşa c-au rămas cinci. Cu călăuzele, şapte. Henríquez se ascunde sub punte, umplându-şi jurnalul de bord cu transcrierea coşmarurilor de peste zi. Pălăria lui de paie, cândva atât de băţoasă, a fost decăzută la rang de ploscă. Strickland îl vizitează şi chicoteşte auzind mormăitul bizar al căpitanului.

— Eşti motivat? îl întreabă Strickland. Eşti motivat?

Pe Richard Strickland nu-l întreabă nimeni dacă *el* e motivat. Până acum, nu avea un răspuns. N-a dat nicio clipă doi bani pe Deus Brânquia, asta-i clar. Dar acum nu-şi doreşte nimic mai mult pe lume. Deus Brânquia i-a făcut ceva, l-a schimbat într-un fel ireversibil, aşa bănuieşte. O să-l captureze cu ce-a mai rămas din echipajul *Josefinei* – păi, nu sunt şi ei acum nişte *vestigios*? Şi-apoi acasă, în sfârşit acasă, fie ce-o fi. Se masturbează sub o ploaie toridă peste un cuib plin cu pui de şerpi, imaginându-şi o partidă de sex tăcută şi aşezată cu Lainie. Două trupuri uscate mişcându-se ca nişte blocuri de lemn pe-o stepă nemărginită de cearşafuri albe bine întinse. O să reuşească, o să ajungă iarăşi acolo. Da, da. O să facă ce-i spun maimuţele şi-o să se termine cu toate astea.

10

Elisa obişnuia să-şi schimbe pantofii extravaganţi şi să se încalţe cu nişte tenişi în vestiar. Dar resimţea asta ca pe-o retezare, mâna ei fiind securea. Nu poţi face curăţenie în pantofi cu toc – asta era una dintre maximele lui Fleming în ziua în care o angajase. Nu ne permitem să alunece şi să cadă cineva. Şi, de asemenea, fără tocuri

negre, fiindcă pe unele dintre pardoselile laboratoarelor sunt *urme ştiinţifice* şi nu putem să le stricăm. Fleming avea o mie de predici din astea tâmpite. Însă în zilele acestea mintea lui era în altă parte, iar disconfortul tocurilor Elisei a devenit confort; e ceva ce măcar o menţine în priză, atentă la senzaţii.

O veche sală de duşuri, de mult dezafectată, ţine loc de cameră a îngrijitorilor. Zelda îşi ia căruciorul tradiţional, iar Elisa pe-al ei, şi le încarcă cu produse de pe rafturile care se presupune c-ar trebui să găzduiască aprovizionarea pe trei luni. Apoi cele opt cărucioare cu rotile plus alte opt găleţi cu mop răsună cu ecou pe coridoarele albe şi lungi, ca un tren care înaintează lent către nicăieri.

Trebuie să se poarte tot timpul ca nişte profesionişti; nişte bărbaţi în halate albe zăbovesc prin laboratoare până pe la 2 sau 3 noaptea. Cercetătorii de la Occam sunt o subspecie ciudată de masculi a căror meserie îi face să fie complet absorbiţi. Fleming îşi învaţă îngrijitorii să iasă imediat din orice laborator pe care îl găsesc ocupat, iar asta se întâmplă mai mereu. Când doi cercetători pleacă în sfârşit împreună, se chiorăsc unul la ceasul altuia, nevenindu-le să creadă şi chicotind despre ce scandal o să le facă nevestele, oftând şi mărturisind c-ar prefera să aterizeze în apartamentele amantelor.

Nu-şi cenzurează aceste comentarii când trec pe lângă Elisa şi Zelda. Exact aşa cum îngrijitorii sunt instruiţi să vadă doar mizeria şi gunoiul din Occam, cercetătorii sunt instruiţi să vadă numai manifestările minţilor lor sclipitoare. Cu mult timp în urmă, Elisa se răsfăţase închipuindu-şi o idilă la locul de muncă, o întâlnire cu acel bărbat care dansa în bezna visurilor ei. Aiureli de fată prostuţă şi tânără. Asta-i treaba dacă eşti îngrijitor, menajeră sau orice fel de paznic. Pluteşti nevăzut, ca un peşte sub apă.

11

Vulturul nu se mai roteşte. Strickland l-a pus pe unul din cei doi *índios bravos* pe care-i mai are să-l prindă. Habar n-are cum o fi reuşit. Şi nici nu-i prea pasă. Priponeşte pasărea de o ţepuşă înfiptă la pupa *Josefinei* şi-şi mănâncă prânzul constând în piranha uscaţi chiar în faţa vulturului. Multe oase în piranha. Le scuipă, dar niciunul nu cade suficient de aproape încât să le poată ciuguli vulturul. Pasărea are faţa purpurie, ciocul roşu, gâtul ca un fagot. Îşi etalează deschiderea aripilor, însă nu poate face nimic, doar să fâlfâie acolo pe jos.

— Să vezi cum mori tu de foame acum, zice. Să vedem dacă-ţi place.

Înapoi în junglă, cu Henríquez lăsat în urmă să vadă de barcă. Acum în stilul lui Strickland. Fără daruri. O mulţime de arme. Strickland îi urmăreşte pe băştinaşi de parcă generalul Hoyt însuşi ar sta şi-ar da ordine acolo. Îi învaţă pe oameni semnalele militare făcute cu mâna. Ei le prind repede. Strâng cercul în jurul unui sat, într-o sincronizare perfectă. Strickland împuşcă primul sătean pe care-l vede, în chip demonstrativ. *Vestigios* se trântesc la pământ, divulgă secrete smiorcăindu-se. Ultima oară când l-au zărit pe Deus Brânquia, traiectoria exactă.

Tălmaciul îi zice lui Strickland că sătenii îl consideră întruchiparea unui gringo mitologic – un *corta cabeza,* un tăietor de capete. Asta-i place lui Strickland. Nu vreun jefuitor străin, ca Pizarro sau Soto, ci ceva născut chiar din jungla asta. Pielea albă îi e de piranha. Părul gras, de paca[9]. Dinţii îi sunt colţi de şarpe-lance. Braţele îi sunt anaconde. Este un Zeu-al-Junglei aşa cum Deus Brânquia este un Zeu-Torent, şi nici măcar nu-şi aude ordinul final atunci când îl dă, nu poate auzi nici pe naiba dincolo de ţipetele maimuţelor. Dar cei din echipaj îl aud. Retează toate capetele din sat.

Îi poate simţi mirosul lui Deus Brânquia. Miroase ca aluviunile lăptoase de pe fundul râului. A fructe de maracuya. A crustă de saramură. De n-ar avea nevoie de somn. Cum de *índios bravos* nu obosesc niciodată? Îi

[9] Specie de rozător mare din America Centrală şi de Sud.

spionează la lumina lunii şi e martorul unui ritual. Pudră de scoarţă presărată într-o pastă groasă, deschisă la culoare, într-o frunză lată. Unul dintre ei îngenunchează, îşi ţine pleoapele deschise. Celălalt rulează frunza şi stoarce din ea o singură picătură de lichid în fiecare ochi. Cel îngenuncheat loveşte pământul cu pumnii. Strickland e atras de suferind. Iese la lumină, îngenunchează în faţa bărbatului ce stă în picioare şi-şi ţine cu mâinile pleoapele deschise. Bărbatul ezită. Zice că se numeşte *buchité,* face gesturi prin care-şi manifestă reţinerea. Strickland nu se urneşte. În cele din urmă, bărbatul stoarce frunza. Un bulb de *buchité* alb umple lumea.

Durerea e de nedescris. Strickland se zvârcoleşte, dă din picioare, urlă. Dar supravieţuieşte. Arsura se domoleşte. Se ridică în capul oaselor. Îşi şterge lacrimile. Mijeşte ochii, înalţă privirea spre chipurile lipsite de expresie ale călăuzelor. Îi vede. Mai mult decât atât, vede *în* ei. De-a lungul canalelor întortocheate ale ridurilor lor. Mult în adâncul pădurii părului lor. Soarele răsare, iar Strickland descoperă un Amazon de-o adâncime şi-un colorit infinit mai bogate. Trupul îi cântă de vitalitate. Picioarele îi sunt copaci *cashapona,* înzestraţi cu rădăcini ce par cincizeci de picioare. Îşi dă jos hainele. N-are nevoie de ele. Picăturile de ploaie îi ricoşează din piele ca de pe o stâncă.

Zeul-Torent ştie că nu-l poate opri pe Zeul-Junglei, nu când acesta din urmă forţează *Josefina* aşa de tare, încât hălci din carenă cad în râu. Deus Brânquia se retrage într-un braţ mort, plin de smârcuri. Acolo vasul cedează. Pompa din cală e colmatată şi cabina căpitanului se umple cu apă, dar Henríquez tot refuză să se mişte. Bolivianul pregăteşte uneltele. Brazilianul scoate la înaintare arma cu harpon, tuburile de oxigen şi plasa. Ecuadorianul rostogoleşte un butoi de rotenone, un pesticid din viţă d*ejicama*[10] care omoară şi peştii şi care, susţine el, o să-l oblige pe Deus Brânquia să iasă la suprafaţă.

— Bun, zice Strickland.

El stă la proră dezbrăcat, cu braţele desfăcute, încărcat

[10] Nap mexican.

de electricitate de la furtună, şi-l strigă. Nu se poate spune pentru cât timp. Poate zile. Poate săptămâni.

În cele din urmă, Deus Brânquia se înalţă din braţul nisipos, e soarele însângerat cioplind Serengeti, e ochiul străvechi al eclipsei, e oceanul scalpând lumea cea nouă, gheţarul insaţiabil, e spuma mării, pişcătura bacteriei, fierberea unicelulară, asemănarea speciilor, râurile ca vasele curgând spre o inimă, erecţia zdravănă a muntelui, legănarea florii-soarelui, cangrenarea blănii cenuşii, supuraţia cărnii roz, cordonul ombilical legându-ne iarăşi de origini. E toate astea şi mult mai mult de-atât.

Atunci *índios bravos* cad în genunchi, imploră iertare, îşi sfârtecă singuri gâtul cu macetele. Frumuseţea sălbatică, dezlănţuită a creaturii – tremură şi Strickland. Se scapă pe el, vezică, intestine, stomac. Versete biblice curg monoton dinspre pastorul lui Lainie, dintr-un purgatoriu uitat, impecabil. Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi. Nu este nimic nou sub soare.[11] Secolul ăsta-i o clipită. Toată lumea e moartă. Doar Zeul-Torent şi Zeul-Junglă trăiesc.

Prăbuşirea lui Strickland e scurtă şi irepetabilă. O să încerce să uite că s-a întâmplat. Peste o săptămână, când ajunge în oraşul Belém, într-o *Josefină* înclinată la patruzeci de grade şi pe jumătate scufundată, e îmbrăcat cu hainele tălmaciului. Omul a trebuit ucis, fiindcă ştia prea multe. De-acum, Henríquez şi-a revenit, se ţine strâns de pontilul central şi clipeşte în aburul primăverii, cu mărul lui Adam mişcându-i-se în sus şi-n jos în timp ce se chinuie să înghită fantezia cu care-l hrăneşte Strickland. Henríquez a fost un căpitan bun. Henríquez a prins creatura. Totul a decurs conform aşteptărilor. Henríquez caută în jurnalul său de bord pentru coroborarea faptelor, dar nu şi-l găseşte. Strickland l-a dat la vultur, l-a privit cum se îneacă cu el, l-a privit cum e cuprins de convulsii şi moare.

Confirmă toate astea într-o convorbire telefonică cu generalul Hoyt. Strickland supravieţuieşte convorbirii numai cu ajutorul unor dropsuri verzi. Etichetă generică,

[11] Din Vechiul Testament, Ecleziastul 1:9.

gust sintetic, dar o aromă dureros de concentrată, aproape voltaică. Înainte să sune a golit aproape toate magazinele din Belém, strângând o recoltă de aproape o sută de punguţe. Scrâşnetul bomboanelor e puternic. În ciuda miilor de kilometri de fir, vocea lui Hoyt e şi mai puternică. De parcă generalul ar fi fost mereu acolo, în junglă, urmărindu-l pe Strickland de după mari frunze lipicioase sau văluri de ţânţari.

Strickland nu cunoaşte ceva mai îngrijorător decât să-l mintă pe generalul Hoyt, dar detaliile reale ale capturării Deus Brânquia nu par logice atunci când încearcă să şi le amintească. Crede că la un moment dat a fost turnat în apă rotenone. Îşi aminteşte sfârâitul efervescent. Îşi aminteşte M63-ul, atingerea unui bloc de gheaţă pe umărul arzând. Toate celelalte sunt ca un vis. Lunecarea creaturii în adâncuri, ca într-un balet. Peştera sa ascunsă. Cum l-a aşteptat acolo pe Strickland. Cum nu s-a luptat. Cum răsunau din stâncă ecourile ţipetelor maimuţelor. Cum înainte ca Strickland să ţintească cu harponul, creatura s-a întins înspre el. Zeul-Torent, Zeul-Junglă. Puteau fi la fel. Puteau fi liberi.

Închide strâns ochii, ucide amintirea. Hoyt ori îi crede varianta asta a capturării, ori nu-i pasă. Speranţa tremură prin mâinile lui Strickland, făcând receptorul să pârâie. Trimiteţi-mă acasă, se roagă. Deşi casa lui e un loc pe care nu şi-l mai poate imagina. Dar generalul Hoyt nu-i un om care ascultă rugăminţile. Cere ca Strickland să ducă misiunea până la capăt. Să escorteze obiectivul la Centrul de Cercetări Aerospaţiale Occam. Să asigure securitatea şi secretul cât timp îşi fac treaba cercetătorii. Strickland înghite aşchii de bomboană, simte gustul sângelui, se aude conformându-se. O ultimă etapă a călătoriei. Şi gata. Va trebui să se mute la Baltimore. Poate că n-o să fie aşa de rău. Să se mute cu familia în nord, să stea la un birou ordonat, într-un cabinet curat, liniştit. Are şansa s-o ia de la capăt, Strickland ştie asta, numai de şi-ar mai găsi drumul înapoi.

FEMEI NEEDUCATE

1

— O să-l strâng de gât. Săptămâna trecută se jură c-o să repare toaleta, ca să nu mai ţârâie şi să pot şi eu dormi ca lumea măcar o zi, dar când ajung acasă, zici că-i unul acolo şi se uşurează opt ore de-a rândul. Cică io-s femeia de serviciu, de ce n-o repar eu? Păi, nu asta-i problema. Nu e asta problema. Zici că vreau eu să vin acasă ruptă de oboseală, cu degetele de la picioare umflate ca bilele de gumă de mestecat, şi m-apucă brusc cheful, aşa, ca să mă distrez, să-mi vâr mâna în apa rece ca gheaţa din rezervorul veceului? O să-i vâr lui *capul* în rezervor.

Zelda îi tot dă înainte cu Brewster. Brewster e soţul Zeldei. Brewster nu-i bun de nimic. Elisa a şi pierdut şirul slujbelor mărunte pe care le-a avut Brewster, numeroasele feluri bizare în care a fost concediat, plonjările lui depresive în fotoliul Barcalounger, care ţin cu săptămânile. Detaliile nu contează. Elisa e recunoscătoare pentru ele, câte şi cum i se spun, şi face semnul interjecţiilor cuvenite. Zelda a început să înveţe limbajul semnelor în ziua în care a venit Elisa aici, efort pe care Elisa nu crede că-l va putea răsplăti vreodată.

— Şi, cum ţi-am zis, picură şi chiuveta din bucătărie. Brewster zice că-i de la piuliţa de cuplare. Cum zici tu, Albert Einstein. Dac-ai terminat cu teoria relativităţii, ce-ar fi să te duci la un magazin de instalaţii? Şi ştii ce-mi zice? Cică ar trebui să fur şi eu o piuliţă de la serviciu. Ăsta are *habar* unde lucrez? De toate camerele de supraveghere de-aici? O să ţi-o spun pe-aia dreaptă, dragă, legat de planurile mele de viitor. O să-l strâng de gât pe bărbatul ăla şi-o să-l tai bucăţele şi-o să trag apa de la veceu după ele, ca măcar atunci când nu mă lasă să dorm toaleta, să mă gândesc la toate bucăţelele alea din Brewster care vâjâie spre canalizare, unde le e locul.

Elisa zâmbeşte în timp ce cască, răspunzându-i prin semne că ăsta-i unul dintre cele mai bune planuri criminale ticluite de Zelda.

— Aşa că în seara asta mă scol să mă duc la muncă, fiindcă cineva din familie trebuie să-şi permită obiecte de lux cum ar fi piuliţele de cuplare, iar bucătăria arată ca Golful Chesapeake. Dau fuga înapoi în dormitor şi, fiindcă încă nu mi-am cumpărat o frânghie cu care să-l sugrum, îl trezesc pe Brewster şi-i zic că avem o situaţie gen Arca lui Noe. Şi el zice că bine. Că n-a mai plouat de secole în Baltimore. Omul crede că vorbesc de plouat.

Elisa îşi studiază Lista pentru Controlul Calităţii pe care a primit-o. Fleming nu-i avertizează când face modificări; în felul acesta, îşi ţine angajaţii în alertă. Copia tabelului întins pe trei pagini cuprinde enumerarea laboratoarelor, holurilor, toaletelor, vestibulelor, coridoarelor şi scărilor atribuite fiecărui om de serviciu, pentru fiecare loc existând şi o listă numerotată, cu sarcinile corespunzătoare. Accesorii, ţâşnitori, plinte. Elisa cască iarăşi. Podele, paravane, balustrade. Ochii îi tot fug.

— Aşa că îl trag în bucătărie, unde i se fac fleaşcă şosetele, şi ştii ce-mi zice? Începe să vorbească de Australia. Cum a auzit el la ştiri că-n Australia nivelul apei creşte cu cinci centimetri pe an şi poate că de-asta ni se strică tuturor ţevile. Toate continentele erau legate între ele, îmi zice. Şi că dacă-n toată lumea o să crească nivelul apei aşa, atunci *toate* ţevile o să se facă praf într-o zi, aşa că n-are rost să ne enervăm din cauza asta.

Elisa aude şovăiala din vocea Zeldei şi ştie încotro se îndreaptă.

— Uite, dragă. Aş fi putut să-l omor, să-l înec în ăia cinci centimetri de apă, şi tot aş fi ajuns aici până la miezul nopţii. Dar zi şi tu, ai mai văzut om care să se scoale din somn şi să vorbească aşa? Mă zăpăceşte aşa tare. Sunt săptămâni în care nici n-avem ce pune pe masă. Apoi bărbatu' ăsta al meu zice „Australia" şi eu mă topesc aşa, dintr-odată? Brewster Fuller o să mă bage-n mormânt, dar îţi zic eu: omul ăsta vede nişte chestii. Şi-apoi, pentru o clipă, le văd şi eu. Dincolo de Occam, asta-i clar. Mult dincolo de Old West Baltimore. Golful Chesapeake în bucătăria mea? O să treacă şi asta.

Ceva zarvă din laboratorul de pe stânga. Îşi opresc cărucioarele; periile de curăţat toaleta se leagănă în cârligele lor. De câteva săptămâni încoace tot aud dincolo de uşa asta zgomotele ce trădează o amenajare, dar asta nu-i ceva ieşit din comun. Dacă o încăpere nu e pe lista ta, o ignori. Însă în seara asta, pe uşa până acum goală, a apărut o plăcuţă: F-1. Eliza şi Zelda n-au mai întâlnit niciodată un F. Ele două fac mereu curăţenie împreună în prima jumătate a fiecărei nopţi, aşa că împreună se încruntă şi-şi consultă LCC-urile identice. Da, uite: F-1 pe listele lor, ca o bombă.

Femeile îşi ciulesc urechile la uşă. Voci, paşi, un trosnet. Zelda se uită îngrijorată la Elisa; Elisei îi pare rău să vadă ce uşor îi dispare prietenei ei cheful de turuială. Acum e rândul ei, îşi zice Elisa, să fie cea îndrăzneaţă. Îşi fabrică un zâmbet încrezător şi arată semnul pentru „înainte”. Zelda răsuflă, îşi scoate cartela şi o introduce în fantă. Mecanismul o muşcă, Zelda deschide uşa, iar în curentul de aer rece Elisa simte brusc, din senin, că tocmai a făcut o greşeală fatală.

2

Lainie Strickland zâmbeşte uitându-se la fierul ei de călcat cu aburi Spray ’N Steam marca Westinghouse, nou-nouţ. Westinghouse a construit motorul atomic care alimenta primul submarin Polaris. Asta spune multe, nu-i aşa? Nu doar despre un produs, atenţie, ci despre o *firmă.* Stătea undeva în spate, la coaforul Freddie, cu cocul ei înalt vârât în casca roz de plastic a uscătorului, când s-a oprit fix în toiul unei poveşti interesante şi, după părerea ei, *importante,* despre un loc numit Delta Mekong, unde un grup intitulat Viet Cong doborâse cinci elicoptere americane, omorând treizeci de americani, soldaţi ca Richard al ei, pentru a zăbovi la reclama de pe o pagină întreagă. Înfăţişa un submarin despicând oceanul alb în momentul scufundării. Băieţii ăia curajoşi. Pericolul intrinsec al apei. Vor muri şi ei? Vieţile lor depind de

Westinghouse.

Imaginea persistase destul de mult, aşa că hotărâse să-l întrebe pe Richard ce fel de submarine sunt astea, marca „Polaris”. Militar de la vârsta de nouăsprezece ani, Richard are tendinţa să se închidă din reflex la orice întrebare legată de munca lui, aşa că a aşteptat ca bărbatul să fie bine hrănit şi calmat de focurile de armă ca floricelele de porumb care răsunau în serialul *The Rifleman,* înainte să-l întrebe. Fără să-şi mute privirea cu care evalua calităţile de pistolar ambidextru ale lui Chuck Connors, el ridicase din umeri.

— Polaris nu-i o firmă. Nu-i ca nişte cereale din alea de-ale tale de la micul dejun.

Cuvântul *cereale* l-a desprins pe Timmy din mirajul televizorului. S-a auzit un trosnet, o mică descărcare electrică între covorul miţos şi genunchii pantalonilor de velur, când băiatul s-a sucit spre ea ca să reia o conversaţie de acum două zile.

— Mami, te rog, putem să luăm nişte Sugar Pops?

— Froot Loops! a adăugat Tammy. Ah, mami, te rog!

Richard a fost mereu ursuz. Pur şi simplu, aşa îi e felul.

Înainte de Amazon, totuşi, Richard nu o lăsa să atârne de stânca propriei ignoranţe, aşa, privind-o cum se zbate fără să-i întindă o mână. Lainie trebuia să intuiască reacţia corectă şi a ales să facă haz de sine. Apoi lui Chuck Connors îi luase locul un aspirator Dial-a-Matic cu trepte diferite de aspiraţie, mânuit de o actriţă care semăna un pic cu Lainie. Richard şi-a muşcat buza şi şi-a plecat privirea în poală, poate cuprins de remuşcare.

— Polaris e o rachetă, a zis. O rachetă balistică cu încărcătură nucleară.

— Ah! a făcut ea, vrând să-l liniştească. Sună periculos.

— Cu o rază mai lungă, cred. Şi mai precisă, aşa se zice.

— Am văzut într-o revistă şi mi-am zis „sigur Richard ştie totul despre asta”, şi-am avut dreptate.

— Nu prea. Sunt porcării din Marină. Îi evit pe ticăloşii ăia cât pot.

— Aşa e. Da. Mi-ai spus de multe ori.

— Submarine. N-o să mă prinzi pe mine într-o cuşcă din aia a morţii. Poţi să fii sigură.

Atunci se uitase la ea şi zâmbise. Richard, acel biet bărbat puternic, habar n-avea ce durere transmitea zâmbetul lui. Lainie simte că el a văzut prea multe în Coreea, pe Amazon. Sunt lucruri despre care n-o să vorbească niciodată. E dintr-un fel de milă faţă de ea, îşi spune, chiar dacă asta o face să se simtă de parc-ar fi singură şi s-ar îndepărta plutind ca un balon plin cu heliu.

Niciun bărbat care-a petrecut şaptesprezece luni în jungla sud-americană nu se poate reacomoda la viaţa de civil cât ai clipi. Lainie ştie asta şi încearcă să fie răbdătoare. Dar e greu. Acele şaptesprezece luni au schimbat-o şi pe ea. Peste noapte, Richard a fost răpit de oribilul general Hoyt şi aruncat într-o lume fără telefoane sau cutii poştale. Tot timpul trebuiau luate decizii în casă, treaba asta o lovea ca un pumn de alice. Unde să ducă maşina când se strică. Ce să facă cu hoitul sconcsului apărut în curtea din spate. Cum să facă faţă instalatorilor, bancherilor şi altor bărbaţi care consideră că o femeie singură e numai bună de jefuit. Şi toate astea în timp ce mâna doi copii derutaţi şi mâhniţi de dispariţia subită a tatălui lor.

Şi s-a descurcat bine. Da, îşi petrecuse mare parte din primele două luni imaginându-şi noua ei viaţă din spatele unei cortine de lacrimi: mama văduvă a doi copii terorişti care o să crească şi-o să înceapă să sfâşie perdele şi să scrie pe pereţi, în timp ce ea îşi toarnă pe gât sherry de gătit. Însă în curând prăbuşirile ei de seară s-au transformat într-o epuizare plină de satisfacţie. Treptat, ezitant, în cotloane retrase ale minţii, a început să croiască un plan pentru când Richard va fi declarat dispărut în misiune şi armata va înceta să-i mai trimită cecuri. Nota în grabă cifre pe cutii de chibrituri, pe rapoarte şcolare de-ale lui Timmy sau pe dosul palmei, calculând salarii estimate versus cheltuieli concrete. Ştia că poate face faţă unui serviciu. Chiar i se părea că sună interesant. Dar faptul că găsea fie şi cea mai mică scânteie de entuziasm

în dispariţia soţului o făcea să se simtă în acelaşi timp şi cea mai rea nevastă din lume. Dar adevărul e c-ar fi o oarecare linişte fără Richard, nu-i aşa? N-a fost el mereu un pic prea dur? Un pic prea rece?

N-are rost să reia totul. În fond, Richard s-a întors acasă, nu-i aşa? Sunt deja din nou împreună de-o săptămână întreagă, şi oare nu merită şi omul ăsta aceeaşi nevastă pe care a lăsat-o acasă? Lainie încropeşte un zâmbet, până devine credibil şi pentru ea. Dacă oamenii ăia din submarine au avut încredere în nu-ştiu-ce-urile alea nucleare Westinghouse, păi atunci ar trebui să fie şi ea mândră că stă în livingul ei şi foloseşte fierul de călcat cu aburi Spray ’N Steam, primul lucru pe care l-a cumpărat în Baltimore. Richard trebuie să arate impecabil la noul lui serviciu, un loc numit Occam, iar asta face din călcat o prioritate. Şi hainele copiilor trebuie călcate, fiindcă majoritatea garderobei se află încă în cutii. Timmy arată ca un sălbatic în ţinuta de joacă atât de prăpădită, iar bluza de trening din catifea, preferata lui Tammy, s-a subţiat ca o cârpă de vase. O casnică, insistă Lainie în gând, are o grămadă de treburi interesante şi importante de făcut.

3

Meşele sunt făcute din păr uman. Pe Giles Gunderson îl irită că a lui nu se potriveşte perfect cu smocurile care i se iţesc deasupra urechilor. Părul lui e şaten, dar dacă te apropii suficient, vezi prin el fire blonde sau roşcate. Nu că s-ar mai fi apropiat cineva de ani de zile. Dacă ar fi ştiut că înainte să împlinească treizeci de ani capul o să-i lucească bec, s-ar fi apucat să-şi facă rezerve de păr de-acum câteva decenii. Fiecare tânăr ar trebui să se ocupe de asta; ar trebui să se predea la orele de sănătate. Îşi imaginează saci de gunoi plini ochi înghesuiţi în dulapurile din copilărie, pe care-i târăşte după el din casa părinţilor în primul său apartament şi mai departe. Chicoteşte. Nu, domnule, nu-i nimic ciudat în asta.

Giles îşi bagă în buzunar o pereche de ochelari, îşi dă jos

o alta de pe frunte, îşi încheie iute haina de piele întoarsă şi coboară din duba Bedford crem pe care domnul Arzounian, proprietarul Arcade, îl lasă să şi-o parcheze în spatele cinematografului, maşina cu uşă glisantă ruginită şi tapiţerie pătată de apă, poreclită de Elisa „Mopsul" din cauza farurilor demodate şi-a botului turtit. În Baltimore n-a mai plouat o picătură de luni de zile, dar vântul e ca un gârbaci cu nouă şfichiuri. Giles simte cum i se desprinde meşa de scalp. O netezeşte cu palmele, apăsând-o pe cap ca să i se lipească la loc banda dublă adezivă, şi dă roată Mopsului, cu capul plecat împotriva vântului.

E o atitudine de dur, însă el se simte fix pe dos, fragil şi plângăcios. Se luptă cu uşa laterală a dubei şi-şi scoate servieta de portofoliu, din piele roşie, cu cataramă de alamă. Se simte important cu ea. Când avea treizeci şi ceva de ani, a făcut economii un an de zile ca să şi-o poată cumpăra, şi rămâne singurul obiect profesionist pe care-l afişează printre tot ce deţin şmecheraşii din Manhattan. Înaintează pe trotuar, împins brusc de vijelie. E o treabă complicată să ai de-a face cu o uşă când ţii în mână o servietă de portofoliu; până când termină el, toată lumea dinăuntru o să şuşotească despre tipul vesel cu geanta de piele uriaşă.

Giles simte un junghi de îndoială familiar. Nevoia lui de a-şi mângâia mândria e penibilă, mai cu seamă într-un asemenea loc. Priveşte în jur. Nici măcar un singur om nu i-a remarcat sosirea. Giles se îndreaptă de spate, ceea ce-l ajută. Pot fi condamnaţi aceşti meseni că se distrează? Dixie Doug's Pies e un local destinat distracţiei, cu lumini colorate şi suprafeţe reflectorizante, de la piedestalurile din partea de sus, unde se rotesc plăcinte de plastic, până la vitrinele frigorifice iluminate din spate, din plastic colorat şi rame cromate.

Giles se aşază la coadă, zăpăcit. E o după-amiază de zi lucrătoare, o oră ciudată pentru plăcinte, iar el e al doilea la coadă. Îşi spune că-i place să se afle aici. E plăcut, cald şi miroase a scorţişoară şi-a zahăr. Nu se uită la casier, nu încă; e prea bătrân ca să mai fie atât de agitat. Se uită însă

atent la un turn de sticlă înalt de un metru şi jumătate, pe fiecare etaj fiind prezentat un desert diferit. Plăcinte supraetajate, ca nişte cutii de pălării din magazinele universale. Plăcinte sculptate, ca eclisele unui violoncel. Plăcinte pufoase, ca sânii unei femei. E loc pentru toate felurile, toate felurile.

4

F-1 este de şase ori mai mare decât apartamentul Elisei, modest pentru un laborator de la Occam. Pereţii sunt albi şi strălucesc în jurul pardoselei curate, de ciment. Şiruri argintii de mese aşteaptă lipite de pereţi, în vreme ce scaunele cu rotile, împachetate în folie de plastic, stau strânse unele-ntr-altele ca oamenii fără adăpost în jurul unui tomberon de gunoi în care arde un foc. Cabluri îmbrăcate atârnă din tavan şi lămpi medicale cu picior articulat trag cu ochiul în jos, la nimic. De-a lungul laturii dinspre răsărit se află o maşinărie bej ca un bloc, despre care Elisa a auzit că i se zice „computer”. Îngrijitorilor le este interzis să atingă aceste conglomerate impozante pline de întrerupătoare şi butoane, dar în ultima zi de vineri din fiecare lună trebuie să folosească sprayurile cu aer comprimat ca să sufle praful de pe ele.

Ce e unic la acest F-1 şi ce-o atrage pe Elisa, făcând-o să treacă de Zelda care-a rămas proţăpită locului, e bazinul. Trosnetele pe care le auziseră erau sunetele scoase de apa ce se revarsă printr-un furtun industrial în ceea ce arată ca o chiuvetă imensă de oţel inoxidabil, construită în pardoseală şi împrejmuită de o bordură înaltă până la genunchi, pe care şi-au pus bocancii trei muncitori. Sunt muncitori necalificaţi din Baltimore, vădit încurcaţi de confidenţialitatea sarcinii; îşi privesc maistrul cum întinde stiloul şi clipboardul unui bărbat şaten, cu început de chelie şi ochelari – un cercetător de la Occam, fără îndoială, dar unul pe care Elisa nu l-a mai văzut până atunci. Are spre cincizeci de ani, dar stă pe vine pe bordură ca un puşti hiperactiv, ignorându-l pe maistru

pentru a-şi compara notiţele cu cele trei aparate de măsură care ies din bazin.

— Prea fierbinte! strigă. Mult prea fierbinte! Ce vreţi, să-l fierbem?

Bărbatul vorbeşte cu accent. Elisa nu-l recunoaşte, iar asta o dezmeticeşte: nu-i recunoaşte pe niciunul dintre aceşti oameni. Şase muncitori, cinci cercetători; n-a mai văzut niciodată atâţia oameni la Occam aşa de târziu. Zelda o trage de cot, iar Elisa se supune şi se dă înapoi, înainte să se audă o voce pe care o cunosc amândouă până-n măduva oaselor.

— Atenţie, toată lumea, vă rog! Obiectivul a pornit de la rampa de încărcare. Repet: obiectivul a pornit de la rampa de încărcare şi se apropie. Rog respectuos echipa de construcţie să înceteze lucrul şi să părăsească laboratorul prin uşa din dreapta voastră…

Cămaşa albă şi pantalonii gri îl camuflaseră pe David Fleming, aflat în faţa computerului. Elisa îl vede acum, arătând cu braţul ridicat chiar spre uşa în faţa căreia stau ea şi Zelda, ca doi copii muştruluiţi. Toate capetele din încăpere se întorc înspre ele. Toţi bărbaţii ăştia holbându-se la ele, femeile care au încălcat regulile. Elisei îi ard obrajii şi îşi simte fiecare centimetru de gri Occam urât cu care îi este acoperit corpul stropit de mizerie.

— Scuze tuturor, doamnele vizitatoare n-ar trebui să se afle aici.

Fleming adoptă tonul unui bărbat care îşi ceartă nevasta, vorbind mai încet:

— Zelda. Elisa. De câte ori trebuie să vă zic? Când sunt bărbaţi care lucrează înăuntru…

Zelda se chirceşte, cum fac oamenii obişnuiţi să încaseze lovituri, iar Elisa păşeşte înainte şi într-o parte, un scut instinctiv care, spre surprinderea ei, o pune chiar în calea bărbatului ce vine în grabă fix către ea. Elisa inspiră şi-şi face curaj. În adolescenţa ei, pedepsele corporale erau ceva obişnuit şi, deşi asta se întâmpla cu cincisprezece ani în urmă, a mai fost atinsă şi apoi, la Occam. Fleming dând-o jos cu grosolănie de pe un scaun de birou instabil, unde

se suise ca să adune pânzele de păianjen; un biolog pocnind-o peste mână din cauza unui pahar de hârtie în care nu era cafea veche, ci cine ştie ce mostră; un paznic care a plesnit-o zdravăn peste fund când se ducea la lift.

— Nu plecaţi.

E bărbatul cu accent. Tivul halatului său alb e gri, din cauză că s-a îmbibat de apa din bazin, iar pantofii lui cu model perforat pleoscăie ca nişte limbi de câine. Mâna din care picură apă e întinsă cu palma în sus a rugăminte, iar omul se întoarce spre Fleming.

— Fetele sunt autorizate, nu?

— Pentru curăţenie. Sunt autorizate, da, pentru servicii de curăţenie.

— Dacă sunt autorizate, n-ar trebui să audă şi ele?

— Cu tot respectul, doctore. Sunteţi nou. Avem protocoale la Occam.

— Dar nu vor face curăţenie în laboratorul acesta din când în când?

— Ba da, dar numai la cererea mea expresă.

Privirea lui Fleming sare de la cercetător la Elisa, iar ea îl observă cum îşi dă seama că a adăugat prematur F-1 pe LCC. Tresărind, Elisa îşi pleacă imediat capul spre cărucior, la sticlele şi cănile nepericuloase şi lipicioase, dar e prea târziu pentru retragerea acului: demnitatea lui Fleming a fost înţepată, aşa că ea şi Zelda vor fi pedepsite cu muncă suplimentară. Cercetătorul cu accent nu vede nimic din toate astea; încă zâmbeşte, convins de mărinimia lui. Asemenea majorităţii privilegiaţilor bine intenţionaţi pe care i-a mai întâlnit Elisa, nici acesta nu înţelege care sunt priorităţile robilor, cum tot ce-şi doresc ei e să treacă ziua de muncă fără să dea de necaz.

— Foarte bine, spune cercetătorul. Toată lumea trebuie să înţeleagă importanţa obiectivului ca să nu se facă greşeli.

Fleming îşi muşcă buzele şi aşteaptă să iasă echipa de constructori. Elisa şi Zelda se chircesc sub privirile cu care le evaluează bărbaţii solizi. Cercetătorul, complet orb la stânjeneala Elisei, îi întinde mâna. Elisa se uită îngrozită la

unghiile frumos tăiate ale bărbatului, la palma curată şi la manşeta apretată a cămăşii. Ce-o să zică Fleming de *această* încălcare a etichetei? Dar mai rău decât să dai mâna e s-o ignori, aşa că întinde mâna şi ea, cu un aer cât poate de indiferent. Palma bărbatului e umedă, dar strânsoarea e autentică.

— Doctor Bob Hoffstetler, zice el şi zâmbeşte. Cum lucraţi în pantofii ăştia?

Elisa se trage uşurel înapoi câţiva centimetri, aşa încât căruciorul scoate pantofii ei din raza vizuală a lui Fleming. Nu-şi poate permite ca Fleming să-i remarce pantofii pentru a doua oară. N-ar suporta dacă ar jefui-o de această formă de răzvrătire. Lui Hoffstetler nu-i scapă nimic; remarcă mica ei retragere şi înclină capul, curios. Pare să aştepte un răspuns, aşa că Elisa se străduieşte să afişeze un zâmbet pe chipul îmbujorat şi bate cu mâna în ecusonul cu numele ei. Sprâncenele lui Hoffstetler iau poziţia înţelegerii pline de compasiune.

— Adesea, cele mai inteligente dintre fiinţe, murmură el în chip de răspuns, scot cele mai puţine sunete.

Zâmbeşte din nou şi păşeşte la dreapta ca să i se prezinte în acelaşi fel şi Zeldei. Deşi e împietrită de atenţia acordată şi stă cocoşată pentru a se face mai mică, Elisa constată, în durerea ei taciturnă, că zâmbetul doctorului Hoffstetler este cel mai cald de care-a avut parte în toţi anii de când lucrează la Occam.

5

E un fier bun, fără nicio îndoială. Adio kituri de demineralizare migăloase; se umple direct cu apă de la robinet şi e aşa de plăcut să ai toate setările pe un singur buton. Şi vine la pachet cu un suport de perete; o să fie util odată ce masa de călcat o să aibă un loc stabil. Deocamdată, a aşezat-o în sufragerie, în faţa televizorului. Aşa îşi făceau treburile casnice prietenele ei din Orlando, neveste de militari. Lainie se împotrivise mereu. O dată, în timpul misiunii lui Richard pe Amazon, încercase să

asculte la radio *Tânărul Doctor Malone* şi *Perry Mason* şi fusese mult prea distrasă. Călcase un întreg coş de rufe fără să-şi mai amintească nimic, iar asta o deranja. Aşa de puţin solicitante sunt sarcinile tale zilnice, Lainie. Aşa de repetitive.

Însă noaptea trecută, în pat, insomnia urzise un gând evident, dar revigorant. Selectorul. Putea schimba canalul. Nu trebuia să se uite la *I Love Lucy, Guiding Light* şi *Password* ca toate celelalte neveste; ea se putea uita la *Today, NBC News* şi *ABC Early Afternoon Report.* E o idee nouă şi o inspiră. Deocamdată, totul o inspiră în Baltimore.

Când s-a îmbrăcat azi-dimineaţă – o, era de parcă se îmbrăca pentru un cocteil cu intelectuali! Îşi făcuse cocul înalt înainte să întindă masa de călcat şi simţea după durerea de la tâmple că o să-i ţină, era bine strâns. Ceea ce se destramă, însă, e atenţia ei – la zece minute de când a început să se uite la ştiri. Hruşciov vizitează Zidul Berlinului. Şi cuvântul Hruşciov în sine o face să roşească; l-a pronunţat greşit acum trei ani, la o festivitate unde era plin de ştabi din Washington, iar lui Richard îi zvâcnise maxilarul de jenă. Şi Zidul Berlinului. De ce ştie numele absolut fiecărui personaj din *Captain Kangaroo,* dar absolut nimic despre Zidul Berlinului?

Lainie roteşte selectorul fierului de călcat, incapabilă să se hotărască ce setare va stârpi mai bine cutele. Oare Westinghouse le-a oferit, ei şi tuturor celorlalte femei din America, prea multe opţiuni? Se uită atentă la talpa fierului şi numără şaptesprezece orificii, unul pentru fiecare lună petrecută de Richard pe Amazon. Eliberează aburul, îşi cufundă faţa în jet şi-şi imaginează că-i arşiţa junglei.

Aşa trebuie să fi fost lumea pentru Richard atunci când o sunase din Brazilia. Parcă a auzit o fantomă. Acum tăia coaja de la sandvişurile cu unt de arahide şi se întindea după telefonul care suna. Iar în clipa următoare scăpa cuţitul şi-un ţipăt. Plânsese, insistând să îi spună că era un miracol. Dar se chinuise să-şi stoarcă lacrimile, nu-i aşa? Însă cine-ar putea s-o acuze? Fusese şocată. Richard îi

răspunsese că şi lui îi fusese dor de ea, dar apatia din glas persista; vorbea fără vlagă şi împiedicat, de parcă uitase engleza. Se mai auzea şi un scrâşnet, ca şi cum ar fi mestecat ceva. De ce-ar fi mâncat în timp ce vorbea cu soţia lui pentru prima oară după şaptesprezece luni?

Era uşor de scuzat. Poate că suferise groaznic de foame în jungla aia. El îi zisese că se vor muta în Baltimore, iar înainte ca ea să apuce să pună întrebări, el îi spusese numărul zborului spre Orlando şi închisese, încă scrâşnind din dinţi. Lainie s-a aşezat, s-a uitat prin casa care vreme de un an şi jumătate păruse aşa de liniştitoare şi funcţională. Acum arăta ca un dezastru de locuinţă de burlac. Nimic nu strălucea, nimic nu fusese lustruit sau frecat. Fierul de călcat îşi dăduse duhul cu opt luni în urmă şi nu-l înlocuise. Ah, ce curăţenie făcuse în următoarele două zile, cu pumnii arzându-i sub mănuşile de spălat vase de-atâta frecat, cu mâinile supurându-i din băşici de-atâta şters, cu încheieturile degetelor însângerate de-atâta rânit. Salvarea ei, dar poate şi-a căsniciei, a fost un telefon de la Washington: Richard fusese redirecţionat pe mare spre Baltimore. Avea să se întâlnească acolo cu ea, în două săptămâni, într-o casă aleasă de guvern.

Lainie rememorează, aproape din oră în oră, momentul în care l-a văzut pentru prima oară pe Richard intrând pe uşa casei din Baltimore. Cămaşa ţeapănă şi închisă la nasturi cu care era îmbrăcat îi venea largă ca pelerina unui druid. Slăbise şi rămăsese uscat, numai muşchi noduroşi. Avea o atitudine vigilentă, de vulpoi. Era proaspăt ras, strălucea ca şi cum ar fi fost de cauciuc, cu obrajii albi ca laptele fiindcă fuseseră acoperiţi de barbă în junglă, în vreme ce restul feţei era bronzat, ars. Pentru o clipă prelungă, s-au uitat unul la celălalt. El a mijit ochii, de parcă n-o recunoştea; ea şi-a dus buricele degetelor la coc, la rujul de pe buze, la unghii. Era prea mult? Era prea stridentă, după atâta timp în care el nu văzuse decât bărbaţi duri, împuţiţi?

Apoi Richard îşi lăsase uşor geanta jos şi un singur fior îi străbătuse umerii. Două lacrimi mici, câte una din fiecare

ochi, i s-au prelins pe obrajii netezi. Lainie nu-şi mai văzuse niciodată bărbatul plângând, chiar îl bănuise că nu avea capacitatea, şi, spre surprinderea ei, s-a speriat. Şi-a dat însă seama că asta era dovada că ea înseamnă ceva pentru el, că *ei* înseamnă ceva, şi s-a repezit spre el, l-a cuprins în braţe, şi-a lipit ochii înlăcrimaţi de cutele aspre ale cămăşii lui. Peste câteva secunde, i-a simţit mâinile pe spinare, însă precaute, de parcă Richard dobândise instinctul de-a azvârli creaturile care se agăţau de el.

— Îmi… pare rău, îi zisese el.

Lainie încă se gândeşte la asta. Îi părea rău că fusese plecat? Îi părea rău că plânge? Îi părea rău că nu e capabil s-o îmbrăţişeze ca un om normal?

— Să nu-ţi pară rău, a zis ea. Eşti aici. Eşti aici. Totul va fi bine.

— Pari… eşti…

Şi la asta se mai gândeşte. Oare acum ea îi părea la fel de ciudată cum i se păruse fauna sud-americană cu şaptesprezece luni în urmă? Oare moliciunea ei era moliciunea nămolului care-i înghiţea, a carcaselor de mistreţ, a altor porcării din junglă pe care ea nici măcar nu şi le putea imagina? Aşa că-l liniştise, îi zisese să nu vorbească, s-o ţină în braţe şi-atât. Asta e ceva ce regretă. Fiindcă indiferent ce izvor tainic de sentimente indicaseră cele două lacrimi, acesta s-a închis în ziua următoare şi a rămas apoi de nepătruns, cu toate încercările ei blânde. Probabil că a fost vorba de un instinct al lui Richard de-a se proteja faţă de asaltul deconcertant al oraşului.

Abia când Timmy şi Tammy au coborât veseli pe scări ca să-şi întâmpine tatăl, Lainie s-a desprins de Richard, s-a întors şi s-a uitat la casa pustie şi nemobilată din spatele ei. Genunchii i-au tremurat la bănuiala teribilă. Dacă ea nu avea nimic de-a face cu lacrimile lui Richard? Dacă ceea ce-l mişcase fuseseră încăperile perfect curăţate şi aproape cufundate în tăcere din spatele ei?

Se luptă cu aceeaşi cămaşă pe care Richard a purtat-o atunci prin casă, împungând-o cu vârful fierului de călcat. N-ar trebui să se gândească la toate astea. Ar fi mai bine

să se concentreze pe ce poate face acum ca să fie o soţie mai bună. Poate că nu-i o ştire demnă de *Today,* dar postul lui Richard de la Occam e important. Îţi dai seama ce ar fi dacă i-ar lăsa o urmă de arsură pe cămaşă? Asta ar sugera că are probleme acasă. Şi chiar nu există nici unele. Treaba ei este să îl ajute pe Richard la îndepărtarea mizeriei lăsate de război, indiferent sub ce formă îl afectează aceasta, să frece noroiul, unsoarea, uleiul, praful de puşcă, sudoarea, rujul dacă se ajunge la aşa ceva şi să calce totul frumos, pentru soţul ei şi pentru familie, desigur, dar şi pentru ţară.

6

Numele de pe ecuson este BRAD, dar Giles l-a văzut purtând cândva şi JOHN, şi-o dată chiar şi LORETTA. Giles bănuieşte că al doilea a fost din greşeală, iar al treilea o glumă, însă numele diferite au provocat suficientă incertitudine, încât Giles are reţineri în a-l folosi pe oricare dintre ele. Tipul arată în mod limpede a Brad: un metru optzeci şi opt, unu nouăzeci dacă n-ar mai sta cocoşat, un chip de-o simetrie clară, dinţi drepţi, aproape cabalini, şi o pleaşcă de păr blond, ca un moţ de frişcă. Ochii, de-un căprui la fel de cald precum ciocolata topită din fabrica de ciocolată care a ars, se luminează când îl văd. Giles ar putea jura că se luminează.

— Salutare, prietene! Pe unde-ai fost?

Brad vorbeşte cu un accent sudic general, greu de localizat, iar Giles se pomeneşte învăluit de mrejele sale. E copleşit de grijile legate de păr: degradeul meşei, tăietura mustăţii, smocurile haotice din urechi şi sprâncene. Giles îşi umflă pieptul şi încuviinţează iute.

— Mda, bună ziua şi ţie.

Prea profesoral; o mai drege:

— Salutare, amice!

Acum parcă ar fi un şcolar.

— Mă bucur să te văd.

Trei saluturi redundante. Minunat.

Brad îşi întinde o mână pe tejghea şi se sprijină-n ea.

— Ce ţi-ar pofti inima?

— Greu de zis, izbucneşte Giles. Care ar fi recomandarea ta, dacă mi-e permis să întreb?

Brad bate darabana cu degetele. Are încheieturile julite. Giles şi-l imaginează azvârlind lemne de foc într-o curte înconjurată de pădure, aşchii de lemn aterizându-i pe zgârieturile fine şi umede ca nişte fluturi aurii.

— Ce-ai zice de-una cu limetă? Avem o plăcintă cu limetă, de-o să te trezeşti taman în Newark. E aia de-acolo, de pe ultimul etaj al turnului.

— O, ce verde aprins.

— Nu-i aşa? Să-ţi aduc o felie frumoasă, măricică, ce zici?

— Cum aş putea refuza o asemenea nuanţă tantalică?

Brad notează comanda şi chicoteşte.

— Ai mereu cuvintele la tine.

Giles simte cum se înroşeşte pe gât. Ripostează cu primul lucru care-i vine în minte.

— *Tantal* vine din greacă. Tantalus, unul dintre fiii lui Zeus. Un băiat cu probleme, asta-i limpede. Destul de faimos, şi-a sacrificat fiul şi l-a servit la ospăţul altor zei. Cam tot ca devorarea unei plăcinte. Dar pedeapsa lui este cea pe care ne-o aducem aminte. A fost blestemat să stea în mijlocul apelor, iar acolo să flămânzească şi să-i fie sete, fiindcă fructele se îndepărtau de el ori de câte ori se întindea după ele şi apa se depărta de buzele lui ori de câte ori se apleca.

— Zici că şi-a hăcuit fiul?

— Da, dar chestia importantă cred că este că lui Tantalus nu i s-a îngăduit scăparea prin moarte. I-a fost sortit să sufere ştiind că avea tot ce voia chiar acolo, lângă el, dar nu se putea atinge de nimic.

Brad se gândeşte la asta, iar Giles simte cum roşeaţa îl cuprinde tot mai tare, întinzându-se în sus. S-a minunat adesea cum un singur tablou poate spune aşa de multe lucruri atât de multor oameni, şi totuşi cu cât sunt folosite mai multe cuvinte, cu atât e mai probabil ca ele să se

întoarcă asupra celor care le rostesc şi să-i demaşte. E uşurat să vadă că Brad preferă să abandoneze analiza clasică. Înfige bonul de comandă pe-un fus.

— Văd că ai geanta de pictat cu tine, zice. Lucrezi la ceva bun?

Giles ştie că-i o prostie de om bătrân să ai impresia că o întrebare amicală ascunde cine ştie ce semnificaţie ascunsă. Are şaizeci şi patru de ani. Brad n-are mai mult de treizeci şi cinci. Ei, şi? Asta-nseamnă că nu se poate bucura şi Giles de-o micuţă conversaţie plăcută? Că nu se poate simţi şi el bine în pielea lui, aşa cum o face foarte rar? Îşi ridică geanta cu portofoliul de parcă abia atunci ar fi observat-o.

— A, asta? Nu-i cine ştie ce. Lansarea unui nou produs alimentar, atâta tot. Se pare că mi s-a încredinţat conducerea unei campanii publicitare. De fapt, tocmai mă duc la o şedinţă la agenţie.

— Pe bune! Ce fel de produs alimentar?

Giles deschide gura, dar cuvântul *gelatină* pare lamentabil.

— Probabil n-ar trebui să spun. Clauze de confidenţialitate, înţelegi.

— Zău? Doamne, ce interesant sună. Grafică, proiecte secrete. E mult mai interesant decât plăcintele suspendate.

— Dar mâncarea e arta originală! Mereu am vrut să te întreb. Chiar tu eşti Dixie Doug?

Brad izbucneşte într-un hohot de râs exploziv; şuviţe din meşa lui Giles se încaieră.

— Aş fi vrut eu să fiu. Atunci aş fi stat pe un munte de bani. Stai să-ţi zic. Ăsta nu-i singurul local Dixie Doug. Există douăsprezece. Treaba asta se numeşte „franciză”. Îţi trimit o broşură, înţelegi. Ţi se prezintă toată afacerea. Culoarea zugrăvelii, decoraţiunile. Dixie Dog, mascota noastră. Până şi meniul întreg. Fac studii. Află în mod ştiinţific ce le place oamenilor. Şi apoi trimit mâncarea prin ţară cu camionul, iar noi o servim.

— Interesant, zice Giles.

Brad se uită în jur, apoi se apleacă mai aproape.

— Vrei să-ţi spun un secret?

Giles nu-şi doreşte nimic mai mult. A ţinut suficiente încât să ştie că atunci când ţi se încredinţează un secret, ambele părţi scapă ca prin farmec de o povară.

— Vocea asta a mea? Nici măcar nu-i adevărată. Eu sunt din Ottawa. N-am auzit în viaţa mea un accent sudic, doar în filme.

Emoţiile se domolesc înăuntrul lui Giles, gheaţă într-un pahar. N-o fi reuşit să afle dacă pe tip îl cheamă chiar Brad, dar azi a căpătat un premiu special. Într-o bună zi, e sigur de asta, Brad îi va împărtăşi şi adevărata sa voce, vreun ton canadian exotic şi săltăreţ, şi-atunci… ei, o să fie şi asta ceva, nu? Ţinându-şi cu mândrie servieta şi aşteptând plăcinta de-un verde aprins, Giles simte că aparţine acestei lumi mai mult decât a simţit-o de-o grămadă de vreme.

7

— Nu e cazul să mai repet pentru majoritatea celor prezenţi eforturile considerabile depuse de unii dintre cei mai buni oameni ai noştri pentru a face acest lucru posibil, şi cum nu toţi acei oameni s-au mai întors ca să se poată bucura de această realizare, spune Fleming. Însă ce simt nevoia să adaug – şi, sincer, sunt fericit că sunt şi fetele mele de la curăţenie aici ca să audă acest lucru – este faptul că acesta este, fără îndoială, cel mai delicat obiectiv adus vreodată la Occam şi, prin urmare, trebuie să fie tratat cum se cuvine. Ştiu c-aţi semnat cu toţii formularele, dar daţi-mi voie să o spun iarăşi. Informaţiile top-secret nu sunt pentru neveste. Nu-s pentru copii. Nu-s pentru cel mai bun prieten pe care-l ştim de mici. Aici e vorba de securitatea naţională. De soarta lumii libere. Preşedintele însuşi vă ştie numele şi sper sincer că asta e suficient ca să vă ţină…

Trupul tensionat al Elisei se înfioară la auzul scrâşnetului unei cartele de acces într-o fantă, şi nici măcar nu e fanta din spatele ei. Uşile duble din celălalt

capăt al F-1, înalte de trei metri, care dau înspre coridorul ce duce spre rampa de încărcare, se deschid. Câte un bărbat cu caschetă, în haine kaki, se repede de-o parte şi de alta ca să fixeze uşile. Sunt înarmaţi, ca toţi paznicii de la Occam, dar nu cu pistoale enigmatice în tocuri discrete. Puşti mari, negre, cu baionetă le atârnă în diagonală pe spinare.

Alţi doi soldaţi dirijează intrarea în laborator a unui palet lung cât o maşină, pe roţi. Transportă ceea ce Elisei i se pare în primele secunde a fi un plămân de oţel. Poliomielita era veşnica sperietoare la orfelinat; toţi copiii obligaţi să stea la slujbele nesfârşite şi prelegerile seci îşi puteau imagina groaza de-a fi captiv pentru totdeauna într-un coşciug până la gât[12]. Acest obiect e ca o asemenea capsulă, dar de câteva ori mai mare, fabricat din oţel nituit, cu dispozitive de etanşare, balamale îmbrăcate în cauciuc şi manometre. Tare bolnav trebuie să fie cel dinăuntru, se gândeşte Elisa, de vreme ce şi capul îi e ţinut în rezervor. Fleming înaintează, dirijând paletul spre o zonă liberă de lângă bazin, înainte ca Elisa să-şi dea seama de propria naivitate. Băieţeii bolnavi nu beneficiază de patru escorte înarmate.

Ultimul bărbat care trece prin uşile duble e un tip tuns aproape la piele, cu braţe de gorilă şi mersul stângaci al celor care se tem de spaţiile închise. Poartă o haină de blugi peste nişte banali pantaloni gri de serj şi chiar şi aceste veşminte par să-l incomodeze. Dă roată capsulei bombănind instrucţiuni şi indicând ce roţi să fie blocate şi ce mânere să fie reglate. Nu le arată cu degetul. În jurul încheieturii mâinii are şnurul de piele netăbăcită al unui baston portocaliu ros, care se termină cu doi colţi metalici. Elisa nu-i sigură, dar bănuieşte că-i un baston cu electroşoc pentru vite.

Fleming şi doctorul Bob Hoffstetler înaintează spre

[12] „Plămânii de oţel” erau nişte aparate electromecanice sub forma unor tuburi de oţel în care erau condamnaţi să trăiască bolnavii de poliomielită care necesitau asistarea respiraţiei, doar capul rămânându-le afară.

acesta cu mâna dreaptă întinsă, dar privirea încruntată a bărbatului trece peste ei, străbate laboratorul cât e de lung, direct spre Elisa şi Zelda. Două vene gemene i se umflă pe frunte ca nişte coarne subcutanate.

— *Ce caută ele aici?*

Drept răspuns, rezervorul zdrăngăne violent pe suportul său şi-un urlet ascuţit se înalţă dinăuntru cu forţa unui taifun, făcând apa să se reverse şi înspăimântându-i pe soldaţii care înjură şi-şi apucă puştile. Ceva ce arată ca o mână, însă nu poate fi aşa ceva fiindcă e mult prea mare, izbeşte unul dintre hublourile rezervorului, iar Elisei nu-i vine să creadă că sticla nu se sparge, dar chiar nu se sparge, iar rezervorul se clatină, soldaţii se dispun în evantai, Fleming fuge spre femeile de serviciu şi urlă, Hoffstetler se crispează văzând că n-a reuşit să le protejeze, Zelda o apucă pe Elisa de uniformă, trăgând-o pe hol cu tot cu cărucioarele lor, iar bărbatul cu bastonul de vite continuă să le privească furios încă o clipă înainte să-şi bage capul între umeri şi să se întoarcă cu faţa spre chestia aia captivă care urlă.

8

Cutiile din Florida sunt o problemă. Ea ştie asta şi-şi promite să le despacheteze cu prima ocazie, e un ordin! Îşi aminteşte un moment preţios petrecut împreună cu Richard acum nişte ani, când ea, încurajată de orgasmul lui, îndrăznise să facă o glumă sexuală, o aluzie la „poziţia de drepţi”. În anii care-au urmat, o asemenea obscenitate din partea ei i-a fi stârnit repulsie. Însă atunci el chicotise şi adoptase poziţia militară standard. Călcâiele lipite. Burta suptă. Braţele pe lângă corp. Fără zâmbete. De-o asemenea eficienţă are şi ea nevoie acum. Are cutter pentru deschis cutiile. Are bureţi Brillo, Ajax cu putere de albire instant, ceară de curăţat Bruce, detergent Tide şi înălbitor Cornet cu clor, toate pregătite de acţiune.

Dacă s-ar pune serios pe treabă, în două zile ar putea despacheta tot ce e în cutii. Dar nu poate. De fiecare dată

când taie o bandă adezivă e de parcă ar spinteca burta unei păpuşi. În aceste cutii sunt şaptesprezece luni dintr-o viaţă diferită. Una care o deturnase de pe drumul bătut pe care mersese de când era fetiţă: întâlnirile, căsnicia, copiii, gospodăria. Să scoată lucruri din cutiile alea – e de parcă ar smulge organe din acea versiune diferită a ei, acea femeie plină de ambiţie, energie şi promisiuni. Îşi dă seama că toată treaba asta-i o prostie. O să se obişnuiască. Da.

Numai că-i greu când Baltimore se află *chiar aici,* chiar dincolo de fereastră. După ce duce copiii la şcoală, n-are ce face. De fiecare dată se întâmplă la fel. Îşi pune pantofii cu toc pentru Richard, fiindcă îl irită s-o vadă desculţă – Lainie dă vina pe Amazon şi în cazul ăsta, poate că vreun trib de oameni desculţi l-o fi dezgustat pe acolo. Dar după ce Richard pleacă la Occam, adio pantofi, ca Lainie să-şi poată cufunda degetele de la picioare adânc în covor. De fapt, nu-i cine ştie ce act de curaj. Un strop dintr-un pic, atâta tot. Deocamdată e destul de curat, sigur că da. Se îmbracă, iese, urcă într-un autobuz.

La început pretindea că e în căutarea unei biserici. Nu era întru totul minciună. Orice familie are nevoie de un lăcaş sfânt. Biserica ei din Orlando fusese literalmente un dar ceresc în acele luni fără Richard, înainte să-şi găsească un reazem. Reazem: asta trebuie să găsească din nou. Problema e că în Baltimore există câte o biserică la fiecare colţ. E baptistă ea, oare? În Virginia merseseră la o biserică baptistă. Sau poate episcopaliană? Nu-i sigură ce înseamnă aceste cuvinte. Luterană, metodistă, presbiteriană: toate sună sigur, lipsit de dramatism. Se aşază în autobuz cu o atitudine serioasă, cu palmele împreunate pe poşetă, şi buzele ei rujate murmură numele specifice ale bisericilor. Toţi Sfinţii, Sfânta Treime, Noua Viaţă. Râde; geamul autobuzului se abureşte, iar pentru scurt timp ea nu mai vede oraşul. Cum ar putea alege orice altceva în afară de Noua Viaţă?

9

Femeile care muncesc nu-şi permit să dea fuguţa acasă şi să-şi îngroape faţa în perne când se ţipă la ele. Îţi potoleşti tremuratul mâinilor apucându-ţi ustensilele şi întorcându-te la treabă. Elisa îşi dorise să vorbească despre ce văzuse şi auzise – mâna uriaşă care izbise geamul rezervorului, urletul animalic. Însă, după primele ei tresăriri, îi devenise limpede că Zelda nu văzuse mâna, iar urletul îl pusese pe seama vreunui nou experiment greţos cu animale care doar i-ar fi făcut rău dacă l-ar fi discutat în detaliu. Aşa că Elisa îşi păstrează gândurile pentru ea, întrebându-se dacă nu cumva Zelda are dreptate şi ea a interpretat greşit toată treaba.

Cel mai bine ar fi să-şi şteargă imaginile din minte în seara asta, iar Elisa se pricepe la şters. Intră şi iese din cabinele toaletei bărbaţilor din aripa nord-estică, vârându-şi peria pe sub marginile vaselor. După ce-a terminat de şters podeaua cu mopul, Zelda umezeşte o piatră ponce în chiuvetă şi se încruntă uitându-se la separatoarele dintre pisoare, murdare de urină care s-a uscat ca o crustă şi pe care le freacă de ani de zile; caută ceva nou de care să se vaite ca să se mai distreze. Elisa crede în Zelda aşa cum crede în puţini alţi oameni: o să găsească ea motivul de văitat şi-o să fie amuzant, iar ele o să iasă uşurel de sub această peliculă lipicioasă a umilinţei lăsată de toţi acei bărbaţi puşi pe criticat.

— Cele mai luminate minţi din ţară, că aşa se zice, s-au adunat fix aici, la Occam – şi uite, stropi de pişat pe *tavan.* Ştii, n-o fi Brewster cel mai tare din parcare, dar până şi el nimereşte la ţintă în şapteşcinci la sută din cazuri. Nu ştiu dac-ar trebui să mă deprime chestia asta sau ar trebui să-i sun pe-ăia de la Guinness Book. Poate-mi dau vreun comision că i-am descoperit.

Elisa încuviinţează şi-i răspunde prin semne „Dă-le telefon”, optând pentru un model de tip vechi, din două piese, şi evocând imaginea unei turme de jurnalişti din New York, cu legitimaţii de PRESĂ vârâte în panglica pălăriilor de fetru. Zelda prinde aluzia şi zâmbeşte larg – o răsuflare de uşurare –, iar Elisa duce gluma mai departe,

scriind din degete „telex”, apoi sugerându-i prin semne să trimită o scrisoare cu un porumbel. Zelda râde şi arată spre tavan.

— Nici măcar nu-mi pot imagina unghiul... pricepi ce vreau să zic? Nu vreau să fiu indecentă. Dar dacă te gândeşti la fizică, la chestii din astea? Unghiul furtunului de grădină, direcţia jetului?

Elisa râde fără să scoată un sunet, scandalizată şi nespus de recunoscătoare.

— Singura variantă care-mi trece prin cap e că or fi făcut concurs. Aşa, ca la Olimpiadă? Se punctează înălţimea şi distanţa. Se punctează şi stilul, dacă te mişti foarte frumos. Şi când te gândeşti că-n toţi aceşti ani noi am crezut că cercetătorii ăştia n-au deloc calităţi fizice.

Elisa râde în hohote, într-o tăcere deplină, sprijinindu-se de uşa cabinei, iar întâmplările nopţii se risipesc în faţa scenariului vulgar al Zeldei.

— Hei, uite două pisoare, râde Zelda. Cred că nu-i exclusă nici proba de pişat simultan...

Intră un bărbat. Elisa se întoarce dinspre toaletă, Zelda dinspre pisoar. Tipul nu era aici; acum este. E ceva atât de incredibil, încât femeile uită să reacţioneze. O plăcuţă de plastic pe care scrie ÎNCHIS PENTRU CURĂŢENIE e singurul lucru care le apără pe femeile de serviciu de ameninţarea năvălirii bărbaţilor peste ele, dar a fost mereu de ajuns. Zelda dă să arate semnul, dar braţul i se opreşte în mijlocul gestului; nu se cade ca un îngrijitor să îi arate unui om cu o poziţie mai înaltă existenţa feluritelor obiecte, şi-n plus, poantele ei despre obiceiurile bărbaţilor la toaletă încă răsună din fiecare ţeavă, contrapiuliţă şi şild de sub chiuvetă. Elisa simte că-i e ruşine, apoi îi e ruşine de faptul că-i e ruşine. A făcut curăţenie împreună cu Zelda de mii de ori în încăperea asta şi iată că e suficient un singur bărbat ca să le facă *pe ele* să se simtă ca fiind cele obscene.

Bărbatul înaintează calm spre mijlocul încăperii.

În mâna dreaptă are un baston portocaliu pentru vite.

10

Magia uşii rotative de la Klein & Saunders funcţionează. Pe partea cu strada, printre purtători de genţi diplomat care îl depăşesc insidioşi gonind spre următoarea întâlnire, Giles se simte în derivă, bătrân, inutil. Cuşca rotativă e locul unde se petrece metamorfoza, turnichetul de sticlă reflectând o infinitate de versiuni, mai bune, ale propriei persoane. Când este ejectat în holul cu marmură în pătrate de şah, este un om nou. Cu arta creată de el într-o mână şi cu un loc unde să o ducă, se simte important.

Aşa-i de când se ştie; producerea artei este un simplu preludiu al încântării de a o *avea,* un obiect concret căruia el i-a dat viaţă. Toate celelalte lucruri pe care le posedă sunt precum apartamentul său neîngrijit – până la urmă, doar închiriate. Primul obiect de artă din viaţa lui a fost un craniu uman pe care îl câştigase la poker tatăl lui, un craniu botezat Andrzej, după polonezul de la care fusese câştigat. A fost primul studiu al lui Giles; l-a desenat de sute de ori, pe plicuri, peste chipuri din ziare, pe dosul palmei.

Cum a ajuns ca după nişte schiţe cu cranii să lucreze la Klein & Saunders douăzeci de ani mai târziu, asta abia de-şi mai poate aminti. Primul său job a fost la aceeaşi filatură de bumbac unde-a lucrat şi tatăl lui, Hampden-Woodberry, unde se obişnuise cu gâdilatul fibrelor de bumbac în nas, cu bătăturile provocate de aruncatul baloţilor, cu o a doua piele, cea de argilă roşie, ori de câte ori lucra cu bumbac de pe Mississippi. Noaptea, uneori toată noaptea, picta pe bucăţi de hârtie şterpelite de la muncă portrete grosolane care îl hrăneau mai bine ca mâncarea – iar un lucru e limpede: era destul de flămând. Folosea argila de Mississippi de pe braţe pentru a-şi face nuanţele de portocaliu să iasă în evidenţă. Avea să rămână secretul lui şi acum, după câteva decenii.

Peste doi ani, părăsea şi filatura, şi pe tatăl său contrariat, pentru un post la departamentul de artă al magazinului Hutzler. Peste alţi câţiva ani s-a mutat la Klein

& Saunders, unde şi-a desfăşurat aproape toată cariera. A fost mândru, dar nu şi satisfăcut. Nemulţumirea lui persistentă era legată de artă. De adevărata artă. Cândva se definise prin acel cuvânt, nu-i aşa? Toţi acei Andrzej abstracţi, toate acele nuduri masculine conturate grosolan din cauza bătăturilor de la baloţii de bumbac şi colorate în portocaliul sângeriu al noroiului de Biloxi. Giles a ajuns să simtă, treptat, că fiecare zâmbet fals de bucurie pe care-l picta pentru Klein & Saunders sugea bucuria veritabilă din aceia care îşi adaptau propria fericire la standardele imposibile ale publicităţii. Cunoştea senzaţia. O simţea în fiecare zi.

Klein & Saunders lucrează cu clienţi prestigioşi. De aici anticamera plină de fotolii purpurii cu un design nemţesc modern şi cărucioarele cu băuturi manevrate de Hazel, redutabila secretară care îl face pe Giles să pară bătrân. Însă azi Hazel lipseşte, iar secretara cu picioare de căprioară a vreunui copywriter a fost aruncată înaintea unei duzini de directori nervoşi, având pe chipul speriat un zâmbet încremenit. Giles o priveşte cum întrerupe din greşeală un apel telefonic pentru că se-agită în tot acest timp cu o tavă de băuturi în curs de preparare. Evaluează atmosfera din încăpere printr-un nor de fum de ţigară – nu întins precum Adam al lui Michelangelo, ci răsfirat în rotocoale ca acelea scoase de locomotive.

O iartă că-i ia un minut până îl vede.

— Domnul Giles Gunderson, artist, se anunţă. Am o întâlnire la două şi-un sfert cu domnul Bernard Clay.

Ea apasă pe un buton şi-i stâlceşte numele în receptor. Giles nu-i sigur că mesajul a fost transmis, dar nu-i vine s-o pună pe biata fiinţă să încerce din nou. Giles înfruntă îmbulzeala. E incredibil, se gândeşte, că şi după douăzeci de ani o parte din el încă îşi mai doreşte să alerge cu haita asta de fiare insistente, mârâitoare.

Se uită la secretară, la căruciorul cu băuturi. Oftează, se duce în spatele căruciorului şi bate din palme pentru a le atrage atenţia.

— Domnilor, le strigă. Ce-aţi zice ca în după-amiaza asta

să ne preparăm singuri băuturile?

Ei bolborosesc uluiţi de această intruziune în nemulţumirea lor îndreptăţită; fiecare bărbat înalţă mult dintr-o sprânceană. Giles cunoaşte senzaţia asta, când ranchiuna devine suspiciune. După atâta timp, tot nu pricepe cum reuşesc oamenii să se prindă atât de iute că e diferit. I se pare că-şi simte iarăşi banda adezivă a meşei dezlipindu-se. Dar dacă acest moment iese prost, peruca o să fie cea mai mică dintre problemele lui.

— Avantajul ar fi, continuă Giles, că ne putem face tot ce poftim pe seceta asta care e-n Baltimore[13]. Cine vrea un martini?

Joaca riscantă dă roade. Oamenii de afaceri, la orele după-amiezii, sunt în esenţă nişte ţânci – deshidrataţi şi morocănoşi –, iar strigătul *Aşa, aşa!* al unui bărbat e urmat de un *Amin!* al altuia, şi-ntr-o clipă Giles devine barman, turnând rapid băuturile din sticlele cu picurător şi tăind spirale de lămâie în uralele frăţiei. În toiul dezmăţului, le face semn tuturor să se retragă pentru a putea pregăti un cocteil Brandy Alexander şi a i-l oferi secretarei, de parcă i-ar da un premiu Oscar. Toată lumea aplaudă, fata roşeşte, razele soarelui iau spuma de pe suprafaţa cocteilului, un orizont hawaian, iar Giles simte pentru o clipă că lumea lui este iarăşi una plină de posibilităţi.

11

Zelda ştie ce să facă. E o soluţie la care-a mai apelat de-o mie de ori până acum, şi la serviciu, bineînţeles, dar şi pur şi simplu în viaţă, când s-a simţit presată de bărbaţi. Să dispară – şi asta iute. Afişează zâmbetul detaşat al unei servitoare, îşi ia în primire căruciorul şi-l împinge. Însă podeaua e alunecoasă de la detergent, iar căruciorul o ia razna, loveşte coşul de gunoi şi-l dărâmă cu un zăngănit care răsună în toată încăperea. Abia golit, slavă Domnului,

[13] Aluzie nu doar la seceta de afară, dar şi la perioada prohibiţiei, când Baltimore fusese o excepţie notabilă, oraşul devenind un adevărat centru al rezistenţei.

dar ea se agită să-l ridice la loc. Când se lasă în genunchi, trupul ei masiv iese în evidenţă, invită la ridiculizare. Încearcă să rezolve repede situaţia. Cum stă în genunchi, aude un foşnet. Ridică privirea. Bărbatul are în mână ultimul lucru la care s-ar aştepta Zelda, antonimul bastonului cu electroşoc: o punguţă cu dropsuri de-un verde aprins.

— Nu, nu. Nu plecaţi. Păreaţi să aveţi o discuţie plăcută, doamnelor. De-ale fetelor. Nu-i absolut nimic rău în asta. Daţi-i înainte, eu plec într-o clipă.

Accentul nu-i sudic, dar are un soi de foşnet de coadă de crocodil. Bărbatul înaintează în continuare, iar pentru o fracţiune de secundă Zeldei i se pare că se duce spre cabina Elisei. Oare Elisa a văzut în F-1 ceva ce Zeldei i-a scăpat? Elisa e mereu sensibilă când ţipă cineva la ea şi pare să se poarte ciudat după ce-au fugit din F-1, aproape ca şi cum ar fi năucită de ceva. Oare bărbatul ăsta e aici ca să o salte pe Elisa? Zelda se ridică în picioare, altă mişcare lipsită de graţie, şi-şi trece mâna peste cărucior în căutarea unei arme – peria de veceu, racleta cu lamă de cauciuc. Se pricepe şi la lupte. Brewster are mai multe urme din bătălii decât ea, însă are şi ea câteva. Dacă omul ăsta încearcă să-i facă ceva rău Elisei, o să intervină ea cum se cuvine. Toată viaţa ei va fi distrusă, dar n-o să aibă de ales.

Însă bărbatul coteşte, îşi lasă bastonul pentru vite şi punga de bomboane pe chiuvetă şi se duce spre pisoar, unde se descheie la pantaloni.

Acum Zelda e cea care se uită spre Elisa cerând ajutor. Dacă privirii îngrozite a Zeldei i-a scăpat ceva în F-1, probabil că nu se poate baza pe ochii ei nici aici. Un bărbat care să şi-o scoată aşa, chiar în faţa lor? Elisa, însă, mişcă din cap la stânga şi la dreapta, în sus şi-n jos, în căutarea unei reacţii potrivite. Un lucru e limpede: Zelda nu se poate uita la bărbat. Dacă l-ar privi făcând asta, aici – e convinsă că ar fi o gafă din cauza căreia poţi fi dat afară. Ar fi suficient ca bărbatul ăsta să le pârască la Fleming, pe ele, nişte îngrijitoare obscene, şi gata. Zelda se holbează în

tavan atât de intens, încât se aşteaptă ca privirea ei să crape faianţa.

Urina susură în pisoarul curat.

— Strickland mă cheamă, răsună glasul bărbatului. Sunt şeful pazei.

Zelda înghite în gol.

— Aha, atât poate răspunde.

Îşi porunceşte ochilor să stea nemişcaţi, dar ei rătăcesc şi văd un jet de urină căzând pe podeaua ştearsă. Strickland chicoteşte.

— Hopa. Deci, bine c-aveţi mopuri.

12

Richard ar condamna-o pentru hoinărelile ei, ar zice că-i pierdere de timp – şi ar avea dreptate. Propriile oftaturi îi abat gândul de la vinovăţie. Clădirile înalte ca nişte fundaşi, panourile cu afişe cât munţii, pompele de benzină în formă de roboţi, tramvaiele de culoarea brânzei cheddar! Simte un nod înăuntru, în tumultul său interior, de parcă ar trece pe deasupra cu cutterul pentru deschis cutiile. Autobuzul goneşte pe lângă anunţuri care stau aprinse de-a lungul zilei mohorâte: MONTĂM TOBE DE EŞAPAMENT, TOTUL LA 1$, ECHIPAMENTE SPORTIVE, ÎNROLAŢI-VĂ ÎN AVIAŢIE. Trage semnalul de oprire şi se dă jos într-o zonă comercială de pe West 36, pe care localnicii o numesc „la Bulevard", şi de-acum magazinele n-au decât să se-nghesuie ca să-i ia dolarii.

Încearcă să strecoare câte un salut tuturor celor pe lângă care trece, mai cu seamă femeilor. N-ar fi fantastic să explorezi oraşul cu o prietenă care îi cunoaşte secretele? Care ar putea să pareze ironiile despre creşterile de preţ scandaloase, despre cum îţi deranjează vântul din golf coafura, toate treburile astea? Care ar putea să se simtă inspirată de Lainie şi ar putea aprecia vitalitatea remarcabilă şi secretă simţită de ea de-a lungul acelor şaptesprezece luni petrecute singură? Însă femeile din Baltimore tresar la saluturile ei şi abia de-i zâmbesc.

După o oră, Lainie se simte singură, condamnată la statutul de intrus. Ia din nou autobuzul. Un bărbat vine pe culoarul dintre scaune, o crede turistă şi încearcă să-i vândă un ghid. Reapare nodul din piept. Oare e din cauza coafurii? În Florida, cocurile înalte erau în mare vogă, dar nu şi aici. Se simte deodată profund nefericită. Probabil că are nevoie de-un ghid turistic. Îşi cumpără unul.

În Baltimore, o dojeneşte ghidul, există tot ce-i trebuie unei familii americane pentru a fi satisfăcută. Şi atunci, care-i problema ei? Tammy ar adora Muzeul de Artă. Timmy ar fi încântat de Centrul Muzeal de Istorie. În vestul oraşului se găseşte Pădurea fermecată[14], un fel de parc de distracţie ce pare desprins din cărţile cu poveşti. În fotografii se văd castele şi păduri, prinţese şi vrăjitoare. La vară copiii ar putea să-şi serbeze acolo zilele de naştere. E perfect, cu excepţia zonei din parc care se numeşte Ţara Junglei. Până şi cuvântul *junglă* îl face pe Richard să lase ziarul din mână sau să schimbe postul. Va trebui să fie atenţi pe unde merg, asta-i tot.

Una dintre plimbările ei anterioare a purtat-o la docurile din Fells Point. A încercat să uite plimbarea asta, dar în fiecare dimineaţă fierul de călcat cu aburi Spray ’N Steam stoarce adevărul din ea; se întreabă dacă nu cumva Amazonul l-a fiert pe Richard până-n măduva oaselor. Erau orele târzii ale după-amiezii, punctate ritmat de sunetul vaselor lovindu-se de docuri. Coborâse chiar până pe marginea râului Patapsco, cu gulerul hainei ridicat. Ca să ajungă acolo, coborâse într-o staţie de autobuz uzurpată de prezenţa unui vagabond zdrenţăros şi mersese printre sticlele sparte ale celui mai urât cartier pe care-l văzuse vreodată. Îi apăruse în cale şi-un cinematograf şi fusese cât pe ce să-şi ia bilet doar ca să scape de privitul în jur. Dar din afişaj lipseau cam multe becuri, asta nu îi plăcuse, iar filmul nu suna deloc atractiv – un circ al sufletelor, cam aşa ceva.

Era un loc singuratic. N-o auzea nimeni dacă vorbea.

---

[14] The Enchanted Forest, parc tematic din Maryland inaugurat în vara anului 1955, la o lună după Disneyland.

Aşa că a înşirat minciuni în apa rece care-i lipăia la picioare până n-a mai rămas niciuna de zis. Era fericită că i s-a întors soţul. Era împlinită. Era optimistă în privinţa viitorului. Credea fiecare statistică din broşurile despre oraşul Baltimore pe care i le dăduse Richard. Doar douăzeci la sută dintre familiile din Baltimore, se lăudau broşurile, aveau o maşină, iar Richard i-a jurat că într-o zi, curând, ei vor avea două. Se săturase să i se tot strice T-bird-ul[15], zicea el, şi n-avea de gând să-şi lase nevasta să folosească transportul în comun în vreme ce el salva lumea.

Iar când se întorcea în staţia de autobuz, în cartierul acela care îi displăcea, a văzut un muncitor care spăla trotuarul cu un furtun. Ce frumos, îşi zisese, să vezi o municipalitate care se mândreşte cu curăţenia oraşului. Se prefăcuse că nu simte că odată cu apa erau scoase la iveală miasmele de urină de câine, de peşte stricat, de frunze moarte, apă menajeră vâscoasă, băltoace salifere, ulei ars, excreţii umane. O ultimă minciună înainte să se ducă acasă, o nouă cută de călcat.

13

Bernie îl conduce pe Giles în ceea ce el speră să fie o sală de şedinţe, însă nu-i decât un birou liber în care au fost înghesuite o masă şi două scaune. Bernie nu se aşază, aşa că n-o face nici Giles. După zâmbetele şi strângerile de mână din sala de aşteptare, atmosfera de aici pare una neprietenoasă, deşi Giles îşi reaminteşte că, dacă e să aibă un prieten aici, atunci acela este Bernie Clay, nu bătrânii ăia bogaţi din hol care sorb cu lăcomie băuturile preparate de el. E drept că Bernie s-a numărat printre cei care au votat ca Giles să fie dat afară din firmă acum douăzeci de ani, dar a făcut-o fără tragere de inimă, iar Giles îşi reaminteşte de inutilitatea martirilor – şi familia lui Bernie trebuie să mănânce, nu-i aşa?

Giles se întristează amintindu-şi întâmplarea nefericită,

---

[15] Prescurtare de la Ford Thunderbird.

mai ales din cauză că este de-o previzibilitate banală; clişeele sunt o pacoste pentru orice artist. Barul ăla din Mount Vernon, poliţiştii dând buzna şi fluturându-şi insignele. În timpul nopţii pe care-a petrecut-o la puşcărie, s-a gândit la un singur lucru: cum rubrica în care apăreau cei arestaţi la secţiile de poliţie fusese mereu partea din ziar preferată a tatălui său. Giles spera ca vederea bătrânului, la fel ca a lui, să se fi înrăutăţit într-un aşa hal, încât omul să nu poată citi litera mică din rubrica arestaţilor, iar apoi, când Giles n-a mai primit nicio veste de la tatăl lui, şi-a dat seama că nu fusese aşa. În prima săptămână de după concediere, Giles a adoptat prima pisică.

Întâlnirile pe şest cu Bernie au devenit mare parte din munca lui Giles. Dar cum ar putea să se plângă? Nimeni altcineva din firmă, nici domnul Klein ori domnul Saunders, nu aprobă colaborarea cu Giles ca liber-profesionist. Giles adoptă un zâmbet larg şi roşu, întocmai ca tatăl din cea mai nouă pictură. Altă reclamă, îşi zice, de data asta o reclamă la el însuşi.

— Ce naiba s-a întâmplat cu Hazel? Nu-mi amintesc să fi lipsit vreo zi.

Bernie îşi lărgeşte nodul de la cravată.

— N-o să-ţi vină să crezi, Gilesy. Fata aia bătrână şi-a pierdut capul după un fabricant de băuturi şi pa! Au plecat la Los Angeles. Cu cont cu tot.

— Nu se poate! Bravo ei, cred.

— Şi vai de noi. De asta-i totul aiurea azi, aşa că scuze pentru aşteptare, suntem vraişte. Dacă ştii o fată bună, să mă anunţi, da?

Giles chiar ştie o fată bună, una împotmolită de ani de zile într-un serviciu prost dintr-un centru de cercetare totalitar. Ah, de-ar fi fost punctul forte al Elisei răspunsul la telefon. Cele câteva secunde pe care Giles le petrece meditând în linişte îl fac pe Bernie să se foiască, iar Giles îşi pierde şi ultima fărâmă de curaj. Bernie e singur într-o încăpere închisă cu un fapt împlinit. Oricât de nerăbdător ar fi Giles să-i turuie de treburile legate de reclamă, nu-şi

poate permite să-l chinuie pe omul ăsta.

— Uite, hai să-ţi arăt lucrarea…

— Să ştii, n-am decât un pic de…

Sunt amândoi recunoscători ţăcănitului cataramei de la servietă şi plesnetului clapei de piele care le distrag atenţia. Giles aşază pânza pe birou şi face un gest spre ea, mândru. Dar de fapt se simte cuprins de panică. E cumva ceva greşit în luminile care vin de deasupra capetelor? Parcă structura osoasă a celor din familia pictată e prea pronunţată, ca şi cum pielea ar fi o ţesătură uzată şi sub ea se văd oasele lustruite, ca ale lui Andrzej. Şi oare chiar a pictat patru capete fără corp? Nu şi-a dat seama ce macabru arată? Până şi culorile par reci, cu excepţia gelatinei care, graţie amestecurilor la care-a trudit toată noaptea, e o apoteoză magmatică a culorii roşu.

— Roşul, oftează Bernie.

— Prea roşu, zice Giles. Sunt întru totul de acord.

— Nu-i asta. Deşi buzele tatălui par un pic prea… sângeroase. E vorba de culoare în general. Roşul nu mai e la modă. Nu mai folosim deloc roşu pentru centrele de atenţie. Nu ţi-am zis? Poate că nu. Dar cum ziceam, lucrurile-s varză. Roşul a fost scos de pe tapet. Acum la modă e… eşti pregătit? La modă e *verdele.*

— Verdele?

— Biciclete. Chitare electrice. Cereale pentru micul dejun. Fardul de ochi. Dintr-odată, verdele reprezintă viitorul. Până şi noile arome – verde pe toată linia. Măr, pepene, struguri verzi, pesto, fistic, mentă.

Giles încearcă să ignore cvartetul de cranii zeflemitoare şi se uită atent la gelatina către care se îndreaptă poftele lor. Se simte atât de prost, atât de orb. Nu contează dacă Bernie a menţionat culoarea înainte sau nu. Dacă avea ceva minte-n cap, Giles ar fi trebuit să-şi dea seama. Cărui căpcăun i s-ar face poftă de-o gelatină atât de roşie, încât pare o felie de inimă vie?

— Nu-i vina mea, Gilesy, spune Bernie. E vorba de *fotografii.* Absolut toţi clienţii care intră pe uşa asta azi vor şedinţe foto cu fete drăguţe ţinând în mână hamburgeri,

serii enciclopedice sau ce vrei tu. Vor să fie invitaţi şi când se fac selecţiile pentru castinguri ca să verifice marfa. Eu sunt ultimul om din firma asta care le mai vinde şefilor ăstora chiar artă. Arta adevărată e artă adevărată, asta le zic. Iar tu, Giles, eşti un artist adevărat. Apropo, mai ai timp să pictezi şi de-ale tale?

Pictura lui seamănă cu nişte resturi din plăcinta cu limetă văzute departe de luminile strălucitoare de la Dixie Doug's: nimic tantalic. Giles o strecoară la loc în servietă. Pe drumul către casă, greutatea servietei nu îi va mai aduce niciun pic din alinarea simţită când venea încoace. De-ale lui? Nu, Bernie. De ani de zile, nu. Nu când e atât de ocupat să picteze şi să repicteze o gelatină pe care n-o vrea nimeni, indiferent care-o fi culoarea viitorului.

14

Strickland simte cum se încinge, copleşit de ruşine. Urina curgând pe pardoseala în pantă, asta-i prea mult. Intenţionase să le sperie pe femeile de serviciu. Are de gând să-i sperie pe toţi cei care pun ochii în seara asta pe obiectiv. E un truc învăţat de la generalul Hoyt când erau blocaţi în Tokio. Când dai cu ochii pentru prima oară cu un inferior, arată-i cât de puţin înseamnă pentru tine. Din clipa în care a văzut-o pe îngrijitoarea negresă, spinarea aplecată a îngrijitoarei albe, pisoarul, toate au făcut clic. Dar e dezgustător. Să se pişe pe jos, asta-i ceva ce făcea în Amazon. Acum tânjeşte după curăţenie – şi iată-l, efectiv pişându-se pe jos.

Se uită peste umăr şi o vede bine pe cea mică. Are o figură deschisă. Fără toată dulcegăria aia pe care-o afişează Lainie. Asta îl face să se simtă şi mai prost. Îşi grăbeşte vezica să se golească. Se uită în jur, gândindu-se ce să mai zică. Vede bastonul. Femeile sigur se uită la el. S-a tocmit pentru scula asta cu un fermier înainte să plece din Brazilia. Un ţăran care abia vorbea engleză şi totuşi îi zicea „Salutarea de Alabama”. Bastonul l-a ajutat să mute obiectivul în şi din bazin când obiectivul avea nevoie de

ceva încurajări. Un strop de sânge mare, roşu-închis atârnă de unul din colţii de alamă. Se alungeşte spre porţelanul alb. Altă mizerie pe cale să se producă.

Îşi înviorează vocea ca să se distragă de la greaţa pe care i-o produce propria persoană.

— Chestia aia de-acolo e un model de mare putere Farm Master 30, din 1954. Nu-i vreo aiureală din aia modernă şi fiţoasă făcută din fibră de sticlă. Tijă de oţel, mâner de stejar. Voltaj variabil, de la cinci sute la zece mii. Apropiaţi-vă, doamnelor, şi uitaţi-vă, dar nu puneţi mâna.

Îi arde faţa. Sună ca şi cum ar vorbi despre puţa lui. Dezgustător, dezgustător. Dacă l-ar auzi Timmy vorbind aşa? Sau Tammy? Îşi iubeşte copiii, chiar dacă se teme să îi atingă, se teme să nu le facă rău. Ei nu-l pot judeca decât după ce-i iese pe gură. Simte un val de furie faţă de aceste femei fiindcă sunt martore la urâţenia lui. Nu-i vina lor că se află în încăperea asta, bineînţeles. Dar e vina lor că au serviciul ăsta, nu? Că se pun singure în postura asta? Cade şi ultima picătură de urină. Se gândeşte la bobul gras de sânge care atârnă din Salutarea de Alabama.

Strickland îşi smuceşte bazinul, şi-o vâră la loc, se închide la pantaloni cu un strigăt neaşteptat. Femeile îşi întorc privirea. Oare s-o fi stropit de urină pe pantaloni? Nu mai e în junglă. Acum trebuie să se gândească mereu la astfel de lucruri. Vrea să plece cât mai repede din camera asta exagerat de luminoasă şi de lângă mizeria făcută. Să termine cu astea, îşi zice.

— Aţi auzit ce-a zis omul ăla în laborator. Sper că nu e cazul să repet.

— Suntem autorizate, spune negresa.

— Ştiu că sunteţi. Am verificat.

— Da, domnule.

— E treaba mea să verific.

— Mă scuzaţi, domnule.

De ce-i atât de greu cu femeia asta? De ce nu zice ceva şi cealaltă femeie, care-i mult mai drăguţă, care pare mult mai blândă? În încăpere pare deodată zăpuşeală, ca-n mlaştină. Pesemne că de vină e doar imaginaţia lui. Inima

îi bubuie. Se întinde după o macetă care nu e aici. Dar Salutarea e. Merge, ca înlocuitor. Tânjeşte să o strângă între degete. Se chinuie să râdă prin fălcile încleştate.

— Deci, uite care-i treaba. Nu-s eu vreun fan de-al lui George Wallace. Eu consider că negrii au locul lor. Chiar cred. La muncă, în şcoli, aceleaşi drepturi ca albii. Dar trebuie să mai lucraţi şi voi la vocabular. Nu vă auziţi? Repetaţi întruna aceleaşi cuvinte. Eu am luptat în Coreea alături de-un negru care-a sfârşit-o la Curtea Marţială pentru ceva ce n-a făcut, din cauză că atunci când judecătorul a vrut să afle şi versiunea lui, omul n-a zis decât *da, domnule* şi *nu, domnule.* De-asta sunt atâţia de-ăştia ca voi în puşcărie. N-o lua personal. Am auzit că luna viitoare se închide Alcatrazul şi abia dacă e vreun negru pe-acolo. Şi-acolo-s cei mai înrăiţi criminali din ţara asta. Asta înseamnă ceva pentru rasa voastră. Ar trebui să fii mândră.

Despre ce naiba vorbeşte? Alcatraz? Femeile astea de serviciu sigur îl cred tâmpit. În clipa în care-o să plece, o să răsune toată toaleta de râsul lor. Sudoarea i se prelinge pe faţă. Încăperea îl sufocă, probabil că sunt o sută cincizeci de grade. Dă din cap, vede punga de dropsuri, o atacă şi scotoceşte în ea. N-a apucat să se spele pe mâini înainte. Femeile de serviciu, mai mult ca oricine, o să remarce treaba asta. Dezgustător, dezgustător. Îşi vâră o biluţă verde în gură. Se mai uită o dată la femeia care se holbează.

— Doamnele doresc o bomboană?

Însă biluţa verde e ca o zăbală. Nu poate nici măcar el să desluşească o vorbă din propria-i întrebare. Ah, ce-o să mai râdă femeile de serviciu. Dă-le naibii! Dă-i naibii pe toţi! Cu cercetătorii va trebui să fie mai dur, să n-o dea-n bară cum a dat-o aici. Occam nu-i ceva diferit de *Josefina.* O să se asigure că toată lumea pricepe că Strickland e la cârmă. Nu David Fleming, lacheul Pentagonului. Nu doctorul Bob Hoffstetler, biologul cel inofensiv. Se răsuceşte pe călcâie. E alunecos. Speră că e apă cu detergent, nu urină. Ronţăie bomboana ca să nu-şi audă

proprii-i paşi umezi şi-şi înhaţă Salutarea de pe chiuvetă. Stropul de sânge cade, probabil. Şi femeile de serviciul îl vor şterge. Dar şi-l vor aminti. Şi-l vor aminti şi pe el. Dezgustător, dezgustător.

15

Clipa când Strickland le oferă bomboane nu face decât să adauge o dulceaţă greţoasă scenei revoltătoare. Elisa şi-a pierdut interesul pentru dulciuri la vârsta la care majoritatea copiilor ar ucide pentru ele. Până şi plăcintele pudrate cu zahăr pe care o forţează Giles să le guste la Dixie Doug's îi stau în gât. Îşi aminteşte originile acestei sile din perspectiva unui copil dezgustat când se holba la nişte scorpii exact la fel de misterioase ca Strickland. În ochii acelor îngrijitoare de demult, Elisa nu era handicapată; era proastă şi recalcitrantă. Orfelinatul purta minunatul nume de Casa Piticilor Baltimore, dar cei care locuiau acolo îl prescurtaseră în „Casa”, o ironie ţinând cont de atributele pe care le asociază întotdeauna cărţile de poveşti cu o casă. Securitate. Siguranţă. Confort. Bucurie. Leagăne. Gropi cu nisip. Îmbrăţişări.

Copiii mai mari îţi puteau arăta anexe ale clădirilor principale unde se mai aflau utilaje care încă purtau inscripţionată fosta titulatură a Casei: Şcoala Fenzler pentru Retardaţi şi Idioţi. Când a ajuns Elisa acolo, copiii ale căror dosare i-ar fi împovărat cândva cu termeni ca *mongoloizi, nebuni* sau *anormali* erau reuniţi în grupuri de *retardaţi, înceţi la minte* sau *abandonaţi.* Spre deosebire de orfelinatele evreieşti şi catolice din aceeaşi zonă, misiunea Casei era să te ţină în viaţă măcar pentru ca în momentul când eşti scos în stradă, la vârsta de optsprezece ani, să-ţi poţi găsi un job umil, în slujba superiorilor tăi.

Copiii din Casă s-ar fi putut uni, la fel cum oamenii de serviciu de la Occam s-ar putea uni. Însă puţinătatea hranei şi a afecţiunii făcea din cruzime ceva la fel de transmisibil ca tusea, iar fiecare copil cunoştea punctele

slabe ale rivalilor săi. Erai condamnat să vii să locuieşti în Casă fiindcă părinţii tăi au nimerit la azilul de săraci? Eşti Fanny Fomici. Ţi-au murit părinţii? Eşti Gilbert Groparu. Eşti imigrant? Eşti Rosa Roşu, Harold Hunul. Elisa nu ştia niciodată numele adevărate ale unora dintre copii înainte ca ei să fie daţi afară pe uşă.

Porecla Elisei era „Muta”, deşi asistentele o ştiau mai degrabă ca „22”. Numerele stabileau o ordine în lumea dezordonată a copiilor nedoriţi, fiecare copil avea câte unul. Fiecare lucru care ţi se atribuia avea numărul tău pe el, astfel încât şi vina să fie mai uşor de atribuit atunci când ceva de-al tău apărea pe unde nu trebuia. Copiii ostracizaţi ca Muta erau ghinionişti. Duşmanii nu trebuiau decât să-i şterpelească pătura şi să se strecoare afară cu ea ascunsă sub palton, să o târască prin noroi şi să se uite cum „22”-ul de pe etichetă era identificat şi Muta era pedepsită într-un fel sau altul pentru a fi disciplinată.

Pedepsele puteau fi delegate oricărei asistente, dar adesea Sorei-şefe îi plăcea să le pună chiar ea în aplicare. Nu era ea proprietara Casei, dar asta era tot ce avea. Deja de la vârsta de trei ani, Elisa intuise că Sora-şefa vedea odraslele recalcitrante din Casă ca pe nişte reflexii ale propriei ei minţi instabile, iar a-i păstra pe copii disciplinaţi însemna a se păstra pe sine sănătoasă. Dar nu-i ieşea. Râdea atât de tare, încât îi făcea pe micuţi să plângă, apoi izbucnea într-un plâns furios care îi speria şi mai tare. Avea mereu la ea o nuia pentru braţe şi dosul picioarelor, o riglă pentru degete şi o sticlă de ulei de ricin pentru înghiţitul cu forţa.

Perfidă, Sora-şefă avea la ea şi bomboane. Fiindcă se baza atât de mult pe acele reacţii, pe rugăminţi şi smiorcăieli, o chinuia pe Muta cea tăcută mai mult decât pe ceilalţi. Monstru mic şi incorigibil, aşa o făcea. E secretoasă, pune la cale ceva. Dar şi mai rele erau zilele complet diferite, când Sora-şefa, cu părul ei cărunt legat cu panglici în două cozi enorme, o încolţea pe Elisa întrebând-o dacă n-ar vrea să se joace cu păpuşelele. Elisa se supunea mecanic, îngrozită când Sora-şefa întreba dacă

vreo fetiţă rea a făcut pipi-n pat. Atunci apăreau şi bomboanele. Era în regulă să spună secretele, zicea Sora-şefă. Arată-mi care-s copiii ăia, ca să-i pot aranja. Elisa simţea că e o capcană. Chiar *era* o capcană. Ca domnul Strickland, foşnind din punguţa de celofan. Într-un fel sau altul, dulciurile oferite, absolut toate, erau otrăvite.

Elisa a crescut. Doisprezece, treisprezece, paisprezece ani. Stătea singură la dozatorul de suc, deoparte de celelalte fete, şi le asculta vorbind despre cum e să bei alcool; paharul ei de apă avea gust de săpun. Le auzea povestind despre lecţii de dans; ea trebuia să strângă în palme cupa de îngheţată ca să nu strângă din pumni. Le auzea vorbind despre sărutat. O fată zicea „Tipul m-a făcut să mă simt cineva”, iar Elisa s-a gândit luni de zile la asta. Cum *o fi* să te simţi cineva? Să exişti dintr-odată nu doar în lumea ta, ci şi în a altuia?

Unul dintre locurile unde le-a urmat pe celelalte fete a fost Arcade Cinema Marquee. Nu mai intrase niciodată într-un cinematograf. Şi-a luat bilet şi a aşteptat să i se spună să plece. A petrecut cinci minute ca să-şi aleagă scaunul unde să stea, de parcă de locul ăsta ar fi putut depinde chiar drumul ei în viaţă. Şi poate c-a şi făcut-o: filmul era *The Yearling*[16] şi deşi ea şi Giles aveau să râdă de cât era de siropos, asta peste ani, când l-au văzut la televizor, atunci a trăit o experienţă religioasă de care n-avusese parte pe o bancă de biserică. Era un loc unde realitatea era copleşită de fantezie, unde era prea întuneric ca să i se vadă cicatricele, iar tăcerea ei nu doar că era acceptată, ci impusă de plasatoarele înarmate cu lanterne. Preţ de două ore şi opt minute, era întreagă.

Al doilea film văzut s-a numit *The Postman Always Rings Twice*[17] şi era o revărsare carnală şi toridă, cu sex şi violenţă, un nihilism pentru care n-o pregătiseră nicio carte din biblioteca de la Casă, nimic din ce-i spuseseră

---

[16] *Puiul,* film din 1946, regizat de Clarence Brown, despre un băieţel care adoptă o căprioară.

[17] *Poştaşul sună întotdeauna de două ori,* versiunea din 1946, în regia lui Tay Garnett.

adulţii, nimic din ce şuşoteau fetele. Al Doilea Război Mondial abia se încheiase, iar străzile din Baltimore erau înţesate de soldaţi tunşi scurt, pe care ea i-a privit altfel pe drum spre casă, iar aceştia, aşa i s-a părut, o priveau pe ea de-acum altfel, însă interacţiunile pe care le-a avut au fost nişte eşecuri. Bărbaţii tineri aveau foarte puţină răbdare să flirteze făcând semne cu degetele.

După estimările ei, se strecurase la Arcade cam de o sută cincizeci de ori în ultimii trei ani petrecuţi la Casă. Asta se întâmpla înainte de decăderea cinematografului; înainte ca tencuiala să înceapă să se desprindă din tavan; înainte ca domnul Arzounian să înceapă să ruleze filme 24 de ore din 24, şapte zile din şapte, cu nemiluita. A fost educaţia ei – adevărata educaţie. Cary Grant şi Ingrid Bergman sorbindu-şi răsuflările gură-n gură în *Notorious.* Olivia de Havilland zbătându-se să scape de nebune în *The Snake Pit.* Montgomery Clift rătăcind prin perdele de praf în *Red River.* Elisa a fost în cele din urmă prinsă de o plasatoare atunci când se furişa la *Sorry, Wrong Number,* dar de-atunci deja nu mai conta. Era la două săptămâni distanţă de ceea ce Casa stabilise că va fi aniversarea ei de optsprezece ani. Urma să fie dată afară şi obligată să-şi găsească o locuinţă şi-un mijloc de subzistenţă. Îngrozitor, dar şi senzaţional: îşi va putea cumpăra din banii ei bilete, va putea căuta oameni cu care să-şi soarbă răsuflările sau de care să se zbată să scape, sau printre care pur şi simplu să hoinărească.

Sora-şefa a condus interviul la ieşirea Elisei din orfelinat; fuma şi bătea biroul în lung şi-n lat, furioasă că Elisa supravieţuise. O organizaţie locală alcătuită din femei le asigura tinerilor care ieşeau din Casă bani de chirie pentru o lună şi-o valiză plină cu haine de la second-hand, iar Elisa era îmbrăcată cu preferatele ei, o rochie de lână verde-închis, cu buzunare pe poale. Nu-i mai trebuia decât o eşarfă ca să-şi ascundă cicatricele. A adăugat pe lista din gând, deja aglomerată: *De cumpărat eşarfă.*

— Până la Crăciun ajungi curvă, s-a jurat Sora-şefa.

Elisa s-a înfiorat, uluită că ameninţarea nu o speria. De

ce-ar fi speriat-o? Văzuse destule filme de Hollywood ca să înveţe că toate târfele aveau o inimă de aur şi că, mai devreme sau mai târziu, Clark Gable sau Clive Brook sau Leslie Howard aveau să bage de seamă această strălucire. Poate că tocmai gândul ăsta i-a călăuzit paşii, ceva mai târziu în acea zi, nu spre un adăpost destinat femeilor, ci către locul ei preferat din lume, Arcade Cinema Marquee. Nu-şi permitea să vadă *Ioana d'Arc,* cu Ingrid Bergman, dar nu-şi dorea nimic mai mult decât să se piardă în ceea ce afişul anunţa a fi „o distribuţie de milioane" – asemenea oraşului Baltimore, acum şi mai mare, din care făcea parte şi ea, legată în siguranţă de ecran.

Se simţea atât de iresponsabilă când scotea patruzeci de cenţi din poşetă, încât a plecat capul – şi astfel a observat anunţul prost plasat: CAMERĂ DE ÎNCHIRIAT – INFORMAŢII ÎNĂUNTRU. N-a fost loc de nicio îndoială. Peste câteva săptămâni, când era cât pe ce să piardă camera din lipsa cecului pentru chirie, a văzut şi un anunţ pentru un post de femeie de serviciu la Centrul de Cercetări Aerospaţiale Occam. Şi-a scris scrisoarea de intenţie, a obţinut o programare şi a petrecut dimineaţa dinaintea interviului călcându-şi rochia verde-închis şi analizând orarul unui autobuz. Cu o oră înainte de plecarea planificată, dezastru: seceri mari şi argintii de ploaie, iar ea n-avea umbrelă. S-a panicat, s-a străduit să nu plângă şi atunci a devenit conştientă de sunetele din celălalt apartament din Arcade. Nu îl întâlnise pe omul care locuia acolo, deşi era mereu acasă, un soi de individ izolat. A renunţat la luxul precauţiei. I-a bătut la uşă.

S-a aşteptat la un tip scund şi gras, hirsut, nebărbierit şi care să-i arunce priviri mânioase, dar bărbatul care i-a răspuns avea un aer aristocrat, era împachetat ca-ntr-un plic în sacou, pulover, vestă şi cămaşă, bătea spre cincizeci de ani, însă avea o privire vioaie dincolo de lentilele ochelarilor. A clipit şi şi-a atins chelia cu un aer absent, de parcă ar fi uitat să-şi pună pălăria. Apoi a băgat de seamă neliniştea ei şi i-a zâmbit cu blândeţe.

— Dar bună ziua. Cu cine am onoarea?

Elisa şi-a atins gâtul în chip de scuză, apoi a arătat „umbrelă”, un semn uşor de înţeles. Bărbatul a fost surprins de muţenia ei doar pentru câteva clipe.

— O umbrelă! Desigur! Intră, draga mea, şi-o voi extrage din grămadă întocmai cum a fost scoasă Excalibur din stâncă.

Bărbatul a plonjat în apartament. Elisa a ezitat. Nu mai intrase niciodată într-o casă în afară de Casă; s-a aplecat la dreapta şi a văzut nişte umbre baroce vălurindu-se în urma unor feline ce se furişau pe acolo.

— Pesemne că eşti noua chiriaşă. Ce neprimitor din partea mea să nu vin pe la tine mai devreme cu o farfurie de prăjituri, aşa cum se-obişnuieşte. Mă tem că n-am altă scuză decât termenul de predare care m-a ţintuit la birou.

Biroul în cauză nu arăta a birou. Era o tăblie de masă prinsă în balamale într-un unghi ce putea fi modificat. Bărbatul era un fel de artist, iar Elisa a simţit cum o răvăşeşte un fior. În mijlocul mesei se afla imaginea pe jumătate pictată a unei femei ce privea peste umăr, buclele ei fiind centrul atenţiei. Dedesubt era pictat mesajul: ADIO PĂR TERN.

— În ciuda neglijenţei mele, te rog să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. Dar să ştii că-ţi recomand să-ţi cumperi umbrelă. Am observat că ai acolo un orar de autobuz, iar de-aici până la staţie e o distanţă ceva mai mare decât ar fi ideal. Multe lucruri, aşa cum fără îndoială ai observat, nu-s tocmai ideale în apartamentele din Arcade. Dar *carpe diem* şi toate cele bune. Bănuiesc că te descurci, da?

S-a oprit din scotocitul printre pânze şi s-a uitat la Elisa ca să-i răspundă. Ea se aştepta la asta; odată ce începeau să vorbească, oamenii aveau tendinţa să uite de dizabilitatea ei, tot vorbind şi vorbind. Bărbatul ăsta, însă, a zâmbit, iar mustaţa subţire, maronie, s-a întins asemenea unor braţe care se desfac primitoare.

— Ştii, mi-am dorit mereu să învăţ limbajul semnelor. Ce ocazie fantastică.

Elisei i-a venit să dea drumul într-un şuvoi plin de recunoştinţă lacrimilor de îngrijorare pe care şi le reţinea

de săptămâni, dar s-a abţinut cu greu; nu era vreme de refăcut machiajul. Şi a devenit tot mai greu în minutele următoare, când bărbatul, Giles Gunderson conform prezentării sale pompoase, a dibuit umbrela, a hotărât s-o ducă el personal cu maşina şi a refuzat să-i accepte protestele exprimate în scris. Pe drum, Giles i-a distras atenţia explicându-i cum cuvântul „îngrijitor” din limba engleză vine de la Ianus[18], zeul uşilor, al intrărilor şi ieşirilor, întrerupându-şi lecţia doar în momentul când un paznic de la Occam a constatat că numele Giles nu era pe o listă. Paznicul i-a făcut semn cu mâna Elisei să se dea jos din dubă şi să pornească mai departe prin ploaia care o biciuia.

— „Şi orişiunde vei pleca, noroc / Şi-un vechi pantof în urmă”, a strigat Giles după ea. Alfred Lord Tennyson![19]

Pantof, îşi repetase ea în gând, uitându-se la pantofii ei cu toc, urâţi şi moşteniţi, în timp ce pleoscăia cu ei pe trotuarul scăldat de ploaie. *Dacă primesc postul ăsta, o să-mi cumpăr o pereche frumoasă de pantofi.*

16

Misterioasa apariţie a lui Strickland a devenit subiectul preferat de conversaţie, detronând poveştile despre Brewster. Elisa se tot gândeşte la ce-a văzut în rezervor, şi totuşi nu-i spune Zeldei – amintirea pare tot mai aberantă pe zi ce trece, în schimb, iar Elisa e recunoscătoare pentru asta, Zelda a dezamorsat tensiunea făcând mişto de toate celelalte. De exemplu, zicând că Fleming îi tot striga pe gardienii înarmaţi ai lui Strickland zicându-le P.M.-ii – cei de la Poliţia Militară –, şi nu „Pigmeii”, o etichetă care li s-ar fi potrivit mai bine, fiindcă soldaţii tăcuţi şi serioşi

[18] În limba engleză, *janitor,* respectiv *Janus.* Ca protector al Romei, Ianus a făcut să ţâşnească în faţa invadatorilor un şuvoi fierbinte, de netrecut.

[19] Din „Monologul liric al lui Will Waterproof” de Lord Alfred Tennyson. În mai multe poezii vechi de limbă engleză, norocul e asociat cu gestul aruncării unui pantof - mai ales norocul la plecarea într-o călătorie.

păreau să nu aibă nicio tendinţă de a acţiona în mod independent. Măcar Pigmeii sunt uşor de evitat, fiindcă mărşăluiesc strâns unul în spatele altuia cu cataramele zăngănind, un mers care depăşeşte cu mult priceperea cercetătorilor stângaci. Chiar acum femeile aud câţiva, aşa că Zelda şi Elisa se feresc intrând pe un coridor pe care de obicei şi-l păstrează pentru mai târziu.

— Ştiu unde se află Pigmeii chiar şi când nu-s în acţiune, zice Zelda. Respiră sincron, tu ai văzut? Zici că le iese aerul din ventile la toţi deodată. *Puf.* Îţi zic eu, cu toţi bărbaţii ăştia în plus pe-aici şi-i la fel de linişte ca înainte? Nu-i normal.

Înainte ca Elisa să apuce să-i răspundă prin semne, liniştea abia menţionată, netulburată de nimic atâta timp, e spartă în două. În cartierul în care locuieşte ea, un asemenea sunet ar face-o să se uite probabil după o maşină care a dat un rateu, iar apoi să caute precautā o ascunzătoare, date fiind poveştile locului despre crima organizată. În Occam, bubuitura este atât de surprinzătoare, încât ar putea prea bine să fie o navă spaţială prăbuşindu-se; Zelda se ghemuieşte în spatele căruciorului, de parcă plasticul ăla ieftin şi cu lichidele corozive ar putea-o apăra.

Apoi încă o bubuitură, şi-apoi încă una. Sunetele nu vin la întâmplare. Nu sunt obiecte care cad. Sunt de natură mecanică, provocate, iar Elisa n-are decât să presupună că de fapt sunt focuri de armă. Urmează nişte strigăte, precum şi zgomot de picioare în fugă, ca bătaia de inimă a unui iepure, ambele auzindu-se estompate din spatele celei mai apropiate uşi, care bineînţeles că este F-1.

— Jos! strigă Zelda.

Porunceşte şi prin semne, iar Elisa simte un val de dragoste pentru femeia asta. Îşi dă seama că, într-adevăr, stă încă în picioare. Uşa se deschide izbindu-se de perete atât de tare, de parcă ar fi o a patra împuşcătură. Zelda se chirceşte ca şi cum ar fi încasat glonţul, răsturnându-se pe un şold şi încrucişându-şi braţele deasupra feţei. Elisa îşi simte întregul trup scuturat de o zgâlţâitură, apoi

împietreşte văzând mulţimea, viteza şi forţa celor care ţâşnesc din laborator.

Fleming iese printre primii. Grimasa de pe mutra lui e cunoscută oricui l-a văzut reacţionând exagerat în faţa unei toalete înfundate sau a unei băltoace de pe hol, diferenţa fiind urmele de palme însângerate pe ambele mâneci. Al treilea iese Bob Hoffstetler, care e şi cel mai supărat dintre toţi, cu ochelarii în creştet şi părul ăla rar zbârlit tot. În mână are o cârpă udă care ar putea fi orice – un prosop, un halat, un maiou. Privirea lui, de obicei atât de blândă, o săgetează pe Elisa.

— Cheamă o ambulanţă!

Accentul, de obicei foarte discret, are asprimea omului aflat în dificultate.

Printre aceşti oameni de dimensiuni normale se află şi Strickland, cu ochii lui adânc încercănaţi aruncând scântei şi cu dinţii dezveliţi, strângându-şi cu o forţă de garou încheietura braţului stâng, care se termină nu cu o mână, aşa cum te-ai aştepta, ci cu un buchet de degete dispuse în unghiuri anapoda, din care se preling firişoare fine de sânge şi curg fâşii de piele. Stropii de sânge picură pe podea, gălăgioşi ca bilele din nişte rulmenţi. Elisa priveşte cu gura căscată aceste picături rubinii; ea va trebui să le spele.

Pigmeii ţâşnesc înainte, strivind sub tălpi stropii de sânge. Gardienii îl depăşesc pe Strickland, venind pe ambele părţi către Elisa şi Zelda, cu armele îndreptate în faţă ca nişte bastoane de dansatori. Controlul mulţimii. Eliberarea scenei. Elisa îşi ia căruciorul, îl împinge şi-şi dă seama, după cum alunecă într-o parte, că roţile din spate sunt complet năclăite.

17

Antonio e primul care ajunge la cantină şi întreabă dacă totul e-n regulă. Privirea lui saşie pare că pune întrebarea şi pentru Elisa, şi pentru Zelda, dar Zelda ştie prea bine că ea trebuie să răspundă. De-atâta amar de vreme colegii nu

s-au deranjat să înveţe atâta lucru: limbajul semnelor. Zelda s-a săturat. Nu vrea să fie ea cea responsabilă nici aici, nici acasă, nicăieri. E prea greu. Ia uite – îi tremură mâinile. Caută să-şi ascundă tulburarea întorcându-se cu faţa spre Automat, scanând sandvişurile geometrice şi fructele stricate, de parcă n-ar fi decât una dintre mesele lor obişnuite de la trei noaptea.

Duane ajunge al doilea, ştirb ca un triton şi orăcăind tot ca unul. Yolanda îşi ia revanşa pentru timiditatea ei de zi cu zi intrând ca vijelia şi măcănind că se-auzise de parcă era aruncată-n aer clădirea şi că ea nu poate lucra aşa, îi vine să bla, bla, bla. Zelda îşi relaxează privirea până nu mai distinge prin ceaţă decât compartimentele pentru monede ale Automatului, fiecare fiind o uşiţă din *Alice în Ţara Minunilor.* Dacă s-ar micşora şi ea, ar putea să se târască prin una dintre ele şi să scape naibii de-aici.

Dar e captivă, condamnată să retrăiască în gând iar şi iar izbucnirea sângeroasă din F-1. Se străduieşte să-l compătimească pe domnul Strickland. Oare o să poată să-şi deschidă singur fermoarul data viitoare când o să meargă la toaletă? Această încercare de-a simţi milă se aseamănă cu o tentativă de-a tăia cuburi de gheaţă cu mâna. E imposibil ca acel bărbat să nu-şi fi dat seama cum se simte o negresă încolţită de un bărbat alb înarmat cu un baston pentru vite. Ridică privirea şi o remarcă pe Lucille; din cauză că-i albinoasă, pare camuflată pe fondul peretelui din cantină.

— Uite, până şi Lucille e supărată, strigă Yolanda. *¿Qué pasa?*

Zelda se întoarce. Evitase. Nu vrea să se uite la Elisa chiar acum. Ţine foarte mult la domnişorica asta slăbuţă, dar nu se poate debarasa de gândul că-i doar vina ei. Ea e cea care a insistat să urmeze directivele îndoielnice din LCC şi să intre în F-1, şi din cauza asta le-a luat Strickland în colimator, iar Zelda nu se poate abţine să se gândească la faptul că Elisa a zăbovit intenţionat în noaptea asta în faţa F-1, ceea ce le-a plasat în cel mai rău loc posibil când au început focurile de armă.

Elisa tremură în scaunul ei, în vreme ce Zeldei îi bubuie inima-n piept. Zelda se simte îngrozitor, apoi îşi ordonă să *înceteze* să se simtă îngrozitor. Elisa e un om bun, dar n-o să priceapă niciodată. Cum ar putea? Dacă ceva merge prost la Occam, nu pe femeia albă o să se dea vina. La naiba, Elisa adună mărunţişul de prin laboratoare fără nicio problemă. Dacă-i o capcană? Elisei nici nu i-ar trece prin cap una ca asta. Dacă un cercetător lasă bănuţii acolo ca să-i testeze pe oamenii de serviciu din tura de noapte, iar atunci când dispar şi treaba asta i se spune lui Fleming, ghici al cui gât e pus pe butucul călăului?

Elisa trăieşte într-o lume plăsmuită de ea. E limpede, îţi dai seama după pantofi. Zelda îşi imaginează felul în care percepe lucrurile Elisa ca pe una dintre acele diorame pe care le-a văzut într-un muzeu, nişte mici împărăţii perfecte care pot fi uşor distruse, însă nu şi dacă mergi încetişor. Lumea Zeldei nu-i aşa. Ea nu poate da drumul la televizor fără să vadă oameni de culoare mărşăluind, împungând cu degetele aerul încărcat de furie pentru a-şi transmite mesajele. Când vede asemenea ştiri, Brewster schimbă canalul, iar în adâncul sufletului Zelda e mulţumită, deşi asta-i o laşitate. Orice problemă rasială s-ar petrece prin SUA, şi să vezi ce priviri i se aruncă a doua zi la aparatul de pontat – criminale. În toată ţara, bărbaţii ca David Fleming abia aşteaptă un motiv să le concedieze pe femeile ca Zelda Fuller.

Şi ce altfel de serviciu şi-ar putea găsi ea? Locuieşte în Old West Baltimore de când s-a născut, iar şirurile de case identice nu s-au schimbat mult de atunci. Acum cartierul e şi mai aglomerat, şi mai segregat. Zelda pricepe conceptele de *blockbusting*[20] şi *white flight*[21]*,* dar nu-i pasă

[20] Practica de a convinge proprietarii albi să-şi vândă locuinţele repede şi de obicei în pierdere prin folosirea intimidării – aceştia sunt speriaţi că în zonă se vor muta grupuri de culoare, făcând valoarea proprietăţii să scadă. Apoi casele sunt revândute la preţuri umflate.

[21] Termen apărut în SUA în anii ’50 şi ’60, care se referă la migraţia pe scară largă a oamenilor de diferite origini europene din zonele urbane locuite de varii rase în suburbii mai omogene rasial. Mai nou, termenul se referă la migraţia albilor din vechi suburbii în zone rurale.

câtuşi de puţin de treburile astea. Ea visează la suburbii. Îşi imaginează aerul mirosind a pin şi-a marmeladă, simte cum sunt alungate toate toxinele de la Occam din trupul ei. Când o să locuiască acolo, n-o să mai lucreze la Occam – e prea departe. O să aibă afacerea ei, o curăţătorie. I-a povestit de-o sută de ori Elisei despre asta, despre cum o s-o ia şi pe Elisa cu ea, o să mai angajeze şi alte tipe isteţe şi-o să le plătească cinstit, cum nu le-ar plăti niciun bărbat. Aşteaptă ca Elisa s-o ia în serios. Dar ea n-o face deloc – şi-ar fi greu s-o condamni pentru asta. Cum ar putea Zelda să facă destul bănet aşa, dacă Brewster nu lucrează decât când are chef? Ce bancă i-ar acorda un împrumut unei negrese pentru a porni o afacere?

Zelda îşi închipuie că în timpul zilei bufetul este paradisul pentru un bărbat alb, numai prosteli şi veselie, dar noaptea e pustiu şi are ecou, ca o peşteră. Răsună nişte paşi de pe un hol învecinat, se apropie. E Fleming, cu absolut toate promovările evidente în pasul său sigur. Zelda se uită la Elisa, cea mai bună prietenă a sa, potenţiala ei distrugătoare, şi simte că visurile ei de-a scăpa din Old West Baltimore şi din Occam încep să se scurgă asemenea sângelui de pe colţii bastonului pentru vite al lui Strickland.

18

— Am dat de belea, fetelor. Ditamai beleaua.

Locul faptei încă vibrează de pe urmele grelei încercări. Fără să i se ceară, Elisa îşi cufundă mopul în apa cu detergent, îl stoarce în găleată şi trece cu el peste dârele de sânge care arată ca nişte colţi. Între timp, Fleming îi dă ordine Zeldei. Aşa face mereu. Măcar Zelda poate verbaliza faptul că a înţeles.

— Vreau să mergeţi amândouă în F-1 imediat, continuă Fleming. O treabă urgentă. Fără întrebări, vă rog. Vă faceţi treaba şi-atât. Bine, dar repede. N-avem prea mult timp.

— Şi ce doriţi să facem? întreabă Zelda.

— Zelda, ar merge mai repede dacă ai sta şi-ai asculta. Este… materie biologică. Pe podea. Poate şi pe mese. Vedeţi pe-acolo. Nu trebuie să vă explic eu asta. Ştiţi cum să vă faceţi treaba. Ştergeţi toată mizeria, să nu mai rămână nimic.

Elisa aruncă o privire spre uşă. Pe mânerul rotund e sânge.

— Dar… o să fim…

— Zelda, ce-am zis? Nu v-aş trimite acolo dacă n-aţi fi în siguranţă deplină. Ţineţi-vă departe de rezervor, asta-i tot. Obiectul ăla mare de metal pe care-aţi văzut că l-a adus domnul Strickland. Nu vă apropiaţi de rezervor. N-ar trebui s-aveţi de ce să vă apropiaţi de rezervor, niciuna din voi. S-a-nţeles? Zelda? Elisa?

— Da, domnule, zice Zelda, iar Elisa dă din cap.

Fleming dă să spună mai multe, apoi se uită la ceas.

Ultimele lui cuvinte, laconice, trădează o tulburătoare pierdere a agerimii oratorice.

— Cincisprezece minute. Imaculat. Discreţie totală.

Laboratorul nu mai e gol şi ordonat. Din podeaua de beton au răsărit o serie de catarge şi îngrădituri metalice, fiecare prevăzute cu inele de fier de care să poată fi priponit un obiect sau o fiinţă. Cărucioare pline cu ceva ce pare a fi aparatură medicală vin în prelungirea bancului bej al computerului, ca nişte tumori tehnologice. O masă e aşezată în mijlocul încăperii, cu roţile îndreptate în patru direcţii diferite. Instrumente chirurgicale sunt răspândite ca nişte dinţi scoşi cu pumnul. Sertarele sunt deschise, chiuvetele pline, ţigările încă mai fumegă. Pe jos, una arde mocnit. Ca întotdeauna, mult de muncă e la pardoseală.

E sânge peste tot. Trecându-şi privirea pe deasupra, Elisa se gândeşte la fotografiile din reviste, alea făcute din avioane, cu zone de teren inundate. Un lac de sânge cât un capac de roată se coagulează sub luminile orbitoare. Iazuri mai mici, golfuri şi lagune indică goana domnului Strickland către uşă. Zelda îşi împinge căruciorul printr-un lăcuşor şi se strâmbă văzând urmele de sânge lăsate de roţile de plastic. Elisa n-are încotro decât să repete

mişcarea, prea năucită ca să clocească un plan mai atent.

Cincisprezece minute. Elisa toarnă apă pe jos. Şiroaiele înaintează, cuprind stropii de sânge, dau naştere unor urme de roţi roz. Aşa a fost învăţată în Casă să facă, în toate arenele vieţii. Să subţieze mizeria vieţii, fascinaţia, poftele, groaza până nu le mai pui la îndoială. Se avântă cu mopul în mijlocul murdăriei şi o trage încolo şi-ncoace, până când firele de bumbac se umflă şi se închid la culoare. E normal. Şi sunetul e normal – plescăitul umed, sorbiturile jilave –, iar ea se concentrează asupra lui. Urma aia neagră de arsură, de pe ciment, ar putea fi de la arma vreunui Pigmeu; o şterge. Ăsta-i un baston pentru vite, un pericol greu de-o tonă, imposibil de ridicat; şterge de jur împrejur.

Elisa îşi dictează să nu se uite la rezervor. Nu te uita la rezervor, Elisa. Elisa se uită la rezervor. Chiar şi văzut de la zece metri distanţă, aşezat lângă bazinul spaţios, tot pare prea mare pentru laboratorul acesta, ca un dinozaur ghemuit, aşteptând. A fost fixat pe patru socluri, o scară de lemn oferind acces către o trapă din partea de sus. Fleming a avut dreptate într-o privinţă: nu e sânge nicăieri pe lângă el. N-are rost să te apropii. Elisa îşi spune să se uite în altă parte. Elisa, uită-te în altă parte. Elisa nu se poate uita în altă parte.

Femeile înarmate cu mopuri se întâlnesc în vârful zonei însângerate. Zelda se uită la ceas, îşi şterge transpiraţia de pe nas şi îşi pregăteşte găleata pentru a arunca ultima dată cu apă, făcându-i semn din cap Elisei să adune drăciile de pe jos înainte ca apa să le împingă într-o parte şi-n alta. Elisa îngenunchează şi le adună. Un forceps. Un bisturiu cu lama ruptă. O seringă cu ac îndoit. Uneltele doctorului Hoffstetler, precis, deşi nu-i vine să creadă că omul ăsta ar face rău vreunei fiinţe, oricui. Părea distrus când dăduse buzna afară din laborator. Elisa se ridică şi aşază lucrurile pe o masă, aliniindu-le frumos, de parcă ar fi o cameristă în vreun hotel. Aude apa plescăind din găleata Zeldei şi, cu coada ochiului, vede lichidul năvălind în cârlionţi alungiţi. Zelda chicoteşte.

— Ia te uită! Îngrijitorii trebuie să se furişeze pe la rampa de încărcare ca să fumeze. Şi-n vremea asta, ăştia trag aici din trabuce de zici că-s la…

Zeldei nu-i prea stă în fire să icnească de spaimă. Elisa se întoarce şi vede coada mopului căzută pe jos. Zelda ţine în căuşul palmelor întinse înainte două obiecte mici pe care apa le-a scos de sub masă, obiectele despre care crezuse că sunt trabucuri. Mâinile îi tremură şi se desfac, obiectele cad. Unul dintre ele aterizează pe podea fără un sunet. Celălalt scoate un clinchet, iar de pe el se desprinde o verighetă de argint.

19

Zelda a plecat după ajutor. Elisa îi aude papucii albi, ca de infirmieră, lipăind zgomotos pe coridor. Ea a rămas aici, chiorându-se la degetele lui Strickland. Degetul mic, inelarul. Unghii cioturoase, smocuri aspre de păr pe încheietură. Pielea de pe inelar este albă la un capăt, unde soarele n-a văzut-o cu anii, fiind ascunsă sub verighetă. Elisa se gândeşte iarăşi la imaginea lui Strickland ieşind furtunos pe uşa laboratorului. Se ţinea strâns de mâna stângă. Astea-s două dintre degetele care scotoceau în punguţa de celofan foşnitoare plină cu dropsuri verzi.

Nu poate să le lase aici, aşa. Degetele pot fi ataşate la loc. A citit despre asta. Poate că doctorul Hoffstetler se pricepe şi va realiza chiar el operaţia. Se strâmbă şi se uită în jur. F-1 este un laborator. Trebuie să existe pe aici cutii, pahare. Însă laboratoarele Occam îşi râd de oamenii ca ea; sunt imposibil de descifrat, dotate cu instrumente de-o utilitate misterioasă. Disperată, îşi pleacă privirea şi atunci vede lângă coşul de gunoi ceva mai apropiat domeniului ei: o pungă maro de hârtie împăturită. O ia, o scutură ca să se deschidă şi-şi vâră mâna în hârtia unsuroasă ca într-o păpuşă-mănuşă. Cioturile alea de pe jos nu-s degete de om. Sunt doar nişte gunoi care trebuie strâns.

Elisa îngenunchează şi încearcă să le adune. Sunt ca două bucăţi de carne de pui, prea moi şi mici ca să le poată

apuca bine prin pungă. Le scapă o dată, de două ori, din ele se împrăştie sânge la fel cum se împrăştie vopsea din pensulele lui Giles scăpate pe jos. Îşi ţine răsuflarea, strânge din dinţi şi culege degetele cu mâna goală. Sunt călduţe ca o strângere bleagă de mână. Le bagă în pungă şi apoi face ghem gura pungii. Îşi şterge palma de uniformă şi-atunci zăreşte verigheta. Nici pe asta n-o poate lăsa aşa, dar n-are de gând să mai deschidă punga. Apucă iute inelul şi-i dă drumul în buzunarul de la şorţ. Se ridică în picioare, încercând să-şi recapete respiraţia normală. Punga pare goală, de parcă cele două degete ar fi plecat târâş, ca nişte viermi.

Elisa stă singură, în linişte. Dar să fie, oare, chiar linişte? Îşi dă seama că se aude un vâjâit uşor, e aerul care iese printr-un ventil. Se uită iarăşi în celălalt capăt al laboratorului, la rezervor. Se iveşte o a doua întrebare, mult mai tulburătoare. De fapt, este oare ea singură? Fleming le-a avertizat, pe ea şi pe Zelda, să nu se apropie de rezervor. Un sfat pertinent. *Nu vă apropiaţi de rezervor,* îşi repetă Elisa. Priveşte în jos. Pantofii ei strălucitori se mişcă pe podeaua ştearsă cu mopul. Se apropie de rezervor.

Deşi este înconjurată de tehnologie avansată, Elisa se simte ca un om al cavernelor din desene animate care înaintează într-un desiş în ciuda mârâielilor care răzbat dinăuntru. Ceea ce era nesăbuit acum două milioane de ani este nesăbuit şi acum. Şi totuşi pulsul nu i-o ia razna aşa cum a păţit din cauza degetelor inofensive ale lui Strickland. O fi din pricină că Fleming a asigurat-o că e-n siguranţă. Sau fiindcă în fiecare seară visează o apă nespus de întunecată, şi iată aici, dincolo de hublourile rezervorului cilindric: întunericul, apa.

Din cauză că F-1 este mult prea luminat, nu poate scruta cu privirea bezna din interiorul rezervorului, aşa că lasă punga şi îşi duce mâinile la tâmple ca să se uite ca printr-un tunel pe hublou. Lumina care se refractă îi dă Elisei impresia că parcă ar coborî într-o spirală, până când înţelege că fereastra e sub nivelul apei. Îşi striveşte nasul

de sticlă ca să se uite în sus. Acum pulsul i-o ia în sfârşit la sănătoasa, în ritmul vechilor coşmaruri cu plămânul de oţel.

Apa întunecată e învolburată de o lumină slabă. Elisa îşi ţine răsuflarea: parcă ar fi nişte licurici îndepărtaţi. Îşi lipeşte palmele de geam, dorindu-şi să fie mai aproape – o nevoie fizică. Materia se roteşte, se suceşte, dansează ca un voal făcând arabescuri. Între punctele luminoase se încheagă o formă. Resturi plutitoare, încearcă Elisa să-şi spună, atâta tot, dar apoi o lumină săgetează o pereche de ochi fotoreceptori. Ochii scânteiază ca aurul prin apa neagră.

Sticla explodează. Cel puţin, aşa sună. Trosnetul este de fapt uşa laboratorului deschisă brutal, ţăndării sunt cele câteva perechi de picioare care se reped înăuntru, iar scrâşnetul este punga de hârtie apucată iute de mâinile ei. Chiar că-i ca un om al peşterii, cum se retrage din faţa ameninţării fiarei şi fuge spre centrul civilizaţiei – Fleming, Pigmeii, doctorul Hoffstetler – ridicând punga cu degetele ca pe-un trofeu, trofeul pe care l-a câştigat fiindcă a privit în ochi fermecătorul pericol de moarte şi-a supravieţuit pentru a-l povesti. Supravieţuirea o buimăceşte, i s-a tăiat răsuflarea, aproape plânge, aproape râde.

20

Lui Strickland i s-au oferit diferite birouri. Cabinete situate la parter, cu o vedere panoramică asupra peluzelor abrupte. I-a făcut plăcere să respingă generozitatea lui Fleming insistând să i se dea încăperea fără ferestre unde se află sistemul de supraveghere video. L-a pus pe Fleming să-i aducă un birou, un dulap, coş de gunoi şi două telefoane. Unul alb, unul roşu. Încăperea e mică, simplă, liniştită, perfectă. Îşi plimbă privirea peste monitoarele alb-negru aşezate pe patru rânduri unul peste altul. Coridoarele interşanjabile. Zvâcnirea sporadică a unui lucrător nocturn ce rătăceşte prin clădire. După priveliştile obscure ale pădurii tropicale, ce mare uşurare să poţi

vedea totul deodată.

Cercetează ecranele. Ultima oară când le-a văzut pe cele două femei de serviciu care stau acum aşezate chiar în spatele lui a fost în toaleta bărbaţilor, el simţind că ia foc de ruşine din cauza jetului de urină rebel, iar ele reţinându-şi râsul până avea el să dispară. Avem o dinamică diferită acum, nu-i aşa? Un bun prilej pentru restabilirea relaţiei cuvenite. Îşi lasă mâna stângă să se bălăngăne. Le dă îngrijitoarelor şansa să vadă bandajele, forma degetelor ataşate la loc. Să-şi imagineze cum arată pe dedesubt. Le-ar putea spune el. Destul de nasol, aşa arată. Degetele nu se potrivesc cu mâna. Au culoarea chitului, sunt ţepene ca plasticul şi-s ataşate cu un fir negru şi gros ca picioarele de tarantulă.

Singura grijă a lui Strickland este dacă ele îi pot discerne degetele în lumina slabă. A deşurubat becurile din tavan când s-a mutat aici, preferând să lase cele şaisprezece ecrane să umple biroul cu un cenuşiu fantomatic. După văpaia scabroasă a junglei, luminile puternice i se par la fel de oribile ca zgomotele puternice. F-1 este insuportabil. Hoffstetler începuse să scadă lumina peste noapte pentru creatura de-acolo, dar treaba asta e şi mai oribilă. Îl înfurie gândul că el şi obiectivul au în comun sensibilitatea la lumină. Doar el nu-i vreun animal. Şi-a lăsat sinele animalic în Amazon. A trebuit, dacă mai spera să fie un soţ bun, un tată bun.

Ca să se asigure că femeile văd, îşi mişcă degetele cusute. Sângele urlă, monitoarele se înceţoşează. Strickland clipeşte, se sforţează să nu leşine. Durerea asta e ceva ieşit din comun. Doctorii i-au dat pastile. Are flaconul chiar aici, pe birou. Dar doctorii ăştia nu ştiu că şi suferinţa are un sens? Te căleşte, te face mai dur, mai aprig. Nu, mersi, doctore. Mă descurc cu bomboanele.

Faptul că se gândeşte brusc la gustul puternic şi iute îl face să se întoarcă în sfârşit. Din cauză că Lainie refuză să despacheteze cutiile după mutare, a trebuit să scotocească el singur după bomboanele braziliene. A meritat. Punguţa chicoteşte ca un pârâu curat de la ţară când o apucă.

Bilele de biliard, sticloase şi verzi, între dinţi. E mai bine acum. Mult mai bine. Expiră peste o limbă jucăuş înjunghiată de zahăr şi se lasă cu toată greutatea în scaun.

Ar trebui să le mulţumească acestor două îngrijitoare. Pentru că i-au găsit degetele. Aşa l-a rugat Fleming. I-ar fi zis el lui Fleming să-şi bage mulţumirile undeva, dar nu mai are niciun chef de nimic. Stă cât e ziua de lungă la birou. Cum de suportă oamenii aşa ceva? Are nevoie de cincizeci de semnături ca să-şi sufle nasul. O sută de semnături ca să se şteargă la cur. Ce păcat că nici măcar un tâmpit din ăia de la PM n-a reuşit să bage-un glonţ în obiectiv în timpul atacului. Îi vine să-şi ia Salutarea de Alabama, să dea buzna în F-1 şi să aibă el grijă să nu mai rămână mare lucru de studiat din obiectiv. Când o să dispară Deus Brânquia, o să scape şi el de sub comanda generalului Hoyt şi-o să se poată întoarce la nevastă şi la copii. Asta îşi doreşte. Nu-i aşa? Aşa crede.

În plus, nu poate să doarmă. Nu cu o asemenea durere. Aşa că, bine, hai. O să reverse un pic de gratitudine asupra tâmpitelor ăstora de îngrijitoare. Dar o s-o facă în felul lui, ca să se-asigure că nu-l consideră vreun copiloi incapabil să se pişe fără să ude toată pardoseala toaletei. În tot cazul, nu se grăbeşte să se care acasă. Abia mai suportă felul în care-l priveşte Lainie. De parcă degetele nici nu se compară cu ceea ce a smuls jungla din el şi ceea ce el s-a tot străduit în mare grabă să-şi coasă la loc. Se străduieşte. Ea nu vede că se străduieşte?

Ridică primul din cele două dosare scoase.

— Zelda D. Fuller.

— Da, domnule, răspunde ea.

— Căsătorită, zice aici. Dar cum de soţul dumitale are alt nume de familie decât tine? Dacă sunteţi divorţaţi sau separaţi ar trebui menţionat aici.

— Brewster e numele lui mic, domnule.

— Mie-mi sună a nume de familie.

— Da, domnule. Dar nu, domnule.

— Da, dar nu. Da, dar nu.

Îşi masează cu degetul mare tâmpla împresurată de

durerea ce-i urcă prin braţul stâng.

— Dac-o ţinem în răspunsuri din astea, o să ne ia toată noaptea. E douăşpe jumate. Noaptea. Aş fi putut să vă chem aici în toiul zilei, mie mi-ar fi fost mai uşor aşa, dar n-am făcut-o. Aţi putea să-mi întoarceţi favorul ca să pot şi eu să mă car, să mă duc la culcare, să iau micul dejun cu copiii mei. Ce zici, sună bine, doamna Brewster? Sunt sigur că ai şi dumneata copii.

— Nu am, domnule.

— Nu? Păi şi de ce?

— Nu ştiu, domnule. Nu s-a... prins niciodată.

— Îmi pare rău să aud asta, doamna Brewster.

— Doamna Fuller, domnule. Brewster e bărbată-miu.

— Brewster. Ăsta-i nume de familie când o zbura porcu. Ei, atunci sunt sigur că ai fraţi. Bănuiesc că ştii care-i treaba cu copiii.

— Nu am fraţi, domnule, îmi pare rău.

— Asta mă miră foarte tare. Nu-i ceva neobişnuit? La cei ca tine?

— Mama a murit la naştere.

— Ah.

Strickland dă pagina.

— Da, uite, pe pagina doi. Păcat. Deşi, dacă a murit la naştere, bănuiesc că n-are cum să-ţi fie dor de ea.

— Nu ştiu, domnule.

— Partea plină a paharului, atâta zic.

— Poate, domnule.

Poate. Are senzaţia că i se umflă sub tâmple două baloane pline cu acid. *Poate* vor exploda. *Poate* că pielea i se va topi sfârâind şi fetele astea vor ajunge să-i vadă craniul ţipând. Apasă cu un deget pe pagină şi îşi fixează privirea rătăcitoare asupra acelui punct. O mamă moartă. Pierderi de sarcină sugerate. O căsnicie ciudată. Nu-nseamnă nici pe naiba. Cuvintele sunt mici. Uite, de exemplu, directivele generalului Hoyt despre Deus Brânquia. Sigur, explicaseră misiunea. Dar ziseseră ele o iotă despre felul în care jungla pătrunde în tine? Despre cum vrejurile îţi străpung plasa de ţânţari când dormi, cum

îţi alunecă printre buze, cum îţi trec prin esofag şi-ţi sugrumă inima?

Există undeva şi nişte directive guvernamentale despre chestia din F-1 – şi alea-s tot un căcat. Ce e-n rezervorul ăla nu poate fi prins în cuvinte. Ai nevoie de toate simţurile. Ale lui fuseseră încărcate la maximum pe Amazon, alimentate cu furie şi *buchité.* L-a pleoştit întoarcerea în America. Baltimore l-a băgat în comă. Poate că o să-l trezească iarăşi faptul că i s-au smuls două degete. Fiindcă ia uite la el. Stă aici în toiul nopţii, ascultând cum două sclave nocturne prost plătite, angajate tocmai fiindcă sunt nişte femei încete la minte, needucate, îi zic lui verde-n faţă că *poate.*

21

— Ce-i cu *D*-ul? vrea să afle.

Zelda a fost ameninţată toată viaţa de bărbaţii care deţin puterea. Un oţelar care a urmărit-o până la leagăne pentru a-i spune că tatăl ei furase locul de muncă al unui alb în Bethlehem şi-o să fie spânzurat. Profesori de la liceul Douglass High care considerau că, dacă primesc educaţie, fetele de culoare ajung să tânjească după lucruri pe care nu le vor avea niciodată. Un ghid turistic de la Fortul McHenry care a calculat numărul de soldaţi unionişti omorâţi în Războiul Civil şi apoi a întrebat-o pe Zelda dacă nu voia să le zică mulţumesc colegelor ei albe. La Occam, însă, ameninţările nu veniseră decât din partea lui Fleming, iar pe acelea a învăţat să le pareze. Să-ţi cunoşti LCC-ul pe de rost. Să ştii să arăţi oropsită. Să ştii să flatezi.

Domnul Strickland e altfel. Zelda nu îl cunoaşte şi simte că asta nici n-ar conta. Are ochi de leu, cum a văzut ea o dată la grădina zoologică, e imposibil să citeşti în ei pentru a estima gradul de agresivitate. Nici gând să poată ghici de ce ea şi Elisa au fost chemate în faţa acestui zid de monitoare care transmit imagini de la camerele de supraveghere, deşi e clar că nu poate fi de bine.

— *D*-ul, domnule? îndrăzneşte.

— Zelda D. Fuller.

Iată o întrebare la care are răspuns. Se repede, fără să se mai gândească:

— Delilah. Ştiţi, din Biblie[22].

— Delilah? Mama care-a murit ţi l-a pus?

Zelda ştie să încaseze o lovitură.

— Aşa mi-a zis tata, domnule. Că mama îl pregătise pentru o fată.

Strickland ronţăie bomboana. Şi asta face tot ca un leu, clefăind. Zelda recunoaşte dulciurile ieftine când le vede, ea practic cu aşa ceva a crescut, dar ăsta e un nivel nou de ieftin. Bomboana se sparge rău; ea vede aşchii strecurându-se în obrajii şi gingiile omului. Vede sângele diluat de salivă şi aproape că simte gustul, rece şi fad, dropsurile astea-s ceva la polul opus dropsurilor adevărate, tot aşa cum culoarea roşu e opusă verdelui.

— Interesantă doamnă, mama asta moartă, zice Strickland. Ştii ce-a făcut Dalila, nu-i aşa?

Zelda intră în reprizele de ceartă cu Fleming pregătită să pareze acuzele că îngrijitoarele au furat lucrurile pe care cercetătorii distraţi uită unde le-au pus. Dar niciodată n-a fost nevoită să înveţe despre personajele biblice.

— Eu… la biserică, ei…

— Soţia mea merge la biserică, aşa că sunt la curent cu majoritatea poveştilor. Din câte-mi amintesc, Dumnezeu l-a înzestrat pe Samson cu multă forţă. A măcelărit o armată întreagă cu o falcă de măgar, ceva în genul ăsta. Ei, iar Dalila era o seducătoare. L-a făcut pe bătrânul Samson să-i spună care este secretul lui. Aşa că Dalila a pus o slugă să-i taie părul lui Samson şi i-a chemat pe prietenii ei, filistenii, care i-au scos ochii lui Samson şi l-au mutilat de nu prea-i mai puteai zice om. A rămas doar aşa, o chestie bună de torturat. Asta-i Dalila. Mare mândrie pentru femei. Ciudat nume, atâta zic.

Discuţia n-ar trebui să decurgă aşa; nu e drept. Ştie şi Zelda aceste poveşti din Biblie, dar trupul o trădează, o

[22] Dalila, personaj feminin din Vechiul Testament.

transformă în sluga dorită de Strickland – îşi simte ochii mărindu-se şi buzele tremurând. Strickland îşi trece privirea peste dosar şi Zelda îl aude cum face încet *ţţţ, ţţţ.* Îi e ruşine că simte uşurare când Strickland îşi mută privirea la Elisa. Dar chiar şi aşa, încă îi mai poate auzi gândurile. Lenea nu-i o problemă a negrilor neapărat, nu, domnule. Cei din clasa de jos sunt în clasa de jos fiindcă nu se pot sălta din noroi. Uite, de exemplu femeia asta albă. O faţă în regulă, un trup destul de frumos. Dacă ar avea un strop de îndrăzneală, ar tândăli printr-o casă curată îngrijindu-se de copii, n-ar mai lucra în schimbul de noapte ca o fiară nocturnă.

Strickland ronţăie bomboana, ia al doilea dosar.

— Elisa Esposito, zice. Es-po-si-to. Pe jumate mexicană sau cum?

Zelda aruncă o privire spre Elisa. Pe chipul colegei se citeşte acea tensiune pe care-o simte atunci când cineva încă nu ştie că-i mută. Zelda îşi drege glasul şi intervine.

— E un nume italian, domnule. E un nume dat orfanilor. A fost găsită pe malul râului când era bebeluş şi i s-a pus numele ăsta.

Strickland se încruntă la Zelda. Ea cunoaşte uitătura asta. El n-are niciun chef de vorbăria ei. Pesemne că-şi spune că ăsta-i alt cusur al oamenilor de rând: să creeze mituri înălţătoare despre propria persoană. Fata asta a fost găsită pe râu. Băiatul ăsta s-a născut cu căiţă. Poveşti vrednice de milă despre origine, intonate de parcă ar fi nişte dovezi ale existenţei divinităţii.

— De cât timp vă cunoaşteţi? mormăie.

— De când e Elisa aici, domnule. Paisprezece ani?

— Asta-i bine. Înseamnă că ştiţi amândouă cum merge treaba pe-aici. Cum trebuie să stea lucrurile. Bănuiesc că voi două mi-aţi găsit degetele, nu?

Strickland se scarpină în cap. Transpiră. Arată de parcă e-n chinuri.

— E o-ntrebare. Poţi răspunde.

— Da, domnule.

— O să fac ce trebuie şi-o să vă mulţumesc pentru asta.

Noi credeam c-au ajuns… nu contează ce credeam noi. Ei, în privinţa pungii de hârtie nu-s tocmai încântat. Se pare că era nevoie de ceva mai bun decât o pungă. Doctorul zice că şi-o cârpă udă ar fi fost la fel de bună ca gheaţa. Zice c-au pierdut o grămadă de timp sterilizând degetele înainte să poată distinge nervii şi toate alea. Nu caut să dau vina pe voi. Dar totuşi. Acum nu ştim ce-o să se întâmple. E cum a zis Delilah despre făcutul de copii. Degetele se vor prinde sau nu. Ei, asta ar fi. Asta am avut de zis.

— Îmi pare rău, domnule, spune Zelda. Noi am făcut tot ce-am putut.

O scuză sinceră, livrată iute, înainte să te simţi prost din cauza ei – asta-i metoda Zeldei. Strickland dă din cap, dar apoi se iveşte o problemă. Se uită la Elisa aşteptând şi din partea ei acelaşi lucru, iar chipul obosit şi marcat de durere i se întunecă de nerăbdare. Tăcerea Elisei e luată drept impoliteţe. Nu există scăpare. Zelda zice o rugăciune în gând şi păşeşte iarăşi în cuşca leului.

— Elisa nu vorbeşte, domnule.

22

Munca de militar le imprimă oamenilor anumite convingeri. Cum ar fi aceea că cei care nu vorbesc sunt suspecţi. Optează pentru beligeranţă. Ascund ceva. Femeile astea două nu par destul de inteligente pentru asemenea subterfugii, dar nu poţi fi sigur niciodată. În fond, în clasa de jos îi găseşti pe comunişti, pe unionişti, pe oamenii care n-au nimic de pierdut.

— Nu poate să vorbească? întreabă Strickland. Sau nu vrea?

— Nu poate, domnule, spune Zelda.

Pulsaţia din braţ se domoleşte. Interesant. Aşa se explică de ce Elisa Esposito şi-a păstrat slujba asta de tot rahatul. Nu din obstinaţie, ci din limitare. Probabil că totul e explicat pe pagina a doua. El însă închide dosarul şi-o priveşte lung. Aude bine, asta e limpede. Are ceva

fascinant, care te frapează. Privirea ei e fixată pe buzele lui într-un fel pe care majoritatea femeilor l-ar considera nedelicat. El o priveşte mai insistent, dorindu-şi să aibă acum vederea potenţată de *buchité,* şi vede ţesutul cicatrizat din umbra gulerului cămăşii.

— Vreo operaţie?

— Nu se ştie, răspunde Zelda. Fie părinţii i-au făcut ceva, fie cineva de la orfelinat.

— Păi, de ce i-ar face cineva una ca asta unui copilaş?

— Bebeluşii plâng, zice Zelda. Poate că atât a fost deajuns.

Strickland se gândeşte la perioada când Timmy şi Tammy erau mici. Cum de fiecare dată când se întorcea de la DC în Florida, era uluit de noua Lainie pe care-o găsea acasă. Epuizată, cu braţele moi, cu degetele încreţite de la băi şi scutece. Ei, dar imaginează-ţi cum e să lucrezi într-un orfelinat. Imaginează-ţi că acolo nu sunt un bebeluş, doi, ci zeci. El a citit studii militare despre privarea de somn. Ştie genul de idei periculoase care încep să pară normale.

Ar vrea s-o roage pe Elisa să întindă gâtul ca să vadă lumina cenuşie a monitoarelor alunecând peste excrescenţele mătăsoase ale ţesutului cicatrizat. Ferocitatea privirii, asta o face pe Elisa să pară sălbatică; rănile indică faptul că a fost îmblânzită. O combinaţie atrăgătoare. Ea se foieşte sub privirea lui insistentă şi-şi încrucişează picioarele. Aşa, bravo. Până la urmă, e doar o fată obişnuită. Numai că aici mai avem şi altceva, ceva la care el nu se aştepta. Ea nu etalează pantofii cu talpă de cauciuc pe care i-a văzut la toţi ceilalţi îngrijitori. Ai ei sunt roz-coral. Strickland vedea mereu pantofi din ăştia în Japonia. Pictaţi pe bombardierele americane. Purtaţi de fetele din reclame. Dar în viaţa de zi cu zi, nu prea.

Elisa Esposito îşi priveşte mâinile împreunate, aşa cum fac toate, apoi pare să-şi amintească ceva. Caută în buzunarul halatului, scoate un obiect foarte mic, lucitor şi i-l întinde. Are un aer abătut, ceea ce face ca gimnastica executată cu cealaltă mână să pară foarte ciudată. Îşi

roteşte în jurul unei ţâţe un pumn, cu degetul mare ridicat. E nebună cu acte-n regulă, îşi zice el înainte ca negresa să se bage-n vorbă ca să-i reamintească de limbajul semnelor.

— Asta înseamnă că îi pare rău, spune Zelda.

Elisa îi întinde verigheta. Strickland crezuse că ajunsese în esofagul obiectivului. Lainie o să se bucure să o vadă. El însă nu simte niciun fel de emoţie. Iscodeşte chipul Elisei, dar nu poate găsi niciun semn de necinste. N-a furat inelul, nimic de genul ăsta. Expresia e una sinceră. Gestul circular în jurul sânului pare mai puţin simian, mai senzual. Iar el îşi dă seama deodată de ceva, de-un lucru bizar. Noua lui aversiune faţă de lumină şi zgomote puternice – iată o femeie construită parcă după aceste standarde. O femeie care lucrează în întunericul nopţii. O femeie care nu poate scoate un piuit.

Întinde mâna stângă şi-i permite să pună inelul în căuşul palmei. Parcă ar fi o ceremonie, o cununie inversată.

— Deocamdată nu mi-o pot pune, zice. Dar mulţumesc.

Fata ridică din umeri şi încuviinţează din cap. Îl priveşte în continuare în ochi. La naiba, e aproape stânjenitor. Îi displace. Şi-i cam place. Atunci el întoarce privirea – asta-i ceva neobişnuit – către pantofii ei roz ce par că plutesc deasupra podelei. Durerea îl săgetează prin braţ din senin. Strânge din dinţi şi se întinde după punga de bomboane, dar se opreşte şi deschide, în schimb, sertarul de la birou. Flaconul cu calmante e acolo, strălucind alb printre creioane Eagle Black Warrior. Sudoarea îi iese prin porii de pe frunte, dar se abţine să şi-o şteargă. Să te ştergi de sudoare – ăsta nu-i un gest dominant.

— Asta era prima chestiune, zice. A doua e F-1.

Negresa deschide gura. Strickland i-o taie cu un gest.

— Ştiu. Aţi semnat documente. Ştiu toată aiureala aia. Nu-mi pasă. Treaba mea e să mă asigur că pricepeţi *importanţa* acelei semnături. Sunteţi aici de paisprezece ani? Frumos. Poate că la anul primiţi un tort. Ştiţi ce cred eu când aud de paisprezece ani? Că-n paisprezece ani ai o grămadă de timp ca să te leneveşti. Deci domnul Fleming v-a spus să nu faceţi curat în F-1 decât când zice el. Uite

ce nu ştiţi voi. Dacă nu vă conformaţi, nu cu domnul Fleming aveţi de-a face. Ci cu mine. Şi eu pe cine reprezint? Guvernul american. N-o să avem o problemă locală. O s-avem o problemă federală. S-a-nţeles?

Piciorul de deasupra al Elisei alunecă de pe cel de dedesubt. Un semn bun, de supunere, deşi Strickland regretă că acum nu mai vede pantoful. Chiar atunci începe să sune unul din telefoane. Balonul de acid de sub tâmplă se sparge din cauza sunetului şi lichidul i se scurge prin braţul stâng, adunându-i-se sub verigheta din palmă. Un telefon aşa de târziu? Îşi îndoaie braţul rănit, sperând să alunge durerea.

— Staţi să termin. Poate că aţi văzut nişte lucruri. Ce să-i faci?

Şi el vede nişte lucruri, şiroaie de sânge roşu şi stricat pompându-i direct în ochi. Roşu – telefonul roşu sună. Washington. Poate generalul Hoyt. Trebuie să le scoată naibii pe fetele astea din birou. Neabătută, rivalitatea lui cu Deus Brânquia se înalţă din mlaştină, din nisipul mişcător, din adâncurile întunecate ale suferinţei. Telefonul roşu, sângele roşu, luna amazoniană cea roşie.

— Deci, ca să-nchei, ascultaţi acum, doar ascultaţi. Nu trebuie să fii un geniu ca să pricepi că avem de-a face cu un specimen viu. Asta nu contează. Nu contează deloc. Voi nu trebuie să ştiţi decât asta. Chestia aia din F-1? Poate că stă pe două picioare, dar noi suntem cei făcuţi după chipul lui Dumnezeu. Noi. Nu-i aşa, Delilah?

Femeia pe care el nu dă doi bani abia de poate încropi un răspuns în şoaptă.

— Eu nu ştiu cum arată Dumnezeu, domnule.

Acum durerea e totală. E conştient de fiecare terminaţie nervoasă. E de parcă i s-ar fi aprins toate luminile din corp. Bine, o să ia calmante. Deja strânge flaconul în mână. O să răspundă la telefonul roşu cu obrajii plini de pastile pe jumătate ronţăite. Până la urmă, oamenii civilizaţi asta ingeră, medicamente fabricate. Iar el e civilizat. Sau va fi. Foarte curând. Telefonul ăsta ar putea fi chiar dovada. Se iau decizii legate de obiectiv. Iar pentru a

face recomandări în privinţa asta, trebuie să dea dovadă de stăpânire. Scoate capacul flaconului.

— Dumnezeu arată *uman,* Delilah. Arată ca mine. Ca tine, zice, făcându-le semn din cap către uşă. Deşi, să fim sinceri. Arată mai degrabă ca mine.

23

Visele Elisei au început să se limpezească. Stă întinsă pe fundul unui râu. Totul e de smarald. Sare păşind desculţă pe pietre acoperite de muşchi, alunecă printre plante mângâietoare, îşi ia avânt împingându-se în crengile catifelate ale copacilor cufundaţi. Treptat apar obiecte pe care le recunoaşte. Cronometrul ei pentru fiert ouă, făcând salturi lente. Ouăle în sine, nişte mici luni rotitoare. Pantofii se rostogolesc pe lângă ea ca o şcoală de peştişori stângaci şi coperte de album coboară ca nişte pisici de mare.

Apar plutind două degete de om, iar Elisa se trezeşte.

Multe lucruri legate de Richard Strickland o tulbură pe Elisa, dar degetele sunt cele care o bântuie. A mai fost nevoie de alte câteva asemenea vise, până când, într-o noapte, s-a deşteptat şi a priceput. Ea îşi foloseşte degetele pentru a interacţiona cu lumea. Nu-i ceva ridicol, se gândeşte, să te înspăimânte ideea că ţi-ai putea pierde degetele. Îşi imaginează echivalentul la un om care vorbeşte şi e îngrozitor: dinţii lui Strickland căzând peste nişte buze sparte, un om care nu mai este capabil sau nu mai vrea să spună ce face înainte s-o facă.

Şi ea are lucruri despre care nu vrea să vorbească. E a doua jumătate a nopţii, când ea şi Zelda lucrează separat. Elisa îşi lipeşte urechea de uşa rece ca gheaţa a laboratorului F-1. Îşi ţine respiraţia şi ascultă. De obicei se aud voci prin pereţii laboratorului, dar în noaptea asta nu se-aude nimic. Aruncă o privire în spate, la căruciorul pe care şi l-a lăsat în faţa unui alt laborator, ceva mai încolo pe coridor, sperând s-o păcălească pe Zelda în cazul în care ar veni să i se alăture mai devreme decât se aşteaptă.

Elisa se simte expusă cu atât de puţine asupra ei – doar o pungă maro în care îşi ţine mâncarea şi cartela de acces. Strecoară cartela şi-şi doreşte ca încuietoarea magnetică să fi fost mai puţin gălăgioasă.

O caracteristică permanentă la Occam e lumina intransigentă. Luminile nu se sting. Elisa n-a fost niciodată părtaşă nici măcar la stingerea unui singur întrerupător. Prin urmare, lumina domoală din F-1 este şocantă ca un incendiu. Odată ce intră, Elisa se lipeşte cu spatele de uşa închisă; o cuprinde panica, să nu fie ceva în neregulă. Dar treaba asta sigur e ceva atent gândit: un şir de lumini instalate de-a lungul pereţilor în acest scop împrăştie o lumină de miere spre tavan.

E destulă lumină ca să vezi prin încăpere, dar se şi aud nişte zgomote care o ţin pe Elisa lipită de uşă. Ric-ric, ciu-cu, zu-zu-zu, tuunc, hi-hi-hi-hi-hi, tru-tru, câr-câr, zi-ii-ii, hic-ric-hic-ric, lug-u-lug-u-lug, fiuuu. Elisa şi-a petrecut absolut fiecare zi din viaţa ei la oraş, dar îşi dă seama că acestea sunt nişte sunete din natură, niciunul n-are ce căuta în buncărul ăsta de beton. Zgomotele sparg apatia ceasurilor de după program din F-1, impregnând fiecare masă, scaun şi dulap cu ameninţarea unui prădător. Prin laborator umblă monştri lăsaţi liberi.

Raţiunea Elisei se luptă să preia controlul, dincolo de spaimă. Ariile păsărilor şi bocetele broaştelor vin dintr-o singură sursă, din dreapta. Sunt înregistrări şi de fapt totul nu-i ceva foarte diferit de filmele de la Arcade – luminile scăzute, coloana sonoră din difuzoare. Nişte cercetători de la Occam au realizat ceea ce Giles ar numi o mise-en-scène, o atmosferă în interiorul căreia se desfăşoară fantezia ce rulează acum. Îl bănuieşte pe Bob Hoffstetler. Dacă există cineva în locul ăsta care să aibă empatia necesară pentru o asemenea realizare artistică, atunci el este.

Înaintează spre locul unde a cules degetele lui Strickland de pe jos. Paşii îi răsună cu putere şi se blestemă că a uitat – intenţionase să poarte tenişi cu talpă de cauciuc. Sau şi-a păstrat pantofii mov cu toc ca pe-o

sursă de inspiraţie subconştientă? Din dreapta ei se-aude un sâsâit. Un anaconda atras de incantaţiile junglei? Nu – este un magnetofon care merge. Suprafaţa de oţel inoxidabil sclipeşte ca un râu luminat de lună; Elisa se apropie până când poate vedea indicatoarele de volum care tresaltă. În jur sunt stivuite cutii cu role. MARAÑON FIELD #5. TOCANTINS FIELD #3. XINGU/UNKNOWN FIELD #1. Mai e şi o grămadă cu alte echipamente audio, dar dintre acestea ea nu recunoaşte nimic în afara unui pick-up obişnuit.

Se îndepărtează şi începe să dea roată rezervorului. Încă un semn rău prevestitor: trapa de sus e deschisă. Se aşteaptă să i se ridice de spaimă părul de pe ceafă şi braţe, dar uite că nu i se ridică. Apoi înaintează spre bazin. În fond, de bazin e obsedată. De câte ori face baie, aici o face, în bazinul acesta, sau cel puţin aşa îşi imaginează. Această fantezie continuă de-a lungul tuturor gesturilor ei devenite rutină: ouăle cufundate în apă, ţârâitul cronometrului, speranţa din pantofi, dezamăgirea din discuri, Giles oprindu-se din pictat ca să-i zică ei noapte bună fără să aibă habar de gândurile ei bizare.

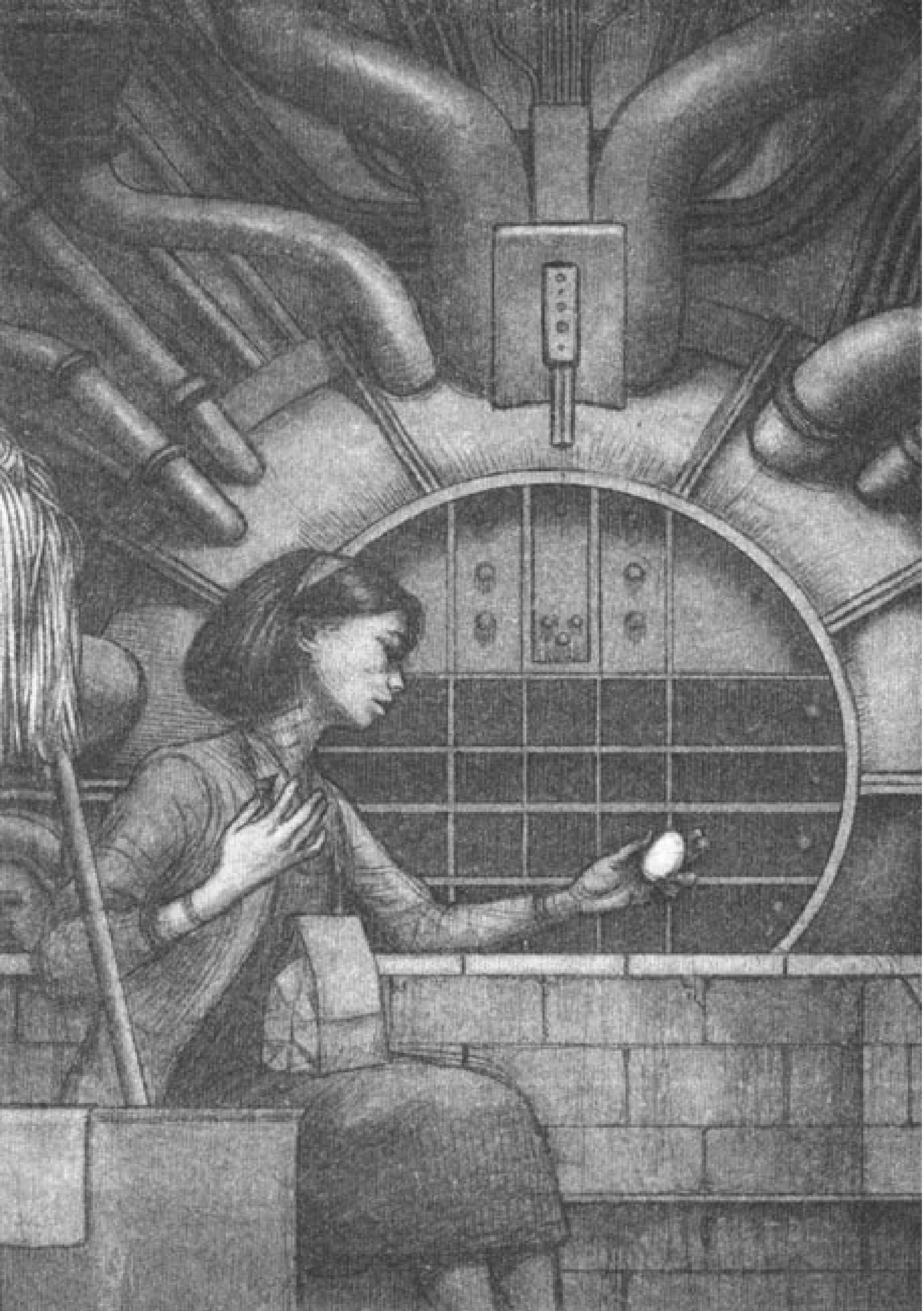
Pe podea, la treizeci de centimetri de bazin, e trasă cu vopsea o linie roşie. E periculos să treci de ea. Şi-atunci ea de ce îşi doreşte s-o facă? Fiindcă nu poate să-şi scoată din minte chestia asta pe care a adus-o domnul Strickland aici, pe care Pigmeii o păzesc înarmaţi şi pe care doctorul Hoffstetler se străduieşte s-o cerceteze. Ea ştie că, mai înainte, ea a fost chestia din apă. Ea a fost cea lipsită de voce, de la care au luat fără s-o întrebe vreodată ce îşi doreşte. Ea poate fi o fiinţă mai bună. Poate înclina balanţa vieţii spre bine. Poate face ceea ce nimeni nu încearcă să facă cu ea niciodată: să comunice.

Înaintează până când bordura înaltă de jumătate de metru o ciupeşte de coapse. Suprafaţa apei e liniştită. Dar nu perfect liniştită. Trebuie doar să te uiţi, dar chiar să te uiţi, ca să vezi că apa respiră. Elisa inspiră, expiră şi-şi lasă punga cu mâncare pe bordură. Foşneşte tare, de parcă ai înfige o cazma în pământ. Caută să vadă vreo reacţie pe

suprafaţa apei. Nimic. Bagă mâna în pungă şi tresare din cauza foşnetului. Nimic. Găseşte şi scoate ce voia; obiectul străluceşte în lumina blândă. Un ou fiert.

Zile în şir şi-a tot făcut curaj să adauge acest ou la cele trei pe care le fierbe în fiecare seară pentru Giles. Acum îl cojeşte. Îi tremură degetele. E oul cel mai urât decojit din viaţa ei. Bucăţele albe cad pe bordură. Oul este în sfârşit scos la iveală – şi ce poate fi mai coerent şi mai elementar decât un ou? Elisa îl ţine în palmă ca pe un obiect magic ce este.

Iar apa răspunde.

24

Un zvâcnet întunecat, subacvatic, ca scuturarea din picior a unui câine adormit, şi-un strop de apă sare undeva pe la treizeci de centimetri de centrul bazinului. Cade şi se răsfrânge în cercuri concentrice delicate – iar apoi gânguritul dulce din laborator e acoperit de un hârâit metalic. Apele se desfac în forma unui X când cele patru lanţuri de patru metri şi jumătate prinse în colţurile bazinului se întind şi se iţesc la suprafaţă ca aripioarele unui rechin, făcând spuma să sfârâie şi apa să se prelingă de pe ele, toate fiind prinse de o unică formă ce se înalţă.

Apa tăioasă, refracţiile în curcubeu, umbrele ca nişte aripi de liliac: Elisa nu pricepe ce vede. Iată: reflexiile din ochi, monedele de aur pe care le-a văzut prima oară în rezervor, soarele şi luna. Unghiul se schimbă şi lumina ochilor pâlpâie. Îi vede ochii adevăraţi. Sunt albaştri. Nu – verzi, căprui. Nu – cenuşii, roşii, galbeni, de atâtea nuanţe neverosimile. Se apropie. Apa i se supune, abia de se vălureşte. Are un nas mic, reptilian. Mandibula îi este multiarticulată, dar are o linie dreaptă, elegantă. Se apropie. Vertical, de parcă nu mai înoată, ci merge. E imaginea lui Dumnezeu la care s-a referit Strickland: se mişcă întocmai ca un om. Atunci de ce Elisa simte că-n el sunt adunate toate animalele care au existat vreodată? Se apropie. De fiecare parte a gâtului, branhiile îi tremură ca fluturii. Gâtul îi e torturat de un guler de metal de care sunt prinse cele patru lanţuri. Se apropie. Are conformaţie de înotător, cu umerii ca nişte pumni încleştaţi, dar torsul e de balerin. E acoperit de solzi minusculi ce scânteiază ca diamantele, străvezii ca mătasea. Tot trupul îi e străbătut de caneluri, nişte vârtejuri în forme elaborate, simetrice. Nu se mai mişcă. E la un metru şi jumătate distanţă. Nici măcar apa care îi şiroieşte de pe corp nu scoate un sunet.

Se uită de la ou la ea. Ochii îi licăresc.

Elisa revine cu picioarele pe pământ, inima îi bubuie. Aşază oul cojit pe bordură, apucă punga de hârtie şi trece cu un salt dincolo de linia roşie. Are o poziţie defensivă, iar

creatura răspunde cufundându-se până când îi mai rămâne afară doar creştetul neted. Preţ de o clipă tulburătoare, o priveşte sfredelitor în ochi, apoi se uită iarăşi la ou; din unghiul ăsta, ochii sunt albaştri. Pluteşte spre stânga, de parcă s-ar aştepta să facă şi oul la fel.

N-are încredere în nimic, îşi zice Elisa, apoi caută să vadă şi constată cu surprindere că fiinţa asta e un mascul. Într-un fel, e sigură de asta. E ceva scris în atitudinea lui aspră, în privirea lui directă. Elisei îi trece prin minte un gând neliniştitor: dacă ea ştie că e mascul, atunci pesemne că şi el ştie că ea e femelă. Îşi porunceşte să stea locului. Creatura asta poate fi cea dintâi din câte-a întâlnit vreodată care e mai neajutorată decât ea. Îi face semn din cap să ia oul.

El înaintează atât cât îi permit lanţurile, ajunge la jumătate de metru de bordură. Elisa postulează că linia roşie a fost trasată ca distanţă de siguranţă pentru atunci când falca se lasă în jos şi se iţeşte o a doua mandibulă, ca un pumn osos. Într-o fracţiune de secundă oul a dispărut, falca faringeală s-a retras, iar apa e liniştită de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Elisa n-a avut timp nici să ofteze; îşi imaginează degetele lui Strickland căzând pe podea.

Suprafaţa apei din bazin tremură, un miliard de pişcături pe care Elisa le interpretează ca fiind de plăcere. Creatura o priveşte cu nişte ochi atât de luminoşi, încât au devenit albi. Elisa caută să se liniştească inspirând profund prin gura ei micuţă, cu o singură mandibulă, şi-şi ordonă să continue, să continue, să continue. Îi tremură mâna, dar o strecoară iarăşi în pungă. Lanţurile zăngănesc când el ridică un umăr ca pentru a se apăra de ceea ce-ar putea fi o armă. Uite, la asta a ajuns să se-aştepte de la Occam, îşi zice ea.

Dar e pur şi simplu un alt ou, ultimul. Ea îl ridică în aşa fel încât el să-l poată vedea, apoi îl sparge cu încheieturile degetelor de la mâna opusă şi îl decojeşte un pic. Cu grijă acum, cu grijă – întinde mâna cu oul în palmă, având atitudinea unei zeiţe care oferă. Creatura n-are încredere.

Îşi scoate din apă partea superioară a trupului, curbată ca un delfin, şi sâsâie. Branhiile i se înfoaie, etalând un avertisment sângeriu. Elisa îşi pleacă faţa pentru a arăta supuşenie; nu e doar de spectacol. Aşteaptă. El scrâşneşte din fălci, dar branhiile i se liniştesc. Elisa strânge buzele şi întinde iar braţul. Mută oul în aşa fel încât să-l ţină în vârful degetelor, o minge într-un copac.

Elisa se află în afara razei fălcii şi, speră ea, a braţului lui. Ridică şi cealaltă mână până când ajunge în dreptul oului. Dacă ar face semnul pentru „ou”, ar trebui să lase oul jos, aşa că foloseşte literele: O-U. El nu reacţionează. Ea face iarăşi semnele, lăbuţa de câine rotunjită pentru litera O, arătătorul şi mijlociul ridicate pentru U, şi se întreabă la ce l-or duce pe el cu gândul semnele astea[23]. Lup? Săgeată? Baston de vite? Arată oul, apoi semnele. Îşi doreşte cu disperare ca el să înţeleagă. Dacă nu înţelege, această fiinţă care pare să se fi materializat direct din visele ei nu poate exista cu adevărat în realitatea aceasta, a ei. Oul, semnele. Oul, semnele, oul, semnele.

Începe să simtă crampe la mână când creatura reacţionează în sfârşit. Odată ce s-a hotărât să acţioneze, el nu dă semne de ezitare, pluteşte cât de aproape de bordură îi permit lanţurile şi ridică un braţ din apă fără să stropească sau să scoată vreun sunet. De pe braţ se iţesc spini asemănători unor înotătoare dorsale, iar degetele îi sunt unite printr-o membrană translucidă şi se termină cu gheare curbate. Asta face ca mâna să pară imensă, iar când degetele se încovoaie e greu să-ţi imaginezi c-o fac în alt scop decât pentru zdrobirea prăzii.

Degetele i se îndoaie de la a doua încheietură. Degetul mare se curbează peste solzii palizi din palmă. Membrana

---

[23] În original, E-G-G *(egg* - „ou”), litera E fiind semnalată cu „lăbuţa de câine” (cele patru degete coborâte şi strânse peste degetul mare), iar litera G cu „arătătorul întins” (şi indicând într-o parte). Pentru versiunea în limba română: în limbajul semnelor, litera O este cu cele patru degete coborâte şi unite cu degetul mare ca într-un cerc (asemănarea cu lăbuţa de câine rămâne valabilă), iar litera U este semnalată cu arătătorul şi inelarul ridicate şi unite, în vreme ce toate celelalte sunt strânse, în felul în care ridică elevii mâna la şcoală.

se pliază ca o piele diafană. Este un O, unul stângaci, dar Elisa bănuieşte că această creatură e obişnuită cu gesturi mult mai ample: tumbe în mări agitate; atacuri subite; desfăşurarea în toată splendoarea sub un soare tropical. Elisa se simte de parcă acum ea s-ar afla sub apă. Creatura îşi cufundă branhiile în bazin ca pentru a-i reaminti să respire.

O-ul dispare, degetele se desfac într-un evantai ezitant. Eliza îi face semn din cap ca să-l încurajeze şi-i arată semnul pentru litera U, ridicând arătătorul şi mijlociul. E ceea ce s-ar considera o semnalizare bună, însă el e începător. Cele două degete mai mici ale lui se adună ca palele unei elice pentru a atinge baza palmei, iar acum el arată cu indexul şi mijlociul direct spre Elisa. O ia cu ameţeală. Pieptul îi bubuie de bucurie, aproape dureros. El o *vede.* El nu se uită prin ea ca bărbaţii de la Occam, sau dincolo de ea, ca femeile din Baltimore. Această fiinţă frumoasă, care le-o fi făcut rău celor ce l-au rănit, arată înspre ea şi doar înspre ea.

Elisa lasă să-i cadă pe lângă corp mâna cu care făcea semnele şi înaintează, tocurile ei violet depăşesc fără teamă linia roşie. Creatura calcă apa în aşteptare, urmărindu-i atât de atent trupul cu ochii aceia, albaştri acum, încât ea se simte dezbrăcată. Întinde oul peste bordură, în zona de pericol, fără să se mai teamă de ce i s-a întâmplat lui Strickland. Creatura se înalţă fără niciunul dintre semnele de precauţie de mai înainte, branhiile i se înfoaie, pieptul i se umflă, apa îi alunecă de pe solzii splendizi, ca nişte nestemate. Este ceea ce înregistrările sunetelor din junglă doar sugerau: un lucru pur.

Ea e mâhnită de bucăţile mari de oţel care-i sunt prinse de gât şi de piept, înainte să observe o altă porcărie în partea lui stângă. Patru suturi metalice ţin strâns o tăietură adâncă, ce se întinde oblic de sub coaste până pe laterală, în exterior. Sângele se prelinge în spirale în apă, desenând nişte garoafe cufundate. Atunci, în vreme ce ea se încruntă privind rana înspăimântătoare, creatura se repede cu o viteză de viperă. Oul dispare – Elisa simte doar

o adiere în urma degetelor lui membranate şi o răceală a solzilor –, iar apoi el se cufundă, înotând cu spatele înapoi în centrul bazinului. Ea strânge palma goală. Îi tremură. Creatura se ridică iarăşi la suprafaţă, la o sută de kilometri singuratici depărtare, amuşinând pe deasupra cojii de ou. O zgândăre cu o gheară, parcă întrebându-se cum o fi reuşit omul s-o cureţe.

În cele din urmă, atacă oul cu ghearele şi cu dinţii. Bucăţele din coajă reflectă lumina slabă ca nişte cioburi dintr-o oglindă spartă. Elisa nu se poate abţine: un râs mut izbucneşte din plămânii ei. Mestecatul, dacă există, e unul rapid, după care creatura se întoarce spre ea, în ochi scânteindu-i mirarea că Elisa e capabilă de miracole. Ea n-a mai fost niciodată beneficiara unei asemenea priviri. O ameţeşte, deşi se simte ţintuită în podea cu tocurile ei violete.

Sunetele junglei se întrerup brusc. O pocnitură asurzitoare răsună în laborator ca un boom sonic, iar creatura se scufundă, dispare fără să lase în urmă nici cel mai mic cerc. Elisa tresare, gândindu-se că a fost descoperită, până când un sunet blând, ca o plescăială, îi spune că de fapt s-a terminat banda de magnetofon şi bobina se roteşte în gol. Nu poate fi bine pentru aparat; cineva va veni să-l închidă sau să-l pornească din nou; trebuie să plece din F-1 şi să fie mulţumită cu ce-a realizat, şi aşa şi este, şi încă atât de tare, încât mâine precis o să aibă vânătăi pe piept de la cât de cumplit i-a bubuit inima.

25

E destul de greu şi cu ochiurile. Dar cu omleta e şi mai rău. La omletă e nevoie de cuţit şi furculiţă. Lainie ar fi trebuit să se gândească la asta. Ce fel de nevastă nu se gândeşte la asta? Strickland apucă furculiţa cu mâna dreaptă. Dar nu-i treabă uşoară să manevrezi cuţitul, nu cu degetele astea. Îi aruncă o privire. Ea îl ignoră. Pur şi simplu. A petrecut un an şi jumătate luptând în Amazon, şi ea ce-a făcut în timpul ăsta? A şters pete de suc? O nevastă

ar trebui să anticipeze nevoile bărbatului. Să ţină totul lună, în toate domeniile vieţii lui.

Uite şi tu cum arată casa asta. Au trecut câteva săptămâni de când au venit în Baltimore şi casa asta-i tot o văgăună, zici că-i ceva de prin zona râului Tapajos. Sutiene şi ciorapi uzi atârnă de braţul duşului ca nişte liane. Căldura e setată de zici că suntem în perioada sezonului uscat, *verão.* Televizorul scoate zumzete de insecte, iar Timmy şi Tammy lovesc ca nişte pecari cu colţi. Şi blestematele alea de cutii nedespachetate. Când chiar reuşeşte să se relaxeze, zidul de cutii se înalţă ca Anzii şi el se pomeneşte iarăşi acolo, cu picioarele prinse în nămolul cleios (covorul miţos), cu răsuflarea tăiată în aburul fierbinte (deodorantul de cameră), paralizat în faţa jaguarului care-l pândeşte (aspiratorul).

Omului nu-i place să se simtă ca o pradă în propria sa casă. Rămâne tot mai des peste program la Occam, deşi n-are nimic de făcut. Cum se poate compara televizorul de acasă cu cele şaisprezece monitoare de supraveghere? „Nu eşti niciodată acasă”, se bosumflă Lainie. El are tot mai puţină înţelegere. Ei i se pare revigorantă mutarea, iar el a început s-o urască din cauza asta. Fiindcă nu poate împărtăşi acest sentiment, nu înainte să-şi termine treaba cu obiectivul şi să scape de Hoyt. Poate că dac-ar face şi ea curat în casă, atunci inima nu i-ar mai bate aşa şi ar suporta să stea pe-aici.

Micul dejun în familie, singurul motiv pentru care se trezeşte după doar patru ore de somn. Cum se face că el e singurul de la masă? Lainie îi cheamă pe copii, dar ei n-o ascultă. Ea râde, de parcă un asemenea comportament ar fi acceptabil. Îi fugăreşte. Iar e desculţă. Ce-i asta, un soi de toană boemă? Săracii umblă desculţi. Ei nu sunt săraci. Îşi imaginează pantofii roz-coral ai Elisei Esposito şi degetele ei goale, încă şi mai roz. Aşa ar trebui să fie toate femeile. De fapt, Elisa i se pare o frapantă exemplificare a evoluţiei fireşti a speciei femeieşti: curată, colorată, tăcută. Dezgustat, Strickland îşi întoarce privirea de la picioarele soţiei şi se uită iar în farfurie, la omleta pe care

n-o poate mânca.

Ultima dată când şi-a schimbat bandajul, şi-a pus verigheta la loc pe inelarul umflat şi decolorat. Şi-a imaginat că Lainie va aprecia gestul. Dar a fost o greşeală. Acum n-o mai poate da jos. Încearcă să-şi forţeze degetele să apuce cuţitul. Durerea se simte de parcă cineva i-ar trage de-o sfoară prin artere. Sudoarea i se prelinge pe faţă. E-al naibii de cald în casa asta. Caută ceva rece. Sticla de lapte. O apucă, bea din ea cu nesaţ şi oftează când termină. O zăreşte pe Lainie în bucătărie încruntându-se la el. Din cauză c-a băut din sticlă? Anul trecut a mâncat carne crudă dintr-o pumă masacrată pe pământul din junglă. Şi încă se simte vinovat. Lasă jos sticla şi se simte pierdut, un străin. E un deget ce putrezeşte, iar Baltimore e trupul care respinge reataşarea sa.

Apucă furculiţa, reuşeşte să strângă cuţitul în mână.

Cuţitul se împotmoleşte în brânză, mânerul se loveşte cu un clinchet de verighetă. Izbucneşte durerea. Bâiguie cuvinte oribile şi se pomeneşte că Tammy stă la masă în faţa lui şi se holbează la el. Fetiţa se obişnuieşte să-şi vadă tatăl chinuindu-se. Asta îl face să se simtă slab şi nu-şi poate permite aşa ceva, nu în perioada asta când generalul Hoyt primeşte rapoarte zilnice de la Occam. Va trebui să nu trădeze niciun semn de fragilitate dacă speră să-l convingă pe Hoyt că soluţia lui, cea rapidă şi brutală, şi nu a lui Hoffstetler, îngăduitoare şi întortocheată, e calea corectă de urmat în privinţa obiectivului. Înainte ca Hoyt să-l sune la telefonul roşu de la birou în creierii nopţii, ultima oară când auzise vocea generalului fusese în oraşul Belem. Şi îl zgândărise. Ar fi preferat să creadă că l-a lăsat pe Hoyt în urmă, cu *Josefina* cea distrusă.

Cerealele lui Tammy plutesc umflate, neatinse.

— Mănâncă, îi zice, iar ea se supune.

Vocea lui Hoyt are acelaşi efect dintotdeauna asupra lui Strickland. Zici că el e unul dintre soldăţeii ăia metalici de pe vremuri, iar Hoyt e cel care-i învârte cheiţa. O să ia poziţia de drepţi. O să-şi înteţească eforturile pentru a

impune regulile militare la Occam. Simte o melancolie vagă. Lucrurile care au progresat atât de puţin acasă vor continua să se mişte lent. Paşii stângaci pe care i-a făcut cu copiii. Interesul pe care s-a forţat să şi-l manifeste faţă de relatările lui Lainie despre cumpărături şi creşterea copiilor. Îşi dă seama deodată că Hoyt nu e întru totul diferit de obiectiv. Ambii sunt incognoscibili, cumva mai mari decât forma lor fizică. Strickland nu-i decât falca secundară care se iţeşte din craniul lui Hoyt şi va trebui să muşte în continuare – încă vreo câteva săptămâni şi gata.

Cuţitul se împotmoleşte şi cade, lovind cu un bufnet degetele bandajate. Le simte de parcă i-ar fi fost răsucite în locul în care sunt prinse. Strickland izbeşte în masă cu pumnul drept. Tacâmurile de argint saltă în aer. Tammy îşi scapă lingura în bol. Simte că-i dau lacrimile, acea exprimare inacceptabilă a vulnerabilităţii. Nu, nu în faţa fiicei lui. Bâjbâie şi scoate din buzunar flaconul de calmante. Îi desface capacul cu dinţii, loveşte flaconul prea tare. Biluţele albe dansează pe masă până se înţepenesc pe suprafaţa lipicioasă. De ce-i masa lipicioasă? Ce fel de gospodărie e asta? Ia două, apoi trei, apoi, la naiba, patru pastile şi le bagă în gură. Apucă sticla de lapte şi soarbe – dă-i în mă-sa de microbi. Pilulele şi laptele formează o pastă. Înghite. Amare, sunt amare. Casa asta, cartierul ăsta, oraşul ăsta, viaţa asta.

26

Lainie ştie cu cel fel de bărbat s-a măritat. O dată, după ce s-a tăiat în timp ce construia pătuţul lui Tammy, şi-a înfăşurat palma cu bandă izolatoare şi a continuat munca aşa. Altă dată se întorsese dintr-un exerciţiu militar din Virginia etalând pe frunte o tăietură lipită cu superglue. Da, reataşarea degetelor este o rană de-o cu totul altă amploare, ea înţelege asta, şi totuşi de câte ori îl vede înghiţind calmantele alea, i se strânge stomacul de groază.

Richard o înspăimânta un pic chiar şi înainte de Amazon. Bănuia că asta nu-i ceva foarte rar întâlnit; mai observase

câte-o vânătaie când şi când pe braţul prietenelor ei din Orlando. Acum e un alt fel de frică. E vorba de imprevizibilitate, cel mai înfricoşător lucru din toate. Niciun motiv de panică. Dar gândul că medicamentele estompează implicarea lui Richard în realitatea obişnuită, de fiecare zi – ei bine, asta o *preocupă.* Câteva pastile pe gâtlej şi începe să arate ca un vânător cu inimă de piatră dispus să distrugă orice. Păpuşa bebeluş a lui Tammy, care plânge de sete: smiorcăitul ei e dubios. Mostrele de vopsea Kem-Tone pentru pereţi, aduse de ea de la magazinul de bricolaj: nuanţa Verde Stratford prea aduce a junglă, iar Rozul Camee prea aduce a sânge.

Lainie se duce sus, călcând apăsat. Nu ca să scape de privirea fioroasă a lui Richard. Ci ca să îl găsească pe Timmy, singura persoană din zonă care nu dă dovadă de teamă – de *respect,* se corectează singură – faţă de capul familiei. E îngrijorător, dar nu la fel de îngrijorător ca faptul că Richard tolerează asta. În unele zile i se pare că Richard îşi încurajează fiul să îşi denigreze sora şi să îşi provoace mama, de parcă Timmy, la opt ani, ar fi deja superior persoanelor de gen feminin din casă.

— Timmy, îl strigă. Hai la masă, tinere.

O soţie bună nu gândeşte aşa, nu despre fiul ei şi nu despre soţul ei. Ea înţelege că uneori ai nevoie de medicamente. La şase săptămâni după ce Richard a dispărut în Amazon, ea era distrusă, avea faţa buhăită de nesomn, gâtul numai o rană de la plâns. La presiunile unui secretar din Washington, care fusese nevoit s-o asculte plângând la telefon, se dusese la medicul de familie şi, cu privirea aţintită-n poală, întrebase dacă era adevărat că exista un medicament care le putea opri din plâns pe soţiile singure. Doctorul, agitat de lacrimile ei, şi-a lăsat dintre degete ţigara abia aprinsă, grăbindu-se să-i prescrie Miltown[24] – „micul ajutor al mamei”, aşa i-a zis, penicilină pentru gândurile dumneavoastră. A mângâiat-o pe mână şi-a încurajat-o. Aşa sunt minţile femeilor, fragile.

Miltownul avusese efect. Ah, şi ce mai efect avusese!

[24] Meprobamat, un medicament anxiolitic.

Panica din fiecare zi oribilă, care înainte se mărea ca bulgărele de zăpadă, devenise acum o simplă nelinişte, ca o somnolenţă, apropiindu-te şi mai mult de starea de calm cu ajutorul unui cocteil sau două la ceasurile după-amiezii. Bănuia că era posibil să abuzeze, însă când întâlnea şi alte neveste de militari la poştă sau la băcănie, vedea că şi ele vorbeau cam împiedicat şi le cam scăpau lucrurile din mână. Apoi însă Lainie se adunase şi aruncase tranchilizantele în toaletă.

În drum spre camera lui Timmy, îşi surprinde reflexiile carnavaleşti în mânerele rotunde ale uşilor, în vaze, în rame de tablouri. Oare Lainie cea independentă, din Orlando, a dispărut de tot?

Lainie se simte uşurată când îl găseşte pe Timmy stând cu spatele spre uşă la masa lui, o replică adorabilă, îi place ei să-şi închipuie, a biroului de lucru al tatălui său. Zăboveşte în prag, muştruluindu-se pentru îndoielile sale legate de acest heruvim. O fi el băiatul lui tata, dar e şi băieţelul mamei, un copil isteţ cu o sete enormă de viaţă, iar ea e norocoasă să-l aibă.

— Cioc, cioc, zice.

El nu o aude, iar ea nu se poate abţine, zâmbeşte. Timmy e la fel de concentrat ca tatăl lui. Lainie înaintează, păşind desculţă pe covor fără un sunet, se simte ca un înger pogorând ca să vadă ce mai face unul dintre sfinţii de pe pământ, până când ajunge chiar deasupra lui şi vede şopârla prinsă în bolduri de cele patru picioare pe o tăblie, încă zvâcnind, în vreme ce Timmy îi explorează cu un cuţit abdomenul spintecat.

27

Tăietura pe care creatura o are pe partea laterală a corpului se vindecă. De câte ori îl vizitează, la cele mai liniştite ore ale nopţii, Elisa observă o dâră tot mai mică de sânge colorând apa în urma lui când lunecă prin bazin. Doar ochii i se văd, faruri aruncând lumini de căutare peste o mare întunecată. El înoată chiar în faţa ei, iar ăsta-

i un progres; gata cu ascunsul sub apă. Pulsul ei se accelerează. Avea nevoie de asta. Avea nevoie ca el să-şi reamintească de ea, să aibă încredere în ea. Îşi mută sacul greu de gunoi în cealaltă mână. Nu e ceva surprinzător în mâna unui om de serviciu, numai că în sacul ăsta numai gunoi nu este.

Dacă mori pentru Chemosh, vei trăi veşnic! Strigătul înăbuşit din film a devenit o a doua alarmă de trezire, de care nici nu mai are nevoie. E trează mult înainte decât e necesar, gândindu-se la el, la grandoarea pe care niciun lanţ, oricât de gros, n-o poate diminua. Pantofii argintii din magazinul Juliei sunt singurul lucru care o distrag. În zilele astea nu ajunge niciodată cu întârziere în staţia de autobuz şi are destul timp ca să traverseze şi să-şi lipească palmele de vitrină. Înainte, simţea sticla de jur împrejurul ei, pereţi invizibili ai labirintului în care era captivă. Dar de-acum gata: i se pare că vede o cale de ieşire din acel labirint, iar aceasta trece prin F-1.

În noaptea asta nu se derulează înregistrările cu sunete din junglă, iar ea şi-a petrecut suficient de mult timp bifând activitatea din laborator, notând câte un mic diez în căsuţele din josul LCC-ului ei ca să-şi dea seama că asta înseamnă că niciun cercetător n-a mai rămas la muncă atât de târziu încât să repornească banda. Occam e pustiu. Zelda are treabă pe undeva, iar Elisa depăşeşte tiptil linia roşie şi întinde primul ou al serii.

Creatura îşi arcuieşte spatele ca să se tragă mai aproape, iar Elisa trebuie să se abţină să zâmbească – asta ar însemna să îi dea ce doreşte înainte s-o merite. Stă acolo fermă, ţinând oul întins. Creatura pluteşte pe loc, ca prin farmec; dacă cumva dă din picioare când calcă apa, ea nu poate vedea. Treptat, mâna lui mare se ridică din bazin, apa şiroindu-i printre ţepii de pe antebraţ şi printre modelele ce-i par gravate pe piept. Cele cinci degete care se îndoaie uşor sunt precum cinci braţe care-o cuprind într-o îmbrăţişare strânsă: O-U.

Ea surâde, dar a rămas cu respiraţia tăiată. Pune oul pe bordură şi îl priveşte cum îl ia, nu-l mai înşfacă cu

mişcarea fulgerătoare a unui sălbatic, ca săptămâna trecută, ci-l prinde cu priceperea unui băcan. I-ar plăcea să-l privească şi cum îl decojeşte, să vadă dacă şi-a îmbunătăţit tehnica, dar greutatea sacului de gunoi o face să fie nerăbdătoare. Ţinându-şi cât de mult poate ochii la el, merge cu spatele până loveşte cu şoldul masa unde se află echipamentul audio, împinge magnetofonul mai în spate, dă radioul deoparte şi ridică uşor capacul pick-upului.

Elisa e sigură că prezenţa pick-upului e întâmplătoare. Cel mai probabil aparatura provine din dulapul unui singur cercetător, totul fiind legat laolaltă cu fire încâlcite. Scoate din pungă vestigiile prăfuite ale unei tinereţi uitate pe care le-a ţinut ascunse în dulapul ei cu zilele: discuri, cele pe care a încetat să le mai pună cam de când a renunţat să creadă că mai are vreun motiv să le asculte. A adus prea multe, zece sau cincisprezece, dar de unde era să ştie dinainte ce fel de muzică va fi potrivită momentului?

Songs in a Mellow Mood al Ellei Fitzgerald – oare i se va părea dureros murmurul lent? *Chet Baker Sings* – ritmul o fi tăios? *The Chordettes Sing Your Requests* – oare i s-ar părea că încăperea s-a umplut brusc cu alte femei? Versurile i se par dintr-odată o idee proastă. Selectează primul album instrumental pe care îl vede, *Lover's Serenade* al lui Glenn Miller, îl scoate din copertă şi îl strecoară în pick-up. Se uită în spate la creatură şi îi spune prin semne „disc”. Apoi se răsuceşte spre pick-up, pune acul şi abia atunci îşi dă seama că nu e băgat în priză. Găseşte şi ştecherul, şi priza, le uneşte…

…iar orchestra prinde viaţă în ritmurile asurzitoare ale alămurilor, spre neplăcuta surprindere a Elisei. Pianul, tobele, viorile şi cornii cad în picaj şi se înalţă spre a pluti cântând toate în acelaşi ritm înainte ca o trompetă să evadeze deasupra tuturor asemenea unui porumbel aruncat în văzduh. Elisa se uită spre bazin, convinsă că acum el o să creadă că l-a trădat şi i-a pregătit o ambuscadă. În schimb, el e nemişcat de parcă ar fi îngheţat chiar şi apa. Cojile de la oul curăţat pe jumătate

plutesc împrejur, o dovadă materială a uimirii depline.

Elisa se apleacă deasupra mesei, ridică acul de pe discul ce se roteşte. Glasul trompetei e amuţit brusc. Ea încearcă să zâmbească pentru a-l convinge că totul e bine. Dar totul chiar *este* bine. E mai mult decât bine: canelurile din pielea lui acoperită de solzi luminează. Elisa îşi aminteşte un fragment dintr-un articol despre bioluminiscenţă, o lumină chimică emisă de anumiţi peşti, însă ea îşi imaginase ceva asemănător cu licuricii, nişte beculeţe delicate într-o noapte îndepărtată, nu acest clocot dulce ce pare să fiarbă începând din mijlocul acestei fiinţe pentru a cuprinde întregul bazin, în nuanţe de la un negru ca tuşul până la albastrul strălucitor al cerului de vară. Deci el aude muzica, da, dar o şi simte, o reflectă, iar din acele reflexii Elisa poate auzi şi simţi muzica aşa cum n-a mai făcut-o nicicând. Glenn Miller are culori, forme, texturi – ea cum de n-a remarcat înainte?

Acum însă luminile lui pălesc, iar ea nu-şi mai poate imagina apa fără ele. Apucă braţul pick-upului şi lasă acul – iar un solo de saxofon şerpuieşte deasupra pufăitului nervos al orchestrei. De data asta stă cu ochii pe creatură, iar lumina lui nu doar că luminează apa, dar o umple de electricitate şi de-o strălucire turcoaz ce se reflectă în pereţii laboratorului ca un foc lichid. Elisa uită de obiectele de pe masă şi de discuri în timp ce înaintează dansând spre bazin, cu pielea albastră datorită reflexiilor şi cu sângele tot albastru, e sigură de asta. Indiferent de unde-o fi venit creatura, e limpede că n-a mai auzit o asemenea muzică, o mulţime de melodii separate împletindu-se într-o armonie atât de veselă. Apa aflată chiar în apropierea lui începe să se schimbe – galben, roz, verde, violet. El caută cu privirea prin aer, obişnuit ca sunetele să aibă o sursă, şi întinde o mână ca pentru a prinde în mână unul dintre instrumentele invizibile şi a-l cerceta, a-i adulmeca magia cu nările, a-l gusta un pic pentru a-i pricepe miracolul, înainte să-l arunce iarăşi spre cer ca să zboare din nou.

28

Băiatul vine la masă. El nu-i ca soră-sa. El nu ţi se furişează pe la spate. Se trânteşte într-un scaun, tuşeşte fără să pună mâna la gură, zăngăne din tacâmuri. Te priveşte-n faţă, ca un bărbat. Între junghiuri de durere, Strickland se simte mândru. Să creşti copii, asta-i treabă de mamă. Dar să fii un model de comportament, asta-i ceva ce doar el poate face. Îi zâmbeşte lui Timmy. Cea mai mică mişcare a muşchilor, dar una care îi tensionează faţa, care îi tensionează gâtul, care îi tensionează braţul, care îi tensionează mâna, care îi tensionează degetele. Zâmbetul i se zbate.

— Te doare, tati? întreabă Timmy.

Are urme de săpun pe mâini. El nu se spală decât dacă-l obligă Lainie. Asta înseamnă că Timmy făcea ceva ce mamei i s-a părut respingător. E bine. E important să-ţi testezi limitele. A renunţat să-i mai explice lucrul ăsta lui Lainie. Ea n-o să priceapă niciodată că microbii sunt la fel ca rănile. Ai nevoie şi de una, şi de alta ca să dezvolţi crustă.

— Un pic.

Pastilele încep să atenueze săgeţile dureroase.

Li se alătură şi Lainie. În loc să mănânce, îşi aprinde o ţigară. Strickland îi face o trecere în revistă superficială. I-a plăcut mereu părul ei. Un coc înalt, cuib de viespi, cum îi zice ea, un cocon care sfidează gravitaţia, făcut din şuviţe şi bucle greu de întreţinut. Însă în ultima vreme, când vine acasă târziu de la Occam obosit sau plin de medicamente şi vede părul lui Lainie pe pernă, i se pare că-i ceva desprins din junglă. Sacul cu ouă al unui păianjen, umflându-se tot mai tare pentru a revărsa şiruri dezlănţuite de pui. În Amazon aveau o soluţie pentru asta. Benzină şi-un chibrit, ca să eviţi infestarea. E o imagine îngrozitoare. Îşi iubeşte nevasta. Dar e o perioadă dificilă acum. O să pălească şi imaginile astea.

Strickland apucă furculiţa şi cuţitul, dar continuă să se uite la Lainie în vreme ce ea se gândeşte la fiul cel

răzvrătit. Oare o să-şi arate îngrijorarea pentru ce devine băiatul? Sau o să încerce să preia controlul? Lupta asta i se pare interesantă la fel cum i se pare interesantă şi supravieţuirea obiectivului în condiţii de laborator. Cu alte cuvinte, ambele sunt zadarnice. În cazul băiat contra mamă, băiatul e cel care va câştiga în cele din urmă. Băieţii câştigă mereu.

Lainie suflă fumul pe la colţul gurii şi alege o tactică pe care Strickland o cunoaşte din procedurile de interogare drept „pas lateral”.

— De ce nu-i spui tatălui tău ce mi-ai zis mie?

— A, da, zice Timmy. Ştii? Facem o capsulă a timpului. Domnişoara Waters ne-a spus că trebuie să punem înăuntru ce credem noi c-o să existe în viitor.

— O capsulă a timpului, repetă Strickland. Adică o cutie, nu? Se îngroapă. Şi apoi se dezgroapă.

— Timmy, îl presează Lainie. Întreabă-l pe tatăl tău ce m-ai întrebat pe mine.

— Mami a zis că tu te ocupi la serviciu cu chestii legate de viitor şi să te-ntreb pe tine ce-ar trebui să pun. PJ zice c-o să existe rucsacuri-rachetă. Eu i-am zis c-o să existe bărci-caracatiţă. Dar nu vreau ca PJ să aibă dreptate şi eu să greşesc. Tu ce crezi, tati? O să existe rucsacuri-rachetă sau bărci-caracatiţă?

Strickland simte toţi cei şase ochi aţintiţi asupra lui. Orice militar care îşi merită gradele cunoaşte acest sentiment. Suspendă Operaţiunea Omleta, oftează dând aerul afară pe nări şi se uită de la un chip la altul şi-apoi la altul şi la altul. Aşteptarea plină de nelinişte a lui Timmy. Nepăsarea de pe faţa atât de drăgălaşă a lui Tammy. Lainie muşcându-şi întruna buzele. Dă să-şi încrucişeze braţele, dar se gândeşte la durerea pe care i-ar provoca-o, aşa că şi le aşază întinse pe masă.

— O să existe rucsacuri-rachetă. Da, o să existe. E doar o chestiune de inginerie. Cum să maximizezi propulsia. Păstrând temperatura scăzută. Zece ani, maximum cincisprezece. O să ai şi tu unul când o să fii de vârsta mea. Unul mai bun ca al lui PJ, o să am eu grijă de asta.

Cât despre bărcile-caracatiţă, nu sunt sigur ce înseamnă. Dacă te referi la un submersibil cu care să putem explora fundul oceanului, atunci da şi-n cazul ăsta. Facem paşi mari în domeniul rezistenţei la presiune şi al mişcării sub apă. Chiar acum, la mine la serviciu, facem experimente legate de supravieţuirea amfibienilor.

— Serios, tati? Să vezi când îi zic lui PJ!

O fi efectul medicamentelor. Lujeri calzi i se încolăcesc în jurul muşchilor, nimicind durerea aşa cum şerpii nimicesc şoarecii de câmp. Îi place să vadă privirea asta încărcată de veneraţie pe chipul băiatului. Să vadă admiraţie oarbă pe chipul fetiţei sale. Dintr-odată parcă până şi Lainie arată bine. Încă are un corp frumos. Înfăşurat aşa strâns în şorţul ăla atât de băţos călcat cu fierul ăla scump, marca Westinghouse. Îşi imaginează baretele înnodate pe şale într-un nod tare şi strâns. Ea îi descifrează privirea, iar el se teme că buzele i se vor zbate cuprinse de repulsie faţă de el, la fel cum a făcut şi cu Timmy. Dar nu se întâmplă aşa. Ea îşi închide un pic ochii, cum făcea mai demult când se simţea sexy. El inspiră profund, satisfăcut şi, pentru prima dată, nu apar represaliile sub formă de junghi.

— Să fii sigur, băiete! Că doar nu locuieşti în vreo văgăună comunistă. Asta-i America şi asta fac americanii. Noi facem ce trebuie să facem pentru ca ţara asta să-şi păstreze măreţia. Asta face tăticul tău la serviciu. Şi asta o să faci şi tu într-o zi. Să crezi în viitor, băiete, şi el va veni. Stai să vezi.

29

Lainie refuză să ţină socoteala de câte ori s-a tot întors la docurile din Fells Point. Se duce când viaţa devine prea grea şi se gândeşte să se arunce de-acolo, dar apa e mică din lipsa ploilor şi probabil n-ar reuşi decât să-şi rupă gâtul. Şi-atunci, unde-ar ajunge? Într-un scaun cu rotile, blocată pentru totdeauna în faţa televizorului, împingând la fierul de călcat Spray ’N Steam până n-ar mai putea şi

topind cămăşile lui Richard, topind masa de călcat, topindu-se pe ea însăşi, până când tot dezastrul ăla ar deveni o băltoacă pastelată pe care Richard ar trebui să o ducă la o curăţătorie profesională.

Crede că şopârla pe care o chinuia Timmy se numeşte skink[25]. Ea, dacă vede un skink pe verandă, se foloseşte de mătură ca să lanseze în tufe blestemata de târâtoare. Dacă vede unul în casă, atunci îl striveşte sub talpă. Încearcă să se convingă că şi ce-a făcut Timmy e acelaşi lucru. Dar nu este. Majoritatea copiilor au curiozităţi legate de moarte, dar majoritatea copiilor mai simt şi ruşine, din reflex, atunci când adulţii îi prind zgândărind hoituri. Însă Timmy o privise iritat, aşa cum face Richard când îl iscodeşte cu întrebări legate de muncă. Ea trebuise să se adune, şi încă iute, iar apoi să insiste ca băiatul să arunce chestia aia în veceu, să se spele pe mâini şi să vină la masă.

După aceea intrase în baie ca să se asigure că skinkul nu ieşea din vasul de toaletă. Apoi a zăbovit un minut pentru a-şi evalua imaginea din oglindă. Şi-a netezit firele rebele de păr. Şi-a dat cu un pic de roz pe buze. Şi-a aranjat perlele în aşa fel încât cele mai mari să i se aşeze în scobitura de la baza gâtului. Richard nu se uită prea atent la ea în perioada asta, dar dacă ar face-o, i-ar vedea secretul? Până şi Timmy, s-a gândit, era cât pe ce.

După una dintre transele ei de la docuri, Lainie continuase să se plimbe prin locul unde erau ancorate vasele, înainte să pornească spre nord, pe lângă Patterson Park, şi la est, pe Baltimore Street. Se pomenise minusculă între clădirile înalte, navigând printre ele ca într-o canoe. Se oprise în faţa uneia dintre cele mai mari clădiri care se vedeau, o citadelă în negru şi auriu, cu decoraţiuni în stilul anilor 1920. Uşa rotativă se tot învârtea, aducând o boare încărcată de miros de piele şi cerneală.

Lainie consideră ştirile de dimineaţă pe care le urmăreşte o gimnastică aerobică intelectuală devenită rutină, şi pentru acelaşi motiv a îndrăznit să pătrundă pe

---

[25] Şopârlele skink aparţin familiei *Scincidae,* a doua familie de şopârle, ca mărime, după gecko (*Gekkonidae*).

uşa rotativă. Când a ieşit pe partea cealaltă, a păşit pe pardoseala cu model de tablă de şah a unui hol ce părea cioplit din obsidian pur. Etajele superioare, vizibile în secţiune, ofereau imaginea a ceea ce părea un oraş autonom. Cei care lucrau aici aveau propria lor poştă, propriile cantine, cărucioare unde se vindea cafea, buticuri, chioşcuri de ziare, ceasornicării şi departamente de pază. Femei moderne, îmbrăcate elegant şi bărbaţi cu serviete îşi intersectau paşii prin hol, mergând plini de importanţă.

În această lume autonomă nu exista niciun Richard Strickland. Nici Timmy sau Tammy Strickland. Şi nici Lainie Strickland. Ea era mai degrabă femeia pe care o lăsase în Orlando. Îşi dorea să se scalde în senzaţia aceasta, aşa că s-a suit într-un lift şi a mers până la o mică brutărie ca să se uite mai bine în vitrină. S-a decis ce să îşi ia ca să se simtă şi ea bine o dată. Când vânzătorul s-a uitat la ea, a cerut:

— Un inel cu lămâie şi unt, vă rog.

Numai că nu se uitase la ea. Un bărbat, un obişnuit al locului, după cum îi arătau mânecile de la cămaşă, a spus odată cu ea:

— Dă-mi un inel cu lămâie şi unt, Jerry.

Ea s-a scuzat, iar bărbatul a chicotit şi a poftit-o să i-o ia înainte, iar ea a insistat zicând că nici n-ar trebui să mănânce singură un inel cu unt întreg, iar el a zis că ba da, ar trebui, fiindcă Jerry le face mai bune ca oricine.

Bărbatul flirta, însă nu părea arogant şi, în plus, în lumea asta nouă ea era în stare de-orice, iar atunci când bărbatul i-a complimentat vocea, ea s-a prefăcut că e deprinsă cu asemenea frivolităţi şi a râs.

— Vorbesc serios, a zis el. Aveţi o voce puternică, liniştitoare. Emanaţi calm.

Pe sub masca ei calmă, inima i-o luase la goană.

— A emana, a zis ea. Un cuvânt pe care orice femeie îşi doreşte să-l audă.

Bărbatul a pufnit.

— Ia ziceţi-mi, pentru cine lucraţi de pe-aici?

— A, pentru nimeni.

— Aha, atunci soţul. Unde?

— Nu, nici asta.

Atunci el a pocnit din degete.

— Mary Kay[26]. Fetele de sus sunt înnebunite.

— Îmi cer scuze. Am intrat doar ca să… adică, doar am intrat.

— Zău? Ei, s-ar putea să fie un pic cam abrupt, dar nu cumva vă căutaţi de lucru? Eu lucrez la o mică firmă de publicitate, la etaj, şi ne căutăm o secretară. Bernie mă cheamă. Bernie Clay.

Bernie întinde mâna. Înainte să apuce să-şi mute inelul cu unt şi lămâie în mâna cealaltă ca să accepte postul, Lainie a priceput că totul s-a schimbat. De-a lungul următoarei ore, s-a prezentat ca Elaine, nu Lainie, a mers alături de Bernie într-un lift strălucitor, l-a urmat printr-o anticameră cu scaune roşii moderne şi a stat în biroul lui pe lângă care s-au perindat alene zeci de bărbaţi veseli şi secretare care-i aruncau priviri. Nu ostile, dar nici prietenoase, ci parcă întrebându-se dacă femeia cu coc ca un cuib de viespi are deprinderile necesare.

Lainie ştie că a făcut toate astea, dar îşi aminteşte doar frânturi. Ce îşi aminteşte pe de-a-ntregul sunt calculele rapide pe care şi le-a făcut, legate de orarul copiilor şi-al soţului, căci toate astea trebuiau cântărite înainte să răspundă la oferta lui Bernie, pe un ton categoric despre care nici ei nu-i venea să creadă că-i ieşise pe gură, înaintând o altă propunere: jumătate de normă – asta-i tot ce-ar putea accepta, a zis.

Îl aude pe Timmy lovind cu piciorul în scaunul de la masă, aude lingura lui Tammy scoţând clinchete vagi în bol. Lainie îşi răsuceşte capul ca să îşi vadă reflexia în vitrina cu vasele de porţelan, întrebându-se dacă măcar se mai poartă cocurile înalte. Secretarele de la Klein Saunders aveau toate nişte tunsori cu părul lăsat mai lejer şi, deşi a lucrat alături de ele abia câteva zile, Lainie a început să-şi închipuie cum s-ar simţi dacă şi-a aranja şi ea

[26] Firmă americană de produse cosmetice.

părul aşa.

30

Elisa bănuieşte că n-o să mai aibă niciodată parte de nopţi de-un asemenea farmec şi încântare. Întâlnirile din F-1 sunt prea ieşite din comun ca să le poată pricepe ca întreg. Le retrăieşte cât de bine poate, separate în clipe care îi taie răsuflarea, ca pe nişte scene de film potrivite să ruleze pe ecranul de cincisprezece metri de la Arcade, nu abia zărite pe televizorul mititel al lui Giles. Cum întregul bazin luminează într-un albastru electric din momentul în care ea intră în laborator. Curentul în formă de V lăsat în urmă de creatura care lunecă pe sub apă pentru a veni la întâlnirea cu ea. Ouăle, fine şi calde ca pielea de bebeluş. Capul creaturii ridicându-se din apă, ochii lui nemaifiind aurii de-acum, ci de culori mai blânde, mai umane, şi clipind, nu aruncând săgeţi. Confortul luminii de siguranţă, o licărire portocalie, ca dimineaţa într-o iesle. Mâna creaturii, asemenea unei arme masive, tăioase, scriind din semne „ou” cu mişcări într-atât de blânde, încât ar putea mângâia un boboc de gâscă. Expresiile faciale de care ea uitase că este capabilă: buzele muşcate de entuziasm, reflectate în mesele metalice, chirurgicale, ochii mari încărcaţi de aşteptare, reflectaţi în apa din bazin, zâmbete lipsite de griji reflectate în ochii luminoşi ai creaturii. Corvoadele cotidiene, pregătirile frustrante dinaintea vizitelor sunt scăldate în strălucirea asta a lui. Ouăle de dimineaţă nu mai cad în oala de pe aragaz, ci sar acolo cu un salt vesel. Gata cu picioarele târâte dintr-o cameră-n alta la trezire: e Bojangles în bucătărie, Cagney în dormitor. Alegerea încălţămintei e tot mai ostentativă pe zi ce trece, pantofii îi sclipesc pe scara de incendiu de la Arcade de parcă balustrada ar fi decorată cu beteală. Dansează pe podelele proaspăt şterse cu mopul la Occam ca să-şi vadă culorile pantofilor strălucind ca un soare ce se înalţă peste un lac. Zelda chicoteşte văzându-i dispoziţia vioaie şi spune că Elisa se poartă cum făcea ea când l-a

întâlnit pe Brewster, un comentariu pe care Elisa îl ocoleşte, în vreme ce se gândeşte, întru câtva nebuneşte, dacă nu cumva n-o fi aşa. Copertele discurilor, dintr-un carton zgâriat şi plin de păr de pisică, pătratul cu latura de treizeci de centimetri ce s-a dovedit a fi dimensiunea exactă a fericirii. Creatura făcând semnele pentru „disc” înainte ca ea să apuce să parcurgă jumătate din drumul spre bazin, stând aproape de bordură, cu trunchiul ieşit din apă, cu solzii de pe piept scânteind ca un sertar plin cu bijuterii. Culesul vreunei scame de pe acul pick-upului, de parcă şi-ar şterge o lacrimă din ochi. Miles sau Frank sau Hank sau Billie sau Patsy sau Nina sau Nat sau Fats sau Elvis sau Roy sau Ray sau Buddy sau Jerry Lee transformaţi în coruri angelice, fiecare cuvânt cântat de ei încărcat de-o istorie pe care creatura tânjeşte să o înţeleagă. Luminile lui, senzaţionalele lui lumini, o replică simfonică la văpaia purpurie a cântăreţilor de balade, la ritmul albastru al rock-and-rollului, la galbenul întunecat al muzicii country, la portocaliul pâlpâitor al jazzului. Atingerea mâinii lui, ceva atât de rar, dar emoţionant, când îi culege ouăle din palmă. Unica dată când ea îndrăzneşte să îi ofere mâna goală, iar el se întinde chiar şi aşa, şi-şi trece ghearele încet peste încheietura ei, îndoind mâna în palma ei, savurând joaca de-a oul care nu este şi lăsând-o să îi cuprindă degetele într-ale ei, făcând din ei doi pentru o clipă nu prezent şi trecut, nu om şi fiară, ci femeie şi bărbat.

31

În pădurea tropicală, semnalele sexuale erau flagrante. Urlete chinuite, pene înfoiate, organe genitale umflate, culori radiante. Semnalele transmise de Lainie sunt la fel de evidente. Privirea plecată, buzele ţuguiate, felul cum merge cu pieptul înainte. E de mirare că nu strâmbă din nas copiii din cauza feromonilor pe care îi emană când îşi trage o haină peste şorţ şi-i mână la autobuz. Se întoarce şi-şi lasă haina să cadă pe covor ca o vedetă de cinema.

Atinge balustrada scărilor cu un singur deget arcuit şi-l întreabă:

— Ai timp?

El îşi simte capul copleşit de calmante, totul huruie ca o tornadă auzită dintr-un adăpost, cuvintele îi sunt inaccesibile. Ea pivotează pe deget şi urcă scările, legănându-şi şoldurile de parcă ar fi coada unui papagal-zambilă.

Strickland îşi duce farfuria în chiuvetă şi varsă omleta în scurgere. Apasă pe butonul tocătorului de resturi alimentare. N-au mai avut aşa ceva. Lamele se rotesc ca nişte piranha la ospăţ. Firimituri de ou împroaşcă oţelul inoxidabil. Opreşte maşinăria şi aude parchetul de sus trosnind şi arcurile patului scârţâind. I s-a dat mâncare, i se oferă sex, e scăldat în soarele cald al dimineţii – ce şi-ar mai putea dori? Şi totuşi, condamnă neobrăzarea soţiei. Se condamnă şi pe sine, pentru erecţia strivită de chiuvetă. Jocurile seducţiei îşi au locul în Amazon, nu aici, în acest cartier american precis proiectat. De ce nu se poate controla? De ce nu poate controla nimic?

Acum e sus. Nu poate spune cum a ajuns aici. Lainie şade pe marginea patului. El vede cu regret cum pragmatismul aspru al şorţului a fost înlocuit de transparenţa diafană a unei cămăşi de noapte. Ea stă cu umerii aplecaţi înainte, cu genunchii lipiţi şi un picior întins într-o parte. Şi poziţia asta a învăţat-o din filme. Dar există vreo vedetă cu talpa atât de murdară? Strickland înaintează spre ea, ocărându-se cu fiecare pas. Să accepţi să cazi în mrejele unei femei e ca şi cum ai înghiţi momeala inamicului. Viclenia lui Lainie: aşteaptă, apoi o iscusită strângere din umeri reuşeşte să-i facă o bretea a cămăşii să-i alunece de pe umeri. El stă în faţa ei slab şi neputincios.

— Îmi place aici, zice ea.

Hainele aruncate zac pe jos ca şobolanii. Sticluţe de parfum sunt împrăştiate haotic, ca un roi de insecte. Jaluzelele sunt strâmbe, ca lovite de cutremur. De fapt, lui nu-i place aici şi nici n-are încredere în locul ăsta. Totul în

oraşul acesta este o imitaţie elaborată a civilizaţiei, o cacealma menită să demonstreze superioritatea speciei lor.

— În Baltimore, detaliază ea. Aici oamenii sunt drăguţi. Fără toate prefăcătoriile alea din sud. Copiilor le place curtea mare din spate. Le place la şcoală. Magazinele sunt impresionante. Iar ţie îţi place serviciul. Ştiu că tu nu gândeşti în termenii ăştia. Dar o femeie îşi dă seama. Tot rămasul ăsta peste program. Eşti devotat. Sunt sigură că te apreciază. O să te descurci fantastic. Totul o să fie minunat.

Mâna lui stângă, bandajată, e-n mâna ei. Nici asta nu-şi dă seama cum s-a întâmplat. Speră că din cauza pastilelor. Căci altfel e de vină trupul ăsta perfid, îmbătat de actul sexual din perspectivă. Ea îi aşază degetele pe panta unui sân şi inspiră ca să-şi umfle pieptul, întinzându-şi gâtul. El îi cercetează pielea fără de cusur, dar vede acolo cele două cicatrice umflate ale Elisei Esposito. Elisa, Elaine. Ce asemănătoare sunt numele. Se pomeneşte urmând cu degetul cele două cicatrice imaginate. Lainie îşi alintă gâtul în palma lui. Strickland simte un junghi de tristeţe pentru ea. Habar n-are la ce se gândeşte. De exemplu, acum se gândeşte că i-ar plăcea s-o toace bucăţele, întocmai ca piranha ăia ascunşi din chiuveta lor.

— Doare?

Ea îi ia degetele reci, cusute, şi le coboară pe pieptul ei fierbinte, până deasupra inimii.

— Simţi ceva?

32

Lainie îl vede că se dezlănţuie şi-i place. De mult prea mult timp el a dat junglei tot ce avea mai bun. Dar aici, în Baltimore, miza-i mai mult decât o misiune militară. Ea trebuie să-i reamintească asta de câte ori poate. Întrebarea lui Timmy despre capsula timpului îl scosese pe Richard dintr-ale lui, reacţionase excelent, sfătuindu-l aşa cum se cuvine să facă un tată. Lainie îşi dă seama că nu

trebuie decât să-i acorde ceva timp. În curând va fi pregătit să-i vorbească fiului despre ce i-a făcut skinkului şi cum să fie un om bun. Fiindcă, în ciuda muncii sale, în ciuda loialităţii faţă de generalul Hoyt, în ciuda a toate, Richard e *bun.* Ea este aproape sigură de asta.

Revistele progresiste dedicate femeilor au învăţat-o să nu îşi ofere trupul ca recompensă, dar ce ştiu ele? Oare vreuna dintre jurnalistele şi editoarele alea au avut soţul aruncat în două feluri diferite de iad, din care să se întoarcă cu viaţă? *Uite, aşa ar putea fi,* asta speră să-i spună lui partida de sex. *Am putea fi fericiţi, normali.* Şi dacă tot face asta, poate se va convinge şi pe ea însăşi de-acelaşi lucru. Poate că munca ei la Klein & Saunders nu va mai trebui ţinută secret multă vreme. Poate că dacă asta va merge bine şi el o va ţine strâns în braţe apoi, epuizată şi ameţită, o să-i spună chiar atunci. Şi poate c-o să fie chiar mândru de ea.

Dar dezlănţuirea lui nu durează mult. Richard devine rapid stânjenit când îşi simte trupul greoi, iar undeva între lepădarea greoaie a hainelor şi aplecarea stângace peste ea, se retrage redevenind căpcăunul încruntat în care s-a transformat de la Amazon încoace. Ea este anume răvăşită, cu cămaşa parţial desfăcută, cu o mână cufundată în părul încâlcit, cu cealaltă strângând cuvertura, dar el e o maşinărie de carne, o unealtă pentru îndeplinit o sarcină, care-o pătrunde direct ca o seringă. Se împlântă fără stil, începând la o viteză medie, nu variabilă.

Şi totuşi e ceva, clar că e ceva, iar ea îşi încrucişează gleznele pe la spatele lui, îşi înfige degetele în bicepşii lui şi îşi zvârcoleşte trunchiul, nu fiindcă i-ar fi extraordinar de bine, ci pentru ca toate părţile lor să se afle într-o continuă mişcare, căci atâta vreme cât nu zace nemişcată, mai există o şansă să vadă fiecare clipă dintr-o perspectivă proaspătă şi să creadă că acest act, precum şi cel mai cuprinzător, al căsniciei lor, mai poate fi rezolvat.

E nevoie de energie şi dăruire, iar asta o distrage, până când simte căldura mâinii lui Richard pe gât. Are grijă să deschidă ochii încet, ca să nu-l sperie. El are faţa roşie şi

umedă, iar ochii, tot roşii şi umezi, sunt fixaţi asupra gâtului ei, pe care trasează cu degetul mare câte o linie oblică de fiecare parte. Nu-i poate interpreta gestul, dar vrea să-l încurajeze.

— E bine, îi şopteşte. Freacă-mă peste tot.

Mâna lui alunecă mai sus, peste bărbie, şi-i acoperă gura cu o mişcare dezinvoltă pe care ea n-o pricepe până când simte cum i se prelinge umezeala pe gât. Îi simte verigheta pe sub bandaj strivindu-i buzele. Îşi zice să stea liniştită. Nu încearcă să-i facă rău. Nu încearcă să o sufoce. I se adună între buze şi mai multă umezeală. Recunoaşte gustul. Refuză să creadă. Gustă din nou şi-şi trage capul într-o parte ca să se desprindă de sub palma lui.

— Dragule, gâfâie. Îţi sângerează mâna...

Însă mâna lui umedă alunecă iarăşi pe gura ei. Asta îşi doreşte – o vrea mută. Acum el se mişcă mai repede, arcurile patului scot sunete ascuţite şi tăblia patului bubuie în ritmuri neaşteptate, iar ea îşi strânge buzele ca să nu lase sângele să pătrundă şi respiră pe nas, spunându-şi că poate rezista până când el o să termine, fiindcă asta-i dezlănţuirea aia pe care şi-o dorea, şi încă la mare intensitate. Sunt femei cărora le place aşa. A văzut nenumărate coperte de reviste de aventuri cu femei neajutorate, în haine zdrenţuite, brutalizate de bărbaţi cu alură de Tarzan. Poate va reuşi să înveţe şi ea să îi placă.

Strânsoarea lui începe să slăbească, trupul lui începe să zvâcnească, iar Lainie reuşeşte să îşi ridice capul. Richard nu se mai uită la cele două linii pe care le-a trasat cu sânge pe gâtul ei. Acum îşi ţine capul răsucit pe un umăr, muşchii gâtului îi sunt întinşi pentru că se încordează să vadă ceva în dulap. Îi simte coapsele tremurând lipite de ale ei şi-şi lasă iarăşi capul pe pernă, simţind cum sângele i se prelinge de ambele părţi ale gâtului. E prea derutant, n-o să se gândească acum. Nu-i nimic demn de privit în dulap, absolut nimic. Doar nişte pantofi vechi, cu toc înalt.

33

Elisa nu reuşeşte să intre în laborator în fiecare noapte, iar în nopţile când intră cu ouăle în mână şi găseşte creatura în rezervor, nu în bazin, i se frânge inima. Asta o trezeşte din exuberanţa egoistă, îi aminteşte că în F-1 nu există bucurie, de fapt. Da, bazinul este preferabil rezervorului, dar ce anume ar fi preferabil bazinului? Orice, totul. Lumea asta e plină de iazuri şi lacuri, de pâraie şi râuri, de mări şi oceane. În nopţi ca astea, ea stă în faţa rezervorului întrebându-se dacă o fi mai bună cu ceva decât soldaţii care au capturat creatura sau decât cercetătorii care o ţin închisă.

De un lucru e sigură, şi anume că el îi poate simţi starea de spirit chiar şi prin metal şi sticlă. Luminile corpului său umplu rezervorul cu culori atât de intense, încât pare că pluteşte în lavă sau în oţel topit sau într-un foc galben. Pe Elisa o îngrijorează gravitatea acestor emoţii. Oare nu cumva ea i-a făcut viaţa şi mai greu de trăit? Înainte să se uite pe hublou, îşi înghite lacrimile grele şi-şi maschează tremuratul buzelor cu cel mai senin zâmbet de care e-n stare.

El aşteaptă, rotindu-se chiar în spatele hublourilor. Se suceşte şi răsuceşte când o vede şi i se înalţă bule din palme când îi scrie cuvintele care-i plac cel mai mult: „bună”, „E-L-I-S-A”, „disc”. Ea se îndoieşte că poate auzi ceva din rezervorul închis şi treaba asta îi smulge inima deja frântă şi i-o face ţăndări. El vrea ca ea să-i pună un disc pe care el nu-l va putea auzi fiindcă asta o va face pe *ea* fericită, şi astfel va fi *el* fericit.

Aşa că se duce la masa cu aparatura audio, uşurată să iasă din raza lui vizuală, acolo unde el n-o va putea vedea cum e zguduită de plâns sau cum îşi şterge lacrimile cu braţul îndoit. Pune un disc şi inspiră adânc ca să se îmbărbăteze înainte să revină la fereastra rezervorului, unde el clipeşte plin de receptivitate şi-o scrutează cu privirea ca să-şi dea seama dacă e sinceră, înainte să se împingă dintr-o parte în alta a rezervorului, înapoi şi înainte, rotindu-se şi sucindu-se ca pentru a o impresiona cu o demonstraţie de măiestrie.

Elisa râde şi-i oferă spectacolul dorit, ţinând o mână în aer la înălţimea unui umăr şi cealaltă la nivelul taliei, valsând pe muzică şi având un ou pe post de partener de dans, evitând stâlpii de beton în care sunt fixate cătuşe şi mesele cu instrumente ascuţite, de parcă acestea n-ar fi cu nimic mai rele decât cine ştie ce dansatori băţoşi. Plăcerea lui e evidentă după movul care radiază din rezervor, iar după o vreme ea cunoaşte suficient de bine pardoseala sălii de dans încât să închidă ochii şi să-şi imagineze că se ţine de mâna lui rece înzestrată cu gheare şi de talia lui puternică acoperită de solzi.

34

Există o mulţime de motive pentru care Elisa nu-l observă pe bărbatul care intră în laborator. „Star Dust” e un cântec cu un ritm magic şi mai devreme, când era necăjită, a dat volumul mai tare decât de obicei. Dar e mai ales din cauză că urechile ei s-au deprins cu anumite tipuri de ameninţări care apar noaptea târziu: zăngănitul grosolan scos de vreun cercetător care îşi întoarce buzunarele pe dos căutându-şi cartela de acces sau pocnetele precise ale Pigmeilor care merg pe culoar. Sunetul acesta e unul pentru care ea nu-i pregătită, acela al unui bărbat ce cunoaşte intensitatea unor simţuri ale creaturii, şi anume văzul şi auzul. Elisa bate box step şi se lansează în vals, în vreme ce luminiscenţa creaturii păleşte până la un negru mai îngrijorat, un avertisment pe care Elisa, cu ochii strâns închişi în plin extaz, n-are nicio şansă să-l vadă.

TAXIDERMIE

CREATIVĂ

1

Doar căldura lacrimilor îl face conştient pe bărbat de răceala pătrunzătoare; uşa închisă a laboratorului F-1 lipită de spinare; curentul ca de catacombă de pe coridor; răceala cadaverică a degetelor sale apăsate pe gură. Ar fi de râs, dacă n-ar fi de plâns – sigur că elementul de legătură din această epifanie este un ou. Şi-a dedicat o parte atât de mare din viaţă investigării a ceea ce unii numesc *evoluţie,* dar el preferă să o numească *emergenţă:* replicarea asexuată a viermilor şi meduzelor; embriogeneza ovulului fecundat; o infinitate de alte căi teoretice prin care viaţa poate progresa fără ca la final omul să distrugă tot ceea ce este neprihănit şi bun.

E tot aşa cum obişnuia să le spună studenţilor săi. Universul se pliază de-a lungul unor axe anoste generaţie după generaţie, dar ceea ce remodelează cu adevărat viaţa sunt pliurile care prezintă nişte puncte slabe, lacrimile cinstite. Schimbările provocate de emergenţe pot dura milenii şi ne afectează pe toţi. Le flata minţile tinere spunându-le că, deşi s-ar putea ca el să fie singurul fiu de imigrant din clasă, absolut fiecare dintre ei este extraordinar de exotic, copilul unor mutanţi fantastici.

Ah, e teribil de îndrăzneţ când se află pe teren sigur, confortabil instalat dincolo de-un pupitru, îmbătat de praful de cretă. Acum e pe teren, în lumea reală. Şi-atunci de ce viaţa îi pare tot mai mult o fantezie, zi după zi? Mama lui numea aceste perioade când el visa cu ochii deschişi *lenivîi mozg.* În traducere: „creier leneş”. Sunt, desigur, două lucruri opuse; mintea hiperactivă e cea care l-a ajutat să ajungă un cercetător reputat. Cât valorează toate diplomele, medaliile şi onorurile aici, în lumea reală, de asta nu mai e sigur. Ar fi putut s-o tragă pe femeia de serviciu din faţa rezervorului, departe de pericol, şi totuşi el, laşul din turnul de fildeş, a tulit-o pur şi simplu din încăpere.

Adesea se întoarce la Occam noaptea târziu, incapabil să

adoarmă până nu verifică, a patra sau a cincea oară, aparatele de măsură ale bazinului şi rezervorului. Obiectivul, e sigur de asta, n-o să mai reziste mult în acest mediu artificial. Într-o dimineaţă o să-l găsească cu burta-n sus, mort ca un caras auriu, iar domnul Strickland o să se învârtă pe-acolo felicitându-i şi bătându-i pe toţi pe spinare, în vreme ce el o să încerce să-şi reţină un fluviu de lacrimi. Abia acum, în noaptea asta, intuieşte în sfârşit răspunsul la ghicitoarea: cum de supravieţuieşte în continuare obiectivul? Femeia asta – femeia asta *de serviciu* – îl ţine în viaţă, nu cu ajutorul unor seruri sau soluţii, ci prin forţa spiritului. Să o scoată din laborator acum ar echivala cu înfigerea unui pumnal în inima istovită a creaturii.

Alte pumnale îi fac crestături în bietele-i palme de om, moi şi roz. E un dosar gros şi băţos, un obiect de-o importanţă covârşitoare până în urmă cu câteva clipe, de-acum devenit hârtie mototolită cu margini tăioase. Îşi relaxează pumnul şi netezeşte dosarul. Nu ca să verifice aparatele de măsură a venit în noaptea asta în F-1. Cu siguranţă nu ca să îşi vadă convingerile fundamentale făcute ţăndări de-o femeie de serviciu care dansează. Vizita din noaptea asta era pentru a verifica datele colectate înainte. În dosar se află un raport secret pe care l-a alcătuit expunându-se la mari riscuri, un raport care trebuie terminat înainte de întâlnirea de mâine.

Frânturi vagi din „Star Dust” îi răsună în capul pe care încă şi-l sprijină de uşa laboratorului. Se desprinde şi porneşte pe coridor clătinându-se. Strânge şi mai tare dosarul, chiar dacă-l taie în carne, ca să-şi amintească cine este şi de ce se află aici. Este doctorul Bob Hoffstetler, născut Dmitri Hoffstetler, în Minsk, Rusia, şi deşi ar fi de înţeles să deduci din curriculum vitae că este cercetător până în măduva oaselor, adevărata lui ocupaţie, singura pe care-a avut-o vreodată cu adevărat, este una definită în termeni mult mai sinceri decât „obiectivul”. Este o cârtiţă, un agent secret, un informator, un sabotor, un spion.

2

Dacă te-ai uita în locuinţa cu chirie a lui Hoffstetler de pe Lexington Street, l-ai cataloga drept genul de fanatic care-şi aranjează unghiile tăiate de la picioare după lungime. Casa e mai mult decât sobră. E aproape sumară. Dulapurile şi vitrinele sunt ţinute goale şi deschise. Alimentele neperisabile rămân în pungile-n care au fost aduse de la magazine, pe o masă pliantă, în centrul bucătăriei. Şi cele perisabile rămân în pungi, în frigider. În dormitor nu există şifonier; garderoba spartană e ţinută împăturită, pe altă masă. Doarme pe un pat pliant făcut din pânză de cort pe schelet metalic. Dulăpiorul de medicamente e gol, toate produsele farmaceutice stau aliniate ca la armată pe rezervorul veceului. Singurul coş de gunoi pe care-l are este golit afară în fiecare seară şi spălat o dată pe săptămână. Lumina e dată de becuri simple, neacoperite; toate lămpile le-a dus în subsol, într-o cutie. De aceea lumina e aspră şi, la câteva luni după sosirea aici, încă mai tresare la propria-i umbră – vreun agent KGB, îşi zice de fiecare dată, furişându-se pentru a pune capăt misiunii mult prelungite a lui Hoffstetler.

O locuinţă în perfectă ordine complică plasarea dispozitivelor de interceptare, a microfoanelor şi-a altor tehnici de spionaj. Nu are motive să creadă că CIA-ul e pe urmele lui, şi totuşi în fiecare sâmbătă, când alţi bărbaţi deschid sticle de bere şi se uită la meciuri, el trece un şpaclu prin sertare, ferestre, radiatoare, pe la tocurile uşilor şi pe la cornişe, apoi face un adevărat eveniment, aşa cum alţi bărbaţi fac din ieşirea cu familia la grătar, din demontarea şi reasamblarea telefonului. Televizorul şi radioul sunt poveri de care n-are nevoie; eviscerează telefonul în tăcere, luând pauze pentru a citi din nişte cărţi împrumutate de la bibliotecă pe care le înapoiază în fiecare duminică, citite până la capăt sau nu. A fost nevoie de imaginea tulburătoare a unei femei de serviciu – identificată după înregistrările cardului de acces drept „Elisa Esposito” – care dansa în faţa unui obiectiv ce

devenise fantastic de luminos pentru ca Hoffstetler să simtă întreaga tristeţe a năravurilor lui solitare.

Azi, însă, demontarea de rutină a uneia dintre scândurile din pardoseala de pe hol pare mai mult decât periculoasă. Pare ceva greşit. E un sentiment odios. Fiindcă *greşit* este apanajul părinţilor, al jandarmilor, al preoţilor. Cercetătorii n-au nevoie de aşa ceva. Şi totuşi, înfiptă în gât ca un os de peşte, îi stă certitudinea că ceea ce a văzut noaptea trecută schimbă totul. Dacă obiectivul poate simţi o asemenea bucurie, afecţiune şi îngrijorare – el le-a urmărit pe toate cele trei, însoţite de schimbările cromatice –, atunci nicio naţiune, pentru niciun motiv, n-ar trebui să se joace cu el de parc-ar fi o mostră, deasupra unei lămpi Bunsen. Privind în urmă, până şi propriile lui experimente, făcute cu o grijă de doctor, par greşite. Dintre multele emoţii pe care obiectivul le-a stârnit la Occam, în Washington şi în propria lui inimă, cum se face, se întreabă Hoffstetler, că niciuna dintre aceste emoţii n-a fost ruşinea?

În gaura din podea se află un paşaport, un plic cu bani şi dosarul şifonat. Hoffstetler scoate dosarul, aude claxonul unui taxi şi împinge scândura la locul ei. Mereu se întâmplă la fel. Primeşte un apel telefonic din senin, i se spun o anumită oră şi o parolă; lasă baltă tot ce face; găseşte o scuză pentru întârziere pe care să i-o servească lui David Fleming. Apoi fierbe în acidul neliniştii până soseşte clipa, cheamă un taxi, se suie în maşină şi notează numele taximetristului într-un carnet ca să se asigure că niciun şofer nu-l duce mai mult de o dată la locul întâlnirii. Azi pe şofer îl cheamă Robert Nathaniel De Castro. Hoffstetler ar pune pariu că prietenii îi zic „Bob”. „Ce nume american e mai inofensiv sau mai uşor de uitat?”

Dincolo de aeroport, peste Bear Creek Bridge, pe lângă şantierul naval, în umbra Bethlehem Steel[27], parcul industrial nu-i tocmai locul unde cer să fie lăsaţi bărbaţii îmbrăcaţi la costum. Garderoba lui Hoffstetler se limitează la costume; banalitatea e singura sa deghizare. Îşi lasă

---

[27] Companie americană care se ocupa de construirea de nave.

deoparte penele de păun ale profesorului şi îl plictiseşte pe Robert Nathaniel De Castro cu o conversaţie insipidă şi-un bacşiş nememorabil. Merge spre un depozit până dispare taxiul, apoi coteşte printre cargouri, pe lângă un depozit şi peste şine, întorcându-se vreo zece metri, printre nişte grămezi de nisip, ca să se asigure că nu l-a urmărit nimeni.

Îi place să stea aşezat pe-un anumit bloc de beton când aşteaptă. Bate cu călcâiele în el de parcă ar fi iarăşi un băieţel plictisit acasă, în Minsk. În curând, se vede înălţându-se spre cer un dragon chinezesc de praf, iar cauciucurile fac pietrişul să scrâşnească precum oasele rupte. Apare un Chrysler gigantic, negru ca o crevasă, cu componentele cromate ca mercurul lichid, cu aripioarele din spate feliind praful stârnit. Hoffstetler se lasă să alunece de pe blocul de beton şi stă în picioare în faţa fiarei ce toarce în vârtejurile de pietriş fin – tatăl lui i-ar zice *griaz.* Portiera şoferului se deschide şi apare acelaşi bărbat dintotdeauna, netezindu-şi costumul făcut pe comandă pe trupul lat ca al unui bizon.

— Vrabia îşi face cuib pe pervaz, zice Hoffstetler.

— Iar vulturul... Accentul rusesc e puternic. Iar vulturul...

Hoffstetler întinde mâna spre mânerul argintiu.

— Iar vulturul apucă prada, i-o trânteşte. Ce rost mai are să folosim parole dacă nici măcar nu le poţi ţine minte?

3

Chryslerul infernal îl poartă înapoi prin oraş. Bizonul, aşa cum a ajuns să-i spună Hoffstetler şoferului, n-o ia niciodată pe drumul cel mai scurt. Azi face un ocol pe la vest de Camp Holabird, dă roată spitalelor municipale din Baltimore şi-o taie de pe-o străduţă pe alta până ajunge la cimitirele de pe North Street, înainte să cadă ca nicovala în East Baltimore. *Lenivîi mozg*-ul lui Hoffstetler găseşte în caroiajul sumbru şi cenuşiu al străzilor din Baltimore o dovadă a prezenţei organizării cosmologice în întreaga materie, de la cei mai mici corpusculi până la

conglomeratele galactice cele mai de nepătruns. Prin urmare, el nu-i decât o scamă jucând un rol nesemnificativ în istorie. Asta, măcar, e o rugăciune.

Parchează chiar în faţa restaurantului rusesc Marea Neagră. Asta i se pare mereu o aiureală. La ce bun telefoanele codificate, parolele şi cursele cu ocolişuri, dacă totul se termină de fiecare dată la restaurantul atât de bătător la ochi, placat cu oglinzi, cocoşat de aur şi înţesat de panglici roşii, decorat cu păpuşi ruseşti filigranate pe mese placate cu malahit? Bizonul îi ţine uşa deschisă şi îl urmează înăuntru.

Este încă devreme. Marea Neagră nu s-a deschis încă. Răsună un zăngănit dinspre bucătărie, dar nu se prea aud oameni vorbind. Ospătarii stau la o masă şi fumează, memorând ofertele speciale ale zilei. Trei violonişti îşi acordează viorile pe „Oci Ciornie”. Mirosul acru al oţetului de vin roşu se amestecă cu cel de turtă dulce proaspăt scoasă din cuptor. Hoffstetler traversează vestiarele, unde atârnă un afiş cu un mesaj de-al lui J. Edgar Hoover care îi îndeamnă pe imigranţi să raporteze *Spionajul, sabotajul şi alte activităţi subversive.* E o glumă de-a locului; acolo, la ultima masă din cel mai îndepărtat separeu al restaurantului, luminat din spate de strălucirea selenară a unui acvariu plin cu homari, îl aşteaptă Lev Mihalkov.

— Bob, îl salută.

Mihalkov preferă să vorbească în engleză cu Hoffstetler ca să-şi exerseze abilităţile conversaţionale, dar Hoffstetler se simte percheziţionat la piele când îşi aude numele americanizat pe buzele agentului. Nu-i nesemnificativ faptul că Mihalkov îi pronunţă numele *boob*[28]*.* Hoffstetler se întreabă dacă nu cumva şi asta, ca şi afişul FBI-ului, nu-i un fel de dos de palmă. Muzicienii dau buzna în separeu la ţanc, ca nişte ucigaşi plătiţi, îşi fac semn din cap şi se pun pe cântat. Restaurantul Marea Neagră are o bilă albă la faptul că nu se poate bănui că aici s-ar înregistra discuţiile, iar viorile asurzitoare pledează pentru asta. Hoffstetler trebuie să vorbească mai tare.

---

[28] „Gafă”, „neghiob”, dar şi „sân” (engl.).

— Te rog încă o dată, Lev: spune-mi Dmitri.

O fi laşitate, dar lui Hoffstetler îi vine mai uşor să-şi separe cele două personalităţi. Mihalkov îşi pune pe limba scoasă o *blini*[29] cu somon afumat, *crème fraîche* şi caviar, îşi retrage limba şi savurează. Hoffstetler se pomeneşte netezind dosarul pe care-l ţine în mână. Ce rapid a reuşit bruta asta de rus să-l pună în postura solicitantului timid cu o singură silabă minimalizantă.

Lev Mihalkov este al patrulea agent cu care are contact. Implicarea ezitantă a lui Hoffstetler în spionaj s-a petrecut în ziua în care şi-a început studiile la Universitatea Lomonosov din Moscova, când agenţii de la NKVD-ul lui Stalin s-au ivit la orizont ca epavele dintr-un lac secat. L-au hrănit – pe el, un student tânăr şi înfometat –, oferindu-i o cină cu roşii murate, zacuscă, vită stroganoff şi vodcă, urmată de un desert alcătuit din secrete de stat: echipe care trudesc pentru lansarea unor sateliţi în spaţiu, teste avansate pentru arme chimice, infiltrări sovietice în programul atomic american. Era de parcă i s-ar fi dat otravă. Hoffstetler era mort dacă nu găsea antidotul, iar antidotul era, şi avea să rămână mereu, loialitatea totală faţă de premier.

La terminarea războiului, spuneau agenţii, America avea să cearnă molozul Eurasiei în căutare de aur, şi atunci pe cine aveau să găsească? Pe Dmitri Hoffstetler, da, chiar pe el. Treaba lui era să dezerteze de bunăvoie, să devină un bun american. N-avea să fie tocmai rău, îi promiteau ei. N-avea să ducă o viaţă cu pistoale cu amortizor şi cianură cu care să te sinucizi când eşti prins. El era liber să-şi urmeze înclinaţiile profesionale, cu condiţia ca totul să se desfăşoare în zone pline de roade top-secret care să fie culese ori de câte ori era contactat de agenţi. Hoffstetler nu s-a obosit să întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi refuzat. Bărbaţii avuseseră grijă să îi menţioneze pe *papa* şi pe scumpa de *mamuşka* destul de clar încât să nu existe dubii ce uşor va pune NKVD-ul laba pe ei.

Mihalkov ridică din umeri la solicitarea lui Hoffstetler.

[29] Clătită mică rusească.

Nu-i un om impozant din punct de vedere fizic; de fapt, pare să-i facă plăcere să se şi micşoreze stând în faţa întinderii albastre a acvariului cu homari. În felul acesta, Mihalkov e ca un briceag, compact şi inofensiv în costume bine croite, cu trandafir la butonieră şi păr cărunt tuns scurt, dar asta până când e provocat şi-i ies la iveală părţile ascuţite. Înghite caviarul şi întinde o mână spre a i se da ce are de primit, în timp ce crustaceele din spatele lui par să-i iasă din urechi. Hoffstetler întinde dosarul, frământându-se din cauza cutelor, ca o mamă din cauza hainelor de biserică necălcate ale copilului.

Mihalkov desface şnurul cu care e legat, lasă să se reverse documentele şi le frunzăreşte.

— Şi ce-i asta, Dmitri?

— Planuri. E totul acolo. Fiecare uşă, fereastră şi tubulatură de ventilaţie de la Occam.

— *Otlicino.* Ah, în engleză, în engleză: bună treabă. O să îi intereseze pe şefi.

Apucă altă *blini,* dar observă chipul tensionat al lui Hoffstetler.

— Bea vodca asta, Dmitri. Distilată este de patru ori. Vine în valiza diplomatică de la Minsk. Casa ta, *da?*

E cea mai recentă aluzie la cuţitele ţinute la jugulara părinţilor lui din ultimii zece ani. Asta dacă nu cumva Hoffstetler a ajuns să plutească în derivă pe mări de paranoia. Dacă nu cumva s-a cufundat atât de adânc în lumea asta sub acoperire, încât nu mai poate vedea contururile de la suprafaţă. Scoate un şervet din inelul de pe masă, îl scutură şi-şi şterge sudoarea. Violoniştii nu pot auzi nimic în afară de vibraţiile care le trec pe sub bărbii, dar chiar şi aşa Hoffstetler se apleacă în faţă şi vorbeşte încet.

— Am furat planurile astea cu un scop. Am nevoie să autorizezi o extracţie. Trebuie să scoatem creatura de acolo.

4

Amintirile anului în care a predat în Wisconsin sunt asemenea pământurilor din acest stat pe timp de iarnă: sinceritatea înviorătoare a traiului din Vestul Mijlociu împroşcată de zloata urâtă şi întunecată a rapoartelor pe care i le înmâna lui Lev Mihalkov, care se materializa din furtuni de zăpadă, într-o haină din blană de zibelină şi cu căciulă rusească, ca un Ded Moroz – Moş Crăciun, aşa cum era desenat în vechile basme ale copilăriei. Hoffstetler încerca să-l sature pe Mihalkov cu diferite furturi materiale: electroscoape, camere de ionizare, contoare Geiger-Müller. Nu era niciodată îndeajuns. Mihalkov îl storcea, iar din Hoffstetler picurau ca dintr-un burete litanii de atrocităţi top-secret. Un program american care presupunea invadarea cu pecingine a scalpului copiilor retardaţi pentru studierea efectelor, până ce copiii rămâneau cu capetele bec. Ţânţari crescuţi cu febră denga, holeră şi febră galbenă pentru a fi eliberaţi asupra prizonierilor pacifişti ca parte a unui program dedicat armelor entomologice. Mai de curând, o propunere de a-i expune pe soldaţii americani la un nou tip de dioxină erbicidă numită Agentul Portocaliu. Fiecare rezultat al unui test dezgropat şi adus de Hoffstetler agentului sovietic era în sine un virus care determina putrezirea măruntaielor vieţii lui altminteri plăcute.

Îşi dădea seama, cu o durere apăsătoare, că oricine s-ar fi aflat mult prea aproape de el ar fi putut deveni ţinta şantajului sovieticilor. N-avea de ales, din câte vedea. S-a despărţit de femeia minunată cu care se întâlnea de la o vreme şi a renunţat să mai găzduiască petreceri cu colegii de la universitate, care-l îmbătaseră cu discuţiile lor intelectuale plăcute. A botezat casa pe care i-a pus-o la dispoziţie universitatea scoţând mare parte din mobilă şi toate lămpile, golind sertarele şi dulapurile şi stând aşezat, în acea primă noapte, singur în mijlocul podelei eliberate, repetând „Ia russkii”, *Sunt rus,* până când zăpada apoasă i-a acoperit ferestrele şi el a început, în întuneric, să creadă.

Sinuciderea era singura scăpare. Ştia prea multe despre sedative ca să se bazeze pe ele. În Madison nu exista o

clădire înaltă de pe care să sară. Să-şi cumpere o armă, cu accentul lui rusesc, ar fi atras o atenţie nedorită. Aşa că a cumpărat o cutie de lame Gillette albastre şi le-a pus pe marginea căzii, însă indiferent cum îşi pregătea apa din cadă, nu putea dizolva poveţele mamei despre *Necistaia sila* – Forţa necurată – legiunea de demoni în care ajungeau să fie încorporaţi toţi sinucigaşii. Hoffstetler a plâns în cadă, gol, un bărbat între două vârste, chel, cu pielea palidă şi moale, tremurând ca un prunc. Ce jos căzuse. Foarte, foarte jos.

Invitaţia de a face parte dintr-o echipă de la Centrul de Cercetări Aerospaţiale Occam care analizează „o formă de viaţă nou descoperită” i-a salvat viaţa. Nu e nicio hiperbolă. Într-o zi, lamele de ras aşteptau pe marginea căzii; iar în ziua următoare erau aruncate la gunoi. Au urmat veşti şi mai bune. Mihalkov i-a trimis vorbă că asta o să fie ultima misiune care i se solicită. Să facă treaba asta la Occam şi o să fie dus acasă, înapoi la Minsk, înapoi în braţele părinţilor pe care nu-i mai văzuse de optsprezece ani.

Hoffstetler abia aştepta să înceapă. A semnat fiecare act de eliberare din funcţie pe care-i picau ochii şi a început să citească depeşele parţial acoperite de ştersături, dar absolut uluitoare care-i veneau din DC. A renunţat la postul de la facultate recurgând la vechea poantă răsuflată cu „din motive personale” şi şi-a găsit o locuinţă în Baltimore. *Viaţă nou descoperită.* Formularea a pompat în trupul său rece şi veşted jeturi calde de speranţă tinerească. Şi în el se afla o viaţă nou descoperită, şi de astă dată el avea de gând să o folosească nu pentru a distruge altă fiinţă, ci pentru a o înţelege.

Şi apoi a văzut creatura. Nu e cuvântul potrivit. A *întâlnit-o.* Creatura s-a uitat la Hoffstetler prin fereastra unui rezervor şi l-a perceput în acel fel specific oamenilor şi primatelor. În doar câteva clipe, Hoffstetler a fost despuiat de armura ştiinţifică pe care şi-o construise de-a lungul a douăzeci de ani; aici nu avea de-a face cu vreun peşte mutant asupra căruia trebuia să-şi desfăşoare

acţiunile, ci mai degrabă cu o fiinţă cu care trebuiau împărtăşite gânduri, sentimente şi impresii. Revelaţia asta a fost eliberatoare exact aşa cum avea nevoie Hoffstetler, cel recent resemnat cu gândul morţii. Totul îl pregătise pentru asta. Nimic nu-l pregătise pentru asta.

Şi creatura era o contradicţie, biologia sa ţinea de dovezile istorice din Perioada Devoniană. Hoffstetler a început să îi spună „Devonianul” şi cel mai mult îl interesa relaţia lui profundă cu apa. Hoffstetler a speculat mai întâi că Devonianul domina apa din jurul său, dar asta era ceva prea despotic. Dimpotrivă, apa părea să lucreze cu Devonianul, reflectând dispoziţia creaturii când aceasta o lovea cu picioarele, o înspuma sau stătea neclintit ca nisipul. În mod obişnuit, insectele sunt atrase de apa stătătoare, dar cele care reuşeau să pătrundă în F-1 erau subjugate de Devonian, repezindu-se în tipare spectaculoase pe deasupra şi atacându-l pe Hoffstetler ori de câte ori făcea o mişcare ce părea agresivă.

În minte i se învălmăşeau ipoteze incredibile, dar el le alunga egoist, limitându-şi primul raport de la Occam la fapte credibile. Devonianul, scria el, e un biped amfibiu, cu simetrie bilaterală, ce prezenta indiciile clare ale unei coarde dorsale în prelungirea coloanei vertebrale, un fals tub neural şi un sistem circulator închis, acţionat de o inimă – cu patru camere ca a omului sau cu trei camere ca a amfibienilor, Hoffstetler nu ştia încă. Fantele branhiilor erau evidente, dar aşa erau şi dilatările sternului ce părea să acopere nişte plămâni vascularizaţi. Asta sugera faptul că Devonianul putea trăi, într-o oarecare măsură, în două geosfere. Descoperirile pe care comunitatea ştiinţifică le putea face în privinţa respiraţiei subacvatice, dactilografia el frenetic, erau infinite.

Viaţa nou descoperită a lui Hoffstetler a avut un neajuns: a fost doar o nouă naivitate. Occam nu era deloc interesat să rezolve mistere primordiale. Ei nu voiau decât ce voia şi Lev Mihalkov: aplicaţii militare şi aerospaţiale. Hoffstetler s-a pomenit peste noapte că trebuie să inventeze obstacole, umblând la butoane şi reglând valve, declarând

echipamentul nesigur şi datele compromise, orice pentru a face rost de mai mult timp dedicat studierii Devonianului. Asta necesita creativitate şi îndrăzneală, precum şi o a treia calitate pe care o lăsase să i se atrofieze cât timp lucrase sub comanda lui Mihalkov: empatia. De aici becurile speciale pe care le instalase pentru a reda cu aproximaţie lumina naturală, de aici înregistrările cu sunete din zona Amazonului.

Eforturile acestea au necesitat timp, iar Richard Strickland transformase timpul într-o specie la fel de periclitată ca Devonianul. Rivalitatea era ceva larg răspândit în mediul academic; Hoffstetler ştia să vadă cuţitul ascuns dincolo de surâsul celui care-ţi dă bucuros mâna. Strickland era un soi diferit de rival. El nu-şi ascundea antipatia faţă de cercetători, înjurându-i în faţă într-un fel care-i făcea să roşească şi să se bâlbâie. Strickland blestema tergiversările lui Hoffstetler şi zicea că sunt de tot rahatul. Dacă vrei să afli care-i treaba cu obiectivul, spunea Strickland în nenumărate feluri, nu stai să-l gâdili sub bărbie. Îl tai şi vezi cum sângerează.

Şi lui Hoffsteder îi venea să se facă mic, din instinct. Dar de data asta nu-şi permitea. Miza era prea importantă, nu doar pentru Devonian, dar şi pentru propriul lui suflet. F-1, îşi zicea, era o ciudăţenie, un nou univers sălbatic, iar pentru a supravieţui înăuntrul acestuia, trebuise să-şi creeze o a treia personalitate. Nu Dmitri. Nu Bob. Un erou. Un erou care se putea mântui pentru că nu spunea nimic în vreme ce fiinţe nevinovate cădeau pradă experimentelor celor două ţări lipsite de suflet. Pentru a reuşi, trebuia să aplice aceeaşi lecţie elementară pe care le-o predase studenţilor: universurile se formează prin ciocnire, în urma unor violenţe exacerbate, iar atunci când se iveşte un nou habitat, membrii taxonului local se vor lupta pentru resurse, adesea până la moarte.

5

„Extracţie”, se gândeşte Mihalkov. „Ăsta-i un cuvânt pe

care americanii îl folosesc pentru dinţi. O procedură murdară. Sânge şi os pe toată baveta. Nu, extracţia nu face parte din plan.”

Nici Hoffstetler nu-i convins că ideea lui e una raţională. Cine poate spune că URSS-ul n-o să-l tortureze pe Devonian şi mai mişeleşte decât SUA? Însă din incertitudine s-au născut două rele din care trebuie ales. Hoffstetler deschide gura şi dă să spună ceva, dar violoniştii tocmai ajung la o pauză dintre cântece, iar el îşi ţine respiraţia. Coatele muzicanţilor se lasă în jos şi apoi pornesc iarăşi, părul de cal din arcuşuri unduindu-se ca nişte pânze de păianjen rupte. Şostakovici: suficient de bogat încât să acopere o conversaţie oricât de periculoasă.

— Cu planurile astea, insistă Hoffstetler, putem să-l scoatem din Occam în zece minute. Nu cer decât doi agenţi instruiţi.

— E ultima ta misiune, Dmitri. De ce vrei s-o complici? Te aşteaptă cea mai fericită întoarcere acasă. Ascultă sfatul pe care ţi-l dau, tovarăşe. Tu nu eşti făcut pentru aventură. Fă treaba la care eşti bun. Mătură după americani ca o servitoare bună şi dă-ne nouă făraşul cu mizerie.

Hoffstetler îşi dă seama că e insultat, dar îşi simte falca lăsându-se moale în jos. În ultima vreme a ajuns să creadă că servitoarele, şi mai exact femeile de serviciu, sunt mai înzestrate pentru păstrarea secretelor decât oricine altcineva.

— Poate comunica, spune. L-am văzut.

— Şi câinii pot. Şi ce, asta ne-a împiedicat s-o lansăm pe micuţa Laika în spaţiu?

— Nu doar că simte durerea, dar o *înţelege,* ca tine şi ca mine.

— Nu mă surprinde că americanii nu se prea prind. Câtă vreme n-au susţinut că negrii nu simt durerea ca albii?

— Înţelege limbajul semnelor. Înţelege *muzica.*

Mihalkov dă o gură de vodcă peste cap şi oftează.

— Viaţa ar trebui să fie ca măcelărirea unui cerb. Jupoi pielea, tranşezi carnea. Simplu şi curat. Ce dor mi-e de anii

’30. Întâlniri în tren. Microfilme ascunse în cosmeticele de damă. Transportam obiecte pe care le puteam atinge şi simţi, şi ştiam că le aducem acasă în folosul *naşi liudi*[30]. Concentrate de vitamina D. Solvenţi industriali. Acum munca noastră e mai degrabă de parc-ai scoate maţele printr-o gaură făcută în burtă. Avem de-a face cu lucruri nepalpabile. Idei, filosofii. Nu-i de mirare că le confundăm cu emoţiile.

Emoţiile: Hoffstetler şi-o închipuie pe Elisa orchestrând luminile Devonianului.

— Şi ce-i greşit cu emoţiile? întreabă. L-ai citit pe Aldous Huxley?

— Mai întâi muzică şi-acum literatură? Dar eşti un adevărat renascentist, Dmitri. *Da,* l-am citit pe domnul Huxley, dar numai fiindcă Stravinski vorbeşte atât de frumos despre opera lui. Ştiai că cea mai recentă compoziţie a lui e un tribut adus domnului Huxley? Şi, făcând un semn din cap către violonişti: De-ar putea s-o înveţe şi amatorii ăştia.

— Atunci ai citit *Minunata lume nouă.* Avertismentul lui Huxley, cu incubatoare în care sunt crescuţi bebeluşi sterili, condiţionare în masă. Oare nu într-acolo ne îndreptăm dacă nu ne lăsăm ghidaţi de ceea ce ştim că este bunătatea înnăscută a firii omeneşti?

— Drumul de la peştele din Occam până la distopia asta din viitor e unul lung şi obositor. Nu trebuie să fii aşa sensibil. Dacă eşti pasionat de proza fantastică, pot să ţi-l sugerez pe H.G. Wells? Dă-mi voie să-ţi zic ce spunea doctorul Moreau al lui Wells[31]: „Când studiază natura, omul devine cel puţin la fel de necruţător ca natura”.

— Sunt sigur că nu îl aperi pe doctorul Moreau.

— Oamenilor civilizaţi le place să pretindă că Moreau e un monstru. Dar aici e Marea Neagră, Dmitri. Suntem singuri. Putem fi cinstiţi unul cu celălalt. Moreau ştia că nu

---

[30] Poporul nostru, ai noştri (rus.).

[31] Din romanul *Insula doctorului Moreau* (1896), în care fostul chirurg celebru Moreau făcea experimente atroce pe animale, pe ţărmul unei insule.

poţi să ai şi una, şi alta. Dacă crezi că lumea naturii e bună, atunci trebuie să îi accepţi şi cruzimea. Creatura asta despre care ai tu o părere atât de bună – nu simte nimic pentru tine. E necruţătoare. Şi-aşa ar trebui să fii şi tu.

— Oamenii ar trebui să fie mai buni decât monştrii.

— O, dar cine sunt monştrii? Naziştii? Japonia imperială? Noi? Oare nu comitem cu toţii fapte monstruoase ca să evităm cel de pe urmă act monstruos? Îmi place să-mi imaginez lumea ca pe o farfurie de porţelan ţinută în echilibru pe două beţe – unul e SUA, celălalt URSS. Dacă un băţ se înalţă, atunci şi celălalt trebuie să facă la fel, altfel farfuria se sparge. Am cunoscut cândva un tip pe nume Vandenberg. Integrat în America, aşa ca tine. Îmbătat de idealuri, aşa ca tine. N-a supravieţuit, Dmitri. S-a înecat într-o apă al cărei nume n-am libertatea să-l spun.

Din acvariul cu homari se înalţă bolborosind bule, de parcă apa, toată apa a participat la înghiţirea lui Vandenberg. O schimbare subtilă în sunetul muzicii: violoniştii se dau la o parte pentru a permite sosirea unui ospătar care, cu o plecăciune sfioasă, strecoară o farfurie cu homar şi friptură în faţa lui Mihalkov. Agentul rânjeşte, îşi îndeasă colţul şervetului sub guler şi se înarmează cu tacâmurile. Pe Hoffstetler îl bucură această distragere a atenţiei: e tulburat, însă dat fiind ce i s-a întâmplat acelui Vandenberg, crede că n-ar fi înţelept să-l lase pe Mihalkov să-şi dea seama.

— Stau la dispoziţia premierului, spune Hoffstetler. Urmăresc obiectivul pentru ca noi şi doar noi să îi cunoaştem secretele.

Mihalkov rupe homarul, înmoaie carnea albă în unt, mestecă cu mişcări ample şi lente.

— O să-ţi fac un favor, spune cu mâncarea în gură, asta aşa, pentru tine, pentru că eşti loial de atâta vreme. O să întreb de extracţie. O să văd ce se poate face.

Înghite şi arată cu cuţitul spre farfuria goală a lui Hoffstetler.

— Ai timp să mănânci cu mine? Americanii au o denumire amuzantă pentru felul ăsta de mâncare. Îi zic *„surf and turf”.* Uită-te în spatele meu. Alege-ţi homarul care-ţi place. Dacă vrei, îl putem trimite la bucătărie şi poţi să-l priveşti cum fierbe. Chiţăie un pic, ce-i drept, dar au carnea aşa de moale, aşa de dulce.

6

Vine primăvara. Pânzele cenuşii se ridică de pe cer. Dispar mormanele de zăpadă veche, unindu-şi umbrele în mănunchiuri, asemenea unor iepuri ce tremură. Acolo unde-a fost linişte, ciripesc păsări solitare şi băieţi nerăbdători încing meciuri de baseball pe câte-o pârloagă. Apele din doc se umflă, ca o lună în creştere. Meniurile se schimbă – poţi simţi mirosurile prin ferestrele deschise pentru prima oară după luni de zile. Dar nu toate-s bune. Ploaia încă se abţine. Iarba e ciufulită ca părul în zori şi galbenă ca urina. Furtunurile din grădini se desfăşoară pentru o sete de nepotolit. Ramurile copacilor îşi întind mugurii în sus ca nişte pumni. Grilajele gurilor de canalizare îşi îndreaptă dinţii murdari şi însetaţi către soare.

Şi Elisa se simte tot aşa. Un torent dinăuntrul ei e stăvilit. N-a mai intrat în F-1 de trei zile – chiar cinci, dacă numeri şi zilele din weekend, ceea ce ea face, cu fiecare clipă din ele, ţinând numărătoarea în gând. Laboratorul a fost ocupat. Sunt mai mulţi Pigmei decât înainte şi patrulează mult mai temeinic; nici n-apucă să se usuce o podea spălată cu mopul, că deja e murdărită de urme de bocanci. Când vine Elisa la muncă, nu mai e doar Fleming care domneşte peste schimbul turelor. E şi Strickland. Ea nu se uită la el, sperând să nu-l vadă cum îi zâmbeşte.

În spălătorie încă te usturǎ ochii şi la cinci ani după ce-au fost scoase maşinile de spălat. Asta s-a întâmplat după ce Elisa a găsit-o aici pe Luciile leşinată de la vaporii de înălbitor. Într-un gest de toată isprava pe care Zeldei îi place să-l povestească în timpul meselor de la Automat,

Elisa a ridicat-o pe Lucille şi a pus-o într-un cărucior de rufe cu patru roţi, apoi a scos-o într-o zonă cu aer mai curat, la bufet, şi a sunat la salvare. Occam nu vrea să atragă atenţia; aşa că serviciul de spălătorie a fost externalizat spre Milicent Laundry, iar Elisa şi Lucille au fost norocoase să-şi poată păstra slujba.

A rămas doar sortatul în sarcina lor. Zelda şi Elisa separă prosoape murdare, salopete şi halate de laborator pe nişte mese mari, în timp ce Zelda spune o poveste nouă cu Brewster. Aseară Zelda vrusese să se uite la serialul *Minunata lume colorată a lui Walt Disney,* dar Brewster insistase să vadă *Familia Jetson,* aşa că s-au certat până când Zelda l-a răsturnat pe bărbatul ei din fotoliul Barcalounger aşa cum răstorni gunoiul din coş, la care el a ripostat punând în buclă genericul de la *Familia fetson* la volum maxim, o oră întreagă, adică pe toată durata episodului urmărit de ea.

Elisa ştie că Zelda îi spune povestea asta fiindcă vede că nu e-n apele ei – nu poate să-şi ascundă tristeţea şi nici nu vrea să spună ce are. E recunoscătoare, iar în timp ce apucă rufele şi le aruncă în cărucioare, face semne pentru interjecţii cu cât de mult zel poate. Termină şi-şi împing cărucioarele pe coridor. Elisa îl ia pe cel care scârţâie; miorlăie aşa de tare, încât un Pigmeu îşi iţeşte capul în capătul coridorului ca să evalueze pericolul. Traseul lor trece chiar pe lângă F-1. Elisa se străduieşte să audă sunete relevante, încercând să nu se trădeze că ascultă.

Cotesc la stânga şi continuă să meargă pe un coridor fără ferestre, complet întunecat cu excepţia luminilor portocalii care semnalizează locurile de parcare, ce răzbat prin nişte uşi duble ţinute deschise cu un bloc de lemn. Zelda împinge o uşă, îşi trage căruciorul după ea şi ţine uşa deschisă ca să vină şi Elisa. Sunt întâmpinate, aşa cum li se întâmplă adesea, de alţi lucrători din schimbul de noapte care stau ca păsările pe-o sârmă, pufăind din ţigări. Cercetătorii îndrăznesc să se grozăvească cu încălcarea interdicţiei fumatului la Occam, dar oamenii de serviciu nu-şi permit asta; de câteva ori pe noapte se adună la

rampa de încărcare şi lasă cearta deoparte pe durata unui fum. E un risc: pauzele sunt permise în holul principal, nu şi aici, nu atât de aproape de laboratoarele sterile.

— Trebuie să-ţi ungi roţile alea, zice Yolanda. Te-am auzit scârţâind de la un kilometru.

— N-o asculta, Elisa, spune Antonio. E bine aşa, că am şi eu timp să mă pieptăn frumos pentru tine.

— Păr e ăla? râde Yolanda. Credeam că-i ghemul pe care l-ai scos din scurgere.

— Domnişoara Elisa, domnişoara Zelda, strigă Duane. Voi două cum de nu fumaţi niciodată cu noi?

Elisa ridică din umeri şi-şi arată cu mâna cicatricele de pe gât. Un singur fum tras dintr-o ţigară în atelierul din spatele Casei – atât îi fusese de-ajuns; tuşise până când sângele înnegrise pământul. Împinge căruciorul cel gălăgios pe rampă, îi face cu mâna şoferului de la Milicent Laundry în oglinda laterală a dubei şi începe să arunce rufele prin uşile deschise din spate în coşurile care aşteaptă acolo. Zelda îşi parchează căruciorul lângă al Elisei, dar se întoarce la ceilalţi.

— Ei, la naiba, zice Zelda. Mi-e cam dor să simt gustul. Ia dă-ncoace ţigara aia.

Ceilalţi o primesc în urale când li se alătură în partea de sus a rampei. Zelda acceptă o Lucky Strike de la Lucille, o aprinde, trage un fum şi-şi cuibăreşte cotul mâinii cu care fumează în palma celeilalte. E o poziţie care o face pe Elisa să-şi închipuie o versiune mai tânără şi mai suplă a prietenei ei, învârtită printr-o sală de dans plină de alămuri de-un pretendent în costum de fante cu haină lungă şi largă, poate Brewster. Elisa urmăreşte cu privirea fumul expirat de Zelda cum se înalţă în lumina galbenă a lămpilor înainte de a pluti prin faţa unei camere de supraveghere.

— Nu te-ngrijora, scumpo.

Tresare uitându-se la Antonio. El îi face cu unul din ochii ăia ai lui saşii şi şterpeleşte o mătură inofensivă care stătea sprijinită de perete. O ridică, ţinând-o cu mânerul în sus, până când capătul loveşte fundul camerei. O pată de

murdărie de pe partea de jos a camerei arată că omul de serviciu împinge în fiecare noapte camera în sus, iar apoi o loveşte din nou pentru a o face să revină în poziţia iniţială.

— Să stăm şi noi nevăzuţi câteva minute. Isteaţă treabă, n-aşa?

Abia peste un minut Elisa îşi dă seama că s-a oprit din încărcatul rufelor. Şoferul de la Milicent Laundry o claxonează; ea nu reacţionează. Duane încearcă să o trezească, întrebând-o cum se face că îşi aduce la masă mult mai multe ouă fierte decât poate să mănânce; ea nu reacţionează. În cele din urmă, Zelda îşi stinge ţigara, îi face semn şoferului să stea liniştit şi coboară rampa în grabă ca să-şi facă partea ei de treabă.

— Eşti bine, dragă? o întreabă.

Elisa îşi aude oasele gâtului trosnind când încuviinţează, dar nu îşi poate desprinde privirea de la fumătorii care îşi aruncă chiştoacele ce ard mocnit, cedând presiunii ceasului şi lăsându-l pe Antonio să lovească iarăşi camera de supraveghere în poziţia de urmărire. Abia de-o aude pe Zelda închizând uşile dubei şi bătând în ele pentru a-i transmite şoferului că poate pleca. *Nevăzuţi* – Elisa se ghemuieşte în cuvântul acesta, îl explorează, i se pare cunoscut, aproape confortabil. Exceptându-i pe Zelda şi pe Giles, toată viaţa ei a fost nevăzută, uitată de lume, şi oare n-ar fi o chestie, se întreabă, dacă această invizibilitate ar fi exact lucrul care i-ar permite să îi şocheze pe toţi?

7

Cei din schimbul de zi se strecoară rând pe rând în vestiar. Zelda îi priveşte în ochi pe cei pregătiţi de ea de-a lungul anilor. Interesant cum ei au fost promovaţi, iar ea nu. Se prefac că se uită la ceas, îşi fac de lucru prin genţi. Da, dar Zelda nu uită niciodată un chip. Unii dintre aceşti lucrători fiţoşi din schimbul de zi au fost cei mai înrăiţi bârfitori din schimbul de noapte. Sandra a susţinut o dată că a văzut în B-5 planuri aeriene folosite pentru gazarea populaţiei cu sedative. Albert a declarat că în dulapurile

din A-12 sunt ascunse creiere umane plutind într-o materie vâscoasă verde – probabil, îşi dădea el cu presupusul, creierele preşedinţilor. Rosemary s-a jurat că citise un dosar aruncat al unui tânăr – nume de cod „Finch” – care nu îmbătrânea.

Asta face moara zvonurilor; macină. Aşa că Zelda nu pune mare preţ pe bârfele care circulă despre F-1. E ceva ciudat în rezervorul ăla? Păi, clar că e – doar i-a smuls două degete domnului Strickland. Dar ciudată e toată afacerea asta cu Occam. Oricine a lucrat aici o vreme ştie că n-are rost să-ţi faci sânge rău legat de ceva de pe-aici.

Asta ar trebui să fie valabil şi în legătură cu Elisa. În ultima vreme, comportamentul prietenei ei a băgat-o în ceaţă pe Zelda. Ah, a văzut ea cum se purta Elisa când îşi împingeau cărucioarele pe lângă F-1. Scârţâitul ăla al roţilor putea prea bine să fie geamătul fetei. Zelda îşi închipuie c-o să-i treacă; pe toţi îi apucă la un moment dat febra conspiraţiilor guvernamentale. Dar, orice-ar face, nu se poate debarasa de îngrijorare. Elisa e singura persoană de la Occam care o vede aşa cum e cu adevărat: un om bun şi al naibii de muncitor. Zelda nu ştie dacă ar suporta să rămână aici în cazul în care Elisa ar fi concediată. O fi egoism, dar asta-i realitatea. O dor încheieturile degetelor, şi nu de la strâns mopul, ci fiindcă Elisa vorbeşte cu degetele, iar ideea că ar pierde acea conversaţie zilnică, acea declaraţie din fiecare zi că ea, Zelda Fuller, contează… o doare.

Un lucru adevărat despre F-1: au nişte câini de pază care-i vânează pe oamenii de serviciu mai rău ca oricând. Dacă o mai lungeşte atâta prin laboratorul ăla, Elisa o să dea de belea. Zelda termină cu îmbrăcatul, stă pe bancă şi oftează, savurând mirosul iute de Lucky Strike. Despătureşte o LCC din buzunar, se mai uită o dată pe ea. Fleming tot modifică detalii, încercând să le bage beţe-n roate; în locul Elisei, l-ar bănui pe Fleming că face asta ca să le ţină mintea ocupată şi să nu scornească teorii. Zelda îşi freacă ochii obosiţi şi continuă să verifice fiecare rând, fiecare coloană, în vreme ce ceilalţi muncitori din schimbul

de noapte trântesc uşile dulăpioarelor. LCC e plină de căsuţe goale care nu pot fi umplute cu nimic, întocmai ca viaţa ei. Lucruri pe care n-o să le aibă niciodată, locuri unde n-o să se ducă niciodată.

Vestiarul e plin de femei. Zelda se uită în jur, printre picioare ridicate, umeraşe golite şi aşezate la loc, bretele de sutien potrivite. LCC nu e singurul motiv pentru care a zăbovit aici. O aşteaptă pe Elisa ca să poată merge şi să aştepte împreună autobuzul – aşteaptă ca să aştepte, povestea vieţii ei. Se simte jalnic când îşi dă seama de asta. Zelda e ultima persoană la care se gândeşte Elisa în ultima vreme. LCC păleşte înaintea ochilor ei, şi atunci i se dezvăluie cea mai importantă căsuţă nebifată a nopţii: Elisa. Pe unde-o fi? Nu s-a schimbat în hainele de oraş. Ceea ce înseamnă că e încă în Occam. Zelda se ridică în picioare, LCC îi cade pe jos.

O, Doamne. Fata asta punea la cale ceva.

8

Vocea Sorei-şefe îi răsună în cap. *Fetiţă proastă.* Elisa încetineşte pasul ca să aştepte doi angajaţi vorbăreţi din tura de noapte să ajungă, agale, spre capătul coridorului. *Niciodată nu faci ce ţi s-a spus, nu-i de mirare că toate fetele te urăsc.* Iată: e singură. Porneşte spre uşa laboratorului F-1 şi introduce cartela de acces. *Într-o zi o să te prind că minţi sau furi şi-o să te-azvârl afară în frig.* Broasca se descuie şi ea deschide uşa, un gest scandalos la ora asta. *N-o să ai încotro şi-o să ajungi să-ţi vinzi trupul, neruşinato.* Elisa se strecoară înăuntru, închide uşa, se lipeşte cu spatele de ea şi ascultă dacă nu se aud paşi, în mintea ei speriată amestecându-se imagini de coşmar, cu Sora-şefă azvârlind-o pe micuţa Muta pe scări drept în braţele lui David Fleming.

Occam se umple tot mai tare de angajaţi care vin la muncă dimineaţa. E o oră periculoasă pentru vizita asta, dar Elisa nu se poate abţine, are nevoie să-l vadă, să se asigure că e bine. Dar e greu să vezi ceva; F-1 e luminat

din plin, e la fel de lumină ca în noaptea în care a fost adus aici rezervorul creaturii. Elisa mijeşte ochii stupefiată, cu toate astea zâmbeşte. Doar o vizită rapidă ca să-i arate că nu l-a uitat, să-i spună prin semne că-i e dor, să radieze atunci când el îi scrie E-L-I-S-A, să-i ridice un pic moralul cu un ou. Scoate oul din buzunar şi înaintează, iar picioarele ei încep să-şi amintească cum să danseze.

Înainte să-l vadă, îl aude. Asemenea unui geamăt de balenă, sunetul de înaltă frecvenţă îi trece prin urechi pentru a i se încolăci ca un cablu în jurul pieptului. Elisa încremeneşte pe de-a-ntregul: trupul, respiraţia, inima ei. Oul îi alunecă din mână, îi aterizează moale pe picior şi se rostogoleşte printre băltoace de apă rămase pe jos ca după o luptă. Creatura nu e nici în bazin, nici în rezervor, ci stă îngenuncheată în mijlocul laboratorului, înlănţuită de-un stâlp de beton. O lampă medicală cu braţ reglabil îl bombardează cu toţi waţii, iar ea îi simte mirosul uscat şi sărat, ca de peşte lăsat să putrezească pe-un dig. Solzii cândva scânteietori sunt acum cenuşii şi lipsiţi de luciu. Graţia poziţiilor subacvatice a fost înlocuită de unghiurile grosolane ale îngenuncherii forţate. Pieptul îi hârâie ca al unui bătrân, iar branhiile trudesc de parcă ar împinge greutăţi, fiecare deschidere scoţând la iveală un roşu de carne vie.

Creatura întoarce capul, îi curge salivă din gură când gâfâie şi o priveşte. Asemenea solzilor, şi ochii îi sunt acoperiţi de o patină mată şi din cauza asta e greu să-ţi dai seama ce culoare au, însă gestul pe care-l face cu mâinile, fie ele şi legate în lanţuri, este uşor de descifrat. Cele două arătătoare indicând imperios uşa. E un semn pe care Elisa îl cunoaşte bine: „Pleacă”.

Dar semnul acesta, voit sau întâmplător, îi atrage atenţia Elisei asupra unui scaun aşezat lângă stâlpul de beton. Nu pricepe cum de nu l-a văzut până acum, dată fiind culoarea atât de vie în toată monotonia asta a laboratorului. Pe scaun e o punguţă cu dropsuri verzi, desfăcută.

9

În toţi anii de când lucrează aici, Zelda n-a mai umblat niciodată în haine civile pe coridoarele de la Occam. Echipamentul de lucru se dovedeşte a fi ca o pelerină magică; fără ea, e *remarcată.* Cercetători care cască şi oamenii de serviciu care sosesc o văd într-un fel care o face să fie cuprinsă de-un val de căldură înainte să se simtă străpunsă de-un ţurţure de groază. Rochia ei cu imprimeu floral, de bun gust oriunde altundeva, e indecentă în acest ţinut al halatelor albe şi-al uniformelor gri. Se acoperă pe cât posibil cu geanta şi înaintează hotărâtă. Haosul de la schimbarea turelor o să mai dureze câteva minute, suficient cât s-o găsească pe Elisa şi să o scuture zdravăn.

Dă colţul în viteză şi îl vede pe Richard Strickland cum iese din biroul cu monitoarele de supraveghere. Tipul se împleticeşte de parcă ar coborî dintr-o barcă. Zelda ştie genul ăsta de mers şerpuit. L-a văzut la Brewster, înainte ca bărbatul ei să se lase de băut. La tatăl ei, când era cuprins de demenţă. La unchiul ei, când ardea casa în spatele lui. Strickland se îndreaptă de spate şi se freacă la ochii care-i par lipiţi. Să fi dormit aici? Acum a ieşit din birou, iar Zelda tresare auzind un zăngănit metalic pe pardoseală. E bastonul portocaliu pentru vite. Strickland îl trage după el de parcă ar fi bâta unui om al peşterii.

El nu o vede. De fapt, Zelda se îndoieşte că vede mare lucru. Se îndepărtează mergând greoi în direcţia opusă, ce noroc, numai că Zelda ştie exact încotro se duce, şi e acelaşi loc unde merge şi ea. Învârte în gând harta centrului Occam. Subsolul e un pătrat, asta înseamnă că mai există un drum din sens invers spre F-1. Doar că-i de două ori mai lung; n-are cum să ajungă înaintea lui. Strickland se clatină, se sprijină cu o mână de perete ca să-şi recapete echilibrul şi şuieră din cauza durerii din degete. Se mişcă încet. Poate că *totuşi* ar reuşi. Numai de s-ar debarasa de spaima care o înăbuşă şi şi-ar lua picioarele la…

Zelda a pornit, cu braţele legănându-i-se. Trece de bufetul fremătând de mirosuri, nu porţii reîncălzite la Automat, ci un mic dejun adevărat, pregătit chiar aici. O loveşte uşor din mers pe o femeie albă care îşi aranjează o plasă de păr şi e dojenită cu un *ţţţ* puternic. Alertate de tropotul pantofilor ei, nişte secretare scot capul din camera copiatorului. Apoi, o belea: blocaj în dreptul amfiteatrului Occam, o încăpere atât de rar deschisă pe timpul nopţii, încât nici n-o luase în calcul. Cercetătorii intră şiruri, şiruri, probabil ca să vizioneze vreo disecţie, deşi Zelda simte că la fel de probabil ar fi şi să urmărească o scenă de groază, poate cea pe care o trăieşte ea chiar acum, un sabat al monştrilor în halate albe care se uită chiorâş la corpul ei masiv şi la cum luceşte ea asudată.

Îi îngreunează treaba. Dar nu aşa au făcut mereu? E nevoită să-şi croiască drum cu umerii printre trupurile lor dintr-odată inerte, zicând *Îmi pare rău* şi *Mă scuzaţi* până reuşeşte să se strecoare de cealaltă parte şi să pornească în viteză mai departe, încercând să ignore râsetele destinate posteriorului ei. Chiar îi *pare* rău şi nu *există* nicio scuză. Inima îi bubuie. Nu reuşeşte să-şi recapete respiraţia. Doar graţie inerţiei se revarsă dincolo de-al doilea colţ şi atunci îl vede pe Strickland în capătul îndepărtat, înaintând cu greutate spre ea.

Zelda e zărită. Dacă s-ar întoarce acum, s-ar da de gol că-i ceva în neregulă. Dar ce altceva poate să facă? Se îndreaptă direct către el. E cel mai curajos lucru pe care l-a făcut vreodată. Inima i se loveşte de torace ca o minge de handbal. E un miracol că mai respiră, folosindu-şi te miri ce muşchi miraculoşi. El o priveşte ca pe-o nălucă, ridicând bastonul pentru vite, semn rău, dar măcar aşa nu-i mai zăngăne pe gresie.

Se opresc amândoi chiar în faţa F-1. Între două gâfâieli, Zelda strecoară un salut chinuit.

— Ah, bună ziua, domnule Strickland.

El o cercetează cu ochi sticloşi. Nu pare s-o recunoască, deşi a întâlnit-o deja de două ori. Are faţa palidă şi suptă. O urmă de pudră granulată îi acoperă buza de jos.

Încetează să-i mai studieze chipul, scoţând un mormăit nemulţumit.

— Unde ţi-e uniforma?

Bărbatul ăsta ştie cum să ţi-o taie: din prima, adânc. Cu inspiraţia disperatului, Zelda înalţă singurul lucru pe care-l are în mână.

— Mi-am uitat geanta.

Strickland mijeşte ochii.

— Doamna Brewster.

— Da, domnule. Doar că doamna Fuller.

El dă din cap, dar nu pare convins. De fapt, pare cam pierdut. Zelda a mai observat asta şi altă dată la albii care rămân singuri cu negrii şi nu-s încă obişnuiţi cu aşa ceva; nu ştie în ce punct al ei s-o privească, de parcă însăşi existenţa ei i s-ar părea stânjenitoare. Iar asta îl face să bombăne, un sunet prea scăzut pentru a fi auzit din F-1. Dacă vrea să o avertizeze pe Elisa, Zelda trebuie să-i exploateze acest disconfort şi să-l ţină ocupat cât mai mult şi într-un mod cât de gălăgios cu putinţă.

— Ia ziceţi-mi, domnule Strickland, face Zelda cu o voce cât mai vioaie ca să-şi ascundă tremurul. Ce vă mai fac degetele alea?

El se încruntă, apoi îşi priveşte bandajul de la mâna stângă.

— Nu ştiu.

— V-au pus pe ceva calmante? Brewster al meu şi-a scrântit o dată încheietura mâinii la Bethlehem Steel, dar doctorul l-a reparat frumuşel.

Strickland se strâmbă, şi pe bună dreptate: Zelda ţipă. Pe Zelda n-o interesează răspunsul, deşi felul în care îşi trece limba peste pudra albă de pe buză, ca un om însetat, îi spune totul despre calmantele lui. El înghite în sec şi, că o fi medicaţia, că o fi placebo, se îndreaptă de spate şi deodată ochii lui sticloşi şi strălucitori o fixează absolut înfricoşător.

— Zelda D. Fuller, hârâie el. *D* de la Delilah.

Zelda se cutremură.

— Ce mai face… – mintea i-a stat în loc dintr-odată –

soţia dumneavoastră, domnule Strickland? Habar n-are ce să mai zică. Cum i se pare soţiei dumneavoastră…

— Tu eşti din tura de noapte, mârâie el, de parcă asta ar fi cel mai rău lucru cu putinţă, mai rău decât toate celelalte lucruri legate de ea care sunt atât de clare. Ţi-ai luat geanta. Du-te acasă.

Scoate o cartelă de acces din buzunarul de la spate ca pe-un stilet şi-o înfige în broască. Zelda se îndeamnă să îşi termine întrebarea, vreo bâiguială fericită despre nevasta lui, o amabilitate la care până şi Richard Strickland să fie nevoit să răspundă, însă el a reintrat în starea obişnuită, cea în care priveşte prin ea, o femeie care abia dacă există, şi păşeşte dincolo de uşa F-1, lovind clanţa gălăgios cu bastonul pentru vite, un ultim avertisment pentru Elisa, oriunde-ar fi ea – sau măcar aşa speră Zelda.

10

Ce lumină, fir-ar să fie. Parcă-i înfige ace în ochi. I-ar plăcea să se-ntoarcă imediat în biroul lui întunecat, să închidă ochii sub pătura moale şi gri a monitoarelor de supraveghere. E instinctul unui laş. A venit aici cu un motiv. E vremea să intervină, să se înfrunte cu Deus Brânquia, să forţeze încheierea experimentelor lui Hoffstetler. Nu, nu Deus Brânquia. Ci *obiectivul,* atâta tot. De ce a-nceput să îi zică iarăşi Deus Brânquia în gând? Trebuie să înceteze cu asta. Are în mână bătrâna Salutare de Alabama, bastonul pentru vite, modelul de mare putere Farm Master 30, îl simte ca pe-o balustradă care-l călăuzeşte dinspre o ceaţă opiacee înapoi în lumea reală.

N-a avut nevoie decât de doi PM-işti ca să-l ajute să-l scoată din rezervor şi să-l înlănţuiască de stâlp, fără să-şi mai piardă vreun deget. PM-iştii n-o să sufle o vorbă. E şeful lor. Le-a dat liber apoi, numai că şi-a dat seama că-şi uitase Salutarea în birou. Biroul lui – sertarul, pastilele. Întâmplarea. N-a lăsat anume acolo bastonul pentru vite. Nu, nu.

Se gândeşte la cum i-a povestit Lainie îngrozită că l-a

prins pe Timmy secţionând şopârla. Pe Strickland nu-l deranjase deloc. La naiba, fusese chiar mândru. Ar trebui să înveţe de la fiul lui. El când a fost ultima oară singur cu şopârla *asta?* Ar trebui să se întoarcă mult în timp, pe Amazon, când strângea în mână arma cu harpon, într-o grotă întunecoasă în care răsunau cu ecou ţipetele maimuţelor. Deus Brânquia – obiectivul – stropit cu pesticid rotenone, întinzându-şi ambele braţe spre el. De parcă erau egali. Aroganţa gestului. Insulta.

Şi uite-l acum. Are o imagine clară a suferinţei lui. Pus la pământ, în genunchii ăia care nu-s făcuţi să susţină greutatea pentru atâta vreme. Sângerând din suturile rupte. Cu anumite părţi din anatomia aia dezgustătoare palpitând şi pulsând după aer. Strickland ridică Salutarea şi-o leagănă. Deus Brânquia îşi zbârleşte spinii de pe spinare, uniţi printr-o membrană.

— Aha, zice Strickland. Îţi aminteşti?

Se delectează cu ţăcănitul tacticos al tocurilor când dă roată stâlpului. Clipele dinaintea torturii sunt mereu senzuale. Erecţia în faţa fricii. Durerea celor două corpuri ţinute la distanţă înaintea impactului inevitabil. Acte mai inventive decât are Strickland răbdare înfloresc în imaginaţia victimei. Lainie n-ar pricepe niciodată genul ăsta de preludiu, spre deosebire de orice soldat care a simţit năvala sângelui. Îi vine în minte gâtul lui Lainie mânjit de sânge. O imagine bună, revigorantă. Scoate o bomboană verde din pungă, o suge, îşi închipuie că aroma iute e a sângelui.

Când o sfărâmă între dinţi, trosnetul îi sparge timpanele. Elisa Esposito trebuie să fie ultimul lăcaş de linişte rămas pe lume. Al lui e năruit de maimuţele care s-au întors. Turuie de dincolo de monitoarele de supraveghere. Îi hăhăie de sub birou. Şi ţipă. Ţipă, desigur. Când încearcă să se gândească. Când încearcă să doarmă. Când încearcă să treacă fără probleme prin întâmplările anoste, de zi cu zi, ale familiei. Maimuţele vor ca el să-şi reia rolul de Zeu-al-Junglei. Până n-o face, ele o să tot ţipe.

Aşa că cedează. Doar un pic. Doar ca să le vadă dacă se-

mbunează, măcar un strop. Salutarea? Păi, nu-i deloc un baston pentru vite. E una dintre macetele pe care le-aveau *índios bravos.* Maimuţele chicotesc. Le place. Strickland vede că-i place şi lui. Leagănă maceta ca un pendul, imaginându-şi că sfârtecă rădăcinile ca nişte proptele ale unui capochier. Deus Brânquia reacţionează violent, smuceşte de lanţuri, paroxismul unui peşte pe care l-ai crezut mort. Branhiile i se înfoaie, făcându-i capul să pară de două ori mai mare. Un truc prostesc de-al animalelor. Nu ţine figura cu oamenii. Şi nici cu zeii.

Strickland apasă pe un întrerupător. Maceta îi bâzâie în mână.

11

Elisa e făcută covrig într-o cutie metalică tare, părul i s-a prins într-o balama, genunchii juliţi îi sângerează, şi totuşi nu simte niciun pic de durere. Doar teamă, furtuna asta puternică de praf stârnită ca un vârtej înăuntrul ei, şi furie, tunând în craniul ei şi dându-i o nouă formă frunţii, tare şi lată şi înzestrată cu nişte coarne lungi, curbate. O să ţâşnească din cutia asta şi o să-l trosnească cu noile ei copite de animal pe-acest om oribil, chiar şi dacă în cele din urmă el o va omorî – totul ca să-şi salveze iubita creatură.

La început Elisa n-a putut identifica vocile, dar în F-1 tot ce înseamnă glas de om reprezintă un pericol, aşa că se crispase ca un răufăcător şi-şi căutase o vizuină în care să se ascundă. Prin uşa deschisă nu pe Strickland l-a văzut mai întâi, ci pe Zelda, în rochia ei de zi şocantă ca o rochie de mireasă roşu aprins. Zelda încercase să o avertizeze, iar Elisa trebuia să preţuiască acest risc. Plonjase într-un dulap medical, lovindu-se la genunchi atât de tare, de-i dăduseră lacrimile. Ca tot ce se află în F-1, dulăpiorul era pe rotile şi a luat-o la sănătoasa. A scos o mână şi a pus frână împingând cu palma în podea.

Şi uite-l pe Strickland, păşind la trei metri depărtare; e prea aproape de ea ca să mai poată închide uşa dulapului, care scârţâie. Se ghemuieşte cât poate de strâns, ascunsă doar de umbră, şi îşi sugrumă gâfâielile. Are pieptul şi urechea stângă lipite de podeaua dulapului şi-şi simte bătăile inimii în foaia subţire de tablă. *Nu te mişca,* îşi spune. *Fugi, atacă,* îşi spune.

Strickland îşi mânuieşte bastonul cu lejeritatea unui jucător de baseball. Bastonul descrie un cerc rapid la nivelul şoldului lui şi se izbeşte în subsuoara creaturii. Două lumini aurii licăresc şi corpul creaturii se contractă, solzii se văluresc peste muşchii contractaţi, trunchiul se zvârcoleşte la o distanţă foarte mică de Strickland, de care s-a îndepărtat cât se poate – doar câţiva centimetri. Elisa nu strigă doar fiindcă nu poate să strige. Îşi acoperă gura

oricum, degetele i se afundă în obraji. Toată lumea a simţit într-un fel sau altul un şoc electric, dar ea bănuieşte că nu şi creatura aceasta. Poate crede că-i un soi de magie neagră, vreun trăsnet trimis de-un zeu răzbunător.

Strickland pare distrus şi disperat. Se duce, greoi, în spatele stâlpului. Acolo, unde creatura nu-l poate vedea, îşi scoate sacoul, îl împătureşte ca un om care n-a trebuit să-şi împăturească niciodată hainele singur, îl pune deoparte, lângă punga cu bomboane. E ca un şarpe care-şi leapădă o piele ce-o umple de groază pe Elisa. Cămaşa albă de dedesubt e pătată cu ceva ce pare mâncare veche. Nu pare să fi fost călcată de ceva vreme.

— Ia să-ţi zic io una, alta, bombăne.

Culisează bastonul peste mâna rănită, ca un jucător de biliard, încât să ţintească spre ceafa creaturii. Elisa îşi simte mâinile făcând semne pe întuneric: „Opreşte-te, opreşte-te”. Strickland loveşte; sar scântei, capul creaturii se izbeşte violent de stâlpul de beton. Apoi îi cade pe spate, solzii de pe frunte îi sunt striviţi şi lucesc acoperiţi de sânge. Elisei i se par încă frumoşi, monede de argint înmuiate în cerneală roşie. Branhiile i se unduiesc, încă sub şoc, creaturii îi scapă un scâncet ca de delfin. Strickland scutură din cap dezgustat.

— De ce-a trebuit să ne dai atâta bătaie de cap? Să ne duci până-n iad şi înapoi. Ştiai că suntem acolo. Puteai să ne adulmeci, aşa cum şi noi te-adulmecam pe tine. *Şaptişpe luni.* Hoffstetler zice că eşti foarte bătrân. Poate că pentru tine şaptişpe luni înseamnă cât ai clipi. Dar îţi zic eu o chestie. Alea şaptişpe luni – pe mine m-au distrus. Nevastă-mea se uită la mine de parcă nu m-ar mai recunoaşte. Vin acasă, fetiţa mea o ia la fugă în partea-ailaltă. Mă străduiesc, mă străduiesc, ce naiba, dar…

Trage un şut într-un dulap identic cu cel în care se ascunde Elisa, lăsând o adâncitură în uşă chiar în locul unde s-ar afla faţa ei. Răstoarnă masa pe-o parte. Instrumente medicale sunt azvârlite prin laborator. Elisa se ghemuieşte şi mai mult, ca o minge. Strickland îşi freacă mâna liberă de faţă, bandajul se desface, iar în

straturile de dedesubt Elisa vede inele maronii concentrice de sânge, dar şi o pată galbenă. Mai e şi un inel negru. Verigheta pe care i-a dat-o ea. Şi-a pus-o cu forţa înapoi pe degetul reataşat. Elisei, căreia oricum îi era rău, i se face şi mai rău.

— Eu te scot din jungla aia de parcă mi-aş scoate un ac de albină din braţ. Şi-acum, ia uite, tu ai parte de băi fierbinţi şi piscine. Şi eu ce primesc? O casă care nu-i cu nimic mai bună ca jungla? O familie care nu-i mai prietenoasă decât toţi băştinaşii ăia beliţi din toate satele alea belite-ale lor? E vina ta. E numai vina ta, nenorocitule.

Strickland împunge cu bastonul de parcă ar fi o spadă, lansând şocurile electrice în zona suturilor, apoi luându-şi avânt ca să lovească din nou. Elisa vede cum una dintre suturi cedează, pielea acoperită de solzi despicându-se pentru a scoate la iveală carnea vie. O duhoare de fum şi sânge pârlit umple laboratorul, iar Elisa îşi apasă gura în umăr, în vreme ce stomacul i se întoarce pe dos. Stând astfel, nu vede cel de-al doilea dulap lovit cu piciorul, doar aude un zăngănit ca un întreg set de tobe aruncat pe scări. Îşi dă seama că dulapul ei e următorul în calea distrugătoare a lui Strickland.

Trage cu ochiul din dulap şi descoperă, suficient de aproape încât să simtă duhoarea de insomniac, partea din spate a picioarelor lui Strickland, pantalonii boţiţi de la dormitul în ei şi având nişte pete vechi de cafea şi altele noi, de sânge. Dacă ar avea un cuţit, se gândeşte înnebunită, i-ar putea tăia tendonul lui Ahile sau l-ar înjunghia într-o arteră de la gambă, gesturi înfiorător de violente pe care nu şi-a imaginat nicicând că le-ar face. Ce s-a întâmplat cu ea? Crede că-şi dă seama, în ciuda ironiei amare: Dragostea, asta i s-a întâmplat.

— O să plăteşti pentru asta, mârâie Strickland. Pentru tot.

Se aude bâzâitul Salutării şi se simte miasma de metal încins, Strickland se repede înainte şi bastonul se loveşte de dulapul Elisei accidental, însă cu un pocnet asurzitor. Ea strânge din dinţi împietrită de groază şi se uită cum

Strickland înalţă bastonul ca pe-o lance la turnir, galopând ţintă spre ochii creaturii, fostele faruri scânteind aurii devenite acum nişte biete iazuri lăptoase. Deşi dulapul trepidează, ea vede limpede ce va urma: bastonul va străpunge un ochi, va inunda cu electricitate creierul creaturii şi va pune capăt miracolului vieţii, în vreme ce ea, exact aşa de înceată cum o acuza Sora-şefa c-ar fi, stă aici şi nu face nimic.

Piciorul lui Strickland alunecă pe un obiect mic. Acesta se duce rostogolindu-se într-un semicerc batjocoritor. Bărbatul caută să-şi recapete echilibrul, aproape că se împiedică, apoi stă locului ca să se uite cum obiectul se opreşte. Bombăne, se apleacă şi-l ridică. E oul fiert pe care l-a scăpat Elisa atunci când a văzut creatura în lanţuri, un lucruşor fragil cu un potenţial atomic.

12

Fleming a fost cel care a sugerat să îl caute în F-1 pe chiulangiul de Strickland. Hoffstetler râsese de el, zicând că Strickland n-are nicio treabă acolo, dar la câteva clipe după ce o ia pe urmele lui Fleming şi intră în laborator şi vede forma antropoidă a lui Strickland umblând prin mijlocul încăperii se simte ca un fraier, aşa cum se simte de când a venit în Baltimore, întruchiparea profesorului izolat care e păcălit de o lume reală ce renunţă la reguli după cum consideră ea de cuviinţă. Devonianul zace pe podea. Hoffstetler n-a fost înştiinţat că va fi scos din rezervor; şi de aceea lui, un om care crede în reguli până-n măduva oaselor, i se pare ceva imposibil.

Până şi Fleming, care înaintează în încăpere, e suficient de ager încât să bănuiască un comportament greşit.

— Bună dimineaţa, Richard, spune el. Nu-mi amintesc ca procedura asta să fi fost în program…

Strickland lasă un obiect să-i cadă din mână pe podea. Fleming nu vede nici asta? E bastonul pentru vite, arma aleasă de această bestie, iar inima lui Hoffstetler se porneşte să bată mai tare. Merge pe vârfuri, ca un copil,

încercând să se asigure că creatura n-a păţit nimic. Strickland are ceva şi în mâna rănită, dar e suficient de mic încât să poată fi ascuns în palmă. Până acum, Hoffstetler a fost tulburat; acum e înspăimântat. N-a cunoscut niciodată un om ca Strickland, atât de imprevizibil în ieşirile lui instinctive.

— Standard, zice Strickland. Chestiuni disciplinare.

Hoffstetler grăbeşte pasul, trece de Fleming, cu obrajii înroşindu-i-se în dogoarea rânjetului lui Strickland. Chestiuni disciplinare, poate – omul şi-a pierdut două degete, e drept –, dar standard? Nu-i nimic standard aici. Starea în care se află Devonianul e înfiorătoare. I s-au rupt suturile de la rănile făcute cu harponul şi sângerează de peste tot, de la subsuoară, de la ceafă, de la frunte. Din buzele cenuşii îi atârnă fire cleioase de salivă, suficient de lungi încât să atingă mâzga de sânge, apă sărată şi solzi în care zace îngenuncheat. Hoffstetler se lasă în genunchi lângă Devonian fără teamă; e legat cu lanţuri şi, mai mult, abia de mai are putere să respire, darămite să-şi scoată falca secundară. Hoffstetler îi palpează rănile. Sângele îi curge printre degete, gros şi închis la culoare. Îi trebuie feşe, îi trebuie leucoplast, îi trebuie ajutor… mult ajutor.

Fleming îşi drege glasul, iar Hoffstetler se gândeşte: *Da, te rog, intervino, opreşte toate astea, pe mine n-o să mă asculte.* Dar ceea ce-i iese pe gură lui Fleming numai admonestarea imaginată de Hoffstetler nu este.

— N-am vrut să-ţi întrerupem micul dejun.

Doar o afirmaţie atât de aberantă îl poate face pe Hoffstetler să-şi ia privirea de la Devonianul mutilat. Strickland îşi ţine ochii în jos, ca un băiat muştruluit că a furat bomboane, şi-şi desface palma stângă scoţând la iveală un ou alb. Pare să se gândească o clipă la ou, la posibilul său înţeles, dar, după părerea lui Hoffstetler, un ou e ceva prea fragil ca să poată fi priceput de o bestie ca Strickland, prea încărcat de sensuri, prea simbolic pentru perpetuarea delicată a vieţii. Strickland ridică din umeri şi aruncă oul într-un coş de gunoi. Pentru el, oul n-are nicio importanţă.

Pentru Hoffstetler, e tocmai invers. El n-a uitat şi n-o să uite vreodată cum femeia de serviciu cea tăcută ţinuse în mână exact un asemenea ou când valsa în faţa rezervorului Devonianului. Încet, Hoffstetler întoarce capul, ca şi cum ar face cu nonşalanţă un inventar al laboratorului F-1. Oasele gâtului îi trosnesc, parcă încercând să-l trezească. Scrutează cu privirea fiecare ascunzătoare posibilă. Pe sub birouri. În spatele rezervorului. Chiar şi în bazin. Îi ia zece secunde să o vadă pe Elisa Esposito, cu ochii mari şi buzele strânse, vizibilă limpede dincolo de uşa unui dulap care nu se închide chiar din cauza corpului ei.

Hoffstetler simte că-l strâng de gât coarde prin care duduie sângele. O priveşte în ochi pe Elisa, apoi închide pleoapele o singură dată, semnul universal – sau cel puţin aşa speră el – pentru *stai liniştită,* deşi ştie bine că panica e justificată. Cine ştie ce i s-ar întâmpla acestei femei dacă ar fi prinsă. Treaba asta nu-i ca şi cum ar fi furat nişte hârtie igienică din firmă. O femeie din schimbul de noapte, ca ea? Să fie înţeleasă de un bărbat ca Richard Strickland? Probabil că ar dispărea pur şi simplu în ceaţă.

Elisa a devenit crucială pentru păstrarea în viaţă a Devonianului. Poate mai mult ca înainte, după toate aceste răni suferite. Hoffstetler trebuie să-i distragă atenţia lui Strickland. Se întoarce iarăşi spre Devonian. Răul care s-ar putea abate asupra femeii de serviciu e unul teoretic; însă răul făcut acestui organism unic este real şi oribil, şi încă îi poate aduce moartea dacă Hoffstetler nu reuşeşte să-l pună imediat înapoi în apa vindecătoare a rezervorului sau a bazinului.

— Nu puteţi face asta! strigă Hoffstetler.

Şi Strickland, şi Fleming începuseră să vorbească, dar acum au tăcut amândoi, iar în laborator nu se mai aude decât gâfâitul Devonianului. Hoffstetler înalţă o privire mânioasă spre Strickland, care pare să se delecteze cu răzvrătirea acestui mucos.

— Dar e un animal, nu? mormăie Strickland. L-am îmblânzit un pic, atâta tot.

Hoffstetler ştie ce-nseamnă frica adevărată: de fiecare

dată când a accesat documente ultrasecrete pentru agenţii sovietici. Dar o asemenea furie, nu, n-a mai cunoscut niciodată. Tot ce-a făcut, a spus sau a simţit în legătură cu Devonianul îi pare superficial, de-a dreptul neserios. Ciorovăiala cu Mihalkov, dacă creatura e mai deşteaptă ca un câine, discuţia lor despre Wells şi Huxley. Într-un fel, simte dintr-odată că această creatură din F-1 e un înger care, fiindcă a îndrăznit să înfrumuseţeze lumea asta, a fost doborât pe dată, prins în pioneze pe un panou şi etichetat greşit ca diavol. Iar el a participat la toate astea. S-ar putea ca sufletul să nu i se mai vindece niciodată.

Hoffstetler sare în picioare şi îl înfruntă pe Strickland, cu ochelarii alunecându-i pe figura brusc acoperită de sudoare şi incapabil să se abţină să facă un bot de *malcik*[32] morocănos care îşi sfidează tăticul. Ştie că n-o să ajungă nicăieri cu Strickland, niciodată n-a reuşit, dar Fleming are nişte veşti şi Hoffstetler bănuieşte că s-ar putea ca ele să fie unealta de care are nevoie pentru a-l ţine la distanţă pe Strickland. Se roagă ca Elisa să mai reziste acolo încă vreo câteva minute.

— Spuneţi-i, domnule Fleming, zice Hoffstetler. Spuneţi-i de generalul Hoyt.

Simpla pomenire a numelui are efect. Hoffstetler simte o uşoară satisfacţie când vede ceva ce n-a mai văzut înainte; faţa lui Strickland e tăiată pe din două de cute ce-i trădează dezorientarea: un rid pe frunte, o brazdă între sprâncene, buzele încreţite. Strickland se trage un pas înapoi dinaintea lui Hoffstetler. Calcă cu călcâiul pe un obiect căzut şi se uită în jos, cu aerul că abia atunci observă mesele răsturnate şi instrumentele împrăştiate – o harababură pe care el a creat-o şi acum nu o poate ascunde. Strickland îşi drege glasul, arată vag înspre lucrurile de pe jos şi spune, cu glas frânt, ca al unui adolescent:

— Femeile… de serviciu. Ar trebui să… să facă mai bine curăţenie.

Îşi drege glasul şi Fleming.

[32] Băiat (rus.).

— Nu vreau să sune nelalocul său, domnule Strickland. Dar doctorul Hoffstetler are dreptate. M-a sunat în dimineaţa asta generalul Hoyt. Direct de la Washington. Mi-a cerut să-i pregătesc un document. Să îi limpezesc, adică, cele două poziţii, a dumitale şi a doctorului Hoffstetler, în legătură cu obiectivul.

— Te-a sunat... zice Strickland cu faţa căzută... Pe dumneata*?*

În zâmbetul uşor şi încordat al lui Fleming se citeşte stânjeneală, dar şi mândrie.

— O notă imparţială, spune. Atâta tot vrea. Trebuie să strâng informaţiile şi să i le prezint generalului Hoyt ca să poată decide în cunoştinţă de cauză pentru ce variantă optează.

Strickland arată ca şi cum i s-ar fi făcut rău. Are faţa palidă, buzele îi sunt de-un vineţiu nesănătos, iar capul i se înclină încet înainte de parc-ar fi rotit de-o manivelă ruginită, până ajunge să se holbeze la clipboardul din mâna lui Fleming ca la un disc de fierăstrău pe cale să-nceapă să se rotească. Hoffstetler nu înţelege ce fel de putere are Hoyt asupra lui Strickland şi nici nu-i pasă. Pentru el, pentru Devonian şi pentru Elisa e un avantaj, aşa că se agaţă de el.

— În primul rând, David, îi poţi spune generalului că eu, ca om de ştiinţă, ca *umanist,* îl rog să interzică în mod categoric asemenea comportamente, hotărârile unilaterale de a face rău fără niciun motiv obiectivului. Studiul nostru se află abia la început! Avem atât de multe de învăţat de la creatura asta şi, când colo, uite-o cum a ajuns, aproape moartă din cauza bătăii, şi cum se sufocă în vreme ce noi stăm şi ne uităm. Haideţi să ducem creatura la loc în rezervor.

Fleming îşi înalţă clipboardul. Stiloul i se mişcă-n zigzag pe o bucată de hârtie şi uite-aşa obiecţiile lui Hoffstetler sunt înregistrate acolo, negru pe alb. Victoria îi încălzeşte pieptul lui Hoffstetler, cu atât mai mult cu cât dă din nou cu ochii de Elisa şi încearcă să-i transmită din priviri că totul va fi bine, înainte să se uite iarăşi la Strickland.

Militarul se holbează la ce mâzgăleşte Fleming cu stiloul, bărbia îi tremură, clipeşte confuz şi îngrozit.

— Nn, izbucneşte Strickland, o evacuare non-verbală a supărării.

Hoffstetler e înviorat, a prins puteri graţie aceluiaşi combustibil de calitate pe care-l folosea şi în timpul conferinţelor importante de la universitate. Repede, înainte ca Strickland să apuce să articuleze ceva mai inteligibil, Hoffstetler îngenunchează lângă creatură şi arată spre branhiile tremurătoare şi pieptul înfiorat.

— David, te rog, dacă eşti bun, fii atent la asta. Vezi cum îşi alternează creatura – perfect, ireproşabil – cele două mecanisme respiratorii complet diferite? Ar fi prea mult să sperăm că vom putea reproduce în condiţii de laborator toate aceste funcţii specifice amfibienilor – secreţii lipidice, alimentarea cutanată cu apă. Dar emulsiile respiratorii? Spune-i generalului Hoyt că sunt încrezător că, dacă ni se va acorda suficient timp, vom putea descoperi formule pentru substituenţi ai oxigenului, vom putea produce o formă de osmoreglare.

— Aiurea… dă să zică Strickland, dar Fleming face ce ştie el mai bine, îşi notează, acordându-i întreaga atenţie lui Hoffstetler. E o aiureală de…

— Imaginează-ţi, David, dacă am putea respira şi noi ca această creatură, în atmosfere de-o presiune şi-o densitate incredibile. Călătoriile în spaţiu – ar deveni mult mai simple, păi, nu? Uită de orbitele unice cu care se muncesc sovieticii. Imaginează-ţi săptămâni pe orbită. Luni. Ani! Şi ăsta-i doar începutul. Datarea cu carbon radioactiv arată că această creatură ar putea avea câteva secole. Îţi stă mintea-n loc.

Pieptul lui Hoffstetler, umflat de încredere, se dezumflă acum înţepat de acul ruşinii. Spune adevărul, dar e de parcă ar avea arsenic pe limbă. Vreme de două miliarde de ani lumea a cunoscut pacea. Pământul şi-a început alunecarea spre autodistrugere numai odată cu inventarea genului – şi anume a masculilor, acele specimene care-şi înfoaie coada în evantai, se ciocnesc în coarne, se bat în

piept. Poate că asta explică descoperirea lui Edwin Hubble, cum că toate galaxiile de care avem ştiinţă se îndepărtează de Pământ, de parcă noi am fi o *planetă* făcută pe de-a-ntregul din arsenic. Hoffstetler se consolează cu gândul că în dimineaţa asta merită tot acest dispreţ faţă de ceea ce suntem. Până când autorizează Mihalkov extracţia, câinii de la Occam au nevoie de oase pe care să le roadă.

— ...de tot *căcatul,* reuşeşte şi Strickland să-şi încheie propoziţia. O aiureală de tot căcatul. Îi poţi spune generalului Hoyt că doctorul Hoffstetler – Bob – *s*e dă de partea sălbăticiunilor de pe Amazon. Tratează chestia asta de parc-ar fi vreun zeu. Poate că aşa o fi în Rusia. *Asta* să scrii, Fleming, Poate că-n Rusia or avea alţi dumnezei decât ai noştri.

Hoffstetler simte că se sufocă, panicat; înghite în gol, un nod tare. Richard Strickland n-ar fi primul coleg care să-l submineze din cauza originii sale, dar ar putea fi primul care deţine mijloacele pentru a descoperi întregul adevăr. Deşi nu l-a întâlnit niciodată pe generalul Hoyt, nu l-a văzut nici măcar în poză, Hoffstetler mai că şi-l poate imagina prinzând formă pe tavanul F-1, un păpuşar gigantic care se bucură să ciocnească două marionete una de alta pentru a vedea care dintre ele îi merită sprijinul. Hoffstetler îşi ascunde neliniştea privind iarăşi în jos, la creatura care hârâie. Cariera lui Hoffstetler e marcată de izbucniri violente ale egoului, e drept, însă ăsta-i un soi de atenţie pe care nu şi-a dorit-o niciodată.

Totodată, e o confruntare din care nu se poate retrage, nu dacă-şi doreşte ca Devonianul să trăiască, dacă îşi doreşte ca Elisa Esposito să trăiască, dacă îşi doreşte ca el să trăiască împăcat cu sine. Sub lampa medicală, stând pe vine în balta cu sângele coagulat al creaturii muribunde, Hoffstetler îşi dă seama subit că legătura Devonianului cu lumea naturală e una care doar începe pe Amazon şi că moartea lui ar putea însemna moartea răsăriturilor, stoparea progresului, sfârşitul a tot şi a toate, inclusiv a noastră, a tuturor.

— Cheile.
Plin de îndrăzneală, întinde o palmă spre Strickland.
— Trebuie să-l băgăm înapoi în apă imediat.

13

În ultima vreme nu poate să doarmă. Până când reuşeşte, iar atunci se prăbuşeşte în tenebre. Trei noaptea, gâfâie şi se sufocă, iar Lainie îl freacă pe spinare de parcă ar fi un băiat, dar el nu-i un băiat şi-alea de pe obrazul lui n-au cum să fie lacrimi, aşa că-i respinge mâinile, dar ea tot continuă, şşş-şşş, întrebându-l dacă-i de la degete şi de ce nu-l lasă pe medic să i le examineze din nou, dar nu-i de la degete, şi atunci ea începe să-i dea cu cum o fi în război, că a citit ea despre asta prin reviste, cum poate războiul să te bântuie, dar ce să ştie femeia asta despre război, cum te mănâncă el de viu, dar cum îl mănânci şi tu, şi ce să ştie ea despre memorie, fiindcă nu pare posibil ca ea, în viaţa ei plină de mese de călcat şi rufe murdare, să se fi luptat măcar cu o singură amintire ca astea care-i pârjolesc creierul lui Strickland.

În visele lui, se află din nou pe *Josefina,* plutind pe sub macete de ceaţă, sângele echipajului se prelinge pe punte, singurul sunet e cel scos de noroiul ce suge din guri fără dinţi. Îndreaptă vasul către o grotă strâmtă şi întortocheată ca o cochilie, o perdea de insecte se dă deoparte şi fiinţa se înalţă, numai că nu-i Deus Brânquia, ci generalul Hoyt, dezbrăcat, cu pielea roz şi lucitoare precum cauciucul, ţinând acelaşi cuţit Ka-Bar pe care i-l întinsese în Coreea şi făcând acelaşi târg sinistru.

Îl vede destul de bine pe Hoyt. Cum îi plăcea să stea în picioare legănându-şi medaliile cu o mână şi cu cealaltă mângâindu-şi burta revărsată. Cu ochii mijiţi şi clipind rar. Un rânjet ştrengăresc imobilizat între obrajii bucălaţi. Dar nu-l poate şi auzi. Amintirile lui cu Hoyt, toate ordinele, toate complimentele, toate stimulentele alunecoase – au fost golite de voce. Nu-s mute, nu-s ca Elisa, ci mai degrabă acoperite, în acelaşi fel în care fuseseră acoperite

cu ştersături negre cuvintele din directivele lui Hoyt privitoare la Deus Brânquia. Sună ca nişte ţipete prelungi şi puternice şi arată ca nişte texte revizuite: [redacted].

Nici măcar aici, în laboratorul acesta, nu-şi poate imagina cum a înţeles Fleming un asemenea strigăt absurd de-al lui Hoyt. Strickland simte o slăbiciune pe care n-a mai simţit-o de la arşiţa din Coreea încoace şi de la arşiţa încă şi mai puternică de pe Amazon. Poate că Hoyt a aflat de degetele reataşate. Poate că Hoyt consideră că Strickland şi-a pierdut capacitatea de a păstra controlul asupra unei situaţii. Iar dacă Strickland pierde încrederea pe care i-o acordă Hoyt, câtă putere mai poate avea pentru a tăia legăturile cu el şi a deveni liber? Clipeşte des, se uită împrejur, i se pare că vede liane verzi ieşind încâlcite printre grilajul sistemului de ventilaţie, muguri verzi iţindu-se din prize. Să fie de vină calmantele? Sau e adevărat? Dacă nu va putea stopa acest experiment, Deus Brânquia va câştiga şi întregul oraş va deveni un nou Amazon. Strickland, familia lui şi întregul Baltimore vor fi sugrumaţi în miezul acestui ţinut.

Îşi încleştează pumnul, ştiind ce se va întâmpla. Durerea e ca un sirop gros şi fierbinte absorbit din degetele infectate şi pompat în braţ, apoi în inimă. Imaginea se tulbură, apoi se limpezeşte, capătă acea claritate dată de *buchité.* Hoffstetler încă stă cu palma întinsă, aşteptând cheile. Şi încă vorbeşte despre beneficiile lămpilor speciale şi ale înregistrărilor de pe bandă. Promite să îi furnizeze lui Fleming diagrame şi date ştiinţifice pentru a fi trimise generalului Hoyt de îndată ce bagă această biată creatură mititică înapoi în rezervorul său confortabil. Strickland îl înfruntă. Trebuie să intervină în forţă. Acum.

Râde. Suficient de dur încât să-l întrerupă pe Hoffstetler.

— Date, zice Strickland. Adică alea pe care le dactilografiezi pe-o pagină şi brusc devin şi adevărate, nu-i aşa?

Pe gâtul lui Hoffstetler, chestia aia mlădioasă şi uşor de

strivit, mărul lui Adam, rămâne locului în mijlocul frazei. Palma întinsă se lasă în jos, iar Strickland se bucură. De fapt, îl umple de căldură, de speranţă. Oare ceea ce se-aude să fie instrucţiunile revizuite ale lui Hoyt? Par să iasă, ca un ţipăt vag, prin gurile de ventilaţie ale computerului: [redacted]. Pesemne că le-aude şi Hoffstetler. Căci se repede la rezervor ca să arate spre unul dintre aparate alea enervante de măsurat.

— Douăzeci şi opt de minute. Cronometrul ăsta măsoară timpul scurs de la ultima deschidere a rezervorului. Perioada maximă pe care obiectivul o poate petrece dacă e scos din apă nu e mai mare de treizeci de minute, din câte ştim până acum. Putem discuta directivele generalului Hoyt mai târziu. Cheile, domnule Strickland. Nu mă forţa să te rog.

Dar Strickland exact asta vrea, să fie rugat. Se lasă pe vine lângă obiectiv, exact acolo unde stătuse şi Hoffstetler. O poziţie plăcută, chiar dacă Deus Brânquia e cuprins de spasme aşa de puternice, încât lui Strickland îi sar solzi pe cămaşă. Se simte ca un cowboy examinând vitele care au căzut la pământ, făcând spume la gură şi implorând mila unei puşti. Îşi trece un deget peste conturul pieptului lui Deus Brânquia, care se înalţă şi coboară.

— Ia notează asta pentru general, domnule Fleming. Astea nu-s date ştiinţifice. E ceva ce poţi atinge cu mâinile tale. De-a lungul coastelor, vezi? Cartilajul ăsta ca o articulaţie. De parcă ar fi nişte încheieturi unite-ntre ele. Teoria ar fi că separă cele două perechi de plămâni, cea principală şi cea secundară. Am dreptate, Bob? întreabă ridicând glasul.

— Douăzeci şi nouă de minute, spune Hoffstetler. Vă rog.

— Aşa, şi cartilajul ăsta e aşa de dens, că nu putem obţine o radiografie clară. Dumnezeu ştie c-am încercat. Sunt sigur că Bob îţi poate spune de câte ori. Dar uite care-i treaba pe care trebuie s-o afle generalul Hoyt. Dacă vrem să aflăm de ce-i chestia asta aşa densă, nu trebuie să stăm de vorbă despre ea. Ci să tăiem pe din două…

— Doamne, Dumnezeule, spune Hoffstetler.

Vocea îi sună aşa cum şi trebuie. Îndepărtată, slabă.

— Sovieticii ar putea fi chiar în clipa asta în America de Sud, ar putea pescui un alt de-ăsta din fluviu.

— Altul? Dar nu mai există absolut niciunul în lume! Te asigur!

— Tu n-ai fost cu mine pe barca aia, nu-i aşa, Bob? Să citeşti câteva cărţi despre un fluviu nu-i acelaşi lucru ca şi cum l-ai observa cu ochii tăi, kilometri după kilometri. Milioane de *chestii* acolo, în apă. Mai multe decât poate număra computerul ăla al tău, te asigur.

Ştersăturile vesele ţipă din computer: [redacted].

Strickland e surprins că nimeni în afară de el nu le-aude. Dar, dacă se gândeşte mai bine, nu e. Fiindcă nimeni de-aici n-are pregătirea lui militară. Strickland nu poate desluşi ţipătul în cele mai mici detalii, dar le simte în viscere, în inimă. Cândva i-a fost ca un fiu lui Hoyt, nu-i aşa? Hoyt trebuie să fie mândru văzând ce bărbat a devenit fiul lui. Şi Strickland trebuie să se forţeze ca să nu se simtă mândru. Se şterge la ochi, doar ca să se asigure că îi sunt uscaţi. Poate că va accepta ajutorul lui Hoyt acum, măcar un pic. Dar nu va cădea sub vraja lui, nu din nou.

— Treizeci de minute, spune Hoffstetler. Zău, vă implor. Vă implor.

Strickland se întoarce, răsucindu-se pe-un călcâi. Nu-i e suficient că îl aude pe Hoffstetler implorând. Vrea să îl privească în ochi, să-l facă să ţină minte clipa asta. Dar Hoffstetler nu se uită la el. Se uită lung în partea cealaltă a laboratorului, cu dinţii dezgoliţi şi fruntea zvâcnindu-i, aproape ca şi cum ar indica prezenţa unei a patra persoane în cameră. Strickland îşi aminteşte de ou. Nu-şi dă seama de ce şi-l aminteşte. Fusese un ou pe jos, nu-i aşa? Începe să urmărească încotro se îndreaptă privirea lui Hoffstetler.

Dinspre creatură izbucneşte o tuse bolborosită. Strickland uită de ou şi priveşte în jos. Deus Brânquia are o criză. Solzii îi cad cu zecile. O mucozitate alburie îi face

bulbuci pe la gură. Tot trupul i se contractă dintr-odată, de parcă ar fi lovit cu Salutarea sau cu maceta, nu contează. Apoi leşină. Se prăbuşeşte cu toată greutatea lui înlănţuită. Urina se adună în băltoace sub el, iar mucozitatea albă şi sângele roşu devin de-un portocaliu tulbure. Strickland trebuie să se ridice în picioare ca să se ferească. Aude stiloul lui Fleming şi speră că nu notează şi asta. E scârbos, aşa de scârbos, e ceva nepotrivit pentru a-i fi servit lui Hoyt. Dar la fel de nepotrivit ar fi să-l laşi pe Deus Brânquia să moară înainte ca Hoyt să-şi spună părerea. Strickland se scotoceşte în buzunar şi scoate cheile, i le aruncă lui Hoffstetler. Cercetătorii: n-au niciun pic de coordonare. Pe fundalul ţipetelor, Strickland aude cheile căzând pe podea.

14

Aburul dimineţii, fumul de ţigară, ochii lui obosiţi: prin asemenea văluri o zăreşte Giles, la jumătate de stradă distanţă. Nimeni nu merge ca Elisa. Scutură scrumul pe scara de incendiu şi se sprijină în braţe de balustradă. Lovită de-o rafală de vânt, Elisa nu devine o lamă, ci mai degrabă un pumn, mişcându-şi stângace partea superioară a corpului printre duşmani fantomatici, de parcă braţele i-ar fi înlănţuite în invizibile grămezi de la rugby. Picioarele însă lucrează într-un cu totul alt plan, făcând paşi lungi şi agili, de dansatoare, în pantofi atât de viu coloraţi, încât însufleţesc cenuşiul funebru al cartierului. Giles îşi dă seama acum că pentru Elisa pantofii sunt ceea ce e pentru el geanta cu portofoliul.

Stinge ţigara, intră în casă. S-a trezit devreme, a făcut duş şi a mâncat, pregătindu-se pentru noul drum crucial la Klein & Saunders. Uşuie o pisică de lângă craniul Andrzej şi ia meşa. Stă în faţa oglinzii din baie şi şi-o aşază în vârful capului, o lipeşte, o piaptănă. Nu mai e aşa de convingătoare cum era cândva. Nu meşa s-a schimbat. Ci el. Pentru un bărbat de vârsta lui nu mai arată firesc să aibă o coamă aşa deasă. Dar cum să renunţe acum? Pentru

toţi ceilalţi, ar arăta de parcă ar fi fost scalpat. Pe de altă parte: care toţi ceilalţi? Se uită la fosila dezolantă din oglindă şi se întreabă cum de-a picat într-o asemenea capcană: un om la care nu se uită nimeni să-şi facă griji legate de cum arată.

O bătaie în uşa de la intrare îl face să tresară. Traversează în viteză apartamentul, uitându-se la ceas. A avertizat-o ieri pe Elisa că are o întâlnire în dimineaţa asta, dar ea nu i-a răspuns. În ultima vreme, e absentă; descurajat de reflexia sa, Giles se teme deodată ca nu cumva ea să ascundă ceva îngrozitor, vreun cancer incurabil. Ciocănitul e tot mai puternic.

Înainte să ajungă el la uşă, Elisa intră, dându-şi jos fesul de pe cap, ceea ce face să i se ridice şuviţe din părul electrizat. Giles se mai linişteşte. Elisa are acest vechi obicei de-a da buzna şi, în ciuda programului nocturn şi a hranei insuficiente, lucru specific celor prost plătiţi, Elisa are obrajii atât de roşii, încât el e cuprins de nostalgie. În aceleaşi circumstanţe, faţa lui ar fi albă ca un giulgiu.

— Dar frumos mai dăm buzna în dimineaţa asta, nu-i aşa? o întreabă.

Ea a şi trecut de el, aproape ricoşând din pereţi, vorbindu-i prin semne cu atâta nesăbuinţă, încât dărâmă vrafuri de picturi vechi. Ridicând un deget, Giles îi face semn să aibă răbdare şi închide uşa ca să nu intre frigul. Când se întoarce, ea continuă să facă semne. Mâna ei dreaptă îi arată şerpuindu-se – „peşte”, lui aşa i se pare – apoi ea se chirceşte coborându-şi ambii umeri – „şemineu”, crede el; ba nu, „schelet”; nu, „creatură” – iar apoi o mişcare asemănătoare, dar circulară – „capcană” crede el sau ceva de genul ăsta, deşi probabil greşeşte, căci ea vorbeşte mult prea repede. El îşi ridică ambele mâini.

— O clipă de tăcere, te conjur.

Elisa se pleoşteşte, îl priveşte mânioasă, ca un copil muştruluit, apoi îşi desface palmele tremurânde: nu e un semn, ci gestul făcut în general la exasperare.

— Înainte de toate, zice el. Ai dat de necaz? Eşti rănită?

Ea semnalizează cuvântul de parcă ar strivi un gândac:

— Nu.

— Minunat. Te-aş putea servi cu nişte fulgi de porumb? Eu n-am mâncat decât jumătate de bol. De agitaţie, probabil.

Elisa se încruntă. Cu un aer rece, face semnul pentru „peşte”.

— Draga mea, ţi-am zis aseară, am o întâlnire. Practic, am ieşit deja pe uşă. De ce ţi-e poftă deodată de peşte? Nu-mi zice că eşti însărcinată.

Elisa îşi acoperă faţa cu mâinile, iar Giles simte cum i se strânge inima. Oare a făcut-o să plângă pe biata fată cu gluma lui, pentru prima oară de când o cunoaşte? Spinarea ei se scutură – însă zguduită de hohote de râs. Când îşi înalţă faţa, privirea îi e încă aprinsă, dar Elisa scutură din cap de parcă nu i-ar veni să creadă de ce lucru absurd trebuie să-l convingă pe Giles. Răsuflă pentru a se linişti, îşi scutură mâinile de parcă i-ar fi luat foc şi îl ţintuieşte cu privirea pe Giles pentru prima oară. După o clipă, îi face semn strâmbându-şi gura înspre dreapta. Giles oftează.

— Am mâncare-ntre dinţi, îşi dă el cu presupusul. Ba nu, părul. Aşa-i? Îmi stă-n toate părţile. Păi, mi-ai bătut la uşă s-o dărâmi, nu alta, înainte s-apuc…

Elisa se întinde şi culege nişte frunze de fag de pe haina lui din piele întoarsă precum şi de pe pulover, nişte reminiscenţe ale unei furtuni recente. Apoi îi răsuceşte papionul la o sută optzeci de grade. În cele din urmă îi mângâie tâmplele, acolo unde părul adevărat se îmbină cu meşa, un gest care pare mai degrabă plin de afecţiune, şi nu menit să îl aranjeze. Face un pas înapoi şi îi semnalizează: „frumos”. Giles oftează. Pe femeia asta nu te poţi baza să-ţi spună adevărul verde-n faţă.

— Oricât de mult mi-aş dori să mă port şi eu ca o maimuţă şi să întorc gestul frumos pigulindu-ţi păduchii din blană, am întâlnirea aia pe care am menţionat-o anterior. Vrei să-mi spui ceva înainte să plec?

Elisa îl fixează cu o figură posacă şi înalţă ambele mâini pentru a-l avertiza că e pe cale să înceapă să-i vorbească. Giles se îndreaptă de spate, un student la un examen oral.

Are o bănuială că Elisa nu va aprecia un surâs chiar acum, aşa că şi-l ascunde sub mustaţă. Temerile lui, tot mai mari cu fiecare an, sunt că el, un aşa-zis artist, un terminat, un ratat, cu tot batalionul lui de pisici prăpădite, el va fi cel vinovat de blocarea potenţialului Elisei. I-ar face viaţa mai bună pur şi simplu mutându-se de aici, găsind vreo turmă insipidă de hodorogi care să-l primească în gaşca lor de jucători de bridge. Atunci Elisa ar fi nevoită să îi caute pe cei care i-ar lărgi orizonturile, în loc să i le limiteze. Numai de-ar fi el în stare să suporte durerea pricinuită de pierderea ei.

Ea îi arată semnele lent, pe îndelete, fără să se mai agite.

„Peşte." „Om." „Cuşcă." O-C-C-A-M.

— Rectific, spune Giles. Poţi să-mi zici mai iute de-atât.

Ceea ce urmează e la fel de surprinzător ca un monolog miltonian[33] ţinut de un preşcolar sfios. Adio înclinaţiei Elisei de-a căuta cuvintele perfecte. Mâinile ei capătă deodată agilitatea care de obicei îi e limitată la nivelul picioarelor, iar povestirea curge cu o claritate simfonică, chiar dacă ea se mai abate când şi când, purtată de zelul improvizaţiei. Din punct de vedere tehnic e ceva ce-ţi taie răsuflarea şi, ca orice poveste bună, e o plăcere să o citeşti, chiar dacă fiecare nouă intrigă face ca povestea să vireze spre un gen un pic mai întunecat decât îi place lui Giles. Pentru o vreme, el se gândeşte că-i o născocire. Dar apoi detaliile devin prea nemiloase, prea usturătoare. Elisa, cel puţin, crede fiecare cuvânt.

Un om-peşte închis la Occam, torturat, muribund şi care trebuie să fie salvat.

15

Călcatul: corvoada asta plictisitoare, jilavă şi dătătoare de cârcei, a devenit acoperirea ideală pentru o viaţă dublă. Richard n-a călcat în viaţa lui o cămaşă. Habar n-are de amploarea acestei trebi, dacă îţi ia o jumătate de oră sau

[33] Aluzie la operele poetului englez John Milton (1608-1674).

jumătate de zi. Lainie se trezeşte înainte să se crape de ziuă, face cât de multe poate prin casă, zoreşte copiii la şcoală şi apoi urmăreşte ştirile dimineţii prin abur, lungind călcatul până pleacă şi Richard. Programul pe care l-a negociat cu Bernie Clay e de la zece la trei, ceea ce-i oferă suficient timp să ajungă la serviciu şi destul pentru a se întoarce acasă şi a-şi acoperi mirosul exotic de hârtie proaspătă de la birou cu miresmele prozaice ale parfumului.

Richard pleacă, vechiul său Thunderbird zăngăne, iar Lainie pliază masa de călcat pe care s-a prefăcut c-o foloseşte zece, douăzeci sau treizeci de minute. Să-ţi minţi soţul, ea ştie, e ca un virus într-o căsnicie; însă deocamdată n-a găsit calea să-i spună. De când n-a mai simţit atâta încântare şi speranţă? Poate că de când îi făcea curte Richard, soldatul acela impecabil îmbrăcat, proaspăt ieşit din războiul din Coreea? În tot cazul, de la începutul perioadei când îi făcea curte; după câteva luni de întâlniri, când logodna devenise inevitabilă, ea începuse deja să simtă cum îi fuge pietrişul de sub picioare.

Lainie nu-şi permite să stăruiască asupra trecutului. Atât de multe aspecte din noua ei viaţă o entuziasmează, îi stârnesc interesul şi-o satisfac, şi niciunul mai mult decât schimbarea rapidă în hainele de serviciu, pe care şi le păstrează pregătite în partea din spate a dulapului. E un nou gen de provocare – să te îmbraci pentru serviciu. S-a uitat cum se îmbracă celelalte secretare şi şi-a luat notiţe. A făcut trei drumuri la Sears. Formal, nu de toată ziua. Frumos, nu drăguţ. Care pică bine, nu împopoţonat. Contradictorii obiective – dar asta înseamnă să fii femeie. Poartă fuste strâmte de flanel, gulere rotunde sau cu fundă, corsaje simple, cu o curea pe deasupra.

Şi drumul la serviciu cu autobuzul e la fel de agreabil. Stăpânirea tuturor normelor de etichetă pe transportul în comun, revendicarea unui loc doar al ei, geanta ţinută în braţe, pregătită cu eficienţa specifică unui paraşutist şi, mai ales, privirile grăbite, dar tandre pe care le schimbă cu celelalte femei angajate. Stau singure, dar sunt

împreună în povestea asta.

Bărbaţii de la Klein & Saunders… ce să faci, sunt bărbaţi. În prima săptămână, a fost ciupită de fund fix o dată pe zi, de fiecare dată de alt bărbat care se purta cu îndreptăţirea infatuată a celui care-şi alege cel mai dolofan crevete la un bufet. Prima dată, ţipase. A doua, se abţinuse. A cincea oară deja se-nvăţase să facă suficient de bine mutra acră a femeii muncitoare încât să-i smulgă agresorului un ridicat din umeri plin de vinovăţie. Pe acest ultim bărbat care-o ciupise îl urmărise furioasă cu privirea suficient timp cât să-l vadă alăturându-se unui grup de tipi care se băteau prieteneşte pe spinare şi chicoteau între ei. O ardea fundul ciupit. Toată săptămâna fusese un fel de concurs al imaturilor.

Aşa că-şi pusese în minte să câştige, să demonstreze că este mai mult decât un fund bun de ciupit. Fără îndoială că acesta era ţelul tuturor dactilografelor şi secretarelor din agenţie. Sau al doamnelor din autobuz. Sau al femeilor care frecau podelele în laboratorul lui Richard. Indiferent în ce dispoziţie era, Lainie ţinea capul sus. În pauza de masă, s-a străduit să înveţe cum funcţionează centrala telefonică. Şi-a strecurat atâta încredere în glas, încât treptat, zi după zi, chiar a început să se simtă sigură pe ea. Ciupitul s-a rărit. Bărbaţii erau drăguţi cu ea. Apoi, şi mai bine: au încetat să fie drăguţi. Se bazau pe ea; o repezeau dacă mai greşea; îi aduceau buchete de flori şi felicitări atunci când le salva pielea.

Iar Lainie a devenit expertă în asta. Ca să ţii sub control o întreagă defilare de orgolii ce se îmbulzesc în hol e şi-o ştiinţă, şi-o artă: tot felul de granguri, directori, playboy din reclamele de la televizor, modele la vârsta adolescenţei. A învăţat să sune în gol şi să improvizeze aiureli pentru a-i impresiona pe clienţi. „Bună, Larry. Pepsi-Cola roagă mutarea întâlnirii pe joi”. Lainie intuia când trebuia să facă aşa ceva. Era ca atunci când urmărea în ce dispoziţie e Richard înainte să-i ceară bani de cheltuială. Desigur, zilele astea nu-i mai cerea; avea banii ei. Era mândră de ei şi abia aştepta să-i împărtăşească

soţului această mândrie. Dar el n-o să înţeleagă. O s-o ia ca pe-o jignire.

Lui Bernie i-a ajuns la urechi că secretara angajată la impuls se descurca bine. Săptămâna trecută o invitase să ia prânzul împreună. În prima jumătate de oră se purtase ca toţi ceilalţi. Insistase ca Lainie să-şi comande ceva alcoolic şi, deşi ea refuzase, îi comandase oricum un Gin Rickey. Ea a sorbit o singură dată, ca să-l potolească, iar el interpretase asta ca pe-un semnal, aşa că întinsese mâna pe masă şi-şi aşezase palma peste a ei. Ea îi putea simţi verigheta. Ea şi-a tras mâna, zâmbind în continuare rece, cu buzele strânse.

Era de parcă trecuse un test despre care nici măcar nu fusese conştientă că-l dă. Bernie a luat o duşcă din Manhattan-ul lui, iar alcoolul a părut să-i topească pornirile vulgare, lăsând loc unei afecţiuni lejere, lipsite de complicaţii. Cum o fi oare, se întreba Lainie, să fii bărbat şi să-ţi modifici intenţiile cu atâta seninătate, fără să te temi de consecinţe?

— Uite despre ce-i vorba, i-a zis el. Te-am invitat la masă pentru că vreau să-ţi ofer un post.

— Dar am deja unul.

— Da, ai un post – cu jumătate de normă. Eu vorbesc despre o carieră. Un serviciu cu normă întreagă. Opt ore pe zi, patruzeci de ore pe săptămână. Avantaje. Pensie. Toată treaba.

— O, Bernie. Mulţumesc. Dar ţi-am spus că…

— Ştiu ce-o să zici. Copiii, şcoala. Dar o ştii pe Melinda de la contabilitate? O ştii pe tipa lui Chuck, Barb? Suntem deja în discuţii cu şase sau şapte doamne pentru treaba asta. Avem în clădire un centru de zi. Îi aduci cu tine dimineaţa devreme şi la ora cuvenită vine un autobuz şi-i duce la şcoală, îi livrează ca pe pachete pe fiecare unde trebuie. Klein & Saunders plăteşte.

— Dar de ce… a dat ea să întrebe, apucând paharul de Gin Rickey ca să-şi potolească degetele agitate şi gândindu-se chiar să bea o gură ca să-şi domolească pulsul. De ce-ai face asta pentru mine?

— Păi, ce naiba, Elaine. În branşa asta, dacă dai de cineva bun, cauţi să-l păstrezi. Că altfel ajunge la Arnold, Carson şi Adams şi ne varsă pe-acolo toate secretele. Bernie a ridicat din umeri. Suntem în anii ’60. Peste câţiva ani, o să trăim într-o lume a femeilor. O să ai absolut toate oportunităţile pe care le-are şi-un bărbat. Sfatul meu ar fi să te pregăteşti, să-ţi asiguri o poziţie. Intră pe un nivel mai de jos. Recepţionistă azi, dar cine ştie? Mâine poate office manager? Şi mai încolo viitor partener? Eşti pricepută, Elaine. Eşti mai isteaţă decât jumătate din tăntălăii ăştia din clădire.

Oare îşi terminase cocteilul fără să-şi dea seama? I se înceţoşase privirea. Ca să şi-o limpezească, s-a uitat pe fereastră, dincolo de bastionul construit din sticlele de ketchup, muştar şi sos de friptură, şi a văzut o mamă care se chinuia cu o pungă de cumpărături în timp ce împingea un cărucior şubred. Lainie s-a uitat apoi în direcţia opusă, în întunecimea restaurantului, şi a văzut rechini elegant îmbrăcaţi cărora le sclipeau dinţii ascuţiţi către amante deznădăjduite care se rugau ca privirile înfometate ale bărbaţilor să însemne mai mult decât dorinţa de-a le devora.

Lainie le putea garanta că privirile bărbaţilor nu însemnau nimic. Chiar cu o seară în urmă Richard îi spunea că obiectivul pe care fusese angajat să-l păzească avea să nu le mai fie în curând de niciun folos, iar după moartea acestuia poate că familia Strickland o să se care din Baltimore. Lui nu-i place aici; ea l-a văzut cu nişte enciclopedii în poală, citind despre Kansas City, Denver, Seattle. Dar lui Lainie *îi place* aici. I se pare cel mai meseriaş oraş din lume. Faptul că ar putea fi smulsă din singurul loc unde se simte utilă o face să perceapă pericolul ataşării de un bărbat, înainte de toate. Eşti un parazit, iar când gazda ta începe să moară – să zicem că de la o infecţie a degetelor –, se otrăveşte şi fluxul tău sanguin.

Voia să îi spună da lui Bernie. Se gândea la asta în fiecare zi, în fiecare clipă.

Dar oare asta ar însemna să îi spună nu lui Richard?

— Uite cum facem, gândeşte-te o vreme, i-a spus Bernie. Să zicem că oferta e valabilă o lună. Dacă n-o să accepţi, o să angajez altă fată. Hai să mâncăm. Mor de foame. Am murit deja. Am murit şi-am şi înviat.

16

Giles simte cum teama i se lasă în spinare ca un pterodactil ce plonjează din cer. Occam este un fel de Triunghi al Bermudelor în Baltimore, a auzit şi el zvonurile demente, majoritatea încheiate cu morţi dubioase sau cu dispariţia vreunui investigator curajos. I se face greaţă. Ceea ce sugerează Elisa depăşeşte cu mult posibilităţile a doi rataţi care locuiesc la etajul unui cinematograf gata să se prăbuşească. Omul-peşte din închipuirile Elisei trebuie să fie un biet om născut cu diformităţi fizice – iar ea vrea să-l elibereze?

Elisa-i un om bun, dar are o experienţă de viaţă îngrozitor de limitată; e incapabilă să aprecieze cât de adânc ajung liniile de falie ale „Panicii Roşii" din America. Fel şi fel de indezirabili îşi riscă zi de zi viaţa şi traiul – cât despre un pictor homosexual? Păi, mai indezirabil de-atât nu se poate! Nu, n-are timp de aiureala asta. Are stabilită o întâlnire cu Bernie pentru reclama la care a trudit ca un sclav.

Giles se întoarce, ştiind că gestul său o va răni pe Elisa. Îl răneşte şi pe el, într-atât de mult încât nu reuşeşte să strecoare pânza refăcută în mapa de portofoliu. Se răsuceşte cu faţa la perete înainte să vorbească, o tactică plină de laşitate, fiindcă astfel îi interzice unei persoane mute să-l întrerupă.

— Când eram mic, spune el, a venit un bâlci şi şi-a instalat corturile pe malul râului Herring Run. Aveau o expoziţie specială, un cort întreg plin cu ciudăţenii ale naturii. Una dintre ele era o sirenă. Ştiu asta, fiindcă am plătit cinci cenţi ca s-o văd. Te asigur că asta era o avere considerabilă pentru un băiat pe atunci. Şi ştii ce era

sirena asta? În primul rând, era moartă. Toate frumuseţile cu sâni dezgoliţi pe care le văzusem pictate nu se comparau cu chestia aia veche şi mumificată din caseta de sticlă. Erau trunchiul şi capul unei maimuţe cusute de o coadă de peşte. Mi-am dat seama. Toată lumea îşi dădea seama. Dar ani de zile mi-am zis că fusese o sirenă, doar plătisem s-o văd, nu-i aşa? Voiam să cred. Oamenii ca tine şi ca mine – noi avem nevoie şi mai mult decât alţii să credem, nu-i aşa? Şi totuşi, când judeci la rece, ce-a fost sirena aia? Ce-a fost ea, cu adevărat? Taxidermie creativă. Cam asta e viaţa, Elisa. Lucruri cusute laolaltă, fără niciun sens, pentru care noi, cu minţile noastre însetate, născocim mituri care să ni se potrivească. Înţelegi?

Închide cataramele servietei cu câte un clic prompt ce vrea să pară însuşi sunetul înţelepciunii. Trebuie să plece, în fond; probabil că asta o să fie doar prima dintre multele dăţi când o să fie nevoit să-i dea papucii Elisei ca s-o trezească la realitate. Surâde mulţumit şi se întoarce cu faţa. Zâmbetul îi îngheaţă. Privirea Elisei, fixă şi rece, face ca în apartament să dea buzna din nou frigul de afară, iar el se fereşte de chiciura cu care e împroşcat. Ea îi vorbeşte prin semne de parcă ar lovi cu măciuca şi-ar şfichiui cu un bici, un ton pe care Giles nu l-a mai văzut niciodată la ea, anumite simboluri repetate gravându-se în aer ca artificiile de 4 Iulie. Caută să-şi ferească privirea, dar ea se repede şi-i reapare înaintea ochilor, îi arată semne de parcă i-ar da pumni, de parcă l-ar scutura de rever.

— Nu, zice el. N-o să facem asta.

Semne, semne.

— Fiindcă ar însemna să încălcăm legea, de-aia! Probabil c-o încălcăm şi numai vorbind!

Semne, semne.

— Şi ce dacă-i singur? Toţi suntem singuri!

Un adevăr prea crud pentru a fi rostit. Giles se năpusteşte spre stânga. Elisa îi sare în faţă. Umerii li se ciocnesc. El simte zguduitura până-n dinţi şi se poticneşte; e nevoit să întindă o mână şi să se sprijine de uşă. Este, fără îndoială, cel mai prost moment pe care l-au trăit

vreodată ei doi, echivalent cu o palmă. Lui Giles îi bubuie inima. E roşu la faţă. Ceva e-n neregulă cu meşa. Îşi pipăie capul ca să se asigure că părul stă la locul lui; iar asta îl face să roşească şi mai tare. Şi deodată simte că e gata să izbucnească în lacrimi. Cum de lucrurile au ajuns aşa de rău într-un timp atât de scurt? O aude gâfâind şi-şi dă seama că gâfâie la rândul lui. Nu vrea să se uite la ea, dar se uită.

Elisa plânge şi face întruna semnele, semnele pe care Giles n-are încotro şi trebuie să le citească.

„E cea mai singuratică chestie pe care-am văzut-o vreodată."

El oftează:

— Vezi? Ai zis-o chiar tu. E „o chestie". O ciudăţenie.

Ea îi vorbeşte cu semne care taie şi lovesc. El sângerează şi se umple de vânătăi.

„Şi-atunci eu ce sunt? Şi eu sunt tot o ciudăţenie?"

— Ah, te rog, Elisa! Nimeni nu spune asta! Îmi pare rău, draga mea, dar chiar trebuie să plec!

Urmează alte semne („Lui nu-i pasă de lipsurile mele"), dar Giles refuză să repete cu glas tare. Mâna lui tremurândă dibuie clanţa şi deschide uşa. Vântul rece cristalizează singura lacrimă, încă nedesprinsă, din fiecare colţ al ochilor săi. Păşeşte în holul unde trage curentul, prinzând încă o propoziţie („Ori îl salvez, ori îl las să moară"), dar îşi reaminteşte că undeva în oraş există o clădire, iar în acea clădire se află un registru cu întâlniri, iar în acel registru e numele lui. Asta nu-i fantezie; e realitate. Face un singur pas înainte să se oprească şi se străduieşte să vorbească cu un glas ceva mai puternic ca un scâncet.

— Nici măcar nu e om, insistă.

Sunt cuvintele unui om în vârstă ce tremură implorând să fie lăsat să-şi trăiască restul zilelor în pace. Înainte să-şi poată pescui servieta cu portofoliul şi să evadeze pe scara de incendiu, chiar când dă să se întoarcă, mai apucă să vadă răspunsul ei şi simte că semnele acelea i se întipăresc arse cu fierul roşu pe spate, prin sacou, prin pulover, prin

cămaşă, prin muşchi şi prin os, atât de adânc, încât cuvintele îl dor ca o rană proaspătă, de aici până la Klein & Saunders, unde încep să-l mănânce, prinzând crustele pe care va fi nevoit să le citească pentru tot restul vieţii: „ŞI NICI NOI NU SUNTEM”.

17

De la Washington vine mesajul că obiectivul va trebui eutanasiat, tăiat bucăţele ca o friptură, trimis sub formă de probe către laboratoare din ţară. Hoffstetler are la dispoziţie o săptămână pentru încheierea studiului. Strickland se lasă pe spate în scaunul său de birou şi încearcă să zâmbească. Misiune aproape încheiată. Dincolo de ea îl aşteaptă o viaţă mai bună. Ar trebui să se relaxeze săptămâna asta. Să-şi găsească un hobby. Să redevină cine era înainte de Amazon. Poate chiar să meargă la doctorul ăla cu care-l bate la cap Lainie, la un control la degete. Alungă gândul acesta. Privindu-şi degetele, îşi aminteşte de putregaiul din junglă. Mai bine să le mai ţină o vreme ascunse sub bandaj.

Aşa că vine acasă devreme. Timmy şi Tammy vor fi surprinşi să-l găsească aici când se întorc. Dar ciudat e că Lainie nu-i acasă. Stă în faţa televizorului şi aşteaptă. E exact invers de cum plănuise. Aşteaptă şi ronţăie calmante. Ce rost au toate astea? Putea la fel de bine să rămână la muncă. După-amiaza târziu apare şi ea, în sfârşit. Dar el e deja foarte confuz. Pastilele şterg detaliile până când devin la fel de indescifrabile ca ordinele ţipate ale generalului Hoyt: [redacted]. Strickland nu vede niciun fel de cumpărături în braţele lui Lainie. Rochia cu care e îmbrăcată nu-i pare cunoscută. E vădit surprinsă când îl vede şi zice că va trebui să se ducă şi mâine la magazin, pentru că de data asta şi-a uitat portmoneul acasă.

A observa, asta ţine de meseria lui Strickland. Îţi poate spune care dintre cercetători e stângaci, ce culoare au avut şosetele purtate de Fleming miercurea trecută. Lainie

vorbeşte prea mult, iar Strickland ştie că aşa se trădează mincinoşii. Se gândeşte la Elisa Esposito, la tăcerea ei liniştitoare. Ea nu l-ar minţi niciodată. Nu are nici capacitatea, nici tendinţa s-o facă. Lainie îi ascunde ceva. Să fie o aventură? Speră că nu. Pentru binele ei, dar şi-al lui, din cauză că ştie ce i s-ar putea întâmpla, din punct de vedere legal, după ce-ar rezolva problema adulterilor.

Îşi înăbuşă emoţiile peste noapte. În dimineaţa următoare, după ce copiii pleacă cu autobuzul, o sărută pe Lainie de la revedere, pe deasupra mesei de călcat fierbinţi, şi merge cu Thunderbirdul doar până la colţul străzii. Parchează sub un fag uriaş. Nu-i tocmai acoperirea ideală. Ramurile sunt scheletice, din cauză că n-a plouat. Dar o să fie în regulă. Şi-a luat cele patru pastile la micul dejun, şi gata. Trebuie să-şi păstreze abilităţile observaţionale. Opreşte motorul. Se roagă în tăcere ca Lainie să nu-i iasă chiar în faţă. E vorba de căsnicia lor. De viaţa lor. Te rog, stai acasă, fă curat în bucătărie, despachetează cutiile, fă orice.

Peste cincisprezece minute, ea se iveşte pe străduţa laterală, de parcă ar fi terminat brusc de călcat. Strickland simte un junghi de ruşine. Cândva, îi promisese nevestei că ea nu va ajunge niciodată să meargă cu mijloacele de transport în comun. Se forţează, face un efort mental ca să alunge înţepătura din gând. Amândoi au făcut promisiuni, nu-i aşa? El e cel care şi-a forţat verigheta să-i intre la loc pe deget, numai pentru ca acesta să i se umfle de jur împrejur. Se chinuie preţ de-un întreg minut să pornească Thunderbirdul, apoi se pune în mişcare, târându-se în urma nevestei. Cât timp aşteaptă ea autobuzul, aşteaptă şi el, iar când autobuzul pleacă, porneşte pe urmele lui.

Autobuzul opreşte şi oamenii coboară în faţa unui magazin alimentar. Lainie nu se numără printre ei. Strickland îşi aminteşte că o bună supraveghere necesită o minte deschisă. Poate că soţiei nu-i plac preţurile din magazinul acela. Când autobuzul lasă în urmă un întreg centru comercial din zona centrală a oraşului fără ca Lainie să se dea jos, mintea lui Strickland se închide cu un

pocnet. Dacă avea vreo misiune specială de îndeplinit azi, soţia lui avea la dispoziţie toată dimineaţa ca să-i spună şi lui. Indiferent ce face, o face pe la spatele lui. Strânge aşa de tare volanul, încât simte o pocnitură într-unul dintre degetele betege. Probabil că s-a smuls din carnea putredă una dintre copcile negre şi mari.

Maşina îi moare. Fără nicio scenă dramatică pe patul de moarte. Tuşeşte slab, o ultimă oară, iar apoi Strickland se pomeneşte rulând fără motor. O scoate din viteză şi încearcă să repornească, dar nici urmă de viaţă. Autobuzul se înscrie iarăşi în trafic şi-şi reia drumul cu un sunet care seamănă cu ţipătul de durere al obiectivului, iar el n-are ce face. Printr-un fum de eşapament mult mai gros decât aburul de la fierul de călcat al lui Lainie, îşi forţează Thunderbirdul să tragă la bordură. Singurul loc liber e în faţa unui hidrant. Minunat, în pizda mă-sii. Parchează. Iese cu greutate din maşină. Se uită în josul străzii. Maşinile roiesc ca viespile. Oamenii mişună ca gândacii. Oraşul întreg e un cuib veninos.

Trage un picior în portieră. Rămâne o adâncitură. Degetele de la picioare îi cântă de durere, Strickland sare în cerc, ridicând la rang de capodoperă vulgară fiecare înjurătură posibilă. Se pomeneşte că s-a întors şi se uită pe partea cealaltă a străzii. Acolo, o minge de foc de un alb incandescent. Dedesubt sunt farfurii uriaşe de foc lichid şi canale line de lavă. Capul îi bubuie de la lumina excesivă. Trebuie să-şi ferească ochii cu palma ca să poată pricepe ce-i acolo. Lumina soarelui sfârâie reflectată în globul rotitor de la sol, din vitrinele înalte cât tot peretele şi din nesfârşitele finisaje cromate ale unei reprezentanţe Cadillac.

Strickland nu-şi aminteşte să fi traversat strada. Dar acum hoinăreşte printre maşinile expuse. Pe sub ghirlande de steguleţe ce fâlfâie. Pe lângă un palmier adevărat. Se uită lung la farurile ca nişte ochi ce par furioşi din cauza siglei în formă de V dintre ei. Îşi trece degetele peste zâmbetele de Cheshire ale grilei frontale, cu sutele lor de colţi lunecoşi. Se opreşte în faţa uneia dintre maşini. Îşi

lipeşte palmele de capota fierbinte. O simte puternică, netedă şi dură. Până şi degetele betege par revigorate. Se apleacă peste capotă şi inspiră. Îi place mirosul de metal fierbinte, ca de armă cu care s-a tras.

— Cadillac Coupe de Viile. Maşina cea mai apropiată de perfecţiune din câte-a produs vreodată omenirea.

Un agent de vânzări a venit lângă Strickland. Strickland îi observă părul rar, pielea iritată de la ras, un gât fleşcăit. Celelalte detalii se topesc în lumina prea puternică a soarelui. Omul e complet automatizat, la fel de metalic ca maşinile pe care le vinde. Glisează de-a lungul Cadillacului de parcă şi el s-ar deplasa pe roţi cu capace, iar cutele făcute de sacou şi pantaloni au o tăietură la fel de ascuţită ca a aripioarelor din spatele maşinii. Mângâie capota, iar ceasul şi butonii de la manşete îi strălucesc ca accesoriile cromate.

— Motor în patru timpi V-8, aprindere prin scânteie. Cutie cu patru viteze. Atinge suta în 10,7 secunde. Ajunge la 190 cât ai clipi. Merge lin ca bancnota nou-nouţă de-un dolar. Radio AM/FM stereo. Zici că ai toată Filarmonica din Londra pe bancheta din spate. Interior de lux. Piele albă. E ca un apartament prezidenţial. Alea nu-s scaune. Sunt canapele. Sofale. Divane. Aer condiţionat aşa bun, încât păstrează băutura rece, sistem de încălzire a habitaclului aşa bun, încât drăguţa dumneavoastră o să se bucure mereu de căldurică.

Drăguţa lui? S-a dus învârtindu-se cine ştie încotro. Îl lasă baltă tocmai când treaba de la Occam e aproape gata. Fie c-o va urmări pe Lainie, fie că va pleca singur din oraşul ăsta oribil, o să aibă nevoie să înlocuiască jaful ăla parcat ilegal pe partea cealaltă a străzii. Omul ăsta de metal e mai puternic decât el. Are sens să-i opună rezistenţă? Protestează fiindcă asta faci într-o reprezentanţă auto, dar e jalnic.

— Doar mă uitam.

— Atunci uitaţi-vă aici, prietene. De la cap la coadă, de aici pân-aici: cinci metri şi jumătate lungime. Cât două coşuri de baschet puse unul peste altul. Ce ziceţi, aţi putea

înscrie aşa sus? Uitaţi-vă şi la lăţime. Ar cam umple o alee, nu-i aşa? Şi uitaţi-vă ce joasă e, ca un leu. Două tone trei sute, atât cântăreşte. Când ieşi cu scumpetea astea de-aici, eşti regele şoselelor, pur şi simplu. Geamuri electrice. Servofrână. Servodirecţie. Scaune electrice. Complet automatizată. Putere pură.

Sună bine. E ceea ce merită fiecare american. Puterea înseamnă respect. Din partea nevestei, a copiilor, a sclavilor care n-au parte în viaţă de greutăţi mai mari decât asta – să te lase maşina în drum. El nu-i aşa. Nu trebuie decât să găsească o cale de-a le spune tuturor să se dea naibii la o parte din faţa lui. Începe să se simtă mai bine. Şi nu doar mai bine, ci chiar bine, pentru prima oară după ceva timp. Reuşeşte să mai ridice câteva obiecţii, dar orice agent bun îi poate mirosi capitularea, iar ăsta-i cel mai bun agent întâlnit vreodată.

— Nu-s sigur de verdele ăsta, zice Strickland.

Dar în parcarea reprezentanţei sunt Cadillacuri în tot atâtea nuanţe ca pantofii Elisei Esposito. Gri de praf de stele. Roz de vată de zahăr. Roşu de zmeură. Negru petrol. Maşina asta e verde, dar nu verdele sticlos şi calmant al dropsurilor. E mai mătăsos, ca o creatură care pesemne c-a murit cu secole în urmă şi e zărită prin ape liniştite, pescuind în albia unui râu.

— Verde? face agentul jignit. O, nu. Nu, domnule dragă. Nu v-aş vinde o maşină verde. Ăsta, prietene, este *acvamarin.*

Ceva face clic în Strickland. Agentul i-a arătat calea. Puterea. O avea, ca Zeu-al-Junglei. Şi o mai are şi-acum. Se gândeşte la unul dintre preoţii lui Lainie şi la turuielile lui. Care a fost una dintre primele manifestări ale puterii lui Dumnezeu? Să dea nume lucrurilor. Şi Zeul-Junglei poate numi lucrurile. Iar ele devin ceea ce doreşte el să devină. Verdele devine *acvamarin.* Deus Brânquia devine obiectivul. Lainie Strickland devine absolut nimic.

Se apleacă şi se uită în maşină. Într-o clipă o să stea în ea. Dar îi face plăcere să se joace. Pe bord sunt sute de cadrane şi butoane. Este un F-1 comprimat într-un unic

loc, al şoferului. Volanul e subţire ca un bici, ca o bretea de cămaşă de noapte. Îşi închipuie cum îl strânge în mână, ce uşor se va şterge de pe pielea albă sângele roşu picurat din degetele lui smulse. Agentul a venit în spatele lui. Îi şopteşte ca un amant. Culoare în ediţie limitată. Douăsprezece straturi de vopsea aplicate manual. Patru din cinci bărbaţi de succes din America conduc un Caddy. Uitaţi de rachetele pe care le lansează toată lumea în cer. Sputnik e nimic pe lângă de Viile.

— În domeniul ăsta lucrez eu, zice Strickland.

Deşi nu mai are decât de semnat actele, tot simte nevoia să-l impresioneze pe agent.

— Serios? Ce-ar fi să vă urcaţi un pic în maşină?

— Apărare naţională. Noi iniţiative. Aplicaţii spaţiale.

— Nu mai spuneţi! Puteţi ajusta poziţia scaunului – aşa, vedeţi.

— Chestii spaţiale. Chestii cu rachete. Chestii de viitor.

— Viitor. Asta-i bine. Arătaţi ca un bărbat care chiar într-acolo se îndreaptă.

Strickland inspiră puternic pe nas. Nu doar că se îndreaptă spre viitor. Dar chiar el *este* viitorul. Sau o să fie, odată ce treaba lui de Zeu-al-Junglei o să se încheie, obiectivul o să dispară, problemele din familie o să se rezolve şi n-o să mai fie nevoie de pastile. El şi maşina asta vor fi una şi-aceeaşi, va fi ca un om de metal, la fel ca agentul ăsta. Contopiţi pe o linie de asamblare a viitorului. Un viitor unde junglele lumii laolaltă cu toate fiinţele din ele sunt modernizate cu ciment şi oţel. Un loc lipsit de sălbăticia naturii. Un loc al liniilor punctate, al semafoarelor, al semnalizatoarelor. Un loc unde Cadillacuri întocmai ca acesta, întocmai ca el pot cutreiere libere, la nesfârşit.

18

Toată lumea de la Klein & Saunders îşi asortează hainele pentru a impune un stil; face parte din munca lor să anticipeze trendurile. Tipul ăsta în vârstă nu poartă un

costum cu tăietură modernă. Nici măcar nu poartă costum. Pulover şi nişte pantaloni din altă poveste. Poate din cauză că nu vede foarte bine; poartă nişte ochelari deformaţi, cu lentile groase şi stropiţi de vopsea. Are vopsea şi pe mustaţă. Măcar papionul îi e curat, deşi ea n-a mai văzut niciodată un papion în biroul ăsta. Însă are şarm, la fel cum are şi meşa, chiar dacă Lainie se îndoieşte că e acel şarm la care spera el. Ea vrea să-l protejeze pe-acest bărbat ca un bunic de haita de lupi pe care o ţine dincolo de uşa de sticlă mată. Îl recunoaşte imediat pe Giles Gunderson.

— Pesemne că eşti domnişoara Strickland, îi zice el zâmbind şi înaintând către ea.

De câte ori a sunat-o, şi a sunat-o de multe ori, i-a spus mereu „domnişoara Strickland” – nu „scumpo”, nu „iubito”. Graţie felului lui politicos şi perseverent de-a obţine o singură întâlnire cu Bernie, domnul Gunderson a devenit artistul independent preferat al lui Lainie – dar şi cel mai puţin preferat. Preferat fiindcă atunci când vorbeşte cu el e de parcă ar vorbi cu bunicul cel blând pe care nu l-a avut niciodată. Cel mai puţin preferat fiindcă meseria ei presupune să transmită justificările mizerabile ale lui Bernie şi să îşi reţină scuzele când aude, pocnind prin receptor, cum mândria domnului Gunderson se face ţăndări.

El îi întinde mâna, un gest neobişnuit.

— Ah! Eşti căsătorită. Ar fi trebuit să zic mereu „doamna Strickland”. Ce nepoliticos din partea mea.

— Dar deloc.

Adevărul e că îi place, la fel cum îi place că toată lumea de aici îi spune Elaine.

— Sunteţi domnul Gunderson, da?

— Giles, te rog. Probabil că te-a indus în eroare alaiul meu regal. Însemnele heraldice şi carurile alegorice.

Munca la birou a învăţat-o pe Lainie să-şi păstreze zâmbetul pe buze chiar dacă e derutată sau stânjenită. Domnul Gunderson – Giles, ce nume potrivit – simte imediat şi chicoteşte în chip de scuze.

— Iartă-mi aiurelile. Bâjbâi toată ziua singur prin casă, n-am nici măcar un om care să-mi asculte prostiile. Asta mă face să fiu aşa sociabil.

Zâmbeşte şi e atât de sincer, de răbdător, de indiferent la ce va urma, încât ea se vede nevoită să-şi încrucişeze braţele, fiindcă altfel riscă să se întindă iarăşi şi să i le strângă pe-ale lui. Se simte ca o prostuţă; caută în registrul cu programări ca să-şi ascundă îmbujorarea.

— Ia să vedem, v-am trecut pentru 9:45, întâlnire cu domnul Clay.

— Da, şi-am ajuns cu cincisprezece minute mai devreme. Mereu gata de plecare, ăsta-i motto-ul meu.

— Vă pot oferi o cafea cât aşteptaţi?

— N-aş refuza nişte ceai, dacă ai.

— Ah! Nu cred că avem ceai. Noi suntem mereu cu cafeaua.

— Păcat. Pe vremuri aveau şi ceai. Probabil că doar pentru mine. Cafeaua – o băutură barbară. Biata boabă, aşa chinuită. Toată fermentarea aia, şi curăţarea, prăjirea, măcinatul. Dar ceaiul? Ceaiul înseamnă frunze uscate rehidratate. Se adaugă doar apă, doamnă Strickland. Toate fiinţele vii au nevoie de apă.

— Nu m-am gândit niciodată în felul acesta.

Şi apoi îi vine în gând o remarcă sarcastică; în mod obişnuit şi-ar înghiţi-o, dar lângă bărbatul ăsta se simte în siguranţă. Se apleacă spre el:

— Poate că de-acum înainte o să servesc numai ceai. Să transform toate maimuţele astea hrăpăreţe în nişte domni.

Giles bate din palme.

— O idee excelentă! Păi, data viitoare când vin, să-i găsesc la cravată pe domnii ăştia ai dumitale care se ocupă cu reclamele; şi discutând despre cele mai subtile aspecte ale jocului de crichet. Şi *vom* servi doar ceai, doamnă Strickland. Va trebui să te obişnuieşti cu pluralul majestăţii, *noi.*

Sună telefonul, şi imediat apoi sună încă o dată, sunt două linii simultan, aşa că Giles face o plecăciune şi se aşază, ţinându-şi servieta cu portofoliul la picioare, ca pe-

un câine. După ce Lainie îi spune secretarei lui Bernie că a sosit Giles şi direcţionează apelurile, un trio de directori de la o companie producătoare de detergenţi soseşte la biroul recepţiei şi toţi trei îşi dreg glasul, iar în urma lor sunt doi tipi cu chelie pe care ea îi cunoaşte, le-au dat dureri de cap celor de la Klein & Saunders din cauza unei campanii publicitare la nisipul pentru pisici. Trece jumătate de oră de împăciuit înainte ca Lainie să prindă o clipă de respiro, moment în care observă că Giles Gunderson stă tot acolo.

În holul acesta nu se află niciun ceas – o strategie atent gândită, dar Lainie are unul pe birou. Îl studiază pe Giles pe furiş şi constată că zâmbetul neclintit e felul lui de-a face faţă unei ofense inevitabile. Lainie se gândeşte dacă să dea o fugă prin birouri să vadă dacă n-are ceai vreo secretară, licoarea care l-ar mai scăpa pe Giles de stânjeneală. Dar nu face decât să aştepte şi să aştepte, până când insulta întârzierii răspunsului lui Bernie atârnă în încăpere ca un fum uleios eliminat prin ţeava de eşapament a unui autobuz ce dă rateuri. Negura devine tot mai groasă pe măsură ce treizeci de minute se fac patruzeci, iar cele patruzeci se târăsc, cu viteza cu care se roade o frânghie, până se face o oră.

Fiecare secundă care trece îi conferă un aer tot mai nobil figurii lui Giles. E ceva familiar în atitudinea lui. Iar când Lainie îşi dă seama ce este, i se taie răsuflarea. E aceeaşi atitudine pe care a văzut-o reflectată în oglinda din toaleta femeilor în prima ei săptămână de muncă la Klein & Saunders, când îşi aranja părul şi machiajul şi exersa apărarea împotriva ciupitului. O faţetă a lui Elaine Strickland pe care şi-o dezvoltase departe de soţul ei – pe care Elaine Strickland *încă* şi-o dezvoltă. Îşi înălţase bărbia aşa de sus, încât aproape că îşi vedea nasul când privea înainte – şi asta face şi Giles acum, construindu-şi o importanţă închipuită, cât de măreaţă e necesar.

Ei doi n-au nimic în comun – ea este o tânără nevastă, iar el un domn ramolit –, însă pentru o clipă lui Lainie i se pare că nu există pe lume doi oameni mai asemănători. E prea mult pentru ea. Pune pe birou plăcuţa pe care o

foloseşte când pleacă la baie (LUAŢI LOC, VIN IMEDIAT!) şi, fără să zăbovească niciun pic asupra deciziei, se avântă pe uşa din geam mat şi intră în birou.

19

— Toată speranţa păleşte…

— Când primăvara… în vreme ce primăvara…

— Când primăvara se retrage. *Când primăvara se retrage.* E din Cehov? E din Dostoievski? *Niet.* E o frază suficient de simplă pentru un *glupîi rebionok*[34]*.* Toată treaba asta e ridicolă de-ţi vine să mori.

Hoffstetler nu e niciodată calm când e chemat să se întâlnească cu Mihalkov. Însă acum e de-a dreptul agitat, nu-şi poate stăpâni nici corpul, nici limba. Şoferul din taxiul de azi s-a plâns că-i bate cu picioarele în spatele scaunului, iar cât timp a aşteptat în parcul industrial, a lovit cu tocurile pantofilor în blocul de beton până a făcut două scobituri gemene. Starea nu i se îmbunătăţeşte când se întâlneşte cu Bizonul, un tăntălău suficient de inteligent ca să se fâţâie la volanul unui Chrysler prin Baltimore, dar incapabil să reţină continuarea unei parole. Se pierd ore într-un moment în care nu trebuie risipite nici măcar secunde.

Violoniştii, chemaţi la datorie la restaurantul Marea Neagră în ziua lor liberă, au ochii lipiţi şi costumele în neorânduială. Îşi înalţă instrumentele neacordate când îl văd pe Hoffstetler, dar el îşi face loc printre ei înainte să apuce să cânte prima notă din melodia rusească devenită clişeu. Albastrul luminos al acvariului cu homari transformă într-o negură maronie separeurile de sub el; iar cea mai înnegurată formă e Mihalkov însuşi, aşezat la locul lui obişnuit. Hoffstetler se năpusteşte într-acolo, lovindu-se cu şoldul de-o măsuţă pentru două persoane. Îl doare, iar în minte îi vin suturile rupte din carnea creaturii.

— Trebuie să se termine cu prostiile astea! Ore întregi am pierdut aşteptând în parc ca să mă plimbe cu maşina

---

[34] Copil tâmpit (rus.).

animalul tău de companie!

— *Dobroe utro*[35] zice Mihalkov. Dar ce de energie avem atât de devreme.

— Devreme? Nu înţelegi?

Hoffstetler trece în grabă pe sub un arc de triumf şi rămâne în picioare, privindu-l de sus pe Mihalkov, cu pumnii strânşi.

— În fiecare minut când nu mă aflu la Occam sălbaticii ăia pot să-l omoare!

— Gălăgia, *pajalusta*[36]*,* face Mihalkov frecându-se la ochi. Am durere la cap. Am cam exagerat aseară cu distracţia, Bob.

— Dmitri! strigă Hoffstetler şi stropi de salivă sar în ceaiul negru al lui Mihalkov. Spune-mi Dmitri, *mudak*[37]*!*

Faptul că până atunci nu mai fusese nevoit să experimenteze pe pielea lui toate abilităţile unui om antrenat de KGB – se va gândi mai târziu Hoffstetler – grăieşte de la sine despre performanţele sale ca agent. Cu privirea plecată sub pretextul durerii de cap, Mihalkov îl înhaţă pe Hoffstetler de încheietură şi-l trage în jos ca şi cum ar trage jaluzelele. Hoffstetler cade în genunchi. Bărbia îi aterizează pe masă, îşi muşcă limba. Mihalkov îi suceşte braţul la spate şi-l smuceşte în sus. Bărbia lui Hoffstetler se freacă de masă. Muzicanţii, aflaţi chiar în raza vizuală a lui Hoffstetler, îşi închid iute gurile căscate, îşi fac semn din cap şi se pornesc să cânte.

— Uită-te la homari, zice Mihalkov ştergându-se la gură cu un şervet. Hai, Dmitri.

Îl doare dacă îşi roteşte capul sprijinit în bărbie. Din bărbie sau din limbă îi curge nişte sânge care umezeşte masa. Se uită în sus mişcându-şi doar ochii. Acvariul se vede ameninţător, un tsunami dincolo de geam. Chiar şi astfel constrâns, Hoffstetler pricepe ce vrea să spună Mihalkov. De obicei crustaceele sunt inerte, zac ca nişte scoici pe fundul acvariului. Dar azi sunt agitate, îşi leagănă

---

[35] Bună dimineaţa (rus.).

[36] Te rog (rus.).

[37] (Vulg.) Cretin (rus.).

antenele şi apucă cu cleştii, îşi mişcă picioarele şi carapacea chinuindu-se să se caţere pe pereţi, iar cleştii ţăcăne la atingerea geamului.

— Sunt ca tine, nu-i aşa? întreabă Mihalkov. Ar trebui să se relaxeze. Să-şi accepte soarta. Şi totuşi, dacă-i laşi de capul lor, le vin idei măreţe. Să se caţere, să evadeze. Dar îşi consumă degeaba energia. Ei nu cunosc dimensiunile lumii de dincolo de acvariu.

Mihalkov apucă o furculiţă. Ochii lui Hoffstetler o urmăresc. E curată, argintie, luceşte în lumina slabă. Mihalkov apasă cu vârfurile ei în umărul lui Hoffstetler.

— Suceşti un pic şi braţele se desprind imediat. Ca untul. Târâie furculiţa până o aduce pe ceafa lui Hoffstetler şi zice: La fel şi coada. Foarte simplu. Roteşti şi tragi şi, hop, se desprinde. Furculiţa se mută din nou, colţii îi ticăie pe cămaşă până când i se opresc pe bicepşi. Cu picioarele e uşor. Sticla de vin, râşniţa de piper – roteşti picioarele şi carnea pur şi simplu ţâşneşte în afară. Îşi linge buzele de parcă ar gusta untul topit. Te pot învăţa cum s-o faci, Dmitri. E bine de ştiut treaba asta, cum să rupi un animal în bucăţi.

Îi dă drumul, iar Hoffstetler se prăbuşeşte la podea, strângându-şi braţul sucit. Chiar dacă privirea îi e înceţoşată de lacrimi, vede cum Mihalkov face un gest şi simte cum mâinile uriaşe ale Bizonului îl ridică în aer şi-l depun în separeu. Consolarea băncuţei pe care şade e cumva grotescă; parcă era mai firească zvârcolirea pe podea. Bâjbâie după un şervet, şi-l apasă pe bărbie. E sânge, dar nu mult. Lev Mihalkov ştie ce face.

— Superiorii mei spun că extracţia e imposibilă.

Mihalkov îneacă două linguriţe de zahăr în ceai.

— Te-am susţinut. Convingător, aş zice. Uniunea Sovietică, le-am spus, nu e în faţa Statelor Unite în multe domenii. Dar la spaţiu îi batem! Obiectivul din Occam o să ne întărească poziţia. Soarbe, ridică din umeri. Dar ce ştie o brută ca mine de treburi din astea? Eu sunt ce-ai zis tu: un animal de companie. Toţi, Dmitri, suntem animalele de companie ale cuiva.

Hoffstetler face ghem în pumn şervetul însângerat şi zice printre gâfâieli.

— Deci o să moară? Îl lăsăm pur şi simplu să moară?

Mihalkov zâmbeşte.

— Rusia nu-şi lasă compatrioţii de izbelişte.

Se şterge bine pe mâini şi ridică o cutie care se afla pe perna de pe locul de-alături. E mică, neagră, făcută din plastic industrial. Desface închizătorile, o deschide şi scoate la iveală trei obiecte cuibărite într-un cofraj de spumă protectoare. Mihalkov extrage primul obiect. Hoffstetler e familiarizat cu o mulţime de gadgeturi, dar asta-i ceva nou. E de mărimea unei mingi de baseball şi e realizat dintr-o bucată curbată de ţeavă metalică, arată ca o grenadă artizanală, doar că sudura e profesională şi cablurile sunt prinse atent cu un chit epoxidic. Un mic led verde, deocamdată neaprins, e lipit lângă un buton roşu.

— Noi îi zicem pocnitoare, spune Mihalkov. E una dintre noile jucării ale israelienilor. Fixeaz-o la maximum trei metri de tabloul electric de la Occam, apasă pe buton şi în cinci minute o să producă o explozie suficient de mare ca să pice toată alimentarea cu energie. Iluminat, camere, tot. E foarte eficientă. Dar te avertizez, Dmitri, că efectul e doar temporar. Siguranţele o să fie înlocuite, curentul o să revină. Nu mă aştept să ai mai mult de zece minute ca să-ţi duci sarcina la îndeplinire.

— Sarcina, repetă Hoffstetler.

Mihalkov aşază pocnitoarea la loc în spumă cu blândeţea unui fermier care ţine în palmă un pui de găină şi scoate al doilea obiect. Pe acesta Hoffstetler îl recunoaşte, fiindcă a folosit atâtea, şi-n atâtea moduri regretabile. E o seringă gata pregătită. Mihalkov scoate şi ultimul lucru, o mică fiolă de sticlă plină cu un lichid argintiu. Ţine aceste lucruri în mână cu mult mai multă grijă decât ţinuse pocnitoarea şi îi zâmbeşte lui Hoffstetler binevoitor.

— Dacă americanii extermină obiectivul, cum zici tu, atunci nu există decât o cale de acţiune. Trebuie să ajungi tu primul la el. Îl injectezi cu soluţia asta. O să omoare obiectivul. Şi, mai important, o să-i topească tot ce-are pe

dinăuntru. Apoi n-o să le mai rămână nimic de studiat, numai oase. Poate şi-o mână de solzi.

Hoffstetler râde, pufnetul lui stropeşte masa cu salivă, sânge şi lacrimi.

— Dacă nu poate fi al nostru, să nu fie nici al lor. Asta-i ideea?

— Distrugere reciprocă asigurată, zice Mihalkov. Cunoşti conceptul.

Hoffstetler se sprijină cu o mână de masă, iar cu cealaltă îşi acoperă faţa.

— Creatura aia n-a vrut să facă rău nimănui, suspină. Vreme de secole, n-a făcut rău nimănui. Noi i-am făcut asta. Noi am târât-o aici. Noi am torturat-o. Ce mai urmează, Lev? Ce specii mai ştergem apoi de pe faţa pământului? Pe noi înşine? Aşa sper. Pentru c-o merităm.

Simte mâna lui Mihalkov aşezată peste a sa, mângâindu-l cu blândeţe.

— Mi-ai spus că înţelege durerea ca şi noi, spune Mihalkov uşurel. Atunci fii tu mai bun ca americanii. Fii mai bun ca noi toţi. Fă aşa, ascultă-l pe autorul ăla al tău, domnul Huxley. Gândeşte-te la ce simte creatura asta. Scuteşte-o de suferinţă. După ce termini, noi aşteptăm patru sau cinci zile, doar de ochii lumii. Apoi eu personal o să te iau, o să te duc la ambasadă şi-o să te îmbarc pe-un vas pentru Minsk. Imaginează-ţi, Dmitri. Cerurile alea albastre, ca nicăieri altundeva. Soarele ca o stea de Crăciun printre copacii plini de zăpadă. S-au schimbat atâtea de când n-ai mai fost. O să le vezi din nou. O să le vezi împreună cu familia ta. Pe asta concentrează-te. Una peste alta, totul e aproape gata.

20

Toată lumea o cunoaşte pe fata de la recepţie şi toată lumea e ocupată. Dar astăzi toţi se opresc din ce fac ca să se uite la ea cum trece, cu zâmbetul ei infailibil devenit feroce şi pasul ei studiat înlocuit de-un mers aşa de iute, de-i flutură tivul rochiei. Lainie vine spre secretara lui

Bernie atât de pornită, încât secretara, bine antrenată, se pune în defensivă dinainte să fie atacată:

— Nu-i la birou.

Cât e ziua de lungă, Lainie le ridică baraje în faţă clienţilor; dar ştie şi cum să le ocolească. Aşa că virează pe lângă secretară, apucă clanţa de la uşa lui Bernie şi deschide.

Bernie Clay stă tolănit în scaunul de piele, cu picioarele pe birou, cu un pahar de băutură în mână şi un zâmbet pe toată figura. Pe canapea, relaxaţi, sunt copywriterul-şef şi lead media buyer-ul, chicotind cu băuturile lor asemănătoare în mână. Prea târziu, dar forţată de protocol, secretara îl sună pe Bernie şi-i spune că intră Elaine Strickland. Zâmbetul lui Bernie păleşte şi e înlocuit de perplexitate. Cu băutura în mână, arată spre ceilalţi bărbaţi.

— Asta se numeşte întâlnire, Elaine.

O să leşine, o să fie concediată, ce proastă poate să fie, unde i-a stat mintea?

— Domnul Gunderson… vă aşteaptă.

Bernie mijeşte ochii, de parcă i s-ar vorbi în chineză.

— Da. Dar sunt într-o întâlnire importantă.

Copywriterul-şef pufneşte. Lainie se uită spre canapea. Ambii bărbaţi rânjesc. Stropi reci de sudoare i se preling pe şira spinării, deşi e furioasă şi iritată de felul în care stau bărbaţii ăştia, abţiguiţi şi cu aerul că li se cuvine totul. Se foloseşte de ura simţită. Dacă e să leşine, măcar s-o facă de la o înălţime considerabilă. Înfiptă bine pe picioare, zice:

— Te aşteaptă de o oră.

Bernie îşi saltă scaunul într-o poziţie verticală. Băutura i se varsă peste marginea paharului şi ajunge pe covor. Nu-i problema lui, se gândeşte Lainie: o femeie de serviciu, doar una dintre cei neînsemnaţi, o să se pună-n genunchi şi-o să frece. Bernie oftează spre bărbaţi şi face un semn cu capul spre Lainie ca pentru a spune *Staţi să mă ocup de asta.* Ei se ridică şi se încheie la sacou fără să se obosească să-şi ascundă rânjetele colegiale la vederea unui amic care

o va pune la punct pe-o femelă gălăgioasă. Copywriterul-şef îi face cu ochiul lui Lainie când trece pe lângă ea. Lead media buyer-ul trece aşa de aproape de ea, încât Lainie e sigură că acesta poate auzi, dacă nu chiar simţi, cum îi bubuie inima.

— Ştiu că ţi-am oferit un post cu normă întreagă, zice Bernie, dar hai să nu ne-o luăm în cap. Fă-ţi treaba, Elaine. Iar eu o să mi-o fac pe a *mea.* O să vin şi-o să-l primesc pe domnul Gunderson când sunt gata. Sper să fie înainte de terminarea programului, dar mai vedem.

— E un om bun, spune Lainie detestându-şi tremurul din glas. A aşteptat două săptămâni ca să prindă o programare...

— Uite, asta zic. Nu-ţi prea dai seama despre ce vorbeşti, nu? Toţi cei care intră pe uşa aia au o poveste. Tu n-ai? Stai să-ţi spun ceva despre dragul domn Gunderson. A lucrat aici cândva. Până când a fost arestat pentru depravare. Surpriză. Aşa că atunci când dai buzna aici şi am nişte oameni în birou şi tu zici *domnul Gunderson,* ei la asta se gândesc. Treaba asta nu mă ajută deloc. Eu sunt singurul din oraş care mai lucrează cu domnul Gunderson. O fac din generozitate. Şi să-ţi mai zic ceva. Munca lui? E inutilă. Sigur, e bună. Da-i demodată. Nu se vinde. Acum două săptămâni mi-a adus o monstruozitate roşie şi-a trebuit să-l pun s-o refacă în verde. Am făcut-o pentru că nu-mi vine să-i zic adevărul. E terminat, nu mai are ce căuta în branşa asta. Măcar în felul ăsta primeşte un onorariu şi pentru lucrările pe care nu le folosim. Aşa că, pe bune, Elaine, cine-i tipul de treabă acum?

Lainie nu mai ştie. Bernie expiră cu un aer îngăduitor, se ridică, o înconjoară cu un braţ şi o conduce spre uşă, unde o instruieşte, cu blândeţe – se vede ea nevoită să recunoască –, să-i spună domnului Gunderson că domnul Clay a avut o urgenţă şi să lase aici pictura. În felul ăsta, inimile împietrite de la contabilitate îi pot da veştile proaste mai târziu. Lainie se simte ca un copil. Dă din cap, fată bună, zâmbetul forţat îi încreţeşte faţa într-un fel care-i aminteşte de acasă, de ora cinei, când se preface că totul

e-n regulă.

Când revine în hol, Giles se ridică în picioare, îşi îndreaptă haina şi înaintează spre ea, legănându-şi servieta cu portofoliul. Lainie se furişează iute după birou ca un soldat în tranşee şi îşi alege din inventarul personal un ton potrivit pentru scuze şi scenariul aferent. Domnul Clay e ocupat cu gestionarea unei situaţii neprevăzute. Nu ştiam. E vina mea. Îmi pare nespus de rău. Puteţi să lăsaţi lucrarea la mine? Mă voi asigura că ajunge la domnul Clay. Se întreabă dacă aşa o fi să fii Richard, să-ţi simţi inima tot mai împietrită cu fiecare cuvânt. Giles sfarmă acea piatră când începe să-şi desfacă servieta fără să protesteze, acceptându-i minciuna sfruntată, nu fiindcă o crede, ci fiindcă n-ar vrea s-o supere şi mai tare. La naiba cu ce i-a zis Bernie despre depravare. Giles Gunderson e cel mai bun om pe care l-a cunoscut ea vreodată.

— Stop.

Sună ca vocea ei. Aşa şi simte, că-i vocea ei; buzele ei simt pocnetul sunetului ocluziv. Dar cum poate să iasă un asemenea sunet rebel dintr-o femeie orbită de aburii fierul de călcat Spray ’N Steam, cocoşată de-un coc înalt, asurzită de pocnetul repetat al unei tăblii de pat ce se loveşte de perete? Şi totuşi vocea continuă, acoperind telefonul beligerant şi protestele zgomotoase ale ultimilor veniţi în sala de aşteptare, astfel încât ea să poată da prioritate, măcar de această dată, unui bărbat care nu-i prioritatea nimănui altcuiva.

— Nu o vor, spune ea.

— Nu o… face Giles aranjându-şi ochelarii. Poftim?

— N-o să vă zică. Dar nu o vor. N-o s-o vrea niciodată.

— Dar e… au zis că vor verde şi…

— Dacă o lăsaţi la mine, veţi primi un onorariu pentru lucrări executate, dar nefolosite. Dar asta e tot.

— …şi-i cât de verde se poate, mai verde de-atât e imposibil!

— Dar eu nu cred c-ar trebui s-o lăsaţi.

— Domnişoară Strickland? face Giles clipind des. *Doamnă* Strickland, adică…

— Meritaţi ceva mai bun de-atât. Meritaţi oameni care să vă preţuiască. Meritaţi să mergeţi undeva unde să puteţi fi mândru de ceea ce sunteţi.

Vocea asta, îşi dă seama Lainie deodată, i se pare independentă de ea, fiindcă nu-i vorbeşte doar lui Giles Gunderson – ci-i vorbeşte lui Elaine Strickland. Şi ea merită ceva mai bun; merită să fie preţuită; merită să trăiască într-un loc unde mândria nu-i vreun dar exotic. Încă o dată, tânăra soţie şi domnul ramolit sunt unul şi-acelaşi, purtând ştampila de necorespunzători pusă de oameni care nici măcar nu se află pe o poziţie superioară pentru a lansa acuzaţia. Klein & Saunders e un început, dar numai atât: un început.

El îşi frământă papionul cu degetele, caută cu privirea indicii în colţul sălii, dar ea dă din cap tot mai tare, presându-l să facă ceea ce se cuvine, şi-anume să iasă din încăpere.

Giles expiră cu un tremur uşor şi se uită-n jos, la servieta cu portofoliul. Iar apoi inspiră profund şi se uită ţintă la ea, cu ochii scânteindu-i de lacrimi şi mustaţa vibrându-i deasupra unui zâmbet curajos. Ridică geanta şi i-o întinde. Nu pictura – ci întreaga geantă.

— Pentru tine, draga mea.

Ea n-o poate primi. Bineînţeles că nu poate. Dar lui Giles îi tremură braţul exact aşa cum i-a tremurat ei glasul; întâmpină gestul ei de eroism izvorât dintr-un impuls cu un gest pe măsură, rugând-o să-i ia din mâini bagajul împovărător al întregii lui vieţi. Lainie apucă geanta, degetele ei pătrund în adânciturile lăsate de-a lungul anilor în pielea roşie şi moale de degetele lui. Vede umbra lui Giles deplasându-se, atunci când el pleacă, dar nu-şi ridică privirea. Simte că i-ar îngreuna omului şi mai mult situaţia şi, în plus, caută un loc unde să aşeze servieta în aşa fel încât aceasta, plină de semnificaţii cum este, să nu cadă şi să treacă prin plafoanele celor trei etaje de dedesubt, până jos.

21

Hoffstetler verifică pentru ultima oară aparatele de măsură care indică temperatura, volumul şi pH-ul din bazinul aflat în F-1, în vreme ce asistenţii lui scot definitiv aparatura din laborator cu nişte cărucioare industriale, când deodată îşi dă seama de un lucru uluitor. S-ar putea să nu se mai afle niciodată atât de aproape de Devonian, cel puţin nu câtă vreme creatura încă mai respiră. Luni, peste trei zile chinuitoare, el însuşi îl va dizolva, începând din interior, folosind soluţia hipodermică de la Mihalkov.

Oare halatele de laborator ca nişte armuri şi servietele ca nişte scuturi să-l fi făcut atâta amar de vreme insensibil la durerile altora? Ei bine, azi nu poartă halat; şi l-a aruncat pe jos în birou, dezgustat de tot sângele invizibil de care e îmbibat. Şi servieta? În zilele obişnuite, ajunsese să reprezinte prăbuşirea ordinii meticuloase din viaţa lui; e plină de notiţe mototolite, pungi de biscuiţi, firimituri de prăjituri. De astă dată, niciun strop de profesionalism nu stau între moarte şi salvator în F-1.

Victima lui Hoffstetler – nu-şi va îngădui să se gândească la Devonian în termeni mai blânzi – pluteşte în mijlocul bazinului, iar lanţurile prinse de hamuri sunt neclintite ca nişte vergele. Unicul semn de viaţă e lumina ce i se revarsă din ochi în apă, ca aurul topit. Hoffstetler se gândeşte cum dansa Elisa Esposito şi la luminile ce trădau încântarea Devonianului şi-l cuprinde o gelozie feroce. Nu-i drept că ea a ajuns să-l iubească, şi Devonianul pe ea, în timp ce el... el e potcovit cu o crimă pe care niciun Dumnezeu n-o să i-o ierte. Pune la loc aparatele de măsură, încearcă să se debaraseze de orice urmă de blândeţe. Toate astea n-o să-l ajute să înfigă mai uşor acul ucigaş printre plăcile osoase.

N-are niciun motiv să creadă că Devonianul simte altceva decât ură pentru el. Absolut nimic altceva. Şi totuşi, în timp ce aude uşile laboratorului închizându-se în urma asistenţilor săi, se pomeneşte înălţând privirea cu un aer ce imploră. Dacă a reuşit Elisa, va reuşi şi el: să stabilească un contact, un contact *veritabil* cu Devonianul. A reuşit să se împace cu sine în ciuda repetatelor păcate

împotriva umanităţii. Îşi va putea ierta şi acest ultim păcat?

În laborator nu mai e nimeni şi-i linişte. Hoffstetler îşi lasă jos carnetul fără să-i pese dacă se udă, dacă toate aceste informaţii notate cu grijă se vor întina, căci cu ce l-au ajutat informaţiile asta la Occam? Trece de linia roşie şi se aşază pe bordura bazinului, simte umezeala sub fund. Mâinile lui sunt obişnuite să fie goale; bâjbâie una în căutarea alteia, în vreme ce Hoffstetler se cocoşează. E o poziţie melancolică, de parcă stă aplecat la mormântul cuiva drag. O altă închipuire a oamenilor. El n-are pe nimeni drag. Nu pe-aici. Până şi Devonianul, o fiinţă din altă lume, l-a întrecut în privinţa asta.

— *Prosti menia, pajalusta,* şopteşte. Te rog să mă ierţi.

Apa cu reflexii aurii se unduieşte lin, ca un lan de grâu.

— Nu mă poţi înţelege. Ştiu. Sunt obişnuit cu asta. Glasul meu adevărat, în frumoasa mea limbă rusă – nimeni nu-l poate înţelege. Semănăm în privinţa asta? Oare mă vei înţelege dacă îţi voi vorbi din suflet?

Hoffstetler se loveşte uşor în piept şi continuă:

— Eu sunt cel care te-a lăsat baltă. Care nu te-a putut salva. În ciuda diplomelor pe care le-am depozitat în cutii. În ciuda titlurilor pe care mi le-au ataşat numelui meu. Toate astea ca să par *inteligent.* Dar ce-i inteligenţa? Să fie calcule şi socoteli? Nu cumva adevărata inteligenţă trebuie să aibă şi o componentă morală? Cu fiecare clipă care trece, cred tot mai mult că aşa-i. Şi, prin urmare, cred că sunt prost, prost, prost. Lanţurile astea, rezervorul ăsta – asta-i răsplata pentru că mi-ai salvat viaţa. Ştii c-ai făcut-o? Oare o simţi în mirosul sângelui meu? Aveam pregătite lamele de ras. Şi apoi te-au găsit, ca decupat din basmele lui Afanasiev pe care le-am citit când eram mic. Poveşti cu animale fantastice, monştri bizari. Pe tine, dragul meu Devonian, pe tine te-am aşteptat toată viaţa. Relaţia noastră ar fi trebuit să fie nemaipomenit de frumoasă. Ştiu că lumea mea e una seacă şi rece. Şi totuşi sunt atâtea lucruri pe care aş fi putut să ţi le arăt, care ţi-ar fi putut aduce bucurie. Când colo, noi doi n-avem niciun fel de

relaţie, nu-i aşa? Nici măcar nu ştii cum mă cheamă.

Hoffstetler zâmbeşte către forma vagă a reflexiei sale întunecate.

— Mă cheamă Dmitri. Şi sunt nespus, nespus de încântat să te cunosc.

Izbucneşte în plâns. Lacrimi fierbinţi îi curg pe obraji, şiruri întregi, de parcă el ar fi cel injectat cu serul lui Mihalkov, el ar fi cel ale cărui măruntaie se topesc. Se sprijină de bordură şi îşi priveşte lacrimile picurând în bazin ca o furtună în miniatură, prima pe care a văzut-o Baltimore-ul după luni de secetă.

Apele se despică în două. E mâna Devonianului, înaintând ca un rechin, cu ghearele de parcă ar fi cinci aripioare sidefii. Hoffstetler se trage înapoi, se îndepărtează clătinându-se de bordură. Dar n-are de ce să se teamă. Devonianul e la un metru distanţă, s-a apropiat înot fără să scoată un sunet şi deja şi-a retras braţul. Hoffstetler se uită cu respiraţia tăiată cum creatura îşi bagă degetele în gură şi şi le trece peste limbă. E limpede ce se petrece.

Devonianul îi gustă lacrimile.

Hoffstetler îşi dă seama ce noroc are că nu intră nimeni din echipa lui în acest moment în F-1. Are gura deschisă într-un urlet mut, faţa îi e lucioasă şi îmbujorată, întregul trup îi tremură. Cele două fălci ale Devonianului scrâşnesc gustându-i lacrimile sărate, ochii i se îndulcesc, trecând de la auriul metalic la albastrul cerului. Devonianul se înalţă şi stă drept în bazin, de parcă ar sfida gravitaţia, după care face o plecăciune în faţa lui Hoffstetler. Pur şi simplu, asta face. Apoi se scufundă în linişte şi flutură din degetele de la picioare unite cu membrană, într-un gest pe care Hoffstetler îl interpretează ca *mulţumesc,* dar şi ca *la revedere.*

22

E de vis s-o conduci după ce pleci din reprezentanţă. Cauciucurile de Ville-ului nu ating asfaltul. Rulează pe nori

de bumbac. Pe rotocoalele de fum de la ţigara lui. Pe buclele săltăreţe ale fetelor care se uită cu jind la el şi la maşina lui, în dreptul fiecărui semafor. Ar fi suficient să deschidă uşa şi ele s-ar buluci înăuntru. Bucuroase şi de bunăvoie şi ştiind care le e locul: pe bancheta din spate. Visul American – crezuse că nu mai există. Că s-a pierdut pe undeva prin cutiile de la mutare. Dar ce să vezi? Băieţii ăia isteţi din Detroit au reuşit să construiască unul din oţel. Nu trebuia decât să sari cu banul, domnule, şi-al tău era.

La Occam sunt o grămadă de locuri de parcare foarte bune, dar Strickland îl alege pe cel de la margine. Toată lumea care parchează o să-i vadă Cadillacul. Până şi autobuzele care transportă personalul de serviciu vor trebui să treacă pe lângă el. Strickland coboară din maşină, se lasă pe vine lângă frumuseţea acvamarin şi o inspectează. O pată de noroi lângă roată. Nişte urme de pietriş pe aripa din faţă. Scoate batista şi lustruieşte zonele acelea până sclipesc. Se simte mai bine decât de dimineaţă. Lainie are un secret şi asta-i inacceptabil. Dar maşina ajută. Maşina e o soluţie parţială. Scoate flaconul de pastile şi-şi varsă câteva în gură. Şi mai există o soluţie, una şi mai bună, în Occam.

E atât de optimist, încât nici nu strigă la oamenii de serviciu care fumează pe rampa de încărcare, în loc s-o facă în holul de sus. Lucrătorii îşi aruncă mucurile de ţigară, se-mprăştie. Strickland reuşeşte să schiţeze un zâmbet. Ce mare lucru? Lasă să mai respire şi poporul. Ba mai şi ridică mătura pe care-au lăsat-o în urmă şi o sprijină de perete. Intră în Occam folosindu-şi cartela şi porneşte agale pe un coridor plin de lume. Cercetători, administratori, asistenţi, femei de serviciu. Se uită toată lumea la el? E destul de sigur că da. Şi de ce n-ar face-o? Se simte de parcă el e un de Viile. Imens şi strălucitor, înghiţind drumul dinaintea sa, cu tot ce se află pe el.

A doua soluţie este Elisa. Ea nu ajunge la muncă înainte de miezul nopţii. Până atunci, Strickland se menţine în formă şi ia suficiente medicamente. O să-şi micşoreze raţia

de pastile, se jură că aşa o să facă. Dar nu chiar azi. Fiecare lucru pe care-l are de făcut e încărcat de nerăbdare. Şterge de praf monitoarele de supraveghere cu aceleaşi mişcări blânde pe care le-a folosit când şi-a şters Cadillacul. Îl dibuieşte pe Hoffstetler, care are ochii umflaţi, doar ca să se dea mare cu vivisecţia care urmează. Găseşte o cutie de carton şi fură startul: începe să-şi adune lucrurile de pe birou. Îşi imaginează cum Occam şi Baltimore se micşorează în oglinda retrovizoare a Cadillacului. La fel şi Washingtonul. Şi cine-i pe locul de lângă el, Elisa să fie? Dacă Lainie îl înşală, de ce n-ar face şi el la fel? El şi Elisa o să plece atât de departe cu maşina, într-un loc unde generalul Hoyt nu-l va putea găsi niciodată.

Douăsprezece şi-un sfert, apasă pe butonul interfonului.

— Puteţi s-o găsiţi pe Elisa Esposito şi s-o trimiteţi în biroul domnului Strickland? Am vărsat ceva pe jos.

A vărsat ceva. Pesemne c-ar trebui să verse. Se uită în jur, vede punga de dropsuri. N-are nevoie de atâtea bomboane. Cel puţin nu până renunţă la pastile. Dă una peste pungă. Se uită cum bilele fug în colţul întunecat ca nişte şoareci verzi. Un pic prea puternic; se rostogolesc destul de departe. Dacă ea n-o să-l creadă? Scoate un hohot de râs şi-şi simte stomacul cum tresaltă. E agitat. E ceva vreme de când n-a mai fost agitat din cauza unei femei.

O singură bătaie în uşă. Afişează un zâmbet larg şi ridică privirea. Iat-o, promptă ca o şcolăriţă şi înveşmântată în cenuşiul femeilor de serviciu. Mopul ţinut ca un baston de bõ şi bărbia plecată, în poziţia tipică a neîncrederii. Strickland simte cum îi pătrunde aer rece la măselele din spate. Oare rânjeşte ca un animal de pradă? Încearcă să-şi mai domolească zâmbetul. E de parcă ar slăbi un pic un elastic întins. Ar putea să-i plesnească în orice clipă şi să-i sară prin birou dacă nu e atent. Nu-i obişnuit să gestioneze zâmbete.

— Hei, bună, domnişoară Esposito. Ce mai faci?

Fata e încordată ca o pisică. După o clipă, îşi atinge

pieptul, apoi îşi întinde palma înainte, ca o aripioară. Strickland se lasă pe spate în scaun. Un iureş efervescent îi trece prin minte. E speranţa. A uitat senzaţia. A făcut atâtea greşeli. S-a încurcat cu Hoyt. A lăsat-o pe Lainie de capul ei, probabil îi va fi imposibil s-o recâştige. Însă în clipa asta, sub lumina blândă şi slabă a monitoarelor, există o şansă. Elisa e tot ce-i trebuie. Liniştită. Controlabilă.

Elisa îşi întinde gâtul şi se uită prin cameră. Asta îi ştirbeşte seninătatea lui Strickland. Femeia arată de parcă s-ar aştepta să-i fie întinsă o capcană. De ce s-ar gândi la una ca asta? Doar el s-a dat peste cap să-şi pună bandaje noi peste degetele neplăcute vederii şi să-şi ascundă Salutarea sub birou. Face un semn spre podea.

— Nu-i nevoie de mop. N-am vărsat decât nişte bomboane. S-au rostogolit din pungă. Nu vreau să atragă gândaci. O trebuşoară uşurică. Probabil că puteam s-o rezolv şi singur. Doar că am o grămadă de treabă de făcut. De-asta am rămas aşa de târziu. Hârţogărie.

Dar pe birou nu are niciun fel de hârtii. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Cât timp Elisa caută prin căruciorul ei, scoate un dosar oarecare din birou. Elisa intră în cameră cu făraşul şi peria, pe care le ţine ca pe-un nunceak. E şi atentă ca o pisică. Se uită la dosarul care-a apărut deodată în mâna lui. Lui Strickland nu-i place, se simte prins cu minciuna. Dar îi place că se uită la el. Elisa îngenunchează într-un colţ ca să adune o bomboană. Arată bine când face asta. Strickland se simte dintr-odată puternic. La fel cum s-a simţit de la vibraţiile motorului V-8 de la Caddy-ul său. Geamuri electrice. Servofrâne. Servodirecţie. Putere pură.

— Se vede treaba că nu prea-s obişnuit să lucrez aşa de târziu. Obosesc şi devin neîndemânatic. Dar bănuiesc că tu eşti obişnuită, ă? Pentru tine-i dimineaţă. Probabil că eşti plină de energie. Hei, vrei o bomboană? Adică, nu de pe jos. Mai am şi-aici, în pungă.

Acum ea e în faţa biroului, aplecată între scaune. Ridică privirea, se uită în ochii lui câteva clipe. Lumina cenuşie a

monitoarelor o avantajează. Are părul ca norii de furtună. Chipul de-un argintiu care licăreşte. Cicatricele de pe gât sunt două linii luminoase ale valurilor înspumate văzute noaptea. Adoră cicatricele alea. Se întreabă dacă există şi alte locuri de pe trupul unei femei unde cicatricele pot să pară atât de frumoase. Probabil că multe. Elisa scutură din cap. „Nu vreau bomboane, nu, mulţumesc." Dă să se uite în altă parte, dar Strickland nu vrea să piardă din ochi cicatricele.

— Hei, stai un pic. Vreau să te întreb ceva. Îi vine la fix şi întrebarea. Când zici că eşti mută – adică, mă rog, nu zici. A zis negresa. Că tu nu poţi să zici nimic.

Râde. Ea nu râde. De ce nu râde? E doar o glumă nevinovată.

— În tot cazul, mă întrebam. E o chestie totală? Adică, dacă te loveşti, scoţi vreun sunet? Nu c-aş avea de gând să te rănesc.

Râde. Din nou, nicio reacţie. De ce nu se relaxează?

— Unii muţi, ştii, ţipă un pic. Mă-ntrebam şi eu, aşa.

Cuvintele nu-i ies perfect. Nu se pricepe la amabilităţi. Nu-i ca doctorul Bob Hoffstetler, să se dea mare cât e de deştept. Dar chiar şi aşa, întrebarea merită o înclinare a capului, un gest, ceva acolo. În schimb, Elisa se întoarce şi se reapucă de treabă. Şi, după cum se aude, vrea să termine cât mai iute posibil. Strickland se gândeşte o clipă. Dacă l-ar ignora oricine altcineva, l-ar face el pe respectivul să regrete. Dar în cazul acestei femei de serviciu, gestul nu face decât să-i sporească binecuvântata-i tăcere. A rămas aşa, se uită la fundul ei. E greu de văzut ce şi cum pe sub uniforma aia, dar i se pare că arată destul de bine. Clar că e destul de bine dacă poartă pantofi din ăia. Pantofii sunt cu imprimeu, imită blana de leopard. *Blana de leopard.* Pentru a cui plăcere, dacă nu pentru a lui i-o purta?

Fiecare bomboană pocneşte când ajunge în făraş. Ca nişte rămurele ce trosnesc în junglă la apropierea prădătorului. Strickland se ridică în picioare, face câţiva paşi prin faţa monitoarelor ca să alunge imaginea. Imediat

se ridică şi Elisa. Fie a terminat, fie consideră că a terminat, şi se năpusteşte spre uşă, însă nu se poate deplasa foarte repede. Bomboanele se rostogolesc în făraş, un act de echilibristică numai bun pentru circ. Strickland blochează uşa cu braţul drept. Elisa încremeneşte, dropsurile verzi trosnesc ca plămânii unui bolnav de bronşită.

— Ştiu cum sună, zice el. Eu sunt cine sunt. Tu eşti cine eşti. Dar nu suntem diferiţi. Adică… pe cine avem? În dosarul tău scrie că n-ai pe nimeni. Iar eu… bănuiesc că nu-i la fel în cazul meu, dar e *de parcă…* adică, vreau să spun că mă *simt* ca şi tine. Cred că amândoi am schimba nişte lucruri în vieţile noastre dacă am putea. Înţelegi?

Lui Strickland nu-i vine să creadă, dar merge mai departe. Ridică mâna stângă, îi atinge una dintre cicatricele de pe gât. Întregul trup al Elisei încremeneşte. Înghite în sec. Un puls ca de păsăruică i se zbate în jugulară. El ar vrea să-i poată simţi ritmul, dar degetele îi sunt umflate, bandajate, iar unul dintre ele e amorţit din cauza verighetei. Inelul pe care Elisa i l-a dat chiar aici, în biroul acesta. Schimbă mâna, îşi plimbă arătătorul pe una dintre cicatricele de pe gât, cu ochii pe jumătate închişi, abandonându-se simţurilor. Cicatricea e fină ca mătasea. Iar ea miroase a curat, a înălbitor. Răsuflarea ei înfricoşată seamănă cu torsul Cadillacului.

Pe Amazon, grupul lui găsise cadavrul unui cerb de mlaştină cu coarnele prinse în coastele unui jaguar. Atunci, *índios bravos* bănuiseră că cele două animale stătuseră înlănţuite aşa cu săptămânile înainte să moară, o încrucişare grotescă. Aşa sunt el şi Elisa, se gândeşte Strickland. Două contrarii prinse în aceeaşi capcană. Fie găsesc o cale de-a colabora pentru a se elibera, fie o să se-aleagă doar oasele de amândoi. Însă creierul femeiesc, el ştie, are nevoie de mai mult timp de gândire. Îşi lasă braţul să cadă pe lângă cadrul uşii. Elisa nu aşteaptă. Ţâşneşte afară, goleşte făraşul în coşul de gunoi, apucă mânerul căruciorului şi împinge. Pleacă, pleacă.

— Hei, o strigă.

Elisa se opreşte. În luminile mai puternice de pe coridor, obrajii îi sunt roz, cicatricele roşii. Strickland simte cum îl cuprinde un vârtej de panică, pierdere şi frustrare. Se străduieşte să zâmbească, încearcă să fie sincer.

— Nu mă deranjează că nu poţi să vorbeşti. Asta vreau să-ţi spun. Ba chiar îmi cam place.

Îi vine în gând un joc de cuvinte simpatic. Oare e permis? O să răspundă bine la el? E ameţit de la pastile şi nu vrea să piardă ocazia. Zâmbetul i se întinde din nou pe chip ca un elastic cât pe ce să plesnească.

— Pun pariu că *eu* aş putea să te fac să ţipi. Măcar un piculeţ, aşa?

23

Zelda o vede pe Elisa ieşind din biroul domnului Strickland. Există o grămadă de motive plauzibile. Poate că Strickland, cu ditamai mâna aia a lui bandajată, a făcut ceva mizerie. Sau Elisa a avut pe LCC vreun mesaj de la Fleming să facă curat în încăperea unde în mod normal nu au acces. Dar când, în tot timpul petrecut de ele la Occam, au avut parte Zelda sau Elisa de un ordin special de la Fleming fără să şi-l spună una alteia ca să discute ce înseamnă? Elisa nu-i zisese nimic. Dar, ce-i drept, cât mai vorbeşte ea în ultima vreme? Zelda îi povesteşte Elisei vreo întâmplare cu Brewster, iar Elisa n-o întreabă nimic. Zelda încearcă s-o întrebe ce s-a întâmplat, Elisa se face că n-aude. Zelda simte în coaste fiecare asemenea afront, puternic ca o împunsătură cu bastonul de vite al lui Strickland. Adună vânătăi. Se crispează acasă, gândindu-se la ele. Brewster a observat, iar când observă Brewster ceva, e clar că emiţi semnale vizibile ca nişte rachete de semnalizare.

— E vorba de Elisa, a recunoscut ea.

— Prietena ta de la serviciu?

— Mă tratează ca pe… Ah, nu ştiu.

— Ca pe-o slugă? i-o trânteşte Brewster.

Ăsta-i Brewster. Dacă-l prinzi oriunde altundeva decât în

faţa televizorului, e ager ca un briceag. Prea ager pentru Zelda; nu întreţii o prietenie atât de mult pentru ca apoi să-i dai drumul ca unei petale în vânt. Aici e implicată o forţă exterioară, şi trebuie să fie vorba de F-1. De când aproape c-a prins-o Strickland înăuntru, Zelda a zărit-o de două ori pe Elisa împingându-şi căruciorul din direcţia F-1. Zelda îi dă Elisei multe ocazii să îi povestească detalii, de la întrebarea deschisă: *Ai văzut ceva interesant în noaptea asta?* până la afirmaţia foarte limpede: *Sunt foarte curioasă ce se întâmplă în F-1.* Elisa nu-i dezvăluie nimic. Nici măcar nu ridică din umeri. Şi asta nu doar că nu-i stă-n fire, dar e nepoliticos, iar Zelda începe să se-ntrebe dacă n-ar trebui să urmeze sfatul lui Brewster, să dea dovadă de demnitate şi să-i întoarcă spatele.

Să fie prietenia Elisei ceva atât de preţios? Zelda îşi închipuie că s-ar putea integra fără probleme în grupul celorlalţi lucrători din tura de noapte. Încă două ţigări fumate pe rampa de încărcare, un chicotit pe seama Elisei şi pac – ar fi la curent cu toate glumele lor. Ar fi dureros, dar munca-i muncă şi Occam, îşi reaminteşte, nu-i decât una dintre faţetele vieţii sale. Are familie. Mătuşi şi unchi cu toate ramificaţiile lor de urmaşi, ca să nu mai vorbim de arborele genealogic buşit al familiei lui Brewster, cu veri de gradele doi şi trei şi tot felul de plante agăţătoare cu care n-a priceput niciodată prea bine care-i treaba. Mai are şi vecini, pe unii dintre ei îi cunoaşte de cincisprezece ani, unii o primesc în urale când li se alătură la grătare. Şi mai e şi biserica, locul care înseamnă şi familie, şi vecini la un loc, unde devin gălăgioşi, unde se îmbrăţişează şi plâng, unde găseşte mereu sprijin şi dragoste.

Iată dovada că Zelda nu are nevoie de Elisa.

Dar Zelda *o vrea* pe Elisa. E încăpăţânată în privinţa asta, ca o adolescentă căreia i s-a interzis să se mai întâlnească cu o prietenă. Numai că ea nu-i adolescentă. Ea, şi nu Brewster, nici familia ei şi nici biserica, ea e cea care spune când ajunge – mândria i-a fost prea mult călcată în picioare. Dacă ea vrea să-i mai acorde o şansă unei prietene care nu mai are nicio şansă, atunci aşa o să

facă. În plus, femeile o iau razna când e vorba de un bărbat – de fapt, şi bărbaţii o iau razna în asemenea situaţii – şi asta-i teoria pe care se bazează Zelda: Elisa Esposito are o aventură. Dacă F-1 e locul de întâlnire, atunci trebuie să fie vorba de doctorul Hoffstetler, nu-i aşa? Bărbatul care e atât de amabil cu ele. Care lucrează adesea până la ore târzii. Care nu poartă inel.

Zelda n-o acuză pentru asta. La naiba, îi vine s-o felicite; Elisa n-a fost cu niciun bărbat de când o ştie ea. E drept că din cauza aventurii ar putea fi dată afară, dar la fel de adevărat e că, dacă lucrurile merg bine, ea şi doctorul Hoffstetler ar putea să plece împreună de la Occam. Îţi dai seama? Să se mărite Elisa cu un doctor?

Dar în noaptea asta, după ce-a văzut-o pe Elisa ieşind în grabă din biroul lui Strickland, Zelda nu mai e sigură. Fără îndoială că şi Strickland are o cartelă de acces în F-1. Dacă scârbosul ăla cu Salutarea lui ruginită, care – chiar aşa, acum îşi dă seama – se cam uitase la picioarele Elisei când le chemase la el în birou, a făcut vreo mişcare? Elisa e deşteaptă, dar are zero experienţă când vine vorba de bărbaţi. Iar dacă Zelda a întâlnit vreodată un bărbat care să profite de-o femeie aşa, atunci domnul Strickland e ăla.

O rigiditate metalică se instalează în fălcile, pumnii şi picioarele Zeldei, adică toate acele părţi care pot face o biată femeie de serviciu să dea de belea într-un loc ca Occam. Ia o hotărâre. Nu trebuie să sară decât peste două încăperi, nişte debarale în care nici nu prea ai ce curăţenie să faci, ca s-o urmărească pe Elisa în timpul ultimei jumătăţi de oră din tura de noapte. Zelda se simte ca o nemernică. Mai rău, munca ei de detectiv nu scoate la iveală nimic concret. Nici uniforma, nici părul Elisei nu par şifonate de-o întâlnire amoroasă. Şi totuşi ceva s-a întâmplat în biroul lui Strickland; Elisa se chinuie de trei ori la rând să agaţe un pămătuf de praf de cârligul căruciorului.

Se aude soneria care anunţă încheierea turei. Oamenii de serviciu se reunesc în vestiar. Zelda continuă s-o urmărească pe Elisa, schimbându-şi mai repede hainele ca

să reuşească să-şi valideze cartela chiar în spatele ei. Dar abia când ajung afară, sub cicatricea răsăritului de-un portocaliu ca de pepene, şi aşteaptă-n praful ridicat din pietriş care le învăluie până mult dincolo de glezne în staţia de autobuz, Zelda spune iute o rugăciune în gând, o apucă pe Elisa de mânecă şi o trage spre un coş de gunoi, speriind nişte veveriţe. Ochii Elisei, roşii şi obosiţi la ora asta, licăresc precauţi.

— Ştiu, dragă. Ştiu. Nu vrei să vorbeşti cu mine. Nu vrei să vorbeşti deloc. Atunci nu vorbi. Doar ascultă. Înainte să vină autobuzul, ascultă-mă.

Elisa încearcă să se eschiveze, dar Zelda se foloseşte de ceva aşa cum rareori face, şi anume de dimensiunile şi de forţa sa, şi-o trage înapoi de manşetă suficient de tare încât şoldul Elisei să se lovească zgomotos de coşul de gunoi. Elisa începe să-i facă semne furioasă şi agitată, iar Zelda pricepe esenţialul din acele puncte şi liniuţe. Sunt scuze, justificări, pretexte. Dar Elisa nu-şi cere iertare deloc. Dacă şi-ar cere iertare, ar însemna c-ar recunoaşte că a făcut ceva greşit.

Zelda apucă mâinile Elisei, liniştindu-le ca pe doi porumbei ce se-ncaieră şi aducându-le la pieptul ei, spre împăcare.

— E pierdere de timp tot ce-mi spui – şi ştim amândouă că aşa-i.

Elisa nu se mai opune, dar figura îi rămâne aspră. Nu răutăcioasă, doar aspră, de parcă ar ţine un zid înălţat în faţa unui secret prea mare pentru a fi împărtăşit. Zelda oftează.

— Oare n-am încercat eu mereu să înţeleg tot ce te supără? Din prima zi în care-ai venit aici. Îmi amintesc de afişul ăla atârnat de Fleming în vestiar la început. Poza aia cu o tipă gen Marilyn Monroe, cu un mop şi-o grămadă de săgeţi indicând calităţile ei. *Mâini gata de treabă. Picioare pregătite să alerge încă un kilometru.* Mai ştii? Mai ştii cât am putut să râdem? Atunci ne-am împrietenit noi. Fiindcă erai aşa de tânără şi de timidă şi voiam să te ajut. Şi-acum vreau tot asta, atât.

De tulburare, fruntea Elisei se brăzdează. Tresare la scrâşnetul pietrişului – vreo şase muncitori se foiesc pregătindu-şi fisele de autobuz. Asta înseamnă că se vede autobuzul. Zelda n-o să-şi mai poată ţine multă vreme prietena aşa. Îi strânge mâinile cât de tare poate în cuşca propriilor ei mâini; simte foşnetul aripilor delicate ale porumbeilor Elisei.

— Dacă ai dat de vreun necaz, nu te teme. Nu trebuie să fii speriată. Eu le-am văzut pe toate la viaţa mea. Şi dacă-i vorba de-un bărbat...

Elisa o fulgeră cu privirea. Zelda dă din cap, încercând să o încurajeze, dar Elisa se trage înapoi, iar fornăitul şi şuieratul autobuzului nu pot fi ignorate. Zeldei i se înceţoşează dintr-odată privirea, un val de lacrimi pe care ea îl detestă; exact genul de emoţii pe care nu vrea să le arate în momentele când se străduieşte să pară puternică. Elisa se desprinde, dar Zelda o strigă. Elisa se opreşte, se întoarce pe jumătate. Zelda se şterge la ochi cu dosul palmei.

— Nu te pot întreba întruna, draga mea, geme ea. Am şi eu problemele mele. Viaţa mea. Ştii, într-una din zilele astea o să plec de aici şi-o să-mi deschid afacerea mea. Şi mi-am imaginat mereu c-o să vii şi tu cu mine. Dar trebuie să ştiu – noi facem doar curăţenie împreună şi-atât? Mai suntem prietene şi după ce ne dăm jos uniformele?

Soarele care răsare face să scânteieze lacrimile limpezi ce încep să se rostogolească şi pe obrajii Elisei, într-o potrivire perfectă cu ale Zeldei. Chipul Elisei zvâcneşte, de parcă ar vrea să spună ceva, însă pumnii sunt strânşi – e felul ei de a-şi muşca limba – şi Elisa nu face decât să scuture din cap înainte să plece spre autobuz. Zelda se întoarce, anume ca să fie orbită de soare, şi-şi şterge faţa udă cu o mână tremurătoare, apoi rămâne aşa, ferindu-se de lumina orbitoare, de mâhnire, de singurătate, de toate.

24

Luaţi la întâmplare orice bărbat din puzderia celor care

lucrează în publicitate în oraş şi, după o zi grea, îl veţi găsi trântit într-un bar, bând ca să se ducă ghinionul, blestemând nedreptăţile din afacerea asta a lor. Dar ce face Giles Gunderson? În primul rând, şi-a amânat jelania pe-a doua zi, fiindcă se simţea bătrân şi obosit. În al doilea rând, nu bere îşi toarnă pe gât, ci lapte. În al treilea rând, este singur.

A crezut că n-o să se mai dea jos niciodată din pat. Fără serviciu, fără bani, fără mâncare şi fără prieteni dacă Elisei nu-i trece supărarea. De ce să tot amâne inevitabilul? Lumina dimineţii se cristalizase prin geamul de la dormitor, iar curcubeele rezultate îi aminteau de vitrinele cu margini cromate de la Dixie Doug's. Dacă exista ceva care să-l poată scoate pe Giles din marasmul ăsta ca un crâng plin de mărăcini, atunci doar atenţia acordată de Brad putea fi – dacă nu cumva celălalt ecuson era corect şi pe tip îl chema de fapt JOHN. Giles se îmbrăcase în nişte haine care, pentru prima oară, nu mai păreau impregnate de personalitatea sa, ci erau pur şi simplu hainele unui bărbat în vârstă, şi îşi pusese meşa, un exerciţiu de om căzut în dizgraţie. Apoi încercase să ignore tusea mortală a „Mopsului" şi înnodase capetele zdrenţuite ale panglicilor mândriei sale ca să poată intra la Dixie Doug's cu un strop din verva-i obişnuită.

Dar Brad nu era acolo, iar coada, un adevărat şarpe cu clopoţei, îi mai tăiase din avânt. Obligat să se supună ordinii şi conştient de sărăcia sa, i-a zâmbit vag unei tinere vioaie pe-al cărei ecuson scria LORETTA şi a comandat cel mai ieftin produs din meniu, un biet pahar cu lapte. Acum stătea la tejghea, deşi scaunele înalte îi dădeau dureri oribile la şold. Dă laptele peste cap, fă-ţi ieşirea rapid şi fuga înapoi la murit.

Se roteşte spre dreapta ca să se uite la televizorul alb-negru aşezat între turnuri de caserole de plastic şi să mai lase deoparte problemele lui. Semnalul e slab, dar puricii nu pot ascunde contrastul familiar al imaginilor cu nişte negri care merg în cerc purtând nişte pancarte. Deodată simte laptele acru în gură. Ah, asta-i mai lipsea! Giles se

gândeşte s-o strige pe Loretta şi să anuleze comanda, dar fata flirtează la greu, metamorfozând ocheade şi fâţâieli în flote întregi de plăcinte comandate. Măcar la Dixie Doug's răsună muzică country; abia se pot discerne frânturi din buletinul de ştiri. Ceva despre William Levitt[38], un pionier al locuinţelor din „suburbii”. Ceva despre cum Levitt refuză să le vândă loturi negrilor. Pe Giles îl doare când vede imagini cu Levittown din Long Island. Îşi închipuie cum ar fi să locuiască într-una dintre casele alea pastelate, să-şi trăiască fiecare dimineaţă înrourată într-un halat elegant şi să ude magnoliile. Aşa ceva n-o să se întâmple niciodată; el are de executat o pedeapsă pe viaţă în cutia aia de pantofi plină de şoareci de deasupra cinematografului Arcade – şi asta doar dacă are noroc.

Nişte coate se sprijină de tejghea, braţele se încrucişează. Giles ridică privirea şi îl vede, un înger pogorât aici din raiul de scurtă durată. Chiar şi în poziţia asta lejeră, uşor cocoşat, Brad trebuie să fie mai înalt decât i se păruse lui Giles înainte. Un metru nouăzeci. Pe puţin un metru nouăzeci! Brad se întinde peste tejghea, mirosind a zahăr şi-a aluat. Un deget mare şi leneş se desprinde din împletitura braţelor pentru a arăta o farfurie cu o plăcintă de-un verde aprins care şi-a făcut apariţia lângă lapte.

— Mi-am amintit ce mult ţi-a plăcut asta cu limetă.

Brad vorbeşte iarăşi cu accent din Sud, iar Giles se topeşte. Accent fals, păr fals, ce mai contează? Oare nu ne e permis un strop de vanitate, mai ales când e vorba de plăcerea cuiva la care ţinem?

— Ah! zice Giles amintindu-şi de portofelul său gol. Sunt sigur că n-am la mine suficienţi bani ca să…

Brad râde:

— Fii serios. E din partea casei.

— Eşti prea amabil. Nici nu se pune problema. O să trec mai încolo şi-o să las banii.

Şi, dintr-odată, îi vine o idee, o nebunie, dar când să facă

---

[38] William Jaird Levitt (1907-1994), dezvoltator imobiliar considerat părintele suburbiilor americane moderne.

gesturi nebuneşti dacă nu acum, când e într-o situaţie cum nu se poate mai proastă?

— Sau… poate-mi dai adresa ta, ca să trec pe la tine?

— Ei, acum cine-i ăla prea amabil? La naiba, să lucrezi aici e de parc-ai fi barman. Ajungi să cunoşti oameni. Le auzi poveştile. Şi ştii, domnule, care-i treaba cu cei mai mulţi oameni? Se pricep să poarte o conversaţie cam tot atâta vreme cât mă pricep eu să ţin o plasă plină cu pisici. Nu prea avem clienţi ca dumneata. Deştepţi, educaţi. Toate lucrurile pe care mi le-ai spus despre lansarea nu ştiu cărui mare produs alimentar. Ai multe lucruri foarte interesante de spus şi-ţi sunt recunoscător. Aşa că poftă bună, amice.

Pesemne că Bernie are dreptate, se gândeşte Giles. El e bătrân, e sentimental, e prizonierul altei epoci. Altfel de ce i s-ar umple ochii de lacrimi în faţa acestei mărunte dovezi de generozitate?

— Dacă ai şti ce mult înseamnă asta pentru… Eu lucrez singur, ştii, iar conversaţiile… vorbesc cu prietena mea, desigur, prietena mea cea mai bună, dar ea e… zice Giles şi simte încă pe spate semnele făcute cu fierul roşu de Elisa la despărţire. Ea, cum să zic, nu-i foarte vorbăreaţă. Aşa că… mulţumesc. Din adâncul sufletului. Şi te rog să-mi spui Giles.

Zâmbeşte forţat şi se simte fragil, întregul craniu şi-l simte fragil, o chestie la fel de uşor de sfărâmat ca Andrzej.

— Nu poţi să-mi finanţezi obiceiul ăsta al plăcintelor cu limetă şi să-mi zici „amice”.

Râsul lui Brad e rază de soare, limonadă, iarbă cosită.

— Ia te uită, n-am mai cunoscut niciun Giles înainte, dacă vrei să ştii adevărul.

Giles poate întrevedea, după felul în care şi-a ţuguiat buzele, că Brad e pe cale să-şi dezvăluie numele cu aceeaşi afecţiune degajată cu care i-a mărturisit şi originile canadiene. După aceea, se gândeşte Giles, gata cu scotocitul după indicii; gata cu frunzăritul cărţilor de telefon ca un şcolar îndrăgostit; gata cu umilinţele în

această viaţă în care n-a avut parte de nimic altceva. În dimineaţa asta, cea mai proastă din viaţa lui, totul va fi salvat.

— Nu vreau să ştiu adevărul, spune, iar remarca lui sună profund.

Iată adevărul lui Giles. Îşi înstrăinase unicul confident. Campania publicitară despre care-l minţise pe Brad că o „conduce” se încheiase cu o pictură de mântuială pe care i-o lăsase unei recepţioniste miloase. N-avea niciun viitor. N-avea nicio speranţă. Şi toate astea-s motivul pentru care, avea să admită mai târziu, ceda acum acestei dorinţe îndelung amânate, cu exaltarea unui copil electrizat de prea multă plăcintă pudrată cu zahăr. Ultima oară când vorbise cu Brad, îi explicase etimologia cuvântului *tantalic,* îi spusese cum se întindea Tantalus după fructele şi apa la care nu putea ajunge niciodată. Acum se întinde şi Giles.

Îşi aşază palma pe încheietura mâinii lui Brad. E caldă ca pâinea abia scoasă din cuptor.

— Şi mie îmi place să vorbesc cu tine, spune Giles. Şi mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Dacă vrei şi tu. Te cheamă chiar… Brad?

Licăririle vesele din ochii lui Brad se sting, atât de discret şi total de parcă omul ar fi murit. Se ridică în picioare, înalt nu de un metru nouăzeci sau un metru nouăzeci şi cinci, ci de trei metri, de trei sute de metri, de trei kilometri, trăgându-se dinspre tejghea şi dispărând în stratosferă. Mâna lui Giles alunecă de pe pielea caldă şi cade pe tejgheaua rece, o chestie veştedă, pătată, brăzdată de vene şi tremurătoare. De la zeul ce domneşte din ceruri se aude o voce din care-a dispărut accentul ăla numai miere şi unt.

— Ce faci, bătrâne?

— Dar am… tu… face Giles simţindu-se ca o mostră în luminile puternice, efeminat, fâstâcit şi izolat. Mi-ai dat plăcintă.

— Le dau tuturor plăcintă, zice Brad. Fiindcă m-am logodit aseară. Cu domniţa aia.

Giles simte cum se sufocă. Acelaşi deget gros şi păros al

lui Brad care îi arătase plăcinta gratis invitându-l să o mănânce arată acum spre Loretta, chestia aia tânără şi mieroasă, care se fâţâie şi se hlizeşte, un apogeu al normalităţii. Giles se uită la Loretta, apoi la Brad, iar la Loretta, şi tot aşa de la unul la altul, un vârstnic neputincios. Primii care urmează la coadă sunt membrii unei familii de negri – mama, tata şi copilul – care se holbează la meniul atârnat sus, şoptindu-şi unul altuia ce plăcintă plănuiesc să îşi ia. Giles observă că Brad e foarte roşu la faţă din cauza ruşinii că a fost atins de el, iar o asemenea furie trebuie să se descarce cumva.

— Hei! strigă Brad. Voi puteţi doar să luaţi la pachet. Nu-s locuri.

Sporovăială celor trei membri ai familiei se stinge. Întorc capul spre Brad, care fierbe de furie, şi la fel fac toate celelalte capete din Dixie Doug’s. Mama de la coadă îşi strânge copilul de mână înainte să răspundă:

— Sunt locuri destule…

— Toate-s rezervate, sare Brad. Toată ziua. Toată săptămâna.

Entuziasmul de pe chipul celor trei dispare când văd cât de pornit este Brad. Giles simte că-l copleşeşte greaţa. Se prinde cu mâna de tejghea ca să nu i se mai rotească scaunul şi atunci îşi dă seama că nici nu se rotea. În spatele lui Brad, Giles vede imaginile neclare de la televizor; considerând că-l merită, Giles acceptă dispreţul. Oamenii văd în fiecare zi la ştiri proteste de-ale negrilor, poate în timp ce-şi calcă rufele, şi nu simt nimic. Însă Giles nu suportă ce vede. Şi nu e doar o răbufnire de milă. E dintr-o nevoie de autoapărare. El are privilegiul – *privilegiul* – de a-şi putea ascunde statutul minoritar, dar, dacă ar avea un strop de mândrie, n-ar fi nevoit să recurgă la atingeri furişe pe-o tejghea. Ar sta şi el alături de cei care nu se tem c-o să se aleagă cu capetele sparte de bastoane. Una e să se facă el de ruşine; însă să lase furia să se reverse asupra acestor oameni nevinovaţi care nu voiau decât să-şi cumpere o aşa-zisă plăcintă, cu un preţ exagerat şi îndulcită cu zaharină – asta-i inacceptabil.

— Nu le vorbi aşa, zice.

Brad îşi îndreaptă rânjetul dispreţuitor spre Giles.

— Ai face bine să pleci şi tu, domnule. Ăsta-i un local de familie.

Se aude clopoţelul de la intrare, iar Brad se uită într-acolo. Tatăl, probabil obişnuit cu gustul unei buze sparte, îşi mână familia din calea pericolului. Brad afişează un zâmbet larg, luminos – unul pe care până acum Giles credea că Brad îl cocea doar pentru el – şi serveşte o replică cu un accent grosolan.

— Ia haidaţi mă’ napoi!

Giles aruncă o privire mânioasă plăcintei cu limetă. Culoarea e identică cu a gelatinei pictate de el, un verde sintetic, nepământean. Îşi plimbă privirea prin Dixie Doug’s. Unde-au dispărut culorile vibrante şi liniile fluide ale vitrinelor cromate? Ăsta-i un cimitir din plastic ieftin. Se ridică şi se pomeneşte că e mai zdravăn pe picioare decât s-ar fi aşteptat. Când se uită iarăşi Brad la el, Giles e surprins să vadă că obiectul fanteziilor lui nici nu-i aşa de înalt, până la urmă. De fapt, au aceeaşi înălţime. Giles îşi aranjează papionul, îşi îndreaptă ochelarii, îşi scutură nişte păr de pisică de pe haină.

— Când mi-ai vorbit despre franciză, îi zice, recunosc c-am fost impresionat. Decorul, cum se transportă plăcintele, totul.

Giles se opreşte, uluit de fermitatea glasului său. Şi alţi clienţi par să simtă la fel. Oricât de zadarnic ar părea, Giles îşi doreşte să fi fost încă aici şi să-l audă şi familia aceea de trei persoane. Îşi doreşte să fi fost aici şi tatăl lui. Îşi doreşte să fi fost aici Bernie Clay, domnul Klein şi domnul Saunders. Îşi doreşte să fi fost aici toţi cei care l-au alungat vreodată ca să fie martori la asta.

— Dar ştii tu, tinere, ce înseamnă cu adevărat o franciză? Giles face un gest larg, care cuprinde tot localul. Este o încercare oribilă, dezgustătoare, vulgară şi lacomă de-a falsifica, ambala şi vinde acea magie imposibil de vândut, dintre un om care stă la masă şi un alt om. Un om care *contează.* Nu poţi vinde în franciză alchimia

mâncărurilor grase şi-a dragostei omeneşti. Probabil că tu n-ai trăit-o niciodată. Ei bine, eu da. Există o persoană care contează pentru mine. Iar ea, te asigur, e mult prea inteligentă ca s-o prinzi pe aici.

Se răsuceşte pe-un călcâi, faţa lui Brad se contopeşte cu lumina murdară a televizorului, şi traversează localul în care acum nu se mai aude nimic în afară de o muzică country excesiv de sentimentală. Ajunge la uşă înainte să apuce Brad să riposteze.

— Şi nu mă cheamă Brad. Mă cheamă John, poponarule.

Cuvântul ăsta l-a mai hăituit cândva pe drumul spre casă, după ce i-a oferit unui tip promiţător momeala delicată a unui dublu sens, plus plasa de siguranţă a unui al treilea sens, în cazul în care al doilea ar fi fost înţeles şi respins, numai că astăzi cuvântul nu-l mai hăituieşte chiar aşa, mai degrabă îi dă energie, îl face să gonească pe străzile din Baltimore până la locul lui de parcare din spatele cinematografului Arcade, apoi în susul scării de incendiu, pe lângă uşa lui şi în apartamentul Elisei, după ce-i bate scurt la uşă, doar ca s-o avertizeze. Vede din clipa în care intră că ea nu doarme, aşa cum s-ar cuveni; se îndreaptă clătinându-se spre farul băii luminate, unde o găseşte în patru labe, alături de-o găleată plină cu spumă, oprită din activitatea ei uluitoare, şi anume frecatul atât de zdravăn al căzii încât suprafaţa străluceşte ca marmura, împrăştiind asupra Elisei, a întregii camere, probabil a întregii săli de dedesubt şi-a întregului caroiaj de străzi paralele din oraş o lumină nouă, mai puternică, mai bună.

— Nu contează ce-o fi chestia aia, zice Giles. Contează că ai nevoie de ea. Aşa că o să te-ajut. Zi-mi ce am de făcut.

25

Elisa aruncă o privire spre prietenul ei care tot dă cu pensula în şablonul decupat de mână şi lipit cu bandă adezivă pe uşa glisantă a Mopsului. După ce-au dau jos plăcuţele mânjite de noroi, au curăţat tone de depuneri de

la ţeava de eşapament cu nişte detergent de vase pe bază de lămâie, iar apoi au frecat duba cu pământ nisipos – un truc de-al femeilor de serviciu. Giles a făcut toate astea îmbrăcat în aceeaşi vestă pepit pe care o poartă când lucrează aplecat ca o pasăre de pradă deasupra planşetei şi mijindu-şi ochii în acelaşi fel. Însă pentru Elisa, să-l vadă eliberat în aerul dulce de primăvară e de parcă l-ar vedea eliberat de lanţurile temniţei. Soarele după-amiezii de duminică îi încălzeşte chelia – şi de când n-a mai ieşit el din casă fără meşă? Asta o face fericită pe Elisa. Giles s-a purtat diferit în aceste zile de la sfârşitul săptămânii; parcă s-a debarasat de toată nesiguranţa. Dacă asta-i ultima lor zi împreună înainte să pună în aplicare planul ei, înainte de arestare, înainte de condamnare, se gândeşte Elisa, atunci a fost o zi cu adevărat foarte bună.

Nu poate să stea şi să se uite la el prea mult. Braţele îi tremură sub încă o serie de sticle de lapte, fiecare spălată şi umplută cu apă. Se suie în dubă. A scos tot ce se afla pe sub scaunele din faţă ca să facă loc pentru o grămadă de cutii şi coşuri puse pe-un preş. Elisa lasă sticlele să i se rostogolească din braţe şi apoi le aşază, una câte una, într-o cutie căptuşită cu o pătură. Sticlele se ciocnesc, apa se agită; stomacul ei face la fel. Se aşază şi se sprijină cu spatele de peretele interior, oftând.

— Da, ia şi tu o mică pauză, zice Giles, iar privirea surâzătoare îi zboară un pic de la şablon. Munceşti prea mult. Şi-ţi faci prea multe griji. Draga mea, într-un fel sau altul, în câteva ore o să terminăm cu toate. Concentrează-te la asta. Singurul lucru pe care-l ştiu bine este că nesiguranţa e lucrul cel mai greu de îndurat în viaţă.

Elisa zâmbeşte; e surprinsă, dar chiar zâmbeşte. Îl întreabă prin semne:

„Ţi-ai terminat legitimaţia?".

Giles dă uşor cu pensula, suflă pe deasupra, apoi îşi aşază pensula pe gura unei cutii de vopsea. Îşi scoate portofelul, extrage cu un gest de scamator un card şi i-l arată întinzând o mână peste încheietura celeilalte, ca pe o sabie. Elisa îl ia, se uită atentă, apoi scoate legitimaţia ei

de la Occam, cea veritabilă, ca să le compare. Textura şi greutatea sunt diferite, deci dacă cineva s-ar uita atât de atent la card, probabil că planul le-ar fi dejucat de la bun început. Altfel, legitimaţia e o lucrare convingătoare, ca tot ce iese din mâinile lui Giles. Pentru că a fost vorba de ceva complet diferit şi realizat într-o singură zi, efortul e cu-atât mai impresionant.

Elisa arată prin semne numele de pe legitimaţie:

„Michael Parker?”

— Mi s-a părut că-i un nume bun, sănătos, de încredere, zice Giles ridicând din umeri. Desigur, prietenii îmi pot spune Mike.

Elisa se uită mai atentă la detalii şi îl întreabă zâmbind:

„Cincizeci şi unu de ani?”.

Giles pare mâhnit:

— Nu? Nici măcar cu păr? Dar cincizeci şi patru? Dintr-o singură tuşă pot adăuga trei ani, uite-aşa.

Elisa se strâmbă. Giles oftează şi pocneşte din degete ca să-i dea cardul înapoi. Apucă pensula, răsuceşte firele până se subţiază la vârf şi rămâne doar un punct cu care atinge uşor legitimaţia.

— Gata. Cincizeci şi şapte. Mai mult nu pot face. Şi te rog să nu mai fii obraznică cu bietul domn Mike Parker.

Giles îşi reia munca, încruntându-se doar de dragul spectacolului. Elisei îi e rău de atâta tensiune, se simte ameţită de parcă ar înota, şi totuşi se simte învăluită într-o căldură bizară, interiorul dubei e cel mai confortabil loc din lume. S-a simţit singură în mare parte din viaţă, dar în clipa asta atât de multe îi dovedesc contrariul. Dacă vor fi prinşi în următoarele câteva ore, pe locul al doilea în topul celor mai mari regrete ale ei ar fi faptul că nu va putea să-i mulţumească Zeldei pentru că a vrut s-o ajute şi aproape c-a implorat-o să o lase. Elisa n-a vrut să-i facă una ca asta; nu poate fi şi Zelda implicată dacă ea şi Giles vor fi prinşi. Dar se simte oribil din cauză că a respins-o. Şi totuşi, se gândeşte Elisa, înseamnă că poate a făcut şi ea ceva bine în viaţă dacă merită genul acela de loialitate.

Sunetele scoase de Giles, care îşi strânge uneltele, o

readuc la realitatea cea dură. Un vânt prea uscat ca să poarte vreun strop de apă biciuieşte interiorul Mopsului, iar ea simte cum răzbate dinăuntrul cinematografului huruitul unui semnal muzical sinistru. Elisa iese din dubă şi mijeşte ochii spre soarele ce asfinţeşte.

— Sunt mândru de tine.

Elisa se uită în jos, la Giles. Stă pe vine, îşi clăteşte pensula. Soarele la asfinţit îl luminează din spate, dar ea îi poate discerne ridurile blânde, cum o priveşte cu drag.

— Orice s-ar întâmpla, spune el, eu sunt bătrân. Până şi alter ego-ul meu, Mike Parker, e bătrân. Până la urmă, ce mai contează pentru noi un asemenea risc? Dar tu eşti tânără. Viaţa ţi se întinde înainte ca Oceanul Atlantic. Şi totuşi uită-te la tine. Tu nu te temi.

Elisa savurează complimentul, fiindcă are nevoie de el, însă apoi, ca să limpezească situaţia, surâde sfios şi face semne cu mişcări foarte ample. Giles se încruntă.

— Cum. *Chiar* te temi? *Foarte* tare? Vai, dar te rog să nu-mi spui una ca asta, dragă. Sunt îngrozit!

Felul în care Giles îşi exagerează teama face ca sentimentul real să fie oarecum mai uşor suportabil. Elisa zâmbeşte, recunoscătoare pentru colacul de salvare, şi face un pas în spate ca să se uite mai bine la ce-a pictat Giles cu şablonul, în lumina melodramatică a apusului roşu-portocaliu. I se taie răsuflarea. Una-i o legitimaţie falsificată strecurată într-un buzunar. Dar pictarea unui semn fals pe o maşină cu numere de înregistrare e un alt nivel de îndrăzneală:

MILICENT LAUNDRY

Dincolo de scris, uşa curată a Mopsului, strălucind în soare, devine un bazin în care Elisa se cufundă şi e cât pe ce să se înece până în clipa în care, printr-o răsturnare minunată de situaţie, se vede binecuvântată şi ea cu înzestrările creaturii şi începe să înoate, ba chiar şi să respire, nu doar bolborosind la suprafaţă asemenea unor ouă care fierb, ci năpustindu-se prin curenţii acestui plan

imposibil. E conştientă în continuare de aleea murdară şi îngustă inundată de mirosul floricelelor de porumb aruncate la gunoi, şi totuşi i se pare că simte un întreg ocean plin de creaturi care converg într-un unic punct şi aşteaptă un semn călăuzitor de la ea. A sosit clipa.

26

Capacul sticluţei scapă din degetele transpirate, sare ţăcănind pe gresie, se ascunde după toaletă. Hoffstetler vrea să se lase în genunchi şi să-l caute ca un narcoman. Vreo femeie de serviciu o să-l găsească, vreun cercetător o să ia amprente de pe el, iar Strickland, cu bastonul lui de vite pârâind, o să-l aresteze pe Hoffstetler înainte ca el s-apuce să-şi programeze o întâlnire cu Chryslerul Bizonului. Dar nu mai e vreme. Se apropie cea mai agitată jumătate de oră de la Occam: aşa e lunea, când se trece de la schimbul de noapte la cel de dimineaţă. Trebuie să-şi stăpânească mâinile, răsuflarea şi mintea şi s-o facă. Nu pentru el. Ci pentru copiii ale căror vieţi au fost distruse de cercetările medicale clasificate a căror desfăşurare a permis-o. Devonianul, în felul său, e tot un copil abuzat. Hoffstetler îi poate curma suferinţa şi astfel şi-ar putea afla şi el un strop de mântuire.

Scoate dopul şi capacul de cauciuc de pe seringă, le aruncă pe ambele în veceu şi trage apa; huruitul îngână pulsul pe care şi-l aude în urechi. Apa din vasul de toaletă îl stropeşte pe faţă, stropii îi atârnă de pe piele ca nişte negi când înfige acul în sticluţă şi trage de piston. Soluţia argintie face vârtejuri minunate în corpul seringii. El ştie care-s legile în natură: o substanţă atât de frumoasă nu poate fi decât mortală. Bagă seringa în buzunarul halatului, se şterge pe faţă cu mâneca şi iese din cabina de toaletă, încercând să nu îşi privească chipul transfigurat în oglindă. Profesorul universitar cel echilibrat şi sobru a fost înlocuit de-un criminal roşu la faţă, cu un rictus întipărit pe figură.

27

Lui Antonio îi ia zece ani până-şi găseşte cartela de acces. Din cauză că-i saşiu, bănuieşte Zelda. Dumnezeu ştie cum o curăţa omul ăsta un birou fără să dărâme totul pe jos. Gânduri duşmănoase, dar Zelda îşi zice că aşa-i trebuie. Elisa a avut o săptămână întreagă la dispoziţie ca să se gândească la întrebarea ei: *Suntem prietene?* Se pare că răspunsul e nu. Iată că-i luni, sfârşitul turei, iar Elisa nu i-a spus o vorbă. Nici măcar nu se uită la ea. Zeldei i-a cam ajuns. Cel puţin, aşa-şi spune: că i-a ajuns. Poate că Brewster are dreptate. O prietenă albă îţi e prietenă doar atâta timp cât are nevoie de tine. Dar nu-i iese din minte ce palidă era Elisa la faţă în seara asta, cum se tot uita peste umăr, cum jumătate din produsele de curăţat pe care le apuca îi cădeau din mână din cauza tremurului incontrolabil.

Yolanda o împunge pe Zelda în spate. Cei din faţa ei, de la coadă, au înaintat pâş-pâş, aşa că face şi ea la fel, doar că atunci când îi vine rândul şi se întinde după cartela de pontaj, lucrul cel mai banal din lume, ei îi ia şi mai mult decât ăia zece ani ai lui Antonio – îi ia o viaţă întreagă. E de parcă s-ar întinde peste o prăpastie fără fund. Pentru Zelda, se pare, înjosirea şi furia, oricât de mult le-ar merita şi şi le-ar dori, sunt nişte chestiuni alunecoase, la fel de alunecoase precum cartela asta de pontaj. Îi zboară din mână şi pluteşte lent spre podea ca o aripă frântă.

28

Mopsul se hurducăie înaintând pe Falls Road. Trebuie să ajungă, conform programului stabilit de Elisa, cu o oră înaintea adevăratei maşini de la spălătorie – mai devreme ar stârni suspiciuni. Trece în viteză prin iazurile de lumină galbenă ale felinarelor, de-a lungul firului întortocheat al pârâului Jones Falls, pe lângă crângurile negre din Druid Hill Park, dă roată peluzelor purpurii de la Baltimore Country Club. Părţi din oraş pe care nu le-a explorat

niciodată şi pe unde nu va mai călca. Agitat, Giles accelerează puternic şi coteşte la stânga pe South Avenue, atât de rapid încât simte cum roţile de pe partea dreaptă aproape că se desprind de asfalt. Mopsul se trânteşte la loc în poziţia normală după această cascadorie, o cutie din spate se răstoarnă şi din ea ţâşnesc sticlele de apă ca nişte rachete lansate dintr-un submarin Polaris. Giles înjură, se luptă să redreseze maşina, încetineşte în faţa unui complex cufundat în întuneric pe care scrie Spitalul pentru Copii Happy Hills, ultimul punct de reper înainte de Occam Road.

N-a mai trecut pe aici din ziua în care a dus-o la interviu pe Elisa, care avea pe-atunci optsprezece ani. Nimic nu s-a schimbat. Pădure deasă de ambele părţi ale drumului, în care încă par să se ascundă spiriduşi, şi ceasul iluminat de pe indicatorul cu Occam care străluceşte tot ca o a doua lună. A regretat multă vreme că a ajutat-o şi el pe Elisa să primească acest loc de muncă. Până azi. Azi ea are un scop şi e ceva atât de frumos. Încearcă să se gândească la asta când urmează indicatoarele cu ÎNCĂRCARE şi trece printr-o parcare pustie. De fapt, nu absolut pustie. Remarcă un Cadillac Coupe de Viile uriaş şi verde, înainte ca farurile Mopsului să dea de-un paznic care ridică o mână înspre el făcându-i semn să se oprească, în vreme ce mâna cealaltă se duce şi se aşază pe mânerul pistolului din toc.

29

Lumina cenuşie a monitoarelor de supraveghere, ăsta-i singurul răsărit de care are Strickland nevoie. Se ridică de pe jos, din locul unde doarme în nopţile când nu suportă s-o vadă pe Lainie, şi se aşază în scaun. Îi chiorăie burta din cauza calmantelor. Pesemne e treabă serioasă, fiindcă atunci când tuşeşte, scuipă sânge. Pătează plicul alb de pe birou. Îl şterge. Plicul rămâne mânjit, dar nu-i nimic. Aşa emană importanţă. Şi chiar e important. Înăuntru sunt hârtiile despre disecţia obiectivului, care o să aibă loc azi. Scoate documentul. E curat şi frumos – niciun cuvânt nu e

şters. Nu se oboseşte să-l citească, semnează în câteva locuri. Zăboveşte asupra ilustraţiilor. Autopsia arată cam ca una standard pentru un animal care se presupune că ar fi atât de rar. Incizia în formă de Y. Desfacerea sternului. Scoaterea organelor. Tăierea craniului cu fierăstrăul. Pleosc cu creierul într-o tavă. Abia aşteaptă, fir-ar să fie.

Paşi dincolo de uşă. Strickland ridică ochii de pe schemă. La ora asta, aşa de devreme, se poate aştepta la domnul Clipboard. Dar nu-i Fleming. E Bob Hoffstetler. Arată ca naiba. Transpirat, palid, speriat. Arată ca Raul Romo Zavala Henríquez, e cu mult depăşit de situaţie. Strickland se lasă înapoi în scaun. Îşi împreunează mâinile la ceafă. Îl doare, dar e o poziţie care merită. O să fie amuzant.

30

Zelda îngenunchează ca să-şi culeagă de pe jos cartela de pontaj. Yolanda o ia razna în spatele ei. Dar Zelda nu-l aude decât pe Brewster care-i dă înainte cum că nu trebuie să aibă încredere în nimeni. Însă el n-o cunoaşte pe Elisa, nu-i aşa? Păi sigur că n-o cunoaşte. În ciuda anilor mulţi de când sunt prietene, Elisa n-a fost niciodată pe la ea acasă, nu, nici măcar o dată. Dar Zelda *o ştie* pe fata asta. Şi ştie c-o ştie. Şi asta nu-i Elisa aşa cum o ştie ea.

Cartela Elisei aşteaptă în fanta sa, încă necompostată în ciuda faptului că Elisa a ieşit rapid din vestiar. Un detaliu minor, poate, dar numai dacă nu-l legi de tot ce s-a mai întâmplat prin Occam în ultimele câteva zile. Echipament acoperit cu folii scos cu cărucioarele din F-1. Cercetători strângându-şi mâinile şi luându-şi la revedere, la o cafea şi-o gogoaşă. O atmosferă ciudată, cam ca în ultima săptămână de liceu: oameni entuziasmaţi, dar şi temători şi trişti. Zelda simte cum întreaga clădire se încordează aşteptând o lovitură. Astăzi o să se întâmple ceva important, iar Elisa, pricepe ea brusc cu toată claritatea, a ajuns să fie cine ştie cum implicată. Şi cum de ştie Zelda asta? Păi, indiciul a fost toată noaptea acolo, în faţa ei,

scârţâind pe podea.

Pantofii Elisei. Purta nişte tenişi urâţi şi gri, cu talpă de cauciuc, făcuţi pentru alergare.

Zelda îşi apucă iute cartela, pontează şi apoi, cu un gest care o face pe Yolanda să scuipe acid, găseşte şi cartela Elisei şi o pontează şi pe aceea. În fond, cartelele de pontaj sunt primul lucru la care o să se uite Fleming când o să caute o dovadă, să vadă cine e aici şi cine nu dacă se întâmplă ceva rău. Zelda face stânga-mprejur, se ciocneşte de Yolanda şi nu-i cere scuze, o ia la goană înapoi în direcţia laboratoarelor. Să se întâmple ceva rău? Are ea o bănuială c-o să se întâmple multe, foarte multe, şi foarte repede.

31

Hoffstetler se îndreaptă în viteză spre biroul lui Strickland. Ţine seringa în buzunar. Mihalkov n-o să afle niciodată. Nu va fi cazul să ştie. Jumătate din soluţie pentru Strickland. Jumătate pentru Devonian. Primul trebuie omorât pentru ca al doilea să poată fi omorât într-un mod cât mai curat. Hoffstetler îşi spune că *mudak*-ul ăsta nenorocit şi periculos o merită. Seringa de sticlă e unsuroasă, îi alunecă în mâna cu care o strânge. Îşi şterge degetele de interiorul buzunarului şi o apucă mai bine. E aproape de birou. Mergi, nu te opri.

— Du-te înapoi şi bate la uşă, îi zice Strickland.

E o aiureală, iar Hoffstetler, cu o minte înzestrată din naştere cu simţul raţiunii, o respinge ca un computer care a primit nişte date greşite; apoi face cel mai rău lucru posibil, se opreşte din mers, şi asta chiar în faţa unui perete de monitoare care-l orbeşte cu cele şaisprezece ecrane de lumină cenuşie. Ridică o mână ca să-şi protejeze ochii, mâna care până acum o secundă ţinuse seringa. Acum e goală, o chestie moale şi flască, inofensivă.

— Să bat…

— Protocolul, Bob, zice Strickland. Ştiu ce mult ţii la protocol.

— Voiam… să-ţi mai dau o şansă…

— *Mie?* Tu să-mi mai dai mie? Bob, nu pricep. Eşti liber să-mi explici, bineînţeles. Dar du-te înapoi la uşă şi bate înainte să intri.

32

Mopsul nu-i o maşină sensibilă, dar Giles se simte una cu cauciucurile lipsite de apărare, iar când pleacă de la punctul de control simte fiecare pietricică peste care trece. Bineînţeles, paznicul i-a făcut semn să intre fără să-i verifice legitimaţia, păcălit de inscripţia pictată pe dubă. Dar aşa şi bănuiau, că punctul de control o să fie partea cea mai uşoară, nu? Giles încetineşte mult, acum maşina abia se mai târăşte când dă un tur prin spatele clădirii. O siluetă se sprijină de zid, fumând între două felinare. Giles şterge parbrizul aburit. Da, asta trebuie să fie rampa de încărcare, încearcă să-şi înghită spaima, dar gâtul îi e ca de glaspapir.

Dă să tragă maşina între liniile galbene trasate cu vopsea. Paznicul sare, ridicând ambele palme aşa cum faci când te întrebi dacă celălalt e tâmpit. Roteşte dintr-un deget spre el şi Giles se înfioară dându-şi seama de greşeală. Ar trebui să intre cu spatele. Păi sigur că da. Doar nu încarci duba prin partea din faţă. Îşi şterge transpiraţia de pe faţă, bagă în marşarier şi dă înapoi, primul pas din întoarcerea în trei mişcări. Nu-i a bună. Ah, nu-i a bună deloc. De obicei, merge chiar şi un kilometru în plus ca să nu se facă de ruşine când trebuie să facă o garare. Iar acum, în bezna dinaintea zorilor, e nevoit să parcheze cu spatele într-un loc îngust în timp ce-l priveşte un paznic vigilent? Giles se uită în oglinda retrovizoare şi vede ochiul roşu, bănuitor al ţigării paznicului. Bagă în marşarier, apucă volanul şi se roagă la zeii General Motors pentru un miracol din lumea maşinilor.

33

— Hei, salutare, Bob. Intră. Cu ce pot să te-ajut în dimineaţa asta?

Hoffstetler se simte exact cum şi-a dorit Strickland: ca un copil muştruluit. A bătut de zece sau douăsprezece ori la uşă, în timp ce Strickland se hlizea; mult prea mult timp s-a pierdut. Se întoarce împleticindu-se în faţa monitoarelor de supraveghere care pâlpâie. E buimac de spaimă, suficient de dezechilibrat încât, atunci când vâră mâna în buzunar, simte cum vârful acului îi zgârie arătătorul. Cât pe ce – şuieră panicat printre dinţii dezveliţi de un zâmbet fals.

— Voiam doar... să mă asigur că tu... chiar vrei să faci asta.

— Uite ordinele generalului Hoyt.

Strickland ridică primul document de deasupra, o schiţă sumară a obiectivului tranşat ca de-un măcelar şi continuă:

— Iar eu tocmai le-am aprobat. Asta înseamnă că două ore şi patruzeci şi cinci de minute de-acum încolo noi doi ne vom comporta ca nişte buni americani şi ne vom duce să scoatem maţele din peştele ăla. Ştiu cum te simţi. Dar gândeşte-te aşa. Japonezii, nemţălăii, chinezii. Şi ei sunt fiinţe inteligente, nu? Şi *pe-ăia* n-am avut nicio greaţă să-i omorâm.

Hoffstetler se închipuie sărind peste birou. Ştie că s-ar putea să se ajungă la asta. Un gest lipsit de graţie, dar atât de improbabil pentru un bărbat de vârsta lui, încât şi pe el l-ar surprinde. Strickland ar ridica un braţ ca să se apere sau s-ar întoarce cu spatele – nu contează. Acul ar pătrunde în orice parte a corpului. Coapsele lui Hoffstetler sunt încordate, gata de salt, când remarcă una dintre cele mai infime mişcări cu putinţă. Probabil că are vederea antrenată pentru detectarea detaliilor antropocentrice de orice dimensiune, până la cili ai simplelor protocelule şi organite. Chiar în spatele capului lui Strickland, în al şaptelea monitor, imaginea surprinsă de camera de supraveghere se deplasează în sus, dinspre o dubă a spălătoriei care dă cu spatele către rampa de încărcare înspre cerul întunecat şi pustiu de deasupra.

Hoffstetler dă drumul seringii în buzunar. Răspunde că da, bineînţeles, o să se întâlnească cu Strickland când se va face eutanasia, dar sunetele politicoase sunt acoperite de inima care-i cântă *„Slavsea, Otecestvo naşe svobodnoe!”,* imnul sovietic. Mihalkov a reuşit. După optsprezece ani în care l-au lăsat pe Hoffstetler să se chinuie singur, ruşii i-au venit în sfârşit în ajutor.

34

Elisa fuge în spălătorie. A-nceput: a zărit pentru o clipă Mopsul dând cu spatele pe rampa de încărcare şi făcând nişte serpentine de toată frumuseţea, de ieşise paznicul repede din cabina sa, un lucru neliniştitor, chiar dacă asta îi oferise Elisei destul timp ca să apuce mătura şi să împingă în sus camera de supraveghere înainte să dispară de-acolo. Se striveşte cu talia de chiuveta industrială, pune dopul, roteşte ambele robinete, de apă caldă şi rece. Înhaţă prosoapele dintr-un coş şi le cufundă sub apă. Elisa şi Zelda au petrecut ani de zile ridiculizând LCC-urile lui Fleming, dar acum trebuie să-i recunoască meritele omului: toate sarcinile întipărite în minte o ajută să-şi facă treaba acum, altfel s-ar putea prăbuşi de spaimă.

Scoate prosoapele mustind de apă din chiuvetă şi le aruncă, grele ca nămolul, în cel mai apropiat cărucior pentru transportat rufăria. Şi continuă aşa, cu uniforma tot mai udă, până când căruciorul se umple pe jumătate, apoi închide iute robinetele şi apucă mânerul căruciorului. Împinge; căruciorul nu se urneşte. Simte cum îi îngheaţă şira spinării, încearcă din nou, cu o grimasă care-i dezveleşte dinţii, cu muşchii încordaţi, împingând în tălpile tenişilor. Primul centimetru e cel mai greu, apoi căruciorul înaintează ca melcul, o învârtitură, două. Inima care-i stătuse în loc îşi reia încet ritmul, doar pentru a tresări iarăşi: ăsta-i căruciorul care scârţâie, cel care chiorlăie ca un motan, şi nu mai are timp să îl schimbe.

35

Când vede degetele lipite de geam, Giles se trage înapoi. Paznicul îi face un semn rotind din mână. Giles nu vede altă soluţie decât să se supună. Coboară geamul învârtind din manetă, iar trăsăturile paznicului se ivesc acum foarte clare: ochi căprui somnoroşi, mustaţă neîngrijită, urechi păroase. Se încruntă când îi luminează cu lanterna îmbrăcămintea, iar Giles e scuturat de-o amintire: cu douăzeci şi doi de ani în urmă, în noaptea arestării sale la barul de gay, din cauza căreia a fost dat afară de la Klein & Saunders, poliţiştii ăia mustăcioşi şi felul în care resimţea ca pe o agresiune razele lanternelor plimbate pe corpul lui.

— Nu păreţi de la Spălătorie, zice paznicul.

— Mersi.

Aşa ar vorbi un şofer, îşi zice Giles, nu *vă mulţumesc, domnule.*

Paznicul nu apreciază gluma.

— Legitimaţia?

Giles zâmbeşte aşa de larg, încât se teme să nu înceapă să-i cadă dinţii din gură şi se preface că-şi caută portofelul, sperând că paznicul înfrigurat şi obosit o să-i spună că nu mai e cazul. Dar dinspre paznic, nimic; Giles n-are de ales, scoate legitimaţia. O înalţă în aşa fel încât celălalt să o poată citi fără să o atingă, dar nu ţine figura. Paznicul, care iată că de fapt nu-i deloc somnoros, o înhaţă cu viteză de viperă. Lanterna face ca hârtia ieftină a legitimaţiei să pară transparentă. Giles vede prin ea cum paznicul râcâie scrisul cu unghia. Cifra 7 pictată de Giles pentru a creşte vârsta lui Michael Parker se ia.

— Hopa, zice Giles.

— Coborâţi din maşină, zice paznicul.

În clipa aceea toate luminile de la Centrul de Cercetări Aerospaţiale Occam se sting.

36

Zelda e în spălătorie când se întâmplă. Cu şase ani în urmă s-a dat o spargere, au fost jefuite şi casa ei, şi cea

lipită de ea, iar ea n-o să uite niciodată cât de repede şi-a dat seama că ceva e în neregulă. Abia coborâse din maşină, Brewster încă era la volan. Nu lipsea nimic de pe peticul de iarbă din faţa casei; nu era nimic de luat. Şi totuşi, totul era altfel. Iarba era altfel, călcată de nişte pantofi care nu erau ai lor. Uşa era altfel, mânerul rotit într-un mod ciudat. Şi mai ales aerul era altfel, jumătate sorbit de o răsuflare străină, iar restul agitat ca un roi de viespi.

Uitându-se la picăturile de apă de pe jos, Zelda simte aceeaşi certitudine oribilă. Nimic nu pare schimbat la prima vedere; e normal să mai pice apă pe jos. Şi-atunci de ce dă roată ca un detectiv unei băltoace de sânge? Fiindcă, dacă se uită mai atent, chiar stropii de apă sunt o dovadă. Nu-s nişte stropi rotunzi, clar separaţi. Sunt liniuţe, iar ele spun o poveste despre grabă – graba Elisei. Aceste modele revelatoare îi rămân în minte chiar şi după ce luminile din încăpere se sting şi se pomeneşte în beznă.

E genul de întâmplare care trebuie trăită o clipă înainte să-ţi vină să crezi că-i chiar adevărat. La Occam nu este niciodată întuneric. Nici măcar luminile din toaletă nu se sting. Dintre ziduri se aude un geamăt istovit şi apoi se lasă liniştea, o linişte adevărată, din care s-a scurs acel zgomot alb, lăsând-o pe Zelda singură cu bătăile propriului său mecanism de carne. Nu – nu complet singură. Undeva departe, pe un coridor întunecat, ea aude ţipătul ascuţit al căruciorului de la spălătorie, cel cu o roată defectă.

37

Dacă n-ar fi ajuns deja la uşa laboratorului F-1, cine ştie cât i-ar fi luat Elisei s-o găsească în valul ăsta de beznă. Îşi împinge cu greu căruciorul prin laboratorul cufundat în tăcere şi nemişcare, roata defectă ţipă în toată liniştea asta şi nenumăratele vise cu această încăpere îi sunt singura hartă până când ochii încep să i se adapteze la puţina lumină – primele raze ale dimineţii, presupune ea, strecurându-se dinspre ferestrele de la etajul întâi şi

călătorind întortocheate, ca fumul, prin tubulatura de ventilaţie, invizibile până acum.

Căruciorul înaintează fără să se lovească de nimic până la marginea bazinului. Scânteieri cenuşii ale apei legănate plutesc prin încăpere ca nişte cuţite aruncate. Oare el o vede? În beznă, Elisa gesticulează cu febrilitatea unei rugi, spune cuvinte pe care nu poate decât să spere că el le-a învăţat. „Vino.” „Înoată.” „Ieşi.” S-a întins peste bordură, e aplecată deasupra bazinului, face semne. Apa vălureşte, o atinge. Şi ea tot face semne, tot face semne. Nu se ştie de ce s-au stins luminile, dar treaba asta o să stârnească panică, iar panica o să-i determine pe oameni să vină şi să-şi protejeze cel mai important obiectiv. Dacă el nu vine, dacă nu înoată, dacă nu iese acum, nu mai e nicio speranţă nici pentru creatură, nici pentru Elisa.

Doi ochi de aur răsar ca nişte sori gemeni. Elisa rămâne fără cuvinte. În clipa următoare îşi scoate pantofii, e cu picioarele în apă, uniforma i se înfăşoară în jurul coapselor ca nişte tentacule reci. Tremură şi înaintează greu înspre el, cu braţele întinse. Ochii aurii sunt plini de îngrijorare, sigur că sunt – doar el a mai fost hăituit înainte. Elisa mai face un pas şi piscina se adânceşte subit; dintr-odată apa îi ajunge până la bărbie şi abia mai respiră, iar greutatea hainelor o trage mai departe în josul pantei şi tot mai departe, acum începe să înghită şi să scuipe apă şi singurele semne pe care le mai fac mâinile ei sunt cele disperate, ale unei femei ce se îneacă.

38

Din monitoare se aud pocnete de electricitate statică. Ecranele nu s-au înnegrit încă. Un gri tot mai întunecat, şaisprezece ochi care mor. Nimic nu mai este supravegheat. Nimic nu mai este înregistrat. Să deţină controlul, asta-i tot ce şi-a dorit Strickland încă din primele zile de instrucţie, din Coreea, din Amazon – să deţină controlul asupra familiei sale, asupra propriei sale soarte, iar acum i-a fost retezat, de parcă o macetă ar fi secerat o

rădăcină în junglă. Se ridică în picioare. Se loveşte atât de tare cu genunchiul de birou, încât aude lemnul trosnind. Şchiopătează, pipăie cu vârfurile degetelor masa pe care sunt aşezate monitoarele, îşi recapătă echilibrul sprijinindu-se în degetele moarte. Dar şi asta îl doare, aşa că se îndepărtează. E beznă ca pe Lună. Loveşte cu piciorul un coş de gunoi. Cu umărul se izbeşte într-un perete. Trebuie să-şi croiască cu greu calea spre uşă, de parcă ieşirea ar fi una din aceea micuţă, construită pentru un câine.

Pe hol răsună paşi grăbiţi, însă şovăielnici, ca o răpăială de ploaie. O rază de lumină mâzgăleşte bezna.

— Strickland?

E Fleming, cretinul ăsta de civil, care nu-i de niciun folos.

— Ce pula mea – o durere subită, totul îl doare – e asta?

— Nu ştiu. Siguranţele?

— Păi, cheamă pe careva.

— Au picat liniile. Nu pot.

Instinctele lui Strickland sunt mereu dintre cele mai bune când e vorba de contact. Pumnul îi ţâşneşte ca din praştie. Îl apucă pe Fleming de guler. E prima oară că se ating, în afara strângerii de mână din prima zi. Dar parcă era iminent, nu-i aşa? Ameninţarea celui cu sapa asupra ăluia cu mapa? Cusăturile fine din gulerul lui Fleming se rup când Strickland îşi umflă bicepşii.

— Găseşte pe careva. Imediat. Suntem atacaţi.

39

Ceva o apasă pe Elisa pe spate. Pare prea mare pentru o mână, dar exact aşa se simte, cum se îndoaie, cu un pod al palmei şi falange. O alta o apasă pe piept, cinci gheare o înţeapă foarte uşor pe sâni şi burtă. Sunt atât de puternice, încât ar putea s-o strivească, însă se pomeneşte ridicată, uşoară ca un fluture, până când îi iese capul din apă. Tuşeşte cu faţa în muşchii rotunzi ai unui umăr lat, în timp ce pluteşte pe spate spre locul cu adâncime mai mică.

Nu poate gândi coerent: el o ţine, ea îi simte sub mâini solzii moi şi mătăsoşi, dar şi tăioşi precum cristalul şi, deşi nu schimbă niciun cuvânt, ei doi îşi spun totul, chiar totul.

Trupul Elisei se smuceşte. Atât îl lasă pe el lanţul să înainteze. Ea se dezmeticeşte, pune picioarele jos şi scoate din buzunarele şorţului cele mai bune unelte pe care le-au putut şterpeli ea şi Giles: un cleşte gură de lup şi un patent pe care le-a strecurat aici ascunse în haină. Canelurile care străbat pielea creaturii strălucesc roşietice, dar numai pentru o clipă. O priveşte, sunt doar câţiva centimetri între ochii lor, iar apoi se ridică, scoţând pieptul din apă în aşa fel încât ea să poată ajunge la lanţurile prinse de ham. Afară din apă, branhiile lui încep să fluture, dar nu mai e loc de îndoială. El înţelege. El are încredere. El, ca şi ea, nu mai are nimic de pierdut.

Ea dă să apuce cu cleştele o verigă de lanţ. Îşi dă seama pe loc c-a făcut o greşeală fatală. Veriga e prea groasă şi cleştele n-o poate cuprinde bine; parcă ai încerca să muşti o minge de baschet. Elisa apasă lanţul în fălcile tăioase ale cleştelui şi încearcă să îl taie aşa, dar n-are niciun efect în afară de nişte zgârieturi infime. Bagă cleştele în buzunar şi strecoară vârful ascuţit al patentului într-o verigă, apoi încearcă să deschidă fălcile patentului ca să rupă veriga din interior. Metoda asta nu dă roade deloc. Îi alunecă mâna şi scula îi cade în apă. Nu încearcă să o recupereze. N-are rost. Are mâinile groaznic de roşii, e fleaşcă în bazinul din F-1 în vreme ce Giles o aşteaptă afară şi nu vede nicio cale să elibereze creatura. I se pare o binecuvântare când aude din întuneric o voce de bărbat.

— Stai, zice.

40

Giles are impresia că oferă o interpretare strălucită în rolul Omului care nu-şi poate desface centura de siguranţă când se sting luminile. Nu doar cele două felinare de la rampa de încărcare. Toate: de la ferestrele birourilor, de pe trotuare, de pe peluze, de la marchize, din parcări,

absolut toate se sting. Paznicul se trage înapoi dinspre maşină, scrutează clădirea cu privirea şi îşi apucă staţia.

— Gibson aici, rampa de încărcare. E totul în regulă? Terminat.

Elisa n-a zis nimic de stinsul luminilor. Giles profită de ocazie ca să se uite în oglinda laterală către uşile rampei de încărcare. Şi-ar dori s-o vadă ieşind. Pe de altă parte, speră să n-o facă, nu încă. Paznicul ăsta nu se cară. Deci va trebui să i se distragă atenţia. Giles scoate capul pe geam şi-şi drege glasul.

— Domnule? Înjură în barbă; nu aşa vorbeşte un şofer, încearcă altfel: Auzi, prietene?

Paznicul îşi reglează staţia.

— Gibson aici, rampa de încărcare, terminat.

— Îmi pare tare rău de chestia cu legitimaţia, zice Giles. Mă tem că mi-e cam ruşine cu vârsta mea. Uite, vezi asta? E o meşă. Mă tem că-s cam orgolios, dar te asigur că asta nu-mi afectează munca, mă pricep la transportat rufele.

Paznicul se întoarce înspre el, scoţându-şi pistolul din toc cu multă dexteritate.

— Vă mai spun o dată, domnule Parker. Coborâţi din maşină.

41

Hoffstetler se lasă să alunece peste bordură, sare în apă, o apucă pe Elisa de umăr. Creatura îl sâsâie, un sunet ca de gheaţă rasă, dar de data asta moartea nu-l sperie pe Hoffstetler.

— Cu cine lucrezi?

O întreabă fiindcă încă nu-i vine să creadă că muzica şi dansatul, acele tactici avangardiste care l-au ţinut în viaţă pe Devonian, au fost născocirea unei simple femei de serviciu. Dar e suficientă o clipă în care o priveşte în ochii ăia disperaţi ai ei ca să-şi dea seama că este o apariţie rarisimă, un agent cu adevărat independent, care nu se supune decât propriului ei simţ al dreptăţii.

— Tu ai mişcat camera de la rampă, nu-i aşa? o întreabă.

Îl scoţi de-aici, nu?

Ea încuviinţează şi lui nu-i vine să creadă. Deci nu-s ruşii. El tocmai a aruncat instalaţia electrică în aer cu pocnitoarea lui Mihalkov, iar singura persoană de-aici care îl ajută e o femeie fragilă care nu poate vorbi. E o situaţie ce pare atât de sortită eşecului, încât îţi vine să râzi, însă el se gândeşte la ce obişnuia să le spună studenţilor săi. Imaginaţi-vă că sunteţi o planetă. Nu râdeţi, le zicea. Încercaţi să vă imaginaţi. Eoni de singurătate; şi-apoi, într-o bună zi, orbita ta eliptică te poartă aproape de o altă planetă, şi apropierea asta te lasă cu răsuflarea tăiată. N-ai încerca să profiţi cât poţi? N-ai erupe, n-ai izbucni în flăcări, n-ai exploda, dacă ar trebui? Ăştia-s Elisa Esposito şi Bob Hoffstetler: două corpuri singuratice şi improbabile care se agaţă unul de altul doar pentru această clipă preţioasă.

— Spune-i să nu-mi facă rău, zice Hoffstetler. O să-i desfac lanţurile.

42

Ecranele camerei de supraveghere sunt reci şi moarte când Strickland dă buzna înapoi în biroul său cufundat în beznă. Face gălăgie, dărâmând una, alta. Se simte ca un orb. Handicapat. Ca creatura aia care abia de poate respira aer obişnuit. Ca Elisa, care nu poate vorbi. Mâna cu care îşi dibuie drumul dărâmă telefonul de pe masă. Acesta cade scoţând un biet ţârâit. Se întreabă dacă era telefonul roşu. Generalul Hoyt. Dumnezeii mă-sii. Dacă află Hoyt de treaba asta, Strickland o să-şi petreacă restul vieţii căutând să-şi repare greşeala...

Aşa. Mâna sănătoasă apucă mânerul fin de stejar al macetei. Nu, e Salutarea de Alabama. E din ce în ce mai greu să ţii firul. Tija de oţel zăngăne lovindu-se de dulăpiorul metalic în spatele căruia o ţine ascunsă. Apasă pe butonul de pornire. Salutarea prinde viaţă cu un zbârnâit. O flutură înaintea lui când se îndreaptă spre uşă. De data asta nu se mai ciocneşte de nimic. Zici că acum

biroul ăsta se teme de el.

Coridorul e luminat doar de strălucirea infimă a zorilor ce se strecoară prin ferestre. Pe holuri nu răsună decât câţiva paşi, două-trei glasuri. Ăia care au ars siguranţele pun ceva la cale. Schimbarea de tură e momentul perfect să dai lovitura. Blocaj la lift. Confuzie generală în faţa recepţiei. Dar foarte puţini matinali aflaţi efectiv pe coridoare şi-n laboratoare. Cine putea să ştie toate astea? Acelaşi om care tocmai a fost la el în birou. Bob Hoffstetler. Rusnacul. Strickland înaintează pe hol cât de repede îi permite întunericul, trăgând pe nas ozonul fumegând al Salutării.

— *Obiectivul!* strigă pentru oricine l-ar putea auzi. *Încuiaţi obiectivul!*

43

Nu-s făcuţi niciunul pentru muncă fizică, nici femeia asta micuţă, nici biologul ăsta de patruzeci şi ceva de ani care nu-şi întreţine corpul. Căruciorul de rufe ar putea fi prea bine plin cu bolţari. Însă Hoffstetler are încredere în regulile impulsului şi propulsiei. Nu trebuie decât să-l urnească. Dar Elisa lasă mânerul şi se apleacă peste cărucior ca să aranjeze prosoapele ude şi să ascundă mai bine creatura de sub ele. O face cu o asemenea tandreţe, încât lui Hoffstetler îi displace să o repeadă, dar n-are încotro. Femeia asta a pus în mişcare un plan considerat prea riscant de conducerea sovietică, aşa că merită recompensa unei încercări veritabile. Apucă iute mânerul, împing amândoi, prosoapele foşnesc de la tremurul creaturii, iar roţile, protestând cu un geamăt, încep să se mişte.

Lui Hoffstetler i se pare că drumul până la uşă durează cât toată cariera lui. Pe coridor încă domneşte întunericul, dar el ştie că asta nu va dura; aşa cum zicea Mihalkov, pocnitoarea aruncă în aer siguranţele, dar orice om care nu e tocmai tâmpit are unele acasă şi ştie să le schimbe. Îi dau înainte, împing căruciorul spre rampa de încărcare.

Singurele zgomote sunt roata care ţipă, propriile lor icnete în timp ce se sforţează şi şuierul creaturii pe sub prosoape, până când de pe coridorul următor răsună zbârnâitul strident al unui glas furios,

— *Obiectivul! Încuiaţi obiectivul!*

Hoffstetler îşi dă seama pe loc ce trebuie să facă. Scoate un flacon de pastile din buzunar şi i-l îndeasă în palmă Elisei.

— Pune-i una din astea în apă o dată la trei zile. Înţelegi? Apa trebuie să aibă o salinitate de şaptezeci şi cinci la sută.

Ea îl priveşte lung, derutată.

— O dietă bazată strict pe proteine. Peşte crud. Carne crudă. Înţelegi?

Ea scutură din cap chiar în clipa când Hoffstetler îi dă şi seringa.

— Iar dacă nu reuşeşti, foloseşte asta. Să nu-i laşi să-i facă autopsia. Te rog. Sunt secrete pe care noi nu trebuie să le aflăm. Niciunul dintre noi nu merită să le afle.

Poate cu excepţia acestei femei de serviciu, îşi zice Hoffstetler în gând. Şi apoi:

— Doar treizeci de minute rezistă scos din apă. Grăbeşte-te. Grăbeşte-te!

Ea încuviinţează, dar îşi simte capul de parcă i-ar fi desprins de restul corpului. El ar mai trebui să-i spună multe, sunt informaţii şi avertismente cât pentru o viaţă întreagă, dar nu mai are decât câteva secunde la dispoziţie. Hoffstetler ţâşneşte în beznă, luând-o pe urmele urletului lui Strickland.

44

Elisa împinge, muşchii picioarelor îi tremură, muşchii braţelor stau să i se rupă. Centimetru după centimetru, căruciorul înaintează, fiecare fir de praf de pe pardoseală fiind un limitator de viteză pe care e nevoită să-l biruie. Dar îl aude pe Hoffstetler strigându-l pe Strickland, iar asta are efectul unui foc aprins sub tălpile ei, la fel ca şi

respiraţia aspră a creaturii. Împinge şi-i e greu, dar şi mai greu îi este să se comporte firesc când se apropie de ea un bărbat cu aer derutat, un laborant la care observă un detaliu de-o normalitate aproape obscenă: încă mai are în mână ceaşca de cafea. Bărbatul abia de-i aruncă o privire Elisei, evident că aşa face, fiindcă femeile ca ea sunt invizibile. Iar ea n-a fost nicicând atât de recunoscătoare.

Ajunge în locul unde se coteşte brusc la stânga ca să o iei spre rampa de încărcare. Printre uşi poate vedea lumina dimineţii. Dar roata îndărătnică nu vrea să se mişte. Căruciorul nu vrea să cotească. Vine lume. Aude paşi, mai mulţi ca înainte, şi voci tot mai isterice. Loveşte roata cu piciorul, talpa-i alunecă pe deasupra şi e cât pe ce să cadă. Din cărucior picură apă, toată zona e alunecoasă. Prinde iarăşi mânerul, hotărâtă să împingă la stânga cu toată forţa, dar picioarele îi patinează în băltoacă. Îngenunchează pe pardoseală. Atârnă de cărucior ca un copil de o bară într-un loc de joacă, temându-se să nu cadă.

Nişte degete o apucă de braţ.

45

Zelda o saltă în picioare. Elisa se poartă ca o sălbatică, încearcă să se smulgă, tot caută ceva în buzunar, dar Zelda o ţine strâns. Elisa nu doar că tremură. Are convulsii, respiră greu, are o privire înnebunită, nici nu clipeşte. Elisa scoate mâna din buzunar, ţinând ceva ce pare a fi o seringă hipodermică. O picătură de lichid argintiu atârnă din vârf, colorată ca o nestemată de primele raze infime ale zorilor trandafirii. Zelda îşi mută lent privirea de la vârful acului la Elisa.

— Scumpo, şopteşte. Stai cuminte.

Vocea are efectul pe care chipul nu l-a avut. Elisa vâră acul la loc în buzunar şi se prăbuşeşte în braţele Zeldei, apucând-o de uniformă. Zelda a mai simţit acest gen de durere plină de furie doar la înmormântări şi o lasă să se descarce, cuprinzând-o în braţe. Are uniforma udă. E

fleaşcă. Zelda se uită peste umărul Elisei la grămada de rufe ude. Prosoape albe, halate albe de laborator, cearşafuri albe…

Şi un singur ochi auriu.

— O, Doamne, oftează Zelda. O, Doamne.

Elisa se smulge din strânsoare, înşfăcând-o pe Zelda de braţ şi implorând-o cu fiecare frison. Poate că ţine de abilitatea ei de a-şi folosi degetele ca să vorbească, fiindcă cine ştie cum reuşeşte să răspundă la toate întrebările: de ce a fost aşa de rece cu Zelda, de ce a încercat să îşi îndepărteze prietena. De *asta,* pentru că nu voia ca Zelda să poată fi acuzată de *asta*; şi exact această loialitate pentru prietenia lor o determină pe Zelda să lase baltă ce se cuvine să facă sau nu şi să-şi ocupe locul la mânerul căruciorului.

— Eşti nebună, zice Zelda. Acum hai şi-mpinge.

46

Strickland recunoaşte forma întunecată a lui Hoffstetler, la fel cum recunoaşte mersul rusului care are platfus. L-a prins. Strickland bagă viteză, înaintând repede pe mijlocul coridorului, în razele dimineţii ce se strecoară printr-o unică fereastră, ignorând un PM-ist care-l salută şi-i cere instrucţiuni. Face câţiva paşi înainte să priceapă ceva foarte neaşteptat. Hoffstetler nu fuge. Hoffstetler vine direct spre el. Strickland se opreşte, îşi pipăie bastonul, şi-l pregăteşte, deschide gura ca să strige. Dar Hoffstetler vorbeşte primul.

— Strickland! A scăpat! Am intrat ca să-l pregătesc şi m-a tras în bazin!

— Şi te-aştepţi să te cred…

Hoffstetler îl apucă pe Strickland de haină. Strickland se trage înapoi, vrea să-l scuture cu Salutarea, dar totul e aşa de neaşteptat, de năucitor.

— Nu-s eu de vină, Richard! Cineva a dat spargerea! Şi l-a scos!

— Tu eşti împuţitul de comunist care-a venit la mine-n…

— Dacă eram eu, de ce ţi-aş mai spune toate astea? Trebuie să închidem toată clădirea!

Mutra lui Hoffstetler e atât de aproape, încât li se ating nasurile. Strickland îl priveşte furios, încercând să-i citească cercetătorului în ochi. Ochii spun adevărul. A văzut asta la toţi oamenii pe care i-a ameninţat. La toţi oamenii pe care i-a omorât. Numai de-ar putea vedea acum.

Apoi, un mic bonus: toate luminile din univers revin la viaţă cu un pocnet.

47

Stingerea luminii se petrecuse lin, ca atunci când te duci la culcare şi închizi ochii. Dar când revine curentul la Occam, puterea e ca pe stadion, filamente de tungsten explodează de la ferestre asemenea unui foc înteţit, felinarele din parcare îşi revarsă lumina ca lava. Paznicul îşi fereşte privirea şi se răsuceşte, clădirea în sine a devenit acum atacatorul. Giles are un picior scos din maşină şi ezită, fiind şi el orbit, însă cumva, printre pleoapele strânse, se uită în direcţia bună şi vede uşile duble deschizându-se şi pe Elisa ieşind cu un cărucior, exact aşa cum au plănuit, numai că la împins o ajută şi o negresă solidă.

Giles ştie că nu-i un om de acţiune. A avut probleme din cauza asta de nenumărate ori. Şi-a ratat viaţa pe care ar fi trebuit să o aibă. Nu şi azi. Paznicul încă se holbează la clădire când lui Giles îi vine o idee; n-o lasă să dospească într-atât încât să ajungă să-i cântărească urmările. Apucă portiera cu ambele mâini şi-l loveşte pe paznic cu toată puterea. Duba se află mai sus, iar sunetul uşii metalice izbind craniul omului e cumplit, şi la fel zornăitul trupului, ca un sac plin cu oase care se prăbuşeşte pe trotuar, dar treaba e comisă, primul gest violent din viaţa lui, şi deşi asta nu-l face să se simtă bine, Giles ştie că-n lume se petrec o grămadă de fapte violente, şi mai cu seamă aici.

48

Căruciorul coboară singur pe rampă, ciocnindu-se de partea din spate a dubei. Elisa aleargă în urma lui în vreme ce Zelda închide uşile rampei ca să camufleze plecarea. Elisa deschide una dintre uşile dubei şi începe să arunce câteva prosoape ude înăuntru, până dezveleşte creatura. El stă ghemuit ca un fetus, cu una dintre palmele lui mari îşi fereşte privirea speriată de luminile strălucitoare ce se revarsă de sus. Ea se întinde, îl cuprinde cu un braţ, încearcă să îl ridice. El dă s-o urmeze, dar nu reuşeşte. Branhiile i se umflă, abia de se poate ţine în picioare.

Zelda e aici – din nou, prietena ei este aici. Apucă creatura de celălalt braţ, strâmbându-se groaznic când îi simte trupul rece, cu textură de zale. Îl atinge pentru cel mult zece secunde, până când reuşesc să-l rostogolească în partea din spate a dubei, însă în acest răstimp Elisa zăreşte expresia de pe chipul Zeldei, care pricepe uimită: asta nu-i o creatură oarecare, nu-i o şopârlă de dimensiuni neobişnuite. E mai degrabă ca un bărbat, dar mai mare în toate privinţele, o fiinţă superioară lor, eşuată într-un deşert rece şi arid unde n-ar fi trebuit să ajungă.

— Fugi, şuieră Zelda. Fugi!

Nu-i timp de mulţumiri la despărţire. Elisa arată înspre camera de supraveghere, îi spune prin semne „Nu te pot vedea” şi o zoreşte pe Zelda spre uşi, fiindcă încă nu au văzut-o, iar ea poate să se întoarcă şi să pretindă că nu ştie nimic. Dar Zelda rămâne acolo, moale şi uluită, când Elisa trânteşte uşile dubei şi maşina porneşte cu o smucitură de lângă rampă, cauciucurile ţipând mai puternic decât roata aceea beteagă a căruciorului de la spălătorie.

49

Strickland aleargă. Urăşte chestia asta. Faptul că aleargă la birou e ultima dovadă c-a pierdut controlul. Dar n-are de ales. Se ciocneşte de tot ce nimereşte prin hol,

doboară oamenii la pământ şi se buluceşte pe scările de serviciu şi iarăşi pe hol, ţâşnind pe uşa din faţă şi oprindu-se ca să-şi tragă răsuflarea. Doi PM-işti sunt chiar în spatele lui Strickland, iar în urma lor vine Fleming. Afară s-a făcut dimineaţă de-a binelea. Cercetătorii vin la lucru pe alee, căscând. Secretarele se opresc ca să se rujeze în oglinzile de buzunar. Totul e normal.

Da, dar sunetul ăla. O maşină – e suspect de aproape de clădire pentru viteza cu care merge. Strickland o ia la fugă înspre dreapta, peste peluză, dă colţul clădirii. Iat-o, ca un bulgăre imens de zăpadă care coboară de pe Everest, o dubă albă de la spălătorie se îndreaptă spre el înclinându-se într-o parte.

— Trageţi! strigă Strickland, dar PM-iştii încă n-au ajuns lângă el, iar un om înarmat cu un baston de vite n-are ce să-i facă unei matahale în viteză.

Paznicul de la punctul de control se dă iute la o parte. Dar maşina virează chiar şi aşa, o urmare neaşteptată a dorinţei şoferului de-a nu face victime umane. În partea aceea a parcării e doar o maşină, iar duba o loveşte. Partea din spate a maşinii se şifonează. E un superb Cadillac Coupe de Viile lung, în nuanţa acvamarin.

— Nu.

Pe Strickland îl doare în piept de parcă ar fi el însuşi obiectul lovit. Îşi aude vocea urcând în spirale, subţire ca de fată:

— *Nu, nu, nu!*

50

Duba se zgâlţâie, cauciucurile se rotesc. Giles simte cum trupul Elisei îi loveşte spatele scaunului. Vine miros de cauciuc ars. Sunt opriţi. Sunt blocaţi, la câţiva metri de libertate. Se uită la capota Mopsului şi vede bara din faţă a dubei agăţată de bara cea verde-aprins a Cadillacului. Aude un ţipăt ascuţit – crede că-i o femeie –, dar e o matahală de om care se năpusteşte spre dubă cu salturi de goriloi, ţinând în mână un fel de bâtă.

Giles înjură, bagă în marşarier, apasă pe acceleraţie. Duba ţâşneşte un metru înapoi. Scrâşnete metalice. Sticla pocneşte ca artificiile. Omul care aleargă e rapid; a ajuns la jumătatea distanţei. Giles schimbă viteza pe mers înainte şi calcă pedala. Cromul scârţâie, bara agăţată geme. Ridică privirea şi vede oameni cu armele ridicate, strigând la bărbatul care aleargă să se dea la o parte ca să poată să tragă. Dar omul e scos din minţi. Sare peste un gard viu, strigă ca nebunul. Giles ridică geamul, o apărare jalnică.

Dar face bine ce face. Bâta bărbatului loveşte geamul. Sticla se crapă pe din două. Giles ţipă, smuceşte de volan la dreapta şi accelerează, apoi smuceşte la stânga şi iar accelerează. Bărbatul loveşte iarăşi geamul, lăsând în urmă o pânză de păianjen. Şi apoi încă o dată, iar geamul se fărâmiţează, o ploaie de biluţe mici şi tari îl împroaşcă pe Giles în faţă. Şi în momentul ăsta bara dubei se smulge în sfârşit, iar bărbatul trebuie să facă un salt înapoi ca să nu fie strivit. Ies scântei când Mopsul o taie prin spatele Cadillacului, scuipând vopsea verde, multă vopsea verde, în straturi multiple, aşa i se pare lui Giles.

51

Branhiile i se deschid larg, scoţând la iveală straturi învolburate de dantelă roşie, şi rămân aşa, filamentele fâlfâind ca nişte picioruşe de miriapod în căutarea unei suprafeţe solide. Gâfâie scurt şi din ce în ce mai rar. Un braţ i se înalţă dintre rufele ude, de pe el atârnă un prosop, cum fac copiii când se joacă de-a fantomele, mâna i se curbează şi se ridică şi mai sus, de parcă ar fi prima parte din corpul lui care urcă la ceruri.

Elisa îl apucă de încheietură şi i-o readuce jos. El se luptă şi face din nou gestul, iar ea îşi dă seama brusc: e semnul pentru apă. L-a împachetat în prosoape şi nici n-a mai luat în seamă zăngănitul sticlelor de pe podea. Sticlele se înclină şi se rotesc când Giles ia curbele, dar Elisa apucă una, îi scoate capacul şi-i toarnă apă pe faţă, pe

ochi, pe branhii. El îşi arcuieşte spinarea, savurează momentul. Apa i se prelinge pe trup prin canelurile care au devenit de-un maro jalnic, lichidul dispărând în câteva clipe după ce îl atinge, iar el rămâne tot uscat şi tot gâfâie.

— E bine? Trăieşte? zbiară Giles.

Elisa loveşte cu ambele picioare în peretele dubei, cel mai potrivit mod de a-i spune „mai repede”.

— E dimineaţă! Trafic intens! Mă străduiesc!

Ea loveşte din nou cu picioarele. Hoffstetler i-a spus că cel mult treizeci de minute poate rezista creatura, iar cincisprezece trebuie să se fi scurs deja, poate chiar douăzeci; timpul trece. Îşi întoarce iarăşi atenţia asupra creaturii. Scoate un sunet de parcă s-ar îneca, iar Elisa, care cunoaşte doar tehnici de consolare omeneşti – ce limitare jalnică, îşi dă seama acum –, îşi strecoară un braţ pe sub el şi-l saltă în capul oaselor, în vreme ce cu cealaltă mână înhaţă o sticlă pe care începe să i-o toarne pe corp.

El absoarbe apa, o bea cu nesaţ; ochii lui proaspăt udaţi, aflaţi acum la nivelul geamului, îşi schimbă culoarea de la auriu la un galben de păpădie; deşi abia mai respiră, pare uluit de lumea care se desfăşoară în afara dubei. Şi Elisa se uită, întrebându-se dacă oraşul e înzestrat măcar cu un strop din farmecul junglei. Eşafodajele cenuşii ale neoanelor neaprinse, pătate de lumina portocalie a soarelui. Apariţia unui troleibuz ca o balenă galbenă. O reclamă la Coca-Cola, cu un bărbat şi o femeie, cuibăriţi strâns unul în altul exact ca Elisa şi creatura, femeia ţinând o sticlă de suc aşa cum Elisa ţine următoarea sticlă de apă. Se gândeşte, doar pentru o clipă, că Baltimore nu este furnicarul fără rost pe care ea s-a chinuit să-l accepte, ci un loc cu propria sa ţesătură de poveşti, cu un hăţiş de mituri şi păduri pline de zâne.

Când se năpusteşte în spatele cinematografului Arcade, Mopsul îşi pierde direcţia şi, deşi Giles frânează, partea stângă a botului, care nu mai e protejată de bară, se ciocneşte de pubelele de gunoi. Nimeni n-are timp să-şi bată capul cu asta. Când Giles deschide larg uşile din spate, Elisa e gata, creatura e înfăşurată într-un halat de

laborator ud şi are o glugă improvizată dintr-un cearşaf, tot ud. Urcarea pe scara de incendiu este un număr de comedie al unor nepricepuţi, ceva stângaci şi lipsit de graţie, oribil, la polul opus faţă de Shirley Temple şi Bojangles.

Reuşesc cumva să ajungă până sus şi să străbată coridorul, apoi să intre în apartamentul Elisei, iar în pragul uşii de la baie Giles le dă drumul fiindcă intrarea e îngustă, aşa că Elisa singură îl ajută să se aşeze în cadă, dar sunt amândoi slăbiţi, aşa că e mai degrabă o cădere, lui i se împleticesc picioarele, se loveşte de cadă şi cade cu capul înainte în apa deja pregătită. Elisa e împroşcată la fel cum apa din sticlă stropise faţa lui: o abluţiune, un botez. El face cada din apartament să pară mai mică, dar Elisa îşi zice că aşa s-ar fi întâmplat în cazul aproape oricărui bărbat şi deschide robinetul de apă caldă fiindcă cea din cadă s-a răcit peste noapte. Ţevile scâncesc şi vibrează, apoi apa se porneşte să curgă chiar lângă capul creaturii. Nivelul apei creşte repede, îi acoperă faţa. Elisa aşteaptă să apară bulele de aer, dovada că respiră. Nimic. Amestecă apa cu mâna ca să potrivească temperatura ca în bazinul din F-1.

— Cine era femeia care te-a ajutat? întreabă Giles din spatele ei, gâfâind. Ai angajat un întreg cuib de sabotori?

Da, bazinul: ea îşi aminteşte cum a alunecat pe sub apă, cum gura i-a fost inundată de sare. Bagă mâna în buzunar, scoate flaconul cu pilulele saline de la Hoffstetler. Mai iese şi altceva din buzunar, cade pe podea cu un zăngănit.

— Dumnezeule, zice Giles. Ce-i aia, o *seringă?*

O pastilă o dată la trei zile, aşa i-a zis Hoffstetler? Sau trei pastile o dată pe zi? Creatura stă împietrită sub apă; nu-i vreme de gândit. Varsă trei pastile direct în apă. Acestea sfârâie, iar ea amestecă iarăşi cu mâna, aruncând apă sărată spre faţa şi gâtul creaturii. Apoi, spre groaza ei, nu mai e nimic de făcut. Îl apucă de mână. Chestia asta masivă şi membranată, splendid acoperită cu solzi ce irizează, străbătută de striaţii spiralate. Elisa îşi aduce şi cealaltă mână, îndoaie degetele lui terminate cu gheare

până când îi poate strânge pumnul în palme, aşa cum ar strânge un chirurg o inimă.

Umbra lui Giles cade peste ei.

— Ai avut dreptate, şopteşte el. E frumos.

Mâna creaturii se strânge peste ale ei, înghiţind întregul aşa cum face un şarpe cu un şoarece. Un spasm al morţii, se gândeşte Elisa suspinând sfâşietor, chiar înainte ca apa din cadă să înceapă să lumineze, mai întâi cu o licărire de cobalt ca o iluzie, apoi înflorind, apoi dogorind într-un albastru de safir, transformând încăperea lipsită de ferestre, înghesuită şi umedă într-un acvariu nesfârşit în care înoată şi ei, efervescenţi, diafani şi vii.

NU TE MAI ZBUCIUMA

1

Pe biroul lui, într-o tavă, se află resturile unui dispozitiv, acoperite de băşici. Strickland se uită la ele de ore în şir. O bucată de ţeavă metalică desfăcută violent de un soi de explozie. O pată roşie care arată a plastic prăjit zdravăn. Nervuri negre acoperite de coji care probabil au fost cabluri. Adevărul e că habar n-are ce naiba o fi. Şi nici măcar nu-şi dă silinţa. Pur şi simplu stă şi se uită.

Dar indiferent ce fel de bombă o fi fost, a topit totul. Aşa este şi viaţa lui acum, nu? Topită. Strădaniile lui de-a fi un tată bun. Ideile alea de mucava legate de liniştea domestică. Până şi trupul. Aruncă o privire la bandaje. Nu şi le-a mai schimbat de câteva zile. Sunt gri, umede. Aşa se întâmplă cu cadavrele în coşciuge. Se topesc, se transformă într-un mâl negricios. Şi treaba asta nu se limitează la degete. Simte putregaiul viermuindu-i în sus, pe arterele din braţ. Lujeri deja i se agaţă de inimă. Amazonul mustea de-o asemenea fecunditate fetidă. Posibil să fie de neoprit.

O bătaie în uşă. S-a uitat atât de mult la tavă, încât îl dor ochii atunci când înalţă privirea. E Fleming. Strickland îşi aminteşte vag că a solicitat această vizită. Fleming se dusese acasă să doarmă. Să *doarmă.* După un asemenea dezastru? Lui Strickland nici prin gând nu i-a trecut să plece de la Occam. Încerca să se convingă că asta n-avea nicio legătură cu faptul că dacă ar fi vrut să plece acasă, ar fi trebuit mai întâi să evalueze cât de distrus este Cadillacul. Gândul îi e întrerupt de Fleming, care îşi drege glasul. Lumina cenuşie a monitoarelor de supraveghere e ca o radiografie. Strickland poate vedea organele moi ale lui Fleming. Oasele delicate. Electrozii spaimei pulsând.

— Ai reuşit să afli ce-i cu aia? îl întreabă Fleming.

Strickland nu-l priveşte cu furie. Furia ar însemna un dram de respect. Dincolo de marginea de sus a clipboardului după care se ascunde Fleming, Strickland vede o vânătaie, produsă chiar de el atunci când l-a strâns

de gât pe Fleming în timpul penei de curent. Muistul ăsta e moale ca un fruct.

Fleming îşi drege iar glasul, îşi consultă clipboardul.

— Avem o grămadă de aşchii de vopsea de la care putem porni. O să aflăm multe datorită lor. Marcă, model. Şi, mai ales, avem toată bara din faţă. Putem trimite imediat echipe să caute o dubă albă fără bară. Ar fi mai uşor dacă am putea implica poliţia locală, dar înţeleg de ce nu vrei să o facem. În momentul ăsta întreaga parcare e împrejmuită ca să putem măsura urmele lăsate de cauciucuri.

— Urme de cauciucuri, repetă Strickland. Aşchii de vopsea.

Fleming înghite în gol.

— Avem şi casetele de la camerele de supraveghere.

— Cu excepţia camerei care contează. Aşa-i?

— Încă se mai verifică imaginile.

— Şi nici măcar un martor ocular care să ne spună ceva util.

— Abia ce-am început intervievarea.

Strickland îşi pleacă iarăşi privirea spre tavă. Pe tăvi ar trebui să se afle mâncare. Îşi imaginează că mănâncă dispozitivul ăsta. Dinţii chinuindu-se să sfâşie bucăţile metalice. Înghiţiturile picându-i greu la stomac. Ar putea să devină el însuşi o bombă. Întrebarea ar fi unde-ar alege să fie plasat când o să explodeze.

— Nu te supăra că-ţi spun, continuă Fleming, dar cred că avem de-a face cu o echipă de elită, extraordinar de bine pregătită. Bine finanţată şi bine dotată. Infiltrarea a durat mai puţin de zece minute. După părerea mea, domnule Strickland, e opera Forţelor Speciale din Armata Roşie.

Strickland nu răspunde. Să fie mâna ruşilor? S-ar putea. Primul satelit, primul animal şi primul om în spaţiu. Pe lângă isprăvile astea, furtul secolului nu-i mare lucru. În plus, mai e şi Hoffstetler. Numai că Strickland nu poate găsi nici cea mai mică dovadă că Hoffstetler a comis aseară vreo neregulă. Întregul atac *nu pare* opera ruşilor. E prea neglijent lucrat. Duba aia pe care a atacat-o el cu

Salutarea era un jaf. Şoferul, un boşorog isteric. Strickland are nevoie de timp de gândire. De asta l-a chemat pe Fleming aici. Acum îşi aminteşte ce voia. Se ridică în picioare. Apucă flaconul cu calmante. Îşi aruncă în gură câteva şi le mestecă.

— Ce voiam să-ţi zic, spune, ce voiam să fie absolut limpede este că nu trebuie să se afle de situaţia asta de la Occam până nu-mi dau eu acordul. Lasă-mă să păstrez o vreme secretul. Deocamdată nu trebuie să afle nimeni, înţelegi?

— Cu excepţia generalului Hoyt? întreabă Fleming.

Putregaiul care-i înaintează prin braţ lui Strickland îngheaţă ca seva în timp de iarnă.

— Cu excepţia... dă Strickland să zică, dar nu poate termina.

— Am... face Fleming şi strânge clipboardul la piept, în căutarea unui scut. Am sunat la biroul generalului. Imediat. Am crezut că...

Ultima parte a topirii e rapidă. Strickland îşi simte urechile astupate de propria-i carne lichefiată. Treaba pe care aproape că o dusese la bun sfârşit la Occam, tot ce a reuşit pe Amazon. Toate fuseseră suficiente pentru a putea scăpa de tot ce-l lega de Hoyt. Acum cât mai valorează toate astea? Hoyt ştie că a dat greş. Toate aceste trepte ale carierei pe care le-a urcat la îndemnul lui Hoyt s-a dovedit că duc la o ghilotină. Strickland se pomeneşte că e tăiat pe din două, se prăbuşeşte pe ceva moale. E mlaştina unei culturi de orez. Îl îneacă duhoarea bălegarului. Îl asurzeşte chicotitul tembel al căruţelor trase de boi care trec. O, Doamne, Doamne, Doamne. E iarăşi în Coreea, unde-a început totul.

În Coreea, unde treaba lui Hoyt era să coordoneze evacuarea spre sud a zeci de mii de coreeni, având-ul pe Strickland asistent personal. Acolo, în regiunea Yeongdong, unde le ordonase generalul MacArthur să intervină, acolo pusese Hoyt şaua pe Strickland, arătându-i un camion şi zicându-i să conducă. Iar el a condus printr-o ploaie fierbinte, argintie, ţinând ritmul cu bâtlanii, în

salturile lor leneşe şi însoţite de fâlfâiri, de pe-un câmp de orez pe următorul.

Au ajuns la o fostă mină de aur umplută pe jumătate de haine sordide. Strickland s-a gândit că el va trebui să le ardă, aşa cum mai arseseră atâtea sate, în aşa fel încât Armata Populară a Nordului să nu le poată prădui. Numai că atunci când s-a apropiat, Strickland a văzut că nu erau haine. Erau corpuri. Cincizeci, poate o sută. Interiorul minei era ciuruit – găuri lăsate de gloanţe. A fost cel mai cumplit zvon militar devenit realitate, un masacru al coreenilor nevinovaţi. Hoyt a zâmbit, l-a apucat cu blândeţe pe Strickland de gâtul alunecos de la ploaie şi l-a mângâiat cu degetul mare.

[redacted], i-a zis.

Când se gândeşte la asta, cuvintele lui Hoyt nu mai sunt decât nişte ştersături urlate. Însă esenţialul şi-l aminteşte destul de bine. Un cercetaş i-a adus lui Hoyt vestea că nu toţi cei din mină erau morţi. Asta nu era deloc bine pentru Hoyt. Pentru America. Dacă supravieţuitorii reuşeau să se târască afară şi să povestească, SUA s-ar fi pomenit cu ditamai beleaua pe cap, nu-i aşa?

Strickland nu-şi permitea absolut niciodată să se smiorcăie în faţa lui Hoyt. Şi-a dat jos puşca de pe umăr. Se simţea de parcă şi-ar fi smuls singur braţul. Dar Hoyt a dus un deget la buze, apoi l-a fluturat prin ploaie. Erau singuri acolo, doar ei doi. Nu era prea înţelept să atragă atenţia. Hoyt a scos de la curea un cuţit Ka-Bar cu lamă neagră. L-a ridicat înspre Strickland şi i-a făcut cu ochiul.

Mânerul de piele pleoscăia asemenea cărnii putregăite în ploaia cea caldă. Şi trupurile erau umede şi calde, adunate în grămezi de câte cinci, şase, cu membrele îndoite şi încâlcite. A rostogolit trupul unei femei care-i stătea în cale. Creierul s-a scurs dintr-o gaură din cap. A scos un bărbat dintr-o grămadă. Intestinele, de-un albastru deschis, i s-au revărsat afară. Zece, douăzeci, treizeci de corpuri. A săpat în muntele rece de carne ca şi cum ar fi croit un tunel în pântecul unui cadavru. Era pierdut, alunecos, puţea. Majoritatea erau morţi. Însă unii erau vii;

şuşoteau, poate implorau, poate se rugau. A tăiat fiecare gât pe care-l vedea, doar ca să fie sigur. Aici nimeni nu-i viu, îşi zicea, nici măcar Richard Strickland.

Nu i-a venit să creadă când a auzit. Cum să crezi ceva când eşti în măruntaiele iadului? Dar se tot auzea, un geamăt subţirel, iar la fundul unei grămezi a găsit o femeie. Era moartă, însă trupul intrat în rigor mortis se transformase într-o cuşcă protectoare pentru copilul ei. Bebeluşul era viu. Un miracol. Sau opusul miracolului. Scos la iveală, copilul a început să plângă. Şi tare, exact cum nu voia Hoyt. Strickland a încercat să-şi cureţe Ka-Bar-ul de păr şi zgârciuri ca să execute o tăietură curată. Dar tremura prea tare ca să aibă încredere-n sine. Şi nu despre asta era vorba de fapt aici? Despre încredere? În Hoyt? În violenţă? În război? În faptul că răul era bine, iar crima era compasiune?

A văzut o băltoacă. Apă de ploaie şi sânge. Strickland a apăsat uşor faţa bebeluşului în lichidul acela. Poate, se ruga el, poate copilul chiar *era* un miracol. Poate ştia să respire sub apă. Dar nu exista în toată lumea o asemenea fiinţă. Micuţul a zvâcnit un pic şi gata. Strickland ar fi vrut ca şi viaţa lui să se sfârşească. S-a ridicat în genunchi, trupuri se rostogoleau în spatele lui. Hoyt a venit lângă el, i-a cuprins capul, i l-a lipit de burta lui rotundă şi l-a mângâiat pe părul năclăit de sânge. Strickland a cedat, se ţinea strâns de el. Încerca să audă ce-i spunea Hoyt, dar avea urechile pline de sânge şi piele.

[redacted]

Atunci a fost o şoaptă; acum e un ţipăt. Comisese o atrocitate, o crimă de război care urma să ajungă pe prima pagină a fiecărui ziar din lume dacă se afla, ceva ce-avea să îl lege de Hoyt până când unul din ei murea. Singur în biroul de la Occam, atâţia ani mai târziu, Strickland înţelege în sfârşit. Urletele înfiorătoare din ştersăturile lui Hoyt – cum de nu văzuse legătura? Sunt ţipetele maimuţelor, sunt unul şi-acelaşi lucru. Toată viaţa lui, vocile primitive l-au îndemnat să accepte faţada pentru care e lăudat. De asta a trebuit capturat Deus Brânquia.

De asta Zeul-Junglei trebuie să distrugă Zeul-Torent. Nicio zeitate nouă nu se poate impune cu adevărat până nu este ucisă zeitatea cea veche. Ar fi trebuit să-l asculte tot timpul pe Hoyt. Maimuţele – nu te teme de ordinele lor. Îndeplineşte-le.

2

Simte cărbunele în palmă ca pe o bucată de dinamită. Nu prea desenează el cu aşa ceva. Nu foloseşti cărbune ca să desenezi deodorantul antiseptic sub formă de cremă Etiquette sau rujul de vară Tangee. N-are precizie, e opusul a ceea ce necesită aceste produse, iar negrul le transmite oamenilor o stare de nelinişte, departe de dispoziţia necesară cumpărătorilor. Ah, dar a fost o vreme când nu accepta să lucreze cu nimic altceva! Folosea cărbunele mai ales pentru nuduri, fiindcă era instrumentul cel mai brut, care avea nevoie de-un subiect crud. Era pură vrăjitorie să desenezi cu el. Până şi peticele de hârtie cele mai banale prindeau viaţă când aşternea pe ele pometţi ascuţiţi, frunţi înălţate, clavicule evidente, pantele feselor, curburi ale burţilor. Trăsăturile mai delicate mureau şi renăşteau din cenuşă, povestea evoluţiei spusă în două dimensiuni.

Era atât de tânăr pe-atunci şi nu se temea de greşeli, de fapt, era de-a dreptul nerăbdător să facă greşeli, aceste catalizatoare ale surprizei din actul artistic. Giles se întreabă dacă mai e în stare de asta acum. Oare nu-l vor împiedica mâinile bătrâne şi dureroase să facă trecerea armonioasă de la negru la haşură şi apoi la fum şi la abur? Oare tremurul bătrânelor sale degete îi va permite gradarea texturilor, de la cea ca de pânză de sac la twill şi apoi la mătase şi la piele de antilopă? E prima zi după răpire; încă stă cu urechile ciulite la sirenele maşinilor de poliţie. Singurul lucru pe care-l poate face ca să-şi liniştească mintea şi mâinile e să lucreze. Alege un creion de-o duritate medie. E lipicios de-atâţia ani petrecuţi în sicriul unei cutii de trabucuri. Îi curăţă vârful cu unghia şi-

l apropie de hârtia care stă pe micul şevalet, care-i stă lui în poală, în vreme ce el stă aşezat pe vasul de toaletă cu capacul lăsat.

Creatura se uită la el de sub apă, din cadă. Încă învaţă să respire apa din apartamentele de la Arcade şi în afară de întorsul de pe o parte pe alta, nu prea are ce face. Iar întorsul îl execută cu o oarecare lene, ca un tânăr care n-are chef să se dea jos din pat. Giles îi zâmbeşte; îi zâmbeşte mult. La început era ca să-l asigure pe acest sfinx de neînţeles că n-are de gând să-i facă vreun rău. Acum zâmbetul lui Giles e veritabil, ba chiar îi vine să râdă! Cât de goi şi inexpresivi i se par acum ochii pisicilor! Atât de multe se pot citi în lumina mereu schimbătoare a ochilor acestei creaturi. Şi ce interesat se arată de Giles şi de grămada colorată de creioane – niciun bisturiu sau baston de mânat vitele printre ele. Cum capătă chestia asta încredere în Giles, ba poate chiar va ajunge să-l placă.

Nu, nu *chestia* – ci *el.* Elisa a fost fermă în această privinţă, iar Giles se supune cu plăcere. Nu contează că este o creatură fermecătoare, un miliard de nestemate orbitoare montate în forma unui bărbat de mâna unui artist infinit superior lui Giles. Se gândeşte că probabil nu există vopsele, de ulei sau acrilice, capabile să reproducă o asemenea incandescenţă, nici acuarele sau guaşe în stare să redea şoaptele cele mai întunecate. De aici soluţia simplităţii: cărbunele. Giles spune atât cât îşi aminteşte dintr-o rugăciune către Fecioara Maria şi trage prima tuşă: curba ca un S a unei aripioare dorsale.

— Aşa, oftează. Şi-apoi, chicotind distrat: Gata.

Din unghiul în care stă nu poate vedea oglinda de deasupra chiuvetei, dar simte că ar putea avea iarăşi treizeci şi cinci de ani, ba chiar douăzeci şi cinci – aşa de îndrăzneţ, aşa de curajos. Mai trage o linie, apoi alta. Nu face o lucrare de artă, îşi repetă în gând, doar o schiţă, ceva care să-i repună vechea instalaţie în mişcare. Şi totuşi nu se poate abţine, simte că liniile acestea grosolane sunt cele mai vii din tot ce-a desenat din ziua când a acceptat slujba de la Hutzler, firma dinainte de Klein & Saunders,

dinainte ca el să uite tot ceea ce contează.

Domnişoara Strickland – *doamna* Strickland –, să fi fost ea vreo clarvăzătoare rujată şi cu coc? Ea îi spusese adevărul. Şi nu doar adevărul că Bernie nu voia ceea ce-i adusese spre vânzare, ci acela că n-ar trebui să se lase călcat în picioare. *Meritaţi să mergeţi undeva unde să puteţi fi mândru de ceea ce sunteţi,* aşa îi spusese, iar acel „undeva” era aici, chiar aici, în casa celei mai bune prietene, extraordinar de aproape de cea mai fantastică fiinţă văzută vreodată.

Elisa nu prea avea informaţii despre locul de provenienţă a creaturii, dar nu conta. Giles îi simţea caracterul divin şi, indiferent dacă asta era doar o schiţă de exerciţiu sau nu, nicio întreprindere artistică nu necesită o atenţie mai mare decât reprezentarea sacrului. Rafael, Botticelli, Caravaggio – ca tânăr artist, i-a studiat pe toţi în cărţile de la bibliotecă şi ştie care sunt riscurile şi recompensele zugrăvirii sublimului. E nevoie de un sacrificiu personal. Altfel cum a reuşit Michelangelo să termine Capela Sixtină în patru ani? E o glumă să se compare cu Michelangelo, dar există o similitudine. Amândoi aveau acces la ceva ce restul lumii nu văzuse niciodată. Chiar dacă se vor auzi cândva sirenele poliţiei – Doamne, va fi meritat.

Începe să-i facă semne creaturii să se sucească un pic, apoi râde de solicitarea lui absurdă. Ce repede revin prerogativele pictorului! Însă creatura reacţionează, aşezându-se în aşa fel încât să aibă ochiul stâng deasupra apei, ca pentru a vedea mai bine ce i se cere. Giles îşi ţine răsuflarea, hotărăşte să-şi termine gestul început. Creatura urmăreşte degetul care se roteşte, de parcă ar urmări o insectă înaripată sau o pasăre în ţara sa natală, cu un calm plin de înţelegere şi fără strop de ostilitate. Creatura clipeşte. Branhiile i se liniştesc uşurel.

Apoi, ca un model supus, se răsuceşte.

3

Când şi-au înlocuit marile magazine lămpile din tavan cu supernove? De când plâng fructele din coşuri de propria lor frumuseţe? Din ce moment încolo au început produsele de patiserie să-şi ofteze dulcile secrete, ce se înălţau în norişori care atârnă pe faţa ei ca nişte lacrimi de fericire? Când s-au transformat cumpărătoarele, acele femei nemulţumite, cu genţi umflate şi cărucioare nepoliticoase, în nişte femei care-i zâmbeau, care o pofteau să treacă prima, care o felicitau pentru alegeri? Poate văzuseră şi ele ceea ce văzuse Elisa reflectat în tejgheaua măcelarului: nu o cocoşată timidă care-şi ascunde cicatricele de pe gât, ci o femeie care se ţine dreaptă şi arată ce bucăţi de peşte şi carne roşie doreşte. Destul de multe din fiecare, îşi zicea probabil măcelarul, dar de ce nu? O femeie ca asta are sigur acasă un bărbat înfometat care-o aşteaptă. Şi chiar are. Eliza râde. Chiar *are.*

Şi nu doar carne. Dar şi ouă, o grămadă, cofraje aranjate în cărucior în zigzaguri jucăuşe care îi fac pe ceilalţi cumpărători să se amuze de dibăcia ei. Şi pungi de sare – fiindcă pastilele de la Hoffstetler n-o să-i ajungă o veşnicie. Îi ia o vreme până găseşte aceste produse, dar n-o deranjează. E minunat să faci cumpărături pentru altcineva. Se oferise Giles să meargă în locul ei, dar îl refuzase; simţea că doar ea poate intui nevoile creaturii. Folosise transportul în comun, ignorându-i pe poliţiştii în uniforme, repetându-şi că ei n-au habar de ce-a făcut ea, şi se dusese tocmai până în Edmondson Village. Zelda îi lăudase mereu abundenţa produselor din centrul comercial şi avusese dreptate. Zelda: Elisa are multe să-i spună, şi o va face în tura următoare – e esenţial să nu lipsească deloc de la muncă pentru a nu stârni bănuieli. Când se gândeşte la Zelda, inima Elisei, şi-aşa plină, stă să-i sară din piept.

E surprinsă să găsească, în partea din faţă a magazinului, un raion cu plante şi flori. E atrasă înăuntru; se lasă mângâiată pe obraji de frunzele mari de palmier şi lujerii de iederă ce atârnă. De asta avea nevoie creatura în laboratorul acela pustiu şi asta îi trebuie acum, ca să mai acopere colţurile dure ale băii. Alege plantele cu cele mai

mari frunze. Două ferigi dese, în ghiveci; vor masca multe obiecte sanitare şi faianţa. Un palmier cu frunze în evantai, ca mâinile creaturii; poate că aşa se va simţi mai puţin singur? Un dragonier suficient de înalt ca să ajungă la luminile de deasupra chiuvetei; poate că astfel întreaga cameră va căpăta o nuanţă de verde.

Îngrămădite în cărucior, frunzele îi gâdilă nasul, o fac să chicotească. Cum o să ducă toate astea acasă? Va trebui să cumpere un cărucior dintr-acelea cum a văzut lângă intrare. O cheltuială neaşteptată, dar ce mai contează câţiva dolari în plus? Azi e prima zi din viaţa ei în care n-a mai stat să numere fiecare penny şi are de gând să savureze momentul. E conştientă de zâmbetul ei larg ca de-o pălărie stridentă. Ar trebui să încerce să şi-l tempereze. Orice poliţist întreg la cap care-ar vedea o femeie atât de fericită la cumpărături ar deveni suspicios.

E dificil, chiar dacă destul de amuzant, să vadă pe unde merge cu atâtea plante în cărucior, iar când se îndreaptă spre o casă, se ciocneşte de-un stand. O sută de dezodorizante de carton dansează în cârligele lor. Elisa îşi trece un deget peste ele. Au formă de copăcei, fiecare lăudându-se cu un miros diferit. Cireaşă roz. Scorţişoară maro. Măr roşu. Câteva sunt verzi. MIROS NATURAL DE PIN!, anunţă un ambalaj de celofan.

N-ar fi crezut că poate zâmbi şi mai larg, dar tocmai o face. Scoate un dezodorizant de pe stativ. Ba nu – le dă jos imediat pe toate cele verzi. Şase. Nu-s mulţi copaci pentru o junglă, dar e un început.

4

Giles îşi foloseşte până şi lacrimile care-i cad pe hârtie, întinzându-le cu latul palmei şi conferind liniilor dure o moliciune fluidă asemănătoare cu a solzilor creaturii. Zâmbeşte în faţa acestei revelaţii, pricepând pe loc că probabil nu-i decât prima dintr-un lung şir ce vor urma. Lacrimi, o picătură de sânge, saliva din atingerea unui sărut: creatura se va folosi de magia sa pentru a

transforma şi aceste substanţe în artă, în ceva fermecător.

Giles ridică o mână, roteşte un deget. Creatura se mişcă pentru a-i oferi un alt unghi, întinzându-şi gâtul splendid, aproape fălindu-se. Giles râde, simte gustul sărat, îşi înghite lacrimile şi desenează, desenează, desenează, ca un om lihnit de foame la un banchet care se teme că ospătarii ar putea lua tăvile cu bunătăţi. Nici nu-şi dă seama când începe să vorbească; murmurul lui e foşnetul cărbunelui pe hârtie.

— Elisa spune că eşti singur. Ultimul din specia ta. Sau aşa ceva. Giles chicoteşte. Oricât m-aş strădui, nu pricep tot ce-mi spune. Bineînţeles că la început n-am crezut-o. Cine-ar fi crezut-o? Dar apoi te-am văzut şi, dacă pot zice aşa, eşti foarte convingător în carne şi oase. Sper că-mi vei putea ierta reticenţa iniţială. Poate chiar să mă înţelegi. Ce ţi-ai zis când ai văzut prima oară cala unui vas sau rezervorul în care te-au băgat? Bănuiesc că n-ai gândit prea frumos la adresa speciei umane. Lucrurile se schimbă.

Pliul de deasupra ochilor creaturii – îl desenează gri, ca o ceaţă, lipsit de apărare.

— Însă apoi te-a găsit Elisa. Şi iată, din nou. O schimbare, în ea, cu siguranţă. Dar bănuiesc că şi-n tine, nu? Poate că nici noi, oamenii, nu suntem cu toţii chiar aşa răi. Dacă ţi-a trecut prin minte un asemenea gând, îţi mulţumesc, deşi te-aş avertiza că eşti prea generos.

Solzii în cascadă de pe pieptul lui, netezi ca petalele, fiecare desenat într-un argintiu tot mai închis.

— Dar acum, că te-am cunoscut mai bine… ah, apropo, pe mine mă cheamă Giles. Giles Gunderson. De obicei, se dă mâna, dar cum suntem în baie şi unii dintre noi cam în pielea goală, cred că putem sări peste asta. Ştii, acum că te-am cunoscut, să revin de unde-am plecat. Nu sunt sigur că-s de acord cu Elisa. Eşti tu, oare, singur? Adică, eşti cu adevărat? Fiindcă dacă tu eşti o anomalie, atunci sunt şi eu.

Aripioarele diafane desenate în griul unui nor de cenuşă, oasele nişte linii oblice negre.

— E o prostie. Dar mă simt de parcă şi eu aş fi fost smuls din locul căruia îi aparţineam. Sau din timpul... poate că m-am născut prea devreme. Lucrurile pe care le simţeam de copil... eram prea tânăr ca să le înţeleg, nu era nici locul, nici timpul ca să pot face ceva. Şi-acum, că înţeleg? Păi, acum sunt prea bătrân. Uită-te şi tu la chestia asta. La trupul ăsta în care sunt închis. Mi se termină timpul, deşi mă simt de parcă n-aş fi *avut* cu adevărat un timp al meu.

Forma capului, în cele mai line şi diafane tuşe posibile.

— Dar nu pot fi singur, nu-i aşa? Sigur că nu pot; nu-s chiar atât de special. Anomalii ca mine există prin toată lumea. Aşadar, când încetează o anomalie să fie o anomalie şi începe să fie aşa cum a fost menită să fie? Dacă noi doi nu suntem ultimii din soiul nostru, ci dintre primii? Primele creaturi mai bune dintr-o lume mai bună? Putem spera, nu-i aşa? Că nu suntem trecut, ci viitor.

Giles ridică desenul, întinzând braţul. Nu-i rău, pentru o schiţă de personaj. Şi la ce slujesc schiţele de personaj? Exerciţiu pentru o lucrare mai importantă. Giles chicoteşte din nou. Asta plănuieşte? O, nu s-a mai simţit de zeci de ani atât de precoce.

Trage aer în piept şi întoarce foaia spre cadă. Creatura îşi înalţă capul până când îi răsare şi-al doilea ochi de sub apă. Priveşte lung schiţa, apoi îşi înclină capul comparând-o cu propriul său trup scufundat. Poate că tipii de la Occam ar insista asupra faptului că această creatură nu poate fi conştientă de sine, dar Giles le-ar spune că nu e aşa. Creatura îşi dă seama că desenul este reprezentarea sa şi e diferit de o reflexie în apa unui râu. Asta este, pe scurt, magia artei. Să admiţi posibilitatea de-a fi astfel imortalizat înseamnă să colaborezi efectiv cu artistul. Doamne, îşi zice Giles, e adevărat: ei doi nu-s foarte diferiţi unul de celălalt. Scăldat în apele potrivite, sub lumina potrivită, şi Giles ar putea fi încă frumos.

5

Căruciorul cu două roţi de la magazin e mult mai vioi

decât echivalentul de la serviciu al Elisei, dar trotuarele din Baltimore sunt o sarcină mult mai complicată decât pardoselile lustruite ale laboratoarelor. E după-amiaza târziu, o veşnicie de când n-a mai dormit, dar tot nu se simte obosită; culcarea creaturii în cadă a avut efectul unei injecţii cu o substanţă opusă celei din seringa de la Hoffstetler. E plină de energie. S-a dat jos cu câteva staţii mai devreme din autobuz ca să poată face o plimbare frumoasă până acasă, să mai ardă din energia asta nervoasă. Oricât de mult şi-ar dori să vadă creatura din nou, mireasma sărată a râului Patapsco o ademeneşte, aşa cum ademenesc un copil prăjiturile abia scoase din cuptor.

Îşi forţează căruciorul să treacă dincolo de un chei părăsit şi-un debarcader funcţional. Aici dă de un ponton îngust, ce pare destinat pietonilor. Dar o fi voie să mergi pe el? Ultimul lucru de care are nevoie e s-o întrebe poliţia de sănătate. Însă nimic nu sugerează că ar fi interzis. Înaintează pe ponton, peste râu, umbra clădirilor din oraş alunecând de pe spatele ei ca o cămaşă de noapte. Nu e niciun gard, nu sunt stâlpi de protecţie, nimic în afara unui indicator cu ÎNOTATUL INTERZIS! PESCUITUL INTERZIS! DEVERSARE ÎN MARE LA 10 M! Ideea pescuitului a revoltat-o dintotdeauna şi nimeni din Casă n-a învăţat-o să înoate, dar înţelege sensul indicatorului destul de bine. Atunci când nivelul apei ajunge la semnul 10 M, pictat pe un montant de beton – asta presupunând că va mai ploua vreodată –, canalul se va deschide, comunicând cu golful, precum şi cu oceanul.

Elisa îşi parchează căruciorul şi pipăie cu vârful piciorului marginea pontonului, închizând ochii pentru a se feri de stropii de apă săraţi care-i sugerează că ziua nu-i chiar atât de liniştită pe cât i se păruse. Asta explică de ce oamenii din autobuz aveau gulerele ridicate şi stăteau destul de încordaţi, ca pentru a nu simţi răceala propriilor haine. Mai explică şi de ce femeia care se afla vizavi de Elisa la coadă, la altă casă, nu-i remarcase zâmbetul senin decât la a treia încercare.

Femeia era drăguţă, era tot ceea ce visase şi Elisa să fie

înainte de evenimentele din ziua precedentă, era exact aşa cum şi-o imaginase ea mereu pe Julia, de la Julia's Fine Shoes. Suplă, dar cu suficiente rotunjimi ca să umple o rochie de flanel în dungi, întregul fiind accentuat de catarame cu strasuri, o broşă asortată, brăţări, cercei şi verighetă. Numai cocul blond şi înalt părea demodat, iar Elisa îl punea pe seama faptului că, da, această femeie lucra, iar femeile care lucrează, Elisa ştia foarte bine, erau ocupate.

Când reuşise în sfârşit să-i întâlnească privirea, femeia ezitase înainte să îi zâmbească; ca toţi ceilalţi, păruse luată prin surprindere de veselia Elisei. Aruncase o privire în jos, la mâna Elisei, consemnând parcă absenţa unui inel. Spre surprinderea Elisei, femeia n-a afişat dispreţ, ci uşurare; zâmbetul i-a devenit mai puţin teatral, mai autentic. Elisei i s-a părut că, oricât de mult o admira ea pe această femeie frumoasă, cu un aer de femeie care lucrează, femeia o admira pe ea şi mai tare. Ba, mai mult, Elisei i s-a părut că aude şi ce gândeşte: *Fă ce-ţi spune inima. Orice-ar fi, ascultă-ţi inima.*

În sfârşit, exact asta şi face. Doar că aici, la marginea lumii, unde în fiecare clipă se face din ce în ce mai frig, Elisa se pomeneşte tulburată de figura tristă a femeii. Dacă o femeie care le are pe toate poate fi atât de nefericită, la ce mai poate spera o femeie de serviciu din schimbul de noapte care abia îşi poate plăti chiria, care e ţinută departe de majoritatea oamenilor din cauza imposibilităţii sale de-a vorbi, care se întâmplă să aibă în cada de acasă un amfibian ultrasecret?

Elisa deschide ochii, se întoarce, aruncă o privire spre nord. Nu mai încape nicio îndoială: este o zi cenuşie, rău prevestitoare. Dovadă stau luminile îndepărtate ale marchizei cinematografului Arcade, pe care domnul Arzounian nu le aprinde decât dacă e suficient de întuneric încât să se justifice cheltuiala. Elisei i se strânge stomacul. Dacă se poate vedea Arcade de aici, atunci creatura e atât de aproape de râu. Apropierea o nelinişteşte. Apucă mânerul căruciorului, îl împinge, se îndreaptă spre casă

cât de repede poate.

Îl găseşte pe Giles dormind aşezat pe capacul vasului de toaletă, sforăind uşurel, cu mâinile mânjite de cărbune. Încet, ca să nu îl trezească, se lasă în jos pe covorul ponosit, îşi încrucişează braţele pe marginea căzii şi-şi sprijină bărbia pe ele. Priveşte lung în ochii creaturii, încă luminoşi pe sub apă, şi-i ascultă bolborositul blând al respiraţiei. El clipeşte – un salut. Ea îşi desprinde o mână de pe marginea căzii şi-şi plimbă arătătorul prin apă până când îi atinge dosul palmei. El îşi răsuceşte brusc mâna, în aşa fel încât acum ea îi atinge palma, arătătorul ei fiind o unică stamină a unei uriaşe flori înrourate ce se deschide. Acum Elisa îşi ascultă propria respiraţie, dar nu aude nimic. Îşi folosesc amândoi mâinile pentru a vorbi, dar asta ce e? O *atingere.* Elisa îşi aminteşte de femeia din autobuz; ce ţeapănă stătea, fără să se atingă de nimeni. Absenţa fricii, îşi dă seama Elisa, poate fi greşit interpretată drept fericire, însă nu-i acelaşi lucru. Nici pe departe.

6

Priveşte lumea mergând înapoi. Curgerea e mai rapidă, curăţată de suflet, un cuţit a răzuit solzii de peşte până ce-au dispărut toate irizaţiile. Stop. Bucură-te de sunetul cărnos al benzii magnetice întinzându-se, subţire. Play. Coridoare nesfârşite, toate la fel, clone în halate albe plutind ca nişte trombocite. Identifică persoana care te interesează. Comută, comută. Disecă banda în secunde, în jumătăţi şi-n sferturi de secundă. Oamenii nu mai sunt oameni. Sunt forme abstracte pe care le poţi studia aşa cum studiază un pustnic Scriptura. Umbra din buzunarul acelui cercetător poate fi secretul vieţii. Rânjetul vag de pe chipul lui încremenit într-un cadru ar putea fi craniul diavolului. Şaisprezece camere. Indicii nenumărate. Înapoi, stop, comută. Pe coridorul ăsta, acolo. Nu există ieşire. Toate drumurile duc înapoi aici, în biroul lui. Nicidecum mai aproape de adevăr. Şi nici mai departe. E prins în capcană.

Strickland îşi simte ochii ca pe nişte cârnaţi stricaţi pe cale să plesnească. Şi-a adus din junglă atâtea bomboane verzi, când ar fi trebuit să-şi aducă fiole de *buchité.* Cu două picături ar fi văzut tot ce se-ascunde pe casetele astea. Face treaba asta de ore şi ore în şir. I-a luat doar o oră să înveţe cum se manevrează aparatul pentru vizualizarea înregistrărilor. Puşcă M1 Garand, Cadillac Coupe de Viile, videocasetofon – toate-s la fel pe dinăuntru. Pui mâna pe ele, le faci parte din tine. S-a oprit din butonat pe la prânz. Acum simte că poate derula casetele în gând. *Ăsta-i secretul,* îşi zice. Să laşi filmările să curgă ca apa, să îţi cufunzi mâinile în ele şi să prinzi peştele.

Şi iată. Din senin. Camera 7. Rampa de încărcare. Primele câteva secunde din ultima casetă, înainte să se ia curentul. Nu cumva camera se ridică brusc? Câţiva centimetri esenţiali? Strickland comută. Înainte, după, înainte, după.

Se ridică din scaun. Pe coridoare, ar putea jura, lumina e mai puternică. Îşi fereşte ochii cu mâna, ce-i pasă dacă PM-iştii îl cred nebun, şi trece de F-1, spre rampa de încărcare, acelaşi traseu cu al creaturii răpite. Iese din clădire împingând uşile duble şi mâna îi cade moale pe lângă corp. Nu e soare. E noapte. Iarăşi a pierdut noţiunea timpului. Rampa e goală, sunt doar câteva pete de ulei. Se răsuceşte. Se uită în sus, la Camera 7. Apoi se uită chiar sub ea.

Patru oameni stau acolo, cu mutre surprinse. Toţi cu ţigara în mână. Au uniforme, nişte posturi oribile ale corpului, diferite nuanţe ale pielii. Lenea e ceea ce au în comun. Ce de timp a petrecut el trudind ca un sclav în birou de când a fost furat obiectivul, iar ăştia nu pot să reziste nici cinci minute fără o pauză, şi încă aici, unde e interzis? Dar Strickland are nevoie de informaţii. Se străduieşte şi le zâmbeşte forţat, fals.

— Aţ’ ieşit la ţigară, ă?

Oare Fleming angajează numai muţi? Trage concluzia că nu. Sunt doar îngroziţi.

— Nu vă temeţi, nu-i nicio problemă.

Zâmbeşte şi mai larg, simte că încep să-i crape buzele ca de ceară.

— Zău c-ar trebui să vin şi eu aici, cu voi. Că nici eu n-ar trebui să fumez înăuntru, dar fumez şi-aşa, păi ce mama naibii?

Oamenii de serviciu aruncă priviri pe furiş spre scrumul lung al ţigărilor nescuturate.

— Dar ia ziceţi-mi şi mie o chestie. Cum ridicaţi camera aia ca să nu fiţi prinşi?

Au numele cusute pe uniforme, sunt ca medalioanele de pe zgărzile câinilor.

— Yo-lan-da, citeşte. Nu te teme, scumpo, şi spune-mi. Întreb doar de curiozitate.

Păr castaniu închis. Piele măslinie. Ochi negri. Genul de buze subţiri cărora le place să turuie. Dar normal că nu-n faţa lui. Îşi cunoaşte locul. Strickland îşi mai îndulceşte un pic rânjetul fals. Funcţionează. Îi poate simţi sudoarea, dincolo de mirosul dezinfectantului. Yolanda îşi pleacă privirea, ferindu-şi-o de ceata de curăţători de rahat pe care probabil consideră că-i trădează, şi face semn spre un obiect din spatele lor. Nu e vreun dispozitiv sofisticat ca acela care a aruncat siguranţele în aer. E o mătură. O nenorocită de mătură.

Strickland se gândeşte la videocasetofon. Derulează înainte, opreşte, porneşte iar, dă înapoi, comută. Delimitează cadrul esenţial.

— Auziţi...

Ar vrea să sune ca un tip sociabil, nu-i iese, însă nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

— L-a văzut careva pe-aici pe doctorul Hoffstetler?

7

Când coboară din autobuz în faţă la Occam, Zelda îşi simte primii paşi nesiguri, o doare gâtul de la uitatul după un val de Pigmei cu căşti în cap care să vină să o salte, gleznele i se împleticesc când îşi închipuie cum va fi trântită la pământ şi încătuşată. Toată ziua s-a gândit la

asta. Să vină la muncă? Să sune şi să spună că-i bolnavă? Să dispară în ceaţă? La un moment dat cedase şi îi povestise lui Brewster, modificând anumite detalii ca să fie povestea credibilă, nişte jumătăţi de adevăr despre cum ar fi furat Elisa ceva de o valoare nedefinită, furt la care ar fi devenit părtaşă şi Zelda fără să vrea. Brewster fusese categoric: s-o toarne. Fiindcă dacă se află, tu o să fii aia care o încasează.

O zăreşte pe Elisa în faţa ei pe trotuar şi simte un fior de uşurare. E semn bun. Elisa ar fi putut să dispară, să plece din oraş, să o abandoneze pe Zelda interogatoriului care probabil va urma. Dar nu: e aici, a venit la timp, înaintând în pantofii ei frumoşi pe aleea scăldată în lumina lunii şi intrând în holul central. Zelda o urmăreşte de la mică distanţă, căutând nişte indicii despre care o avertizase Brewster, cum ar fi dacă Elisa încearcă să atragă atenţia unui supraveghetor. Din nou, nimic de genul ăsta. Elisa intră în vestiar. Acum Zelda n-are decât s-o urmeze şi să se aşeze lângă ea pe băncuţă. O vreme nu se uită una la cealaltă, dar Zelda simte între ele căruciorul, cel cu roata gălăgioasă, plin de încărcătura sa nepământeană.

Îmbrăcată în uniformă, Elisa se duce în magazie şi începe să-şi umple căruciorul. Zelda o urmează, face şi ea la fel. Urmăreşte mâna Elisei cum scoate o rolă cu pungi de gunoi. Face şi Zelda la fel. Apoi Zelda apucă o sticlă cu soluţie de curăţat geamuri, dar în clipa în care o lasă la loc pe raft, o ia Elisa. Se mişcă în ritmurile lor diferite, dar sunt cât pe ce să se sincronizeze. Când Zelda apucă o perie lungă, cu coadă ca s-o înlocuiască pe cea folosită atât de mult încât a devenit cheală ca un făcăleţ, şi mâna Elisei se repede înainte şi apucă acelaşi mâner.

Zelda cunoaşte căruciorul Elisei de parcă ar fi al ei. Fata asta nu foloseşte niciodată peria lungă şi sigur n-are nevoie de alta. Degetele Elisei se răsfiră peste ale Zeldei. Unele degete sunt maronii, altele-s albe, dar toate au trecut prin experienţe similare: au bătături de la frecat, au mizerie sub unghii, sunt înroşite de la dezinfectanţii caustici şi ies din cătuşele mizere ale Occamului. Zelda

oftează şi ţine aerul în piept, chiar dacă norul chimic din această încăpere e toxic.

Este o iertare tăcută şi invizibilă. Mai sunt şi alţi oameni în magazie. Iar mai departe sunt Fleming şi Strickland. Şi, peste tot, camere şi Pigmei. Singura îmbrăţişare pe care o îndrăzneşte Zelda este strângerea infimă a degetelor Elisei. Încheieturile li se presează unele într-altele înainte ca mâna Elisei să dea drumul cozii periei şi să-şi împingă căruciorul din încăpere. Zelda rămâne, închide ochii, inspiră vaporii soluţiilor. Uşoara strângere a degetelor este îmbrăţişarea totală pe care a tot aşteptat-o de săptămâni încoace; sunt lacrimile fierbinţi vărsate pe gâtul celui care te alină; e recunoaştere, apreciere, scuză, admiraţie. *Vom trece peste asta*, spune strângerea. *Împreună, noi două, vom reuşi să trecem.*

8

Ne ridicăm /// soare tot nu e doar sori falşi aici numai sori falşi am simţit de multe cicluri nouă nu ne plac sorii falşi sorii falşi ne obosesc dar femeia e oarbă fără sori falşi aşa că încercăm să ne placă pentru ea pentru ea pentru ea apa din peştera asta e mică dar începem să ne vindecăm şi e apă mai bună decât ultima apă nicio apă nu ar trebui să provoace durere apa nu ar trebui să fie plată apa nu ar trebui să fie dreaptă apa nu ar trebui să fie goală apa nu ar trebui să aibă o formă nu există nicio formă a apei /// în peştera asta există doar femeie şi bărbat şi mâncare dar e bine să simţi foame noi nu am mai simţit foame aprigă de la râu de la iarbă de la noroi de la copaci de la soare de la lună de la ploaie foamea e viaţă aşa că ne ridicăm şi sorii falşi se apropie bărbatul nu a ascuns sorii falşi când a plecat ne e dor de bărbat bărbatul e bun el stă la apa mică şi foloseşte piatra neagră ca să ne facă nişte gemeni mici mai de mult oamenii de la râu făceau gemeni mici din crengi şi frunze şi flori şi gemenii sunt buni gemenii ne fac nemuritori şi acum oamenii râului nu mai sunt şi noi suntem trişti dar omul e bun şi ne face gemeni toată ziua şi

asta ne dă putere ne dă foame /// femeia a plantat copaci în peştera asta şi lumina de la sorii adevăraţi vine de la peşterile de afară şi acum noi atingem copacii plantaţi şi ei ne ating pe noi şi ei sunt fericiţi şi noi iubim copacii şi femeia a plantat alţi copaci pe pereţi copaci mici şi plaţi aceştia nu miros ca nişte copaci şi nu sunt fericiţi nu sunt vii dar sunt plantaţi de femeie şi noi vom iubi aceşti copaci mici şi nefericiţi pentru ea pentru ea pentru ea /// ne mişcăm liberi fără liane de fier care să ne ţină sunt multe cicluri de când ne mişcăm liberi şi cuşca asta mică devine o cuşcă mai mare şi e bărbatul el ţine gemenii noştri pe care îi face are ochii închişi dar respiră a viaţă şi scoate sunete în somn şi asta e bine şi nouă ne e foame dar nu îl vom mânca pe bărbat fiindcă bărbatul e bun /// mirosim femeia mirosul e puternic şi mai există o peşteră peştera ei şi ne ducem acolo şi femeia nu e acolo dar mirosurile ei sunt vii pielea ei părul ei lichidele ei aerul ei cel mai puternic miros au înotătoarele ei de pe perete ce multe înotătoare colorate noi adorăm înotătoarele ei şi ne facem griji că a pierdut înotătoarele dar nu e miros de sânge nu e miros de durere nu e miros de teamă şi noi nu pricepem /// foame şi trecem pe lângă bărbat către locul care miroase e drept şi înalt şi alb şi încercăm să îl ridicăm dar e greu încercăm să îl spargem dar nu găsim dunga şi împingem şi tragem şi se deschide şi mirosurile mirosurile mirosurile e o peşteră foarte mică plină de mirosuri o peşteră care are propriii ei sori falşi şi noi luăm o piatră dar nu e o piatră o strângem şi trosneşte e lapte laptele curge şi noi o ridicăm şi bem şi e bun şi mestecăm piatra şi nu e bună o aruncăm şi luăm o piatră nouă şi se deschide şi sunt ouă aşa de multe ouă şi suntem fericiţi mâncăm ouăle şi ele nu sunt ouă tari cum ne dă femeia sunt ouă lichide dar sunt bune şi coaja e bună de mestecat /// scotocim mâncare bună multă mâncare bună şi bărbatul scoate sunete fericite în somn şi suntem fericiţi şi uite altă chestie dreaptă şi înaltă şi albă şi ne gândim că e şi mai multă mâncare în ea şi împingem şi tragem la fel şi se deschide dar nu e mâncare acolo e o trecere şi vin mirosuri diferite mirosuri de afară şi sunete

de păsări şi sunete de insecte şi nu vrem să lipsim când se întoarce femeia dar suntem exploratori ne stă în fire să explorăm şi suntem sătui şi suntem întremaţi şi sunt atâtea cicluri de când nu am mai explorat aşa că plecăm

9

Telefonul roşu. N-o să se oprească din sunat. Iar el n-o să răspundă. Nu poate. Nu înainte să ajungă călare pe situaţia asta cu solzi. O să sune cinci minute. O să treacă treizeci de minute, o oră dacă are noroc. Apoi o să sune din nou. Trebuie să se concentreze. Hoffstetler. Troţkistul ăsta progresist. Se uită la telefon de parcă n-a mai văzut culoarea roşu înainte, de parcă n-ar fi de-acelaşi roşu ca steagul patriei lui. Strickland amestecă foile pe care i le-a dat Hoffstetler. Teatru, doar ca să-l facă să transpire pe bărbatul în halat alb. De fapt, n-a citit decât prima propoziţie. Nu poate simţi hârtiile cu degetele moarte. Nu-i pasă, nu-i mai pasă. Hârtia e pentru oameni, nu pentru Zei-ai-Junglei.

— Trebuie să răspunzi? întreabă Hoffstetler. Dacă vrei să revin…

— Să nu cumva să pleci, Bob.

Telefonul continuă să sune. Maimuţele şi-au săpat drum şi prin acel sunet, urlându-şi instrucţiunile. Strickland aranjează hârtiile în teanc şi rânjeşte. Hoffstetler îi evită privirea, se uită în jur, dă din cap înspre monitoare. Jumătate merg, jumătate sunt oprite de ieri. Strickland se simte tot aşa, pe jumătate viu şi pe jumătate mort, disperat să-l găsească pe Deus Brânquia chiar în momentul în care nervurile îi dispar printre liane groase.

— Cum merge ancheta? întreabă Hoffstetler.

— Bine. Foarte bine. Avem un fir, un fir foarte promiţător.

— Asta este… face Hoffstetler aranjându-şi ochelarii. Este minunat.

— Ţi-e rău, Bob? Arăţi cam cenuşiu la faţă.

— Nu. Deloc. Poate-i de la vremea asta închisă.

— Zău? Dar tu eşti din Rusia, credeam că pentru tine vremea asta e ca acasă.

Telefonul, maimuţele; sună, tot sună.

— Nu ştiu. Sigur că n-am mai fost acolo de când eram mic.

— De unde ziceai c-ai venit aici, la noi?

— Wisconsin.

— Şi mai-nainte?

— Boston. Harvard.

— Şi mai-nainte?

— Eşti sigur că nu vrei să răspunzi la…

— Ithaca, nu-i aşa? Şi Durham. Am memorie bună, Bob.

— Da. Aşa e.

— Impresionant. Vorbesc serios. Şi ce-mi mai amintesc din dosarul tău e că ai fost titular pe post. Se munceşte mult pentru aşa ceva, nu?

— Da, bănuiesc că da.

— Şi-ai renunţat la toate pentru noi.

— Aşa am făcut, da.

— Remarcabil, Bob. E ceva ce face un om aflat pe-o poziţie ca a mea să se simtă bine.

Strickland plesneşte în birou cu hârtiile din mână. Hoffstetler tresare în scaun.

— Bănuiesc că de-asta m-a surprins, zice Strickland. Toate onorurile astea la care ai renunţat doar ca să te alături nouă, în micul nostru proiect. Şi-acum pleci?

Telefonul roşu se opreşte din sunat. Vibraţiile soneriei continuă preţ de încă douăsprezece secunde. Strickland le numără în timp ce urmăreşte reacţia lui Hoffstetler. Cercetătorul chiar pare bolnav. Dar aşa arată toată lumea la Occam în ultima vreme. Îi trebuie o dovadă mai solidă. Dacă aruncă măgăreaţa pe cercetătorul lor cel mai celebru şi nu are dreptate, telefonul roşu o să sune şi mai tare. Inspiră pe nas, şi-l simte pârjolit de arşiţa din Sertão. Înviorat, îi analizează ochii lui Hoffstetler. Nu-s sinceri, dar aşa au fost mereu. Şi e transpirat, dar jumătate dintre chelioşii ăştia înfumuraţi leşină când văd un PM-ist.

— Îmi doresc mult să mă întorc la studiile mele.

— A, da? Ce fel de?

— Încă nu m-am hotărât. Mereu sunt lucruri noi de învăţat. Cred că mă cam tentează organismele multicelulare din arborele taxonomic. S-ar putea să mă intereseze şi fenomenele indeterministe aleatorii şi voliţionale. Şi cred că n-o să mă satur niciodată de astrobiologie.

— Cuvinte mari, Bob. Ei, dar ce-ar fi să mă înveţi şi pe mine câte ceva? Chestia aia, ultima. Astro-nu-ştiu-cum i-ai mai zis.

— Şi… ce-ai dori să afli?

— Tu eşti profesorul. Prima zi de ore, se uită toţi la tine. Ce le spui?

— Eu… obişnuiam să-i învăţ un cântec. Dacă vrei să ştii realitatea.

— Vreau. Vreau să ştiu realitatea. Nu mi-am dat seama că-ţi place să cânţi, Bob.

— E doar un cântecel… pentru copii…

— Eşti nebun dacă-ţi închipui c-o să te las să pleci de-aici fără să-mi cânţi melodioara asta.

Acum Hoffstetler transpiră de-a binelea. Iar Strickland rânjeşte de-a binelea. Îşi duce o mână la gură ca să se asigure că ţipetele demente ale maimuţelor nu încep să-i răbufnească din gât. Hoffstetler încearcă să se salveze râzând, dar Strickland nu cedează. Hoffstetler se chirceşte, îşi priveşte lung mâinile din poală. Secundele ce se scurg fac totul şi mai dureros. O ştiu amândoi. Hoffstetler îşi drege glasul şi, spre bucuria lui Strickland, începe să cânte.

„Culoarea stelelor – ştiinţă pură – e strâns legată de tem-pe-ra-tură.”

Fredonatul fals îi trădează, mai mult decât de obicei, accentul rusesc. Îşi dă seama şi Hoffstetler de asta, îşi dă seama al naibii de bine, aşa că înghite în sec. Strickland aplaudă, degetele moarte fac plici ca plasticul.

— Frumos, Bob. Dacă nu te deranjează că te-ntreb, totuşi, care-i treaba cu chestia asta?

Hoffstetler se repede înainte, iute ca un animal gata să

ucidă. Strickland tresare, se clatină cu tot cu scaun şi dă să-şi apuce maceta sau ce-o fi aia ascunsă sub birou. Se blestemă în gând. Niciodată, absolut niciodată să nu subestimezi o pradă încolţită. Dar nu e nevoie de armă. Nu încă. Hoffstetler se cocoaţă pe marginea scaunului, însă nu vine mai departe. Vocea încă îi tremură, dar nu de frică. Momentul umilitor a dat naştere furiei, iar aceasta e tăioasă ca stâncile de pe o faleză.

— Treaba e că-i adevărată, sare Hoffstetler. Toţi suntem făcuţi din praf de stele, domnule Strickland. Oxigen, hidrogen, carbon, nitrogen şi calciu. Dacă unii dintre noi fac ce-i taie capul şi ţările noastre îşi lansează rachetele nucleare, atunci o să redevenim praf de stele. Cu toţii. Şi ce culoare o să aibă atunci stelele noastre? Asta-i întrebarea. O întrebare pe care poate doreşti să ţi-o pui singur.

S-a terminat cu pălăvrăgeala amicală. Cei doi bărbaţi îşi aruncă priviri feroce.

— E ultima ta săptămână aici, spune încet Strickland. O să-mi fie dor de tine, Bob.

Hoffstetler se ridică în picioare. Îi tremură genunchii. Măcar a făcut-o şi pe-asta.

— Sigur că dacă o să mai apară ceva, mă întorc imediat.

— Şi crezi că o să mai apară? Ceva?

— N-am cum să ştiu. Spuneai că ai un fir.

Strickland zâmbeşte.

— Am.

Hoffstetler nici n-a ieşit bine pe uşă, când telefonul roşu începe să sune din nou. Maimuţele ţipă, de data asta pe-un ton acuzator. Strickland bate cu pumnul drept în birou atât de tare, încât face receptorul să tremure. Îl doare. Dar simte şi satisfacţie, e ca şi cum ar strivi cărăbuşii cu antene lungi, furnicile glonţ, tarantulele, toţi paraziţii ăia din Amazon. Când bate cu pumnul din nou, alege s-o facă cu stângul. La care are mai puţine degete dureroase. Abia de simte. Loveşte, loveşte, loveşte şi parcă simte o pocnitură la unul dintre degete, încă o copcă neagră care plesneşte. Ca şi suturile lui Deus Brânquia. Care dintre ei

se dezintegrează mai repede? Care îi va supravieţui celuilalt?

Ridică receptorul, nu cel de la telefonul roşu, şi formează numărul lui Fleming. Fleming o fi el mesagerul generalului Hoyt, dar e şi sub comanda lui Strickland. Îi răspunde de la primul ţârâit. Strickland aude zgomotul clipboardului căzând.

— Azi, când pleacă doctorul Hoffstetler, zice Strickland, vreau să-l urmăreşti.

10

Vine lumina dintre lemnele de sub picioare ca nişte animale jucăuşe multe culori frumoase culoare de pasăre culoare de şarpe culoare de gândac culoare de albină culoare de delfin şi încercăm să o prindem dar e numai lumină şi e şi sunet femeia îi spune muzică e diferită de muzica noastră dar noi o adorăm şi luminăm a iubire şi urmăm lumina şi muzica pe hol până vedem alt obiect drept şi alb şi înalt şi împingem şi tragem şi intrăm şi e o peşteră care miroase a bărbatul bun pielea lui părul lui lichidele lui răsuflarea lui boala lui e boală e vag bărbatul nu o poate simţi sau mirosi deocamdată şi ne întristăm dar sunt şi mirosuri bune piatra neagră pe care bărbatul o foloseşte ca să ne facă nouă gemeni mici vedem prin toată peştera gemenii mici aşa de mulţi gemeni mici şi ne atingem gemenii şi mânjim cu gheara negreala şi lingem negreala şi negreala nu are gust bun şi e un craniu de om pe el e păr la fel de fals ca sorii falşi şi asta ne face să ne simţim singuri în râul nostru sunt multe cranii moartea e peste tot şi e bine e bine să cunoşti moartea pentru ca astfel să poţi cunoaşte viaţa /// aici e un miros mai bun mirosul de mâncare cea mai bună mâncare mâncarea vie şi simţim animalele din peşteră toate animalele ne sunt prietene şi ies din ascunzători cu urechile ciulite şi mustăţi şi cozi lungi şi ochii le sclipesc ca ai noştri ne fac plecăciuni ni se oferă sunt frumoase le iubim le acceptăm sacrificiul şi luăm una şi strângem ca să nu fie durere şi

mâncăm prietena noastră şi e bună sânge blană tendoane muşchi os inima iubire şi mâncăm şi suntem mai puternici şi simţim iarăşi râul toţi zeii zeul penelor zeul solzilor zeul cochiliilor zeul colţilor zeul ghearelor zeul cleştilor zeul copacilor noi toţi parte a grupului acolo nu există tu nu există eu există doar noi noi noi noi noi /// un sunet un sunet rău un trosnet ca omul rău cu băţul dureros băţul fulger şi şuierăm şi ne întoarcem şi atacăm şi omul rău scoate sunet de durere dar am greşit nu e omul rău e omul bun omul bun a revenit în peştera lui şi a văzut că am mâncat prietena lui cu urechi ciulite mustăţi coadă lungă şi ne pare rău ne schimbăm culoarea pe culoare de ne pare rău pe miros de ne pare rău pe lichide de ne pare rău pe poziţie de ne pare rău nu am vrut să atacăm nu suntem duşman suntem prieten prieten prieten şi omul bun ne zâmbeşte dar începe să miroasă rău şi omul bun ridică mâna şi se uită la mână şi curge sânge mult sânge şi sângele şiroieşte ca ploaia

11

Un şef de proiect se bucură de acces în toate încăperile de la Occam cu excepţia uneia, şi exact aici se află Hoffstetler: în vestiarul femeilor. În locul ăsta nu-s camere de supraveghere, *Slava Bogu*[39]; a ajuns să i se pară că toate camerele sunt nişte gargui care-şi flutură aripile în înalturi ca să raporteze fiecare mişcare a lui. Dacă mai zăboveşte mult pe la uşa vestiarului o să i se pună eticheta de pervers – ceea ce nu l-ar deranja în aceste ultime zile, numai să nu ducă la alte interogatorii –, aşa că s-a furişat înăuntru, a dibuit o veche sală de duşuri folosită acum pe post de magazie şi s-a ascuns după un munte de substanţe industriale de curăţat.

O sonerie puternică marchează sfârşitul turei. Aude cum intră un cvartet – patru femei obosite din schimbul de noapte. Se simte ameţit. Pesemne că de la duhoarea de amoniac. Sau poate e panica. Numai până la capătul

[39] Slavă Domnului (rus.).

săptămânii, îşi tot repetă în gând, atât trebuie să mai reziste. Cea dintâi şi, speră el, cea din urmă minciună spusă lui Mihalkov a fost că seringa funcţionase şi Devonianul murise, iar Mihalkov îl recompensase cu detalii: vineri telefonul lui Hoffstetler o să sune de două ori, iar el o să meargă în locul obişnuit, de acolo Bizonul o să-l conducă la un vapor, iar vaporul o să-l ducă acasă, la Minsk, la părinţii care-l aşteaptă. Mihalkov chiar îl lăudase cu asupra de măsură pe Hoffstetler pentru curajul dovedit în toţi aceşti ani de muncă în slujba lor. Îi spusese Dmitri.

Hoffstetler îşi smulge ochelarii, îşi freacă ochii care îl ard de la vaporii substanţelor chimice. Oare o să leşine? Se concentrează la sunetele din vestiar. Prin firea şi meseria lui, este un clasificator, numai că nu s-a prea ocupat cu clasificarea sunetelor feminine. Foşnete mătăsoase. Plesnituri obraznice. Clinchete delicate. Nişte dovezi ale vieţii pe care el nu le-a cunoscut niciodată, însă încă ar putea dacă ar reuşi să supravieţuiască până vineri.

— Hei, Esposito.

Glasul femeii are un accent spaniol şi e puternic ca sirena care anunţă sfârşitul turei.

— Tu i-ai zis tipului ăluia că suntem acolo la fumat?

Urmează o pauză, în care Elisa răspunde prin semne sau gesturi.

— Ştii tu care bărbat. Ăla de se uită după tine.

O pauză.

— Păi i-a zis careva că mişcăm camera. Şi singura care nu fumează eşti tu.

Pauză.

— Faci pe nevinovata. Dar nu eşti. Ai grijă, Esposito. Că dacă nu, o să am eu grijă de tine, *entiendes?*

Se aud paşi în depărtare, urmaţi de şoapte compătimitoare – Hoffstetler bănuieşte că vin de la cea numită Zelda. Îşi ţine răsuflarea ca să nu mai inhaleze vaporii nocivi, aşteaptă să se audă Zelda plecând de lângă Elisa. În schimb, se aude gălăgie de sus, din hol; sunt cei care vin în schimbul de zi. Nu mai e timp. Hoffstetler decide să acţioneze, porneşte în patru labe pe gresia

umedă. Se uită după colţ. Elisa stă pe bancă. Zelda e în picioare lângă ea, se piaptănă în oglinda din vestiar. Trebuie să profite de ocazie. Flutură din mână ca să îi atragă Elisei atenţia.

Ea îşi răsuceşte fulgerător capul în direcţia lui. E îmbrăcată, dar se acoperă instinctiv şi un picior se trage înapoi, pregătit să lovească. Poartă pantofi de-o eleganţă surprinzătoare – de-un verde deschis cu paiete –, tocurile îi ţăcăne puternic pe gresie şi atunci Zelda se roteşte şi-l vede pe Hoffstetler, pieptul i se umflă când dă să ţipe, dar Elisa o apucă de bluză şi sare de pe bancă, trăgând-o şi pe Zelda după ea, în lumina slabă şi albăstrie de la duşuri, vorbind înnebunită prin semne pe care le face cu mâna liberă, fără îndoială un pomelnic de întrebări. Hoffstetler ridică şi el mâinile, implorând să i se acorde o clipă.

— Unde este? şopteşte el.

— Ne-au prins, oftează Zelda. Elisa, ne-au…

Elisa i-o taie scurt Zeldei, dintr-un gest care o reduce la tăcere, iar apoi îi vorbeşte lui Hoffstetler, făcându-i semn Zeldei să traducă.

Zelda se uită la Hoffstetler plină de îndoieli înainte să afirme sec:

„Acasă."

— Trebuie să scapi de el. Imediat.

Elisa face semne. Zelda traduce:

„De ce?"

— Din cauza lui Strickland. S-a cam prins. Nu ştiu ce-o să-i spun dacă îşi foloseşte… are *bastonul* ăla…

Hoffstetler nu trebuie să cunoască limbajul semnelor ca să priceapă panica Elisei.

— Ascultă-mă, şuieră el. Ai cu ce să-l duci la râu?

Chipul Elisei devine din ce în ce mai serios. Îşi pleacă tot mai mult capul, până se uită la pantofii cu nestemate sau poate la mucegaiul care se zăreşte între plăcile de gresie. După o clipă mâna i se ridică, atât de lent de parcă ar avea atârnate greutăţi de ea, şi vorbeşte prin semne cu o reticenţă încărcată de durere. Zelda traduce fiecare fragment, în ordinea în care apar.

„Docul. Se deschide la mare. La zece metri.”

Zelda îl priveşte pe Hoffstetler rugătoare; ea nu ştie ce înseamnă aceste cuvinte, însă el înţelege. Această femeie de serviciu de-o ingeniozitate nemăsurată, cu un aer fragil, trebuie să locuiască îndeajuns de aproape de râu ca să îl ducă pe Devonian pe un fel de ponton. Dar nu e suficient. Dacă persistă seceta de primăvară, creatura va eşua acolo, un peşte zbătându-se pe uscat – nu i-ar fi deloc mai bine decât înlănţuit de unul dintre stâlpii lui Strickland.

— Dar ai cu ce, ceva, orice? o întreabă el disperat. Duba… l-ai luat de-aici cu o dubă… poţi să îl duci la ocean? …

Ea scutură din cap ca un copil care refuză, cu genele pline de lacrimi şi cu obrajii şi gâtul pline de pete roşii, cu excepţia celor două cicatrice cheloide care au o nuanţă uniformă şi palidă de roz. Lui Hoffstetler îi vine s-o apuce de rochie şi să o scuture, să-i zgâlţâie creierul în cap până iese tot egoismul din ea. Dar n-are nicio şansă: sună un telefon, cineva răspunde, iar femeia supărată, cu accent spaniol, urlă, glasul ei răsună cu ecou lovindu-se de toate suprafeţele vestiarului:

— Elisa, la telefon! Dacă nu-i cea mai mare tâmpenie pe care-am auzit-o în viaţa mea. Cum naiba să vorbească aia la telefon?

— *Cine e, Yolanda?*

Bubuitul e suficient de puternic ca să-l smulgă pe Hoffstetler din băltoaca aceea a consternării. Vine dinspre Zelda, pe care el nici n-o mai luase în seamă, crezând-o paralizată de groaza că-şi va pierde slujba sau va păţi ceva şi mai rău. Când situaţia era mai proastă ca oricând pentru ei trei, faptul că femeia sare ca o leoaică în apărarea Elisei îi oferă lui Hoffstetler un dar mititel şi preţios, mai subţire decât membrana celulară, mai mic decât o particulă subatomică: speranţa.

În ochii căprui ai Zeldei clocoteşte un avertisment pentru Hoffstetler, iar apoi ea e cea care, de data asta, o apucă pe Elisa de braţ şi o trage de-acolo. Hoffstetler n-are încotro şi se retrage, dar nu departe, ştiind că va trebui să

fugă din vestiar înainte să dea buzna femeile din schimbul de zi, ştiind că mai are încă trei zile la fel de tensionate, ştiind că nu va dormi azi dacă Elisa nu consimte la singura cale de acţiune rezonabilă. E foarte posibil să nu mai poată dormi niciodată. Se ghemuieşte în spatele sticlelor cu substanţe de curăţare în timp ce răsună ultimele bombăneli ale Yolandei.

— Sunt îngrijitoare, Zelda, nu telefonistă. Jerry? Jeremy? Giles? Că doar n-oi vrea să le ţin minte pe toate?

12

De câte ori văzuse apartamentul lui Giles, adică de o mie de ori, Elisei i se înfăţişase dinaintea ochilor o lume în nuanţe maronii de tweed şi cenuşii de cositor. Acum e în roşu-aprins. Sânge pe podea. Pe pereţi. Amprenta unei mâini însângerate pe frigider. Elisa a intrat grăbită şi n-a apucat să se uite pe unde calcă, iar acum vede cum pantofii ei verzi lasă urme roşii pe covor şi linoleum. Se apucă de planşeta lui Giles ca să se sprijine de ceva, iar două pisici sar cât colo. Se chinuie să studieze petele de sânge, încearcă să stabilească în ce direcţie duc. Dar duc în toate direcţiile.

Inclusiv înapoi pe uşă. Sare şi ea într-acolo şi vede un fir subţire de sânge care leagă uşa lui Giles de a ei. Dă buzna în apartamentul ei şi iată-l, prăbuşit pe canapea. Aleargă la el, genunchii îi poposesc pe schiţele în cărbune negru cu accente de sânge roşu. Giles e palid; clipeşte lent; tremură. Are braţul stâng înfăşurat foarte prost într-un prosop albastru care, fiind ud şi însângerat, a devenit mov. Elisa se uită spre baie.

— Nu-i aici, spune Giles cu glas răguşit.

Elisa îi cuprinde faţa în palme. E cald, nu e rece. Îl întreabă din priviri, iar el îi răspunde cu un surâs firav.

— Îi era foame. L-am speriat. E un animal sălbatic. Nu ne putem aştepta să se poarte altfel.

Ea îşi zice că dacă e s-o facă, s-o facă repede. Apucă de prosop, dă la o parte materialul lipicios de pe braţul lui

Giles. De la încheietura mâinii până la cot e o tăietură subţire ca firul de păianjen, doar vârfurile ghearelor creaturii ar fi putut s-o facă. E adâncă, încă sângerează, însă nu puternic, iar Elisa dă fuga în dormitor, ia un cearşaf curat de pe un raft şi-l sfâşie, vine iute înapoi şi începe să-l bandajeze. E ca o bulboană de pânză care învăluie braţul în spumă de mare – chiar şi aici, chiar şi acum, ea vede doar apă. Giles se strâmbă de durere, dar zâmbetul încă îi stăruie pe chip, ca o mască ieftină. O mângâie cu palma umedă pe obraz.

— Nu te agita din cauza mea, dragă. Du-te şi găseşte-l. Nu poate fi departe.

Elisa nu ştie ce altceva să facă. Se năpusteşte pe hol, închizând uşa în urma sa. E greu de văzut ceva în afară de cele mai stridente dâre de sânge, dar se străduieşte şi dibuieşte o urmă groasă care duce în altă direcţie – spre scările de incendiu. Nu se poate, îşi zice. Creatura ar fi mult prea speriată pentru aşa ceva. Apoi din cinematograful de dedesubt începe să tune o fanfară şi ea se gândeşte că nu-i ceva cu mult diferit, nu-i aşa, de discurile pe care le punea ea în F-1. Fuge, coboară atât de repede pe treptele metalice, încât simte un vertij ca acela dat de un lift în cădere, apoi merge poticnindu-se pe alee şi pe trotuarul din faţa cinematografului Arcade, unde e prinsă în capcana unui şnur gros de catifea şi orbită de strălucirea afişului.

Într-o asemenea lumină, petele de sânge, acum doar câteva, ies în evidenţă ca nişte bijuterii împrăştiate. Duc în cinematograf. Elisa aruncă o privire către casa de bilete. Domnul Arzounian e la vânzare, dar cască, se luptă cu somnul, iar Elisa nu ezită. Îşi priveşte picioarele, balerinii verde smarald cu baretă groasă şi toc pătrăţos, buni pentru dansat, şi-şi zice că ea e Bojangles, cu volumul televizorului dat la minimum, şi trece dansând de Arzounian, aşa cum a trecut de mulţi bărbaţi neatenţi de la Occam.

Mocheta roasă de sub pantofi lasă să se vadă mozaicul de pe jos cu modele tradiţionale navajo. Elisa îşi lungeşte

gâtul spre bolta prăfuită, acoperită de fresce care, conform domnului Arzounian, a văzut celebrităţi, politicieni şi industriaşi de vază în anii ’40 şi ’50, pe vremea când Arcade era ceva, înainte ca birourile de la etaj să fie sacrificate pentru a se amenaja acolo două apartamente cât cutiile de chibrituri. Un lucru vechi şi neglijat nu-şi pierde neapărat frumuseţea; Elisa crede asta din tot sufletul. Holul, totuşi, e mult prea luminat, iar Elisa ştie că creatura va căuta întunericul.

Nici măcar în lumina strălucitoare a filmului care scaldă sala de cinema Elisa nu poate zări ceafa vreunui om aşezat într-unul dintre cele două sute de scaune. Nu contează: ecranul, balconul şi constelaţiile luminilor din tavan conferă sălii măreţia unei bazilici. Şi oare n-a venerat ea acest loc când era doar o fată? În locul ăsta a găsit material brut pentru construirea unei vieţi imaginare minunate şi în locul ăsta, dacă are noroc, ar putea reuşi să salveze atât cât i-a mai rămas din aceasta.

Cu o aplecare pioasă, se strecoară pe coridorul dintre scaune. Sunt ultimele zile în care rulează *Povestea lui Rut*[40]*,* epopeea biblică din care nu ştie nimic în afară de dialogul rostit cel mai tare şi absolut toate frazele muzicale. În timp ce se uită atentă în stânga şi-n dreapta pe rândurile întunecoase, mai aruncă şi câte-o privire spre ecran, unde un grup de sclavi asudaţi sparg piatră într-o carieră, sub privirea fioroasă a unei statui păgâne uriaşe cu ochii holbaţi. Deci ăsta e Chemosh, al cărui nume l-a tot auzit bubuind prin podea. Dacă şi creatura ei e un zeu, atunci e unul mult mai puţin înfricoşător.

Deja îşi imaginează scenarii de coşmar, cu el hoinărind prin Baltimore, chiar prin centru, când vede o formă întunecată zbătându-se între primul şi al doilea rând. Elisa se ghemuieşte sub razele proiectorului. Da, iată-l, cu genunchii aduşi la pieptul ce se umflă, cu braţele care îi acoperă capul. Elisa fuge pe rând, renunţând la furişat, ţăcănind din tocuri, iar creatura şuieră, un avertisment aspru pe care nu l-a mai auzit de când s-a apropiat pentru

[40] Film din 1960, în regia lui Henry Koster, adaptare a Cărţii lui Rut.

prima oară de el cu oul. E un sunet sălbatic şi ea se opreşte îngheţată de spaimă, cu nimic mai curajoasă decât nenumăratele animale care cândva s-au întors cu burţile în sus în faţa acestei creaturi superioare.

Răsună ţipete de durere, vuiesc din boxe la fel ca înregistrările cu sunete din junglă, efecte sonore ce însoţesc spinările biciuite ale bărbaţilor care se chinuie să mute idolul de piatră. Creatura îşi strânge capul în mâini de parcă ar încerca să-şi zdrobească propriul craniu. Elisa se lasă în genunchi şi înaintează târâş pe podeaua lipicioasă. Luminile colorate ce se revarsă în cascade transformă în caleidoscoape ochii creaturii care se trage înapoi, fuge şi se prăbuşeşte în genunchi, cu răsuflarea tăiată.

Un trosnet asurzitor, iar Elisa nu se poate abţine şi se uită: Chemosh răsturnat, strivind un sclav care urlă. Creatura răspunde scâncind jalnic şi tremurând ca un câine. Probabil temându-se că el a provocat această durere de pe ecran, se opreşte din retragere şi se întinde spre Elisa. Ea pluteşte spre el şi-l cuprinde în braţe. E rece. Uscat. Îi simte pe gât branhiile fluturându-i, aspre ca şmirghelul. Treizeci de minute, a avertizat-o Hoffstetler, atât poate rezista. Uite o ieşire de urgenţă. Dă direct în alee. O să-l ducă imediat sus, la loc sigur. Mai vrea să îmbrăţişeze doar câteva clipe această creatură frumoasă şi tristă care nu poate fi deloc în siguranţă aici, în lumea aceasta.

13

O doare mâna de atâta spus „spital”. Dar Giles nu vrea să meargă, iar ea înţelege de ce. Doctorii pot recunoaşte rănile făcute de gheare şi există un protocol în privinţa deţinerii de animale: ar urma vizite la domnul Arzounian şi controale în apartamentele de la Arcade ca să se asigure că vreun chiriaş nu adăposteşte un animal periculos. E drept că Elisa găzduieşte unul, iar ea şi Giles ştiu prea bine ce face administraţia locală cu animalele periculoase:

le ia de la stăpânii lor nepotriviţi şi le eutanasiază.

Aşa că a cedat rugăminţilor lui Giles şi i-a aplicat un tratament după ureche, cu iod şi bandaje. El a glumit în fiecare etapă – felul lui de-a arăta limpede că nu-i supărat, dar asta n-a prea reuşit s-o calmeze. Una dintre pisicile lui, mâncată. O rană care riscă să se infecteze cine ştie cum. Giles e bătrân şi nu din cale-afară de robust. Dacă o să i se întâmple ceva, o să fie doar vina ei – a ei şi a sufletului pe care nu şi-l poate ţine în frâu. Deci şi sufletul îi e un animal sălbatic, o a doua fiinţă care ar trebui închisă dacă le bate la uşă Protecţia Animalelor.

Elisa îl monitorizează pe Giles, asigurându-se că înghite şi supa, şi apa pe care i le-a adus, când aud amândoi apa picurând în cadă. Se uită unul la celălalt. Un lucru au ajuns să-l înveţe bine: şi-anume că această creatură poate intra şi ieşi din apă fără un sunet, şi la fel se poate mişca prin apă, ceea ce înseamnă că acum îşi doreşte să-i avertizeze că s-a ridicat în picioare. Elisei i se rupe inima când vede că Giles strânge lingura în mână ca pe-un cuţit. Toată lumea se schimbă, dar nimeni în bine.

Creaturii îi ia un minut întreg ca să iasă din baie. Înaintează lent, cu capul plecat, cu branhiile lipite a supuşenie, cu ghearele letale ascunse în spatele coapselor. Îşi ţine spinarea, cu înotătoarea de pe ea, cocoşată în chip docil şi-un umăr lipit de perete de parcă s-ar fi înlănţuit singur de unul dintre stâlpii de beton ai lui Strickland. Elisa e sigură că nicicând în nenumăraţii lui ani de viaţă creatura n-a cunoscut suferinţa şi regretul, aşa că întinde braţele spre el, stând în picioare, pe cât de nerăbdătoare să accepte scuzele lui, pe-atât de reticentă să şi le accepte pe ale ei.

Temându-se s-o privească, el trece cocârjat pe lângă braţele ei deschise, tremurând aşa de tare, încât i se desprind solzii şi-i cad pe parchet, unde sclipesc asemenea constelaţiilor de pe tavanul cinematografului. Trece prin cameră târşâindu-şi picioarele ca unul dintre sclavii biciuiţi ai lui Chemosh, cu capul tot mai plecat, până ajunge la înălţimea lui Giles, care şade la masă. Giles scutură din

cap, ridică mâinile:

— Te rog, zice. N-ai greşit cu nimic, băiete.

Creatura îşi scoate mâinile din ascunzătoare şi le ridică, atât de lent încât mişcarea pare imperceptibilă, până când toate cele zece gheare, pe jumătate retrase în degete, trag de braţul bandajat al lui Giles. Giles se uită la Elisa; şi ea se uită la Giles, la fel de derutată şi plină de speranţă ca el. Privesc amândoi cum creatura ridică braţul lui Giles de pe masă cu multă blândeţe, de parcă ar apuca un bebeluş, şi şi-l aduce sub chipul plecat. În ciuda supuşeniei creaturii, poziţia e neliniştitoare: ai zice că-i pe cale să mănânce braţul lui Giles, ca un copil obligat să termine tot ce are în farfurie.

Dar ceea ce se întâmplă e mult mai puţin violent şi mult mai ciudat. I-l linge. Limba creaturii, mai lungă şi mai plată ca a unui om, se extinde peste cele două fălci şi lipăie bandajul. Gura lui Giles se mişcă, dar omul pare prea mirat ca să reuşească să rostească vreo vorbă. Nici Elisa nu-i mai pregătită pentru ce vede; mâinile îi atârnă pe lângă corp şi nu pot arăta nici o singură literă. Creatura roteşte braţul lui Giles când îl linge, umezind tot bandajul până ce saliva ajunge la piele, până când sângele uscat devine iarăşi lichid, iar creatura îl curăţă. Îi lasă braţul lucitor în poală, se apleacă încet şi atunci, ca într-un sărut de despărţire, îi linge şi creştetul.

Ritualul se încheie brusc. Giles clipeşte uitându-se în sus, la creatură.

— Mulţumesc?

Creatura nu reacţionează. Elisei i se pare prea ruşinat şi ca să se mişte. Dar a fost o zi lungă pentru o fiinţă care se simte cu adevărat confortabil doar în apă: branhiile şi pieptul încep să i se umfle şi să tremure. Elisa ar vrea să-i spele braţul lui Giles, să-i dea iarăşi cu iod şi să-l bandajeze iarăşi în feşe sterile, dar nu poate suporta gândul că astfel ar insulta creatura. Se apropie şi-şi pune palma pe spinarea sa plecată, împingându-l uşor înspre baie. El se supune, dar numai mergând cu spatele, împiedicat, în aşa fel încât să continue plecăciunile în faţa

lui Giles. Elisa nu l-a văzut niciodată atât de lipsit de graţie; trebuie să-l tragă de braţ când intră în baie, iar el se izbeşte cu umărul şi face să se clatine copăceii dezodorizanţi.

Îl aşază în cadă. Luminile sunt stinse şi faţa lui alunecă sub apă, dar lumina ochilor rămâne nediluată. Elisa îşi desprinde privirea dintr-a lui ca să toarne sare în apă, dar îl simte cum o urmăreşte. De-a lungul vieţii, a mai simţit bărbaţi urmărindu-i mişcările, pe stradă sau în autobuz. Dar acum e altfel. E foarte interesant. Când se întinde în cadă ca să amestece sarea, privirile li se întâlnesc – doar pentru o clipă, dar în acea clipă ea citeşte în ochii lui deopotrivă gratitudine şi uimire. Gândul ăsta e ceva ieşit din comun. *Ea îl uimeşte.* Cum se poate una ca asta, când el este cel mai uimitor lucru din câte-au existat vreodată pe pământ?

Elisa termină de amestecat. Are mâna lângă faţa lui. E atât de mică, aşa că şi-o mişcă, îi cuprinde obrazul în palmă. E catifelat. Ar pune rămăşag că oamenii de ştiinţă n-au trecut şi informaţia asta printre toate celelalte. Şi-au notat doar despre dinţi, gheare, spini. Acum îl mângâie, mâna ei alunecă în josul gâtului şi pe umăr. Datorită apei, el are acum aceeaşi temperatură ca aerul şi poate că de-asta ea nu-i simte palma urcându-i pe braţ până când îi ajunge pe carnea moale şi albăstruie de la interiorul cotului. Solzii din palma lui sunt nişte pumnale liliputane, îi lasă crestături jucăuşe în piele, în vreme ce ghearele o înţeapă, dar niciodată atât de tare încât să îi străpungă pielea, când îi străbat bicepşii, lăsând zgârieturi albe în urmă.

După ce-i bandajase rana lui Giles, Elisa se schimbase într-o cămaşă subţire de voal, pe care o are de pe vremea când locuia la Casă, iar când mâna creaturii se mută de pe braţul ei pe piept, bumbacul se umezeşte pe loc, ca prin farmec. Mai întâi un sân, apoi şi celălalt sunt îngreunaţi de strânsoarea cămăşii ce i se lipeşte de piele. Se simte goală sub mâna lui, îşi poate simţi fiecare fior al pieptului încorsetat şi i s-a tăiat răsuflarea, dar nu fiindcă ar face

ceva interzis. El este mereu dezbrăcat în faţa ei, astfel că i se pare că ar fi trebuit de mult să i se arate şi ea aşa cum a făcut-o natura.

Camera e cuprinsă de-o strălucire caldă care vine de jos. *Povestea lui Rut,* îşi zice ea, trebuie să fie proiectorul care se pregăteşte pentru o nouă proiecţie. Dar nu se aude muzică. E creatura, luminile trupului său inundă apa cu nuanţe de roz, ca nişte păsări flamingo, ca nişte petunii, ca nişte animale şi plante necunoscute, dintr-o lume pe care ea o cunoaşte doar din înregistrările acelea: *ric-ric, ciu-cu, câr-câr, zi-ii-ii.* Îşi arcuieşte spinarea şi se lasă cu toată greutatea într-o palmă suficient de largă cât să-şi poată cuibări în ea tot pieptul.

Undeva foarte departe, Giles şuieră a durere. Elisa îşi dă seama că ţine ochii închişi; şi-i deschide. Observă că tot corpul ei s-a deplasat. S-a aplecat aşa de tare peste cadă, încât părul i se leagănă în apă. Vrea să continue, să se tot încline în faţă până când se îneacă, aşa cum s-a înecat de-atâtea ori în vis, dar Giles are dureri – şi asta din cauza ei – şi va trebui să-i oblojească iarăşi rana, mai ales după ce i-a fost linsă. Cu mare sforţare, se îndreaptă de spate. Mâna creaturii îi coboară pe burtă şi reintră în apă fără să stropească şi fără un sunet.

Elisa îşi acoperă cămaşa udă cu un halat înainte să intre în camera mare. Însă nu se duce la Giles. Trece pe lângă el, traversează apartamentul, merge la fereastra din bucătărie. Se sprijină cu fruntea de ea. Îşi lipeşte palma de ea. Văzul i se înceţoşează, dar nu fiindcă ar plânge. E apă pe geam, atârnă în mici globuri, se preling în şiroaie umede. Da, până la urmă s-ar putea să şi plângă.

Plouă.

14

Roteşte butonul de reglaj cu mâna bună. Imaginile sunt slabe, decolorate. A naibii porcărie. A decartat o grămadă de bani pe el într-un magazin care se cheamă Kosciuszko Electronics. O fi de la cablu? De la instalaţia electrică? Sau

o fi vărsat vreunul din copii un pahar de suc pe el? Îi vine să demonteze partea din spate a televizorului numai ca să prindă vinovatul. Îl opreşte teama iraţională că măruntaiele televizorului vor arăta ca dispozitivul care a aruncat în aer siguranţele de la Occam, o încâlceală arsă. Chestia aia n-a putut s-o identifice. Atunci ce-l face să creadă că ar putea pune un diagnostic aici?

Sau o fi semnalul prost din cauza vremii? Stă de-atâta timp în Baltimore şi poate să jure că asta-i prima ploaie pe care o vede. A răpăit toată ziua. E o antenă pe acoperiş, ceva ca un păianjen, ca una dintre staţiile spaţiale pe care le-a zărit pe la Occam. E tentant să te sui pe acoperiş ca să meştereşti la ea aşa, în bătaia ploii. Să te uiţi cum furtuna se înteţeşte şi bubuie. Să-ţi râzi de fulgere. Să fii în soiul ăla de pericol pe care un bărbat îl înţelege.

Dar uite că el stă aici. Ruinele sufrageriei. O familie lovită de trăsnet, asta dacă ştii unde să cauţi urmele de arsură. Tammy tot bâzâie ceva legat de-un căţeluş. Timmy vrea să se uite la *Bonanza.* Lainie turuie despre un parfé de gelatină, nişte zoaie portocalii de care e mândră deşi le-a vărsat dintr-o cutie. Mai nou, toate mesele lor provin din cutii. Şi de ce? Strickland ştie de ce. Fiindcă ea e plecată mai toată ziua, făcând cine ştie ce. El nici n-ar fi trebuit să vină acasă. Ar fi trebuit să doarmă încă o noapte la birou. În fond, generalul Hoyt sunase la Occam cu doar patru ore în urmă. Mai rău – îl sunase pe Fleming. Iar mesajul transmis fusese limpede ca lacrima.

Strickland avea douăzeci şi patru de ore la dispoziţie pentru a prinde creatura, altfel cariera lui se încheia aici.

Ce însemna „se încheia”? Curtea marţială? Închisoare militară? Mai rău? Era posibil orice. Strickland s-a speriat. Aşa că s-a suit în Cadillacul lui buşit, ăla de care ar putea să jure că oamenii de la Occam începuseră să şuşotească şi să râdă, şi a venit acasă. La scurt timp după ce ajunsese aici, sunase Fleming. Omul făcuse ce-i ceruse şi-l urmărise pe Hoffstetler ca un profesionist. Strickland n-ar fi trebuit să se mire. În fond, Fleming e un câine, iar câinii miros de la o poştă rahatul. Fleming zice că are poze cu Hoffstetler

cum îşi pregăteşte bagajele într-o casă nemobilată. A făcut legătura între Hoffstetler şi un ataşat rus pe nume Mihalkov. Deus Brânquia ar putea fi încă în ţară, ba chiar şi în oraş. Strickland simte că trebuie să fie acolo, acum, noaptea, pe ploaie, să găsească creatura şi să termine cu toate astea, să-şi împlinească destinul.

Când colo, el stă aici şi-nvârte de buton. Unde naiba-i *Bonanza?*

— *Bonanza* e pentru adulţi, zice Lainie. Hai să lăsăm pe *Dobie Gillis*[41].

Strickland tresare. Pesemne că s-a auzit ce-a bombănit. Aruncă o privire spre Lainie. Abia de mai suportă s-o vadă. Ieri i-a venit acasă cu o tunsoare nouă. Cocul înalt a dispărut ca retezat de-o macetă de pe Amazon şi a fost înlocuit de o coafură mai netedă, părul îi ajunge până la umeri şi stă în formă de S, ca al unei fetişcane. Dar ea nu-i fetişcană, păi nu? E mama copiilor lui. E nevastă-sa, ce naiba.

— Dar tata zice că putem să ne uităm la *Bonanza*! strigă Timmy.

— Dacă Timmy are voie să se uite la *Bonanza,* argumentează Tammy, atunci să primesc şi eu un căţeluş.

Dr. Kildare. Perry Mason. Familia Flinstone. Aceleaşi trei seriale, câteva canale moarte. Asta-i tot ce găseşte. Simte tremurul unui tunet. Se uită la fereastră. Nu se vede decât ploaia lovind geamul ca nişte insecte un parbriz. Numai că maţele sunt spălate întruna. Şi maţele lui. Şi cariera, şi viaţa lui. Aiureala asta cu fericirea americană. Parfeul gelatinei mă-sii, căţeluşi imaginari, un western care nu-i de găsit oricât ai roti din buton.

— Nu primeşte nimeni niciun căţeluş, zice. Ştii ce se-ntâmplă cu căţeluşii? Se fac câini.

Doctor, avocat, om al cavernelor. Vede personajele de pe diferite canale suprapunându-se peste propria lui reflexie din ecran. El este doctorul, el este avocatul, el este omul cavernelor. El e cel care regresează, involuează. O poate

---

[41] *The Many Loves of Dobie Gillis,* serial american care a rulat între 1959 şi 1963.

simţi în felul în care se alege praful de comportamentul său civilizat, lăsând loc primitivei sete de sânge. Bisturiu, ciocănel, bâtă.

— Richard, spune Lainie, parc-am zis că măcar o să…

— Câinele e un animal sălbatic. Poţi să încerci să-l domesticeşti. Păi sigur că poţi. Dar într-o bună zi câinele ăla o să-şi arate adevărata natură. Şi o să muşte. Asta vrei?

Strickland se gândeşte. Deus Brânquia să fie câinele? Sau oare el?

— Tati! strigă Timmy fluturând din mâini. Tocmai ai trecut peste!

— Ce-am zis eu, Timmy? îl ceartă Lainie. Serialul ăla e prea violent.

Oameni care mor pe lespedea chirurgicală, oameni care mor în puşcărie, o întreagă specie murind. Cele trei canale se rotesc şi mai iute. Şi canale fantomă, semnale fantomatice, purgatorii de imagini cu purici nerevendicate de nimeni. Nu se poate opri din rotit butonul.

— *Bonanza* nu-i violent, mârâie Strickland. *Lumea* e violentă. După părerea mea, e o chestie la care merită să te uiţi. Singura chestie. Vrei să înveţi să fii bărbat, Tim? Atunci trebuie să înveţi cum să priveşti o problemă în faţă şi să o rezolvi. Să o împuşti drept între ochi dacă trebuie.

— Richard! sare Lainie.

Butonul se sparge. Îi pocneşte pur şi simplu în mână. Strickland se holbează la el năucit. N- are cum să-l pună la loc. E spart plasticul. Îl lasă să cadă pe covor. Nu scoate niciun sunet. Nici copiii nu scot niciun sunet. Şi nici Lainie. Sunt muţi. În sfârşit, muţi. Exact aşa cum şi-i doreşte. Nu se aude decât foşnetul canalului cu purici pe care-a rămas blocat televizorul. Sună exact ca ploaia. Se ridică în picioare. Da, ploaia. Pădurea tropicală. Ăla-i locul lui. A fost un laş să fugă aici, când de fapt adevărata lui casă e acolo.

Se duce la uşa casei, o deschide. Răpăitul devine un huruit. Bun, bun. Dacă ascultă atent, poate auzi şi maimuţele, mesagerii lui Hoyt, legănându-se printre copacii uzi, urlându-şi blestematele lor de ştersături,

dându-i ordine. Parcă Strickland ar fi iarăşi în mina de aur din Yeongdong, sufocat de toate trupurile alea din jur. Da, domnule. O să sfâşie cărnuri şi-o să disloce oase până o să dea de aer. Nu mai contează de cine se-alege praful.

Într-o clipă e afară. Se face fleaşcă în secundele cât îi ia să ajungă la Cadillacul Coupe de Viile. Ploaia bate cu palmele în suprafaţa de oţel, canibalii din junglă cântând înrăiţi la tobe. Îşi trece degetele peste ornamentul de pe capotă, vreun idol primitiv. Printre dinţii măştii radiatorului, unde picură ceva ce seamănă cu sângele. De-a lungul unor aripioare aşa de ascuţite, încât spintecă în două stropii de ploaie. Cum zisese agentul de vânzări, acel Mefisto zâmbăreţ cu obrazul iritat de la ras? Putere pură.

Îşi trece mâna peste vopseaua sărită. Bandajele ude i se desfac şi cad. Ambele degete reataşate sunt negre ca noaptea. Se încruntă. Nici măcar nu-şi mai poate vedea verigheta. Cu cealaltă mână, îşi apasă unul dintre degetele putrede. Nu şi-l simte. Apasă mai tare. De sub unghie ţâşneşte un lichid galben, care stropeşte partea din spate a maşinii şi e spălat de ploaie. Strickland clipeşte ca să scape de apa din ochi. Nu l-a înşelat privirea?

Se pomeneşte brusc cu Lainie lângă el, cocoşată sub o umbrelă.

— Richard! Hai în casă. Îi sperii pe…

Strickland o apucă de bluză cu ambele mâini. Durerea îi urcă dinspre degete în braţ. O trânteşte pe partea din spate a maşinii, şifonată toată. O pală de vânt fură umbrela, o aruncă în noapte. Cadillacul abia reacţionează la impactul cu trupul lui Lainie. Lucru bun. Suspensii calitatea-ntâi. Amortizoare perfect calibrate. Lainie se uită ţintă în ploaia care cade. Machiajul i se întinde, se transformă în pete ca de clovn. I se turteşte tunsoarea de adolescentă de care-i aşa mândră. El o apucă mai bine, o ţine de gâtul ăla subţirel. Trebuie să se aplece ca să fie auzit prin tunete şi ploaie.

— Te crezi mai deşteaptă ca mine?

— Nu… Richard, te rog…

— Crezi că nu ştiu că te duci în fiecare zi în oraş? Că te

ascunzi de noi?

Ea încearcă să-i desprindă degetele de pe gât. Unghiile îi intră în degetele lui negre. Din ele se prelinge lichid, stropi galbeni şi râncezi o împroaşcă pe obraji şi bărbie, scânteind în lumina felinarelor. Lainie are gura larg deschisă, i se umple cu apă de ploaie. Şi dacă nu-i mai face nimic şi-o ţine doar aşa, o să se înece.

— N-am… vrut… e doar…

— Ce, crezi că n-o să afle lumea? Într-un orăşel de căcat ca ăsta? O să se vadă, Lainie. Exact aşa cum văd maşina asta lovită. Şi ce-o să creadă? O să creadă că nu merit să fiu aici. Că nu îmi pot controla nici măcar nevasta. Şi-aşa am deja destule probleme. Pricepi?

— Da… Rich… nu pot… nu pot…

— Tu eşti aia care distruge familia asta. Nu eu. *Nu eu!*

Strickland aproape că-şi crede propriile acuzaţii. O strânge şi mai tare de gât, cu ambele mâini, încercând să se convingă tot mai mult. Vasele de sânge din albul ochilor i se dilată precum cerneala roşie picurată pe hârtie. Ea tuşeşte scoţând ceva ce pare o limbă de sânge. E oribil. El o azvârle în spatele lui, de parcă ar arunca o minge la fotbal. Aude cum trupul ei se izbeşte de uşa garajului. Un sunet lin în comparaţie cu zbieretele maimuţelor. Ploaia i-a transformat hainele într-o a doua piele. E iarăşi dezbrăcat, ca pe Amazon. Simte cheile în buzunar, dure ca un os rupt. Le scoate. Parcurge lungimea satisfăcătoare a Cadillacului, lungimea unei întregi vieţi ce încă poate fi salvată.

Deschide portiera, se trânteşte pe locul şoferului. Înăuntru e uscat. Curăţenie. Încă miroase a nou. Porneşte motorul. Sigur, maşina geme când bagă în viteză. Dar o să-l ducă acolo unde trebuie să ajungă. Îşi imaginează sertarul încuiat de la biroul lui. Înăuntru e pistolul Beretta model 70, acelaşi pe care l-a folosit când a tras în delfinul roz de pe râu. O să-i fie dor de Salutare. Bărbaţii se ataşează de uneltele lor, iar aia a fost una bună. Dar e vremea să meargă mai departe. Apasă pe acceleraţie, îşi imaginează stropii de noroi aruncaţi de roţile din spate. Pe toată uşa garajului, pe bluza lui Lainie. Suburbiile devin

urâte, dar asta n-ar trebui să surprindă pe nimeni care are ceva creier în cap. Totul e urât pe dedesubt.

15

E dimineaţă, dar nu e lumină. Gurile de canalizare care dau pe dinafară sunt îngrădite cu conuri rutiere. Străduţele laterale sunt blocate cu capre. Autobuzul cu care merge ea taie în două băltoaca adâncă de treizeci de centimetri de la marginea drumului, cauciucurile bufnesc. Una peste alta, toată această revărsare de ape şi bezna atotcuprinzătoare rimează cu disperarea ei. A verificat nivelul apei din râu de două ori pe zi de când au început ploile torenţiale, un proces sinonim cu sfârtecarea inimii ei puţin câte puţin. Mâine doctorul Hoffstetler va pleca. Ea şi Giles vor băga iarăşi creatura în Mops, vor merge cu maşina până acolo unde începe pontonul şi apoi îl vor duce până la marginea apei. Ultima zi şi ultima noapte, aşadar, alături de fiinţa care, spre deosebire de toţi ceilalţi, vede în ea mai mult decât este. Şi oare nu asta-i iubirea?

Îşi priveşte picioarele. Îşi poate vedea pantofii chiar şi în întunecimea de pe podeaua autobuzului. *Pantofii;* nici acum nu-i vine să creadă. Ieri, înainte să reuşească să prindă câteva ore de somn agitat şi să plece la muncă, îşi văzuse visul cu ochii. A intrat la Julia's Fine Shoes şi, deşi năucită de aroma înţepătoare a pielii, s-a întors iute spre vitrină, a înhăţat perechea aceea joasă, cu bot pătrăţos şi incrustaţii de lamé argintiu şi a mers cu ea drept la casă.

S-a dovedit că Julia aceea care trăia de-atâta vreme în imaginaţia ei, acea frumuseţe fantastică înzestrată cu o minte brici pentru afaceri, nici nu există. A întrebat de ea, iar femeia de la casă i-a spus. Era doar un nume care sună frumos. Asta fusese ca o alinare pentru Elisa când se dusese acasă şi probase pantofii strălucitori. Păi, dacă Julia nu exista, o să fie ea Julia. Îşi cheltuise toate resursele pe cumpărăturile pentru creatură, iar cu această achiziţie extravagantă rămăsese lefteră. Nu-i păsa. Şi nu-i pasă nici acum. Pantofii sunt copite şi măcar acum, în această

ultimă zi, vrea să fie şi ea un animal frumos.

Elisa coboară din autobuz şi deschide umbrela, dar ceva o stânjeneşte, e o maşinărie greoaie inventată de om. O aruncă în rigolă, îşi întoarce faţa spre cer şi se lasă pradă apei, încearcă să respire în ea. Nu mai vrea să fie uscată vreodată, îşi zice. E udă până la piele când ajunge acasă, şi-i pare bine; apa de ploaie îi picură de pe haine când înaintează pe hol, formând mici băltoace care ea speră să nu se evapore niciodată. Înainte de ziua în care creatura a coborât în cinematograf, ea nu încuia niciodată uşa apartamentului. Acum caută cheile pe care le-a ascuns într-o lampă stricată şi le bagă în broască.

Giles nu se află în locul lui obişnuit. I-a spus înainte ca ea să plece la Occam că o să treacă pe-aici, dar că voia să-şi termine tabloul pentru care se pregătise făcând schiţele în cărbune. Era plin de frenezie, îi zisese. Nu se mai simţise aşa inspirat de când era tânăr. Elisa nu se îndoia, dar nici nu era proastă. Şi Giles ştia că sfârşitul e aproape şi voia să o lase să-şi ia la revedere în linişte.

Pentru ea lăsase radioul mergând, bineînţeles. Elisa zăboveşte lângă masă ca să asculte. A ajuns dependentă de radio: politica, scorurile de la meciuri, înşiruirea monotonă a evenimentelor locale ce-i oferă puncte de sprijin din realitate pentru a contrabalansa fantezia sălbatică pe care-o trăieşte. Îl ţine mergând aproape încontinuu. Ieri creatura înfăşurată în prosoape umede a stat la masă cu ea, aşezată pentru prima oară în viaţă pe-un scaun – o treabă dificilă când ai aripioare pe spate şi-o coadă scurtă şi acoperită de solzi. Arăta ca o femeie abia ieşită de la duş, iar Elisa râsese şi-atunci el, deşi n-avea cum să înţeleagă, se luminase, felul lui de a râde, o lumină aurie îi pulsase pe piept, în vreme ce branhiile îi fluturau.

Amestecă literele de Scrabble cu degetele. A încercat să-l înveţe cuvinte scrise. În ziua precedentă a adus acasă nişte reviste de la serviciu ca să-i arate lucruri pe care el altfel n-are cum să le vadă: un avion Boeing 727, Orchestra Filarmonică din New York, Sonny Liston trosnindu-l pe Floyd Patterson, un cadru de film senzaţional cu Elizabeth

Taylor în *Cleopatra.* El învăţa cu fervoare. Cu mişcările delicate ale celui obişnuit să sfâşie cu ghearele, întinsese un arătător lung şi degetul mare, alesese imaginea cu Elizabeth Taylor şi o aşezase peste 727, pe care apoi l-a aşezat peste Filarmonica din New York. Apoi, ca un copil care se joacă cu avioanele, a împins Boeingul 727 de-a latul mesei până când a aterizat pe altă fotografie cu Egiptul din *Cleopatra.*

Sensul era clar: *Ca să ajungă de la New York în Egipt, Elizabeth Taylor va trebui să ia un Boeing 727.*

Sigur că era o simplă informaţie de care el n-avea nevoie. O făcuse doar pentru ea, Elisa era sigură de asta, ca să o vadă zâmbind, să îi audă râsul.

Dar nimic din toate astea nu înseamnă că lui îi e bine. O nuanţă cenuşie i s-a aşternut pe corp, ca praful de la o fabrică. Solzii strălucitori şi-au pierdut luciul şi s-au albăstrit ca un bănuţ vechi pierdut pe-un trotuar. Pe scurt, pare să îmbătrânească, iar asta, îşi zice Elisa, e marea ei vină de neiertat. Vreme de câte decenii, dacă nu chiar secole, trăise creatura aceasta fără să îşi piardă un strop din vitalitate? La Occam măcar aveau filtre, termometre, armate de biologi pricepuţi. Aici n-are nimic cu care să-l ajute, în afară de dragoste. Până la urmă, asta nu-i de ajuns. Creatura moare, iar criminalul e ea.

„Sunt aşteptate ploi puternice şi inundaţii astăzi pe Coasta de Est, mai cu seamă în zonele nordice”, anunţă radioul. „Baltimore va fi în continuare cel mai afectat, cu o creştere prognozată a cantităţii de precipitaţii de încă zece, cincisprezece centimetri peste noapte. Furtuna asta n-are de gând să plece de-aici, oameni buni.”

Elisa apucă un marker negru rămas pe masă de la lecţiile de cuvinte. Lângă acesta se află şi un calendar de birou, în dreptul fiecărei zile fiind scris câte un citat inspiraţional siropos, pe care ea nu le mai poate citi fără să le rupă bucăţi. Scoate capacul markerului. Dacă nu vede scris, dacă nu materializează cuvintele cumva, dacă nu le vede cu ochii ei, nu ştie dacă va fi în stare să ducă lucrurile la îndeplinire. Mişcarea markerului pe hârtie e ca mişcarea

unui cuţit pe propria ei piele.

MIEZUL NOPŢII – DOCURI

La noapte o să lipsească de la muncă pe motiv de boală, pentru prima oară în mulţi ani. Chiar dacă Fleming o să-i remarce comportamentul neobişnuit, o să fie prea târziu. O să se mai ducă la Occam luni? Chestiunea pare neînsemnată. Probabil că nu – se îndoieşte c-o să aibă tupeul. Habar nu are cum o să-şi câştige banii apoi. Dar şi asta pare o grijă banală, dintr-o viaţă anostă pe care a lăsat-o în urmă. Giles arăta într-un anumit fel în ziua în care a venit şi i-a spus că o va ajuta la eliberarea creaturii. Elisa crede că şi ea trebuie să arate acum tot aşa. După ce-o să-şi ia la revedere, n-o să mai fie nimic important de pierdut.

Iată o bucurie de care o să-i fie dor mai presus de toate celelalte: momentul în care creatura îi apare în faţa ochilor după ce ea a fost plecată o vreme. E ultima oară când simte această încântare înnebunitoare, aşa că face totul încet, intră în baie aşa cum ar intra într-o apă rece, centimetru cu centimetru. El scânteiază ca un coral multicolor sub suprafaţa unei mări virgine. Elisa e neputincioasă în faţa chemării lui.

Închide uşa şi înaintează, iar inima i se zbate atât de tare în piept, încât o ia cu ameţeală, mai întâi i se pare că e copleşită de o extraordinară tristeţe, înlocuită imediat de o atracţie intensă, o emoţie despre care îşi dă seama că este dorinţa. Dintr-odată îi e limpede ce o să facă, nimic nu va fi surprinzător. Îşi dă seama că aşa a fost să fie încă de la început, din prima clipă când s-a uitat în rezervorul din F-1 şi a fost atrasă înăuntru de mănunchiurile de stele ale solzilor lui şi de supernovele ochilor, nu la modul fizic, ci în toate celelalte feluri posibile.

Perdeaua de duş din plastic e trasă la perete. Elisa smuceşte de ea. Un inel metalic se desprinde. Mai face aşa de unsprezece ori, inelele ricoşând din pereţi cu un clinchet şi dispărând prin frunziş, fiecare desprindere a

perdelei fiind un gest distructiv uimitor şi ireversibil pe care niciun om de serviciu din schimbul de noapte din lume n-ar fi îndrăznit să-l facă. Aşterne perdeaua pe jos, aşa cum ai pune o pătură pe pat, îndesând bine marginile pe la plinte şi ridicând-o peste spaţiul gol de sub uşă. Când folia de plastic e cât se poate de bine întinsă, se ridică în picioare. Ea nu poate stăpâni apa asemenea creaturii, dar are la dispoziţie ceva destul de bun: instalaţiile moderne.

Elisa pune dopul în chiuvetă şi deschide robinetele. Apa ţâşneşte. Apoi se apleacă peste cadă şi procedează la fel. Din ambele robinete curge acum apă la debit maxim – asta e altă treabă pe care niciun om sărac nu ar face-o, dar ea nu e săracă, cel puţin nu astăzi. Astăzi este cea mai bogată femeie din lume; are tot ce şi-ar putea dori; iubeşte şi e iubită şi, prin urmare, este şi ea infinită precum creatura, nu e om, nici animal, ci *senzaţie,* o forţă ce se răsfrânge peste tot ce există şi va exista vreodată bun în lume.

Îşi scoate uniforma; e despovărarea de piatra spartă a robilor lui Chemosh. Îşi desface sutienul şi îşi dă jos furoul; e descătuşarea unei fiinţe captive într-o alta. Fiecare piesă vestimentară cade fără un sunet: apa a dat pe dinafară şi din chiuvetă, şi din cadă, şi-acum umple perdeaua întinsă pe jos, izbindu-i-se cu valuri mici de glezne şi învăluindu-i pulpele ca o atingere caldă. Îşi păstrează doar pantofii argintii; ridică un picior şi şi-l propteşte de marginea căzii, în aşa fel încât creatura să-i vadă aripioara fantastică, mai presus de toate cele zărite pe peretele dormitorului, singurul lucru pe care îl are ea la fel de luminos şi frumos ca el. Este cea mai neruşinată postură senzuală pe care a adoptat-o vreodată şi parcă o şi aude pe Sora-şefa strigând la ea că e ultimul om, o proastă şi o urâtă, o târfă, dar asta înainte ca el să se ridice din cada prea plină, cu o mie de cascade silenţioase şiroindu-i de pe trup, să iasă din cadă şi să vină în braţele ei, care-l aşteaptă.

Se ghemuiesc împreună pe podea, formele ei îşi găsesc un căuş în formele lui, formele lui într-ale ei. Capul ei se scufundă sub apă, o senzaţie minunată, şi apoi se rostogolesc şi ea e acum deasupra, gâfâind, cu apa

curgându-i din păr, iar el e sub nivelul apei, ca să-l sărute ea trebuie să-şi cufunde din nou faţa, ceea ce şi face, cu nespusă încântare, liniile anoste ale lumii ei rigide se îndulcesc, chiuveta, toaleta, mânerul de la uşă, oglinda, până şi pereţii în sine renunţă la vechile lor forme.

Sărutul reverberează sub apă, nu e acel *ţoc* umed şi zbuciumat al buzelor oamenilor, ci o furtună al cărei huruit i se prelinge în urechi şi i se scurge prin gât. Îi cuprinde în mâini faţa acoperită de solzi, branhiile lui îi tremură în palme, şi-l sărută cu patimă, sperând să transforme furtuna pe care-au stârnit-o într-un tsunami care să provoace inundaţii; poate că nu ploaia, ci săruturile ei îl vor putea salva. Expiră în gura lui, simte bulele de aer ce se înalţă gâdilându-i obrajii. *Respiră,* se roagă. *Învaţă să respiri aerul meu ca să putem fi împreună pentru totdeauna.*

Dar el nu poate. Îşi foloseşte mâinile puternice ca să o ridice cu forţa deasupra apei şi să nu se înece. Ea răsuflă cu greutate, din atâtea motive, apăsându-şi pieptul cu palmele ca să se ajute să redescopere oxigenul. Observă că mâinile îi sunt acoperite cu solzii scânteietori ai creaturii. Priveliştea o fascinează şi-şi trece palmele peste sâni şi peste pântec, împrăştiind solzii, dorindu-şi să fi arătat aşa cu adevărat. Din cinematograful de jos ea aude o frântură de dialog, ceva ce-a mai auzit de o sută de ori: *Nu te mai zbuciuma. De data asta, fii puternică. Căci din văduva fiului tău se vor naşte copii şi copiii copiilor săi.* Da, de ce nu? Fiecare picătură de apă din genele ei e o lume întreagă – a citit despre asemenea lucruri în articolele ştiinţifice. Oare n-ar putea fi una dintre acestea lumea lor, pe care să o populeze cu o specie nouă, mai bună?

Niciuna dintre vechile ei fantezii din cadă nu se compară cu ce trăieşte acum. Îi cercetează fiecare creastă şi adâncitură. El are un organ sexual, şi se află exact acolo unde trebuie să fie, iar ea le are pe-ale ei, desigur, exact acolo unde şi le-a lăsat; îl trage în ea; se întâmplă uşor, cu toată această apă care se leagănă în jur, alunecarea tectonică a două plăci de sub mări. Luminile ce răzbat

dinspre cinematograf printre scândurile podelei sunt întrecute de valurile de culori cristaline emise ritmic de creatură, de parcă soarele însuşi s-ar afla dedesubtul lor, şi chiar aşa este, trebuie să fie, căci ei sunt în rai, în canalele Domnului, în cenuşa lui Chemosh, aici e tot ce-i sfânt şi profan laolaltă, e mai mult decât sex, e semănarea înţelegerii, creatura o pătrunde cu o întreagă istorie străveche a durerii şi plăcerii ce-i uneşte nu doar pe ei doi, ci pe toate fiinţele vii. Şi nu doar el pătrunde în ea. Ci lumea întreagă, în vreme ce ea, la rândul ei, pătrunde în lume.

Aşa se schimbă viaţa, se transformă, se iveşte şi supravieţuieşte, aşa eşti absolvit de păcatele speciei, devenind o cu totul altă specie. Poate că doctorul Hoffstetler ar înţelege. Elisa nu poate pricepe tot ce se întâmplă decât ca şi cum ar pipăi lucrurile pe la margini, ar zări poalele muntelui, vârful gheţarului. Se simte atât de mică, atât de fantastic de micuţă într-un univers imens şi fantastic, şi deschide ochii sub apă ca să îşi amintească realitatea. De jur împrejur plutesc plantele, ca nişte mormoloci. Perdeaua s-a rupt şi fâlfâie pe lângă ei asemenea unor meduze căzute în adoraţie.

Furtuna de afară, din lumea reală, se contopeşte cu furtuna din *Povestea lui Rut*, finalul secetei biblice. Trupul ei se zbate cuprins de nenumărate senzaţii, fiecare ca descleştarea unui pumn. Da, seceta s-a sfârşit. S-a sfârşit, s-a sfârşit, s-a sfârşit. Elisa zâmbeşte, gura i se umple de apă. În sfârşit, dansează, dansează cu adevărat, într-o sală de bal scufundată, şi nu se teme că va greşi paşii, căci partenerul ei o ţine strâns şi-o va conduce oriunde îşi va dori ea să meargă.

16

Îşi trece iute pensula prin vopsea. Lui Bernie îi place verdele? Păcat că n-o să vadă asta niciodată. E un verde cum Giles nici nu şi-a imaginat vreodată că ar putea exista. Prin ce combinaţii i-a rezultat? Îşi aminteşte un albastru de

Caraibe ca bază, un strop de bordo ca de strugure, câteva pete de portocale proaspăt culese, fire de galben pai, dâre de indigo al înserării, roşul acela care e marca lui, din argila de Mississippi – şi mai ce? Nu mai ştie şi nici nu-i pasă. Se bazează pe impuls. E ceva provocator, dar e acolo şi-o anumită linişte. Nu-l doare mintea de-atâta concentrare; îi hoinăreşte şi se întinde legând laolaltă fire distincte, în funde lucioase, ca acelea făcute în marile magazine.

Bernie. Drăguţul de Bernie Clay. Giles se gândeşte la ultima întâlnire cu el. Privind în urmă, îl vede pe tip foarte stresat. Gulerul îngălbenit pe care nicio cantitate de înălbitor nu l-ar fi putut scoate la lumină, burdihanul umflându-i cămaşa – Bernie a fost mereu un pofticios. Giles îl iartă. Nu s-a simţit niciodată atât de iertător. Vreme prea îndelungată ciuda i-a înfundat arterele asemenea colesterolului, o substanţă ameninţătoare despre care tocmai a citit în ziar. Astăzi colesterolul e spălat şi rămâne doar dragostea. Curge în canalizarea asta a lui, la care mult a spălat. Poliţiştii care l-au arestat în barul din Mount Vernon. Şleahta de directori care l-au concediat. Brad – sau John – de la Dixie Doug's. Toată lumea se luptă cu neliniştile şi incertitudinile cu care îi sugrumă viaţa.

Cum de-i luase şaizeci şi trei de ani ca să-şi dea seama de zădărnicia urii? Cum de a recunoscut-o instinctiv doamna Elaine Strickland, o femeie care are jumătate din vârsta lui? Giles crede că o să-i mulţumească în fiecare zi pe care-o mai are de trăit. Şi-n dimineaţa asta a încercat să o caute la Klein & Saunders ca să-i spună cât de mult înseamnă pentru el sinceritatea cu care l-a tratat, cum l-a ajutat să acceseze depozite de curaj pe care nici nu bănuia că le are, dar vocea care-i răspunsese nu era a ei şi nu ştia de ce nu venise la muncă Elaine.

E-n regulă, însă; Giles are mari resurse de răbdare la care să apeleze, adunate de-a lungul întregii sale vieţi. În fond, doamna Strickland e una din cele două fiinţe cărora le datorează renaşterea. Cealaltă e creatura. Giles chicoteşte, minunându-se. Cada din baia Elisei a devenit

intrarea într-o lume inaccesibilă. Felul în care a lucrat Giles lângă ea, culmea, aşezat pe o toaletă – este extrem de recunoscător că a putut cunoaşte acel soi de inspiraţie divină rezervat, e sigur de asta, doar marilor maeştri.

Creatura nu aparţine nimănui, nici unui om, nici unui loc, nici unui timp, însă inima lui aparţine Elisei, iar Giles i-a lăsat pe cei doi să-şi petreacă împreună aceste ultime ore. În plus, Giles trebuie să-şi termine tabloul. Este, fără nicio îndoială, cea mai bună lucrare pe care-a făcut-o vreodată, şi ce uşurare imensă să ştii că ai reuşit în sfârşit să îţi împlineşti potenţialul. Acum speră să reuşească să-i arate creaturii lucrarea terminată înainte de plecare, iar asta înseamnă să picteze zi şi noapte.

Dar munca n-a fost o problemă. Lucrează deja de douăzeci de ore şi se simte excelent, inepuizabil ca un adolescent, parcă energizat de un drog fantastic care are unicul efect de a-l umple cu o încredere la fel de intensă ca furtuna de afară. Execută fără încetare cele mai îndrăzneţe tuşe de culoare. Pictează cele mai fine detalii fără niciun tremur artritic. Nu s-a întrerupt nici măcar ca să se ducă la baie de jumătate de zi, şi de când n-a mai reuşit el să stea două ore fără să meargă să facă pipi?

Râde şi deodată vede o cârpă care fâlfâie. Este bandajul pe care i l-a înfăşurat Elisa la braţ. A lucrat atât de înfocat, încât i s-a desprins. Ciudat cum de n-a observat până acum. Dar şi mai ciudat, îşi zice, e că n-a mai luat aspirină pentru durere dinainte de culcare. Poate că de fapt zgârietura n-a fost chiar aşa de adâncă. Dar bandajul o să se atingă de vopseaua udă şi n-ar fi bine. Oftează, lasă pensula din mână. Să-şi refacă iute bandajul – şi poate să se şi spele pe dinţi dacă tot se opreşte din lucru –, după care înapoi la şevalet! Abia aşteaptă.

Giles nici nu-şi dă seama că fluieră un refren cunoscut până când cântecelul vesel nu se întrerupe brusc. Pune neatenţia pe seama vitezei: îşi desface bandajul de parcă ar scoate un somn din apă, tot învârtind din mulinetă. Se opreşte din rotit şi împinge cu grijă fesele în chiuvetă. Nu-i niciun pic de sânge. Oare e chiar atât de obosit, încât nu se

uită pe partea rănită a braţului? Şi-l roteşte, nu găseşte nimic. Nici urmă de rana care, ultima oară când se uitase, era roz şi încreţită.

Strânge pumnul, îşi priveşte tendoanele de la încheietură ieşind în relief. Şocul vine lent, nu-l izbeşte cu toată forţa. Nu doar rana a dispărut. Avea pe braţ şi pete maronii, de bătrâneţe. Avea şi-o cicatrice din tinereţe, provocată de-un război de ţesut din filatură. În locul lor a apărut o piele netedă, perfectă. Giles îşi verifică şi celălalt braţ. E la fel de bătrân şi ridat ca înainte.

Giles bolboroseşte ceva a neîncredere. Sună mai degrabă ca un hohot de râs. O fi reacţia firească în faţa supranaturalului? Ridică privirea, se uită în oglindă şi un lucru e clar: ridurile adânci de pe faţa lui trădează veselia. Arată bine, îşi zice, şi constată că nici nu mai ştie de câţi ani n-a mai avut părerea asta despre sine. Privirea îi sare mai sus. Ah, iată şi motivul. Nu observase înainte.

Are păr în creştetul capului. Giles întinde mâna, dar lent, de parcă s-ar teme să nu îi dispară. Îşi pipăie părul. Nu se împrăştie ca puful de păpădie. E scurt şi des, de-un şaten cald, cu nuanţele familiare de blond şi roşcat. Mai mult, e elastic; uitase de supleţea părului tânăr, cum revine la loc când îl apeşi. Şi-l mângâie, uluit de cât este de mătăsos. E erotic. Iată, îşi zice, de ce tinerii sunt aşa de senzuali. Propriile lor trupuri sunt afrodisiace. Şi abia după ce se gândeşte la asta, îşi dă seama de o apăsare în dreptul chiuvetei. Se uită în jos. Pantalonii de pijama s-au umflat. Are o erecţie. Nu, e un cuvânt prea medical pentru reacţia asta adolescentină a sa la un biet gând cu încărcare erotică. I s-a sculat, i s-a-ntărit. Simte tinereţea umplându-i fiecare moleculă cu voioşie, agerime, flexibilitate, bravadă.

Se aude un ciocănit în uşă. De fapt, e o adevărată bubuială, semn sigur că undeva în zonă e o urgenţă. Giles se cunoaşte destul de bine ca să anticipeze o senzaţie de rău, ca o prăbuşire, dar indiferent ce anume a avut un efect benefic asupra trupului i-a afectat şi spiritul: panica pe care o simte e mai degrabă un elan, este o îmbrăţişare a provocării mai degrabă decât îndepărtare speriată.

Porneşte împleticindu-se către uşă, conştient de pendulul caraghios al penisului erect, aşa că-l ascunde cu o pernă pe care-o apucă din mers şi şi-o ţine în faţă. Doar n-o să-l vadă Elisa aşa!

Deschide larg uşa şi dă de mutra roşie şi transpirată a domnului Arzounian.

— Domnu’ Gunderson! ţipă acesta.

— Ah, chiria, oftează Giles. Am întârziat, ce-i drept, dar ştiţi că niciodată n-am…

— Plouă, domnu’ Gunderson!

Giles stă o clipă, permiţând răpăitului ploii să se audă de pe scara de incendiu.

— Păi, da. Nu vă pot contrazice.

— Nu! La mine-n cinema! Plouă în sala mea de cinema!

— Îmi cereţi să vin să fiu martor la un miracol? Sau vreţi să ziceţi că vă curge apă de undeva?

— Da, îmi curge! Din apartamentul Elisei! A uitat apa deschisă! Sau s-a spart vreo ţeavă! Am bătut, dar nu-mi răspunde! Vine prin tavan, le curge drept în cap oamenilor care-au plătit! Dacă nu se-opreşte, domnu’ Gunderson, o să găsesc cheile mele şi-o să deschid cu mâna mea! Trebuie să fug jos! Opriţi-o, domnu’ Gunderson, sau vă dau afară pe-amândoi din Arcade!

Şi dispare, coborând greoi scările. Giles nu mai are nevoie de pernă; o azvârle pe canapea şi fuge doar în şosete de la uşa lui până la uşa Elisei. Apucă iute cheia din lampa-ascunzătoare, o bagă în broască cu o dexteritate care-l încântă şi dă buzna în casă. Nu ştie la ce să se aştepte. La sânge, din nou? La ceva distrugeri provocate în vreun acces de furie? Nimic nu pare în neregulă, până când vede că podeaua de lângă baie n-a prea fost ştearsă cu mopul în ultima vreme. Ba chiar e acoperită de-un strat de apă de un centimetru. Se repede într-acolo, şosetele i se îmbibă când plescăie prin băltoaca subţire. Nu i se pare că mai e cazul să ciocăne; deschide larg uşa de la baie.

Apa năvăleşte, îl face fleaşcă de la genunchi în jos. Cu o zi în urmă, forţa valului, ca să nu mai vorbim de şocul în sine, l-ar fi răsturnat; azi însă picioarele îi sunt ca nişte

rădăcini zdravăn înfipte în podea, în vreme ce lămpile cu picior şi măsuţele din spatele lui cad pe jos luate de viitură – de apă şi de toate plantele smulse din ghiveci. Marginea perdelei de duş, care trebuie să fi împiedicat inundaţia o vreme, i se încolăceşte la picioare ca o piele de şarpe, scoţându-i la iveală pe Elisa şi pe creatură, care zac în mijlocul încăperii.

Ar trebui sculptaţi în marmură exact în această poziţie, îşi spune Giles, şi încă de cineva care se pricepe la asta – de Rodin, de Donatello. Elisa străluceşte, udă, împestriţată de stropi de noroi, scânteind acoperită de solzi, dezbrăcată. Şi creatura la fel. Deşi el e mereu dezbrăcat, poziţia de acum are un ceva necugetat care îl face să pară *gol.* Braţele şi picioarele îi sunt înlănţuite de ale ei, faţa îi este cuibărită la gâtul ei. Mâna ei stângă îl mângâie pe cap şi îi cuprinde în palmă ceafa, acolo unde începe aripioara ca o creastă. El nu arată bine, şi asta de la o vreme încoace; însă pare mulţumit, de parcă şi-ar fi ales soarta asta şi n-are de gând s-o regrete nici dacă va plăti cu moartea.

Giles se uită în jur; e din ce în ce mai spectaculos. Încăperea asta nu mai este o baie. A devenit o junglă. Mijeşte ochii ca să vadă mai bine, dar îşi dă seama că de fapt vede perfect şi fără ochelari. Oare faptul că au făcut dragoste, cine ştie cum, a provocat igrasia să înflorească, să se transforme în tot acest frunziş de pădure tropicală? Nu, nu se poate. Plantele care au rezistat inundaţiei sunt languroase, voluptoase de-a dreptul graţie umezelii, însă sutele de dezodorizante în formă de copaci sunt cele care transformă încăperea într-o beţie inimaginabilă de culori răpitoare. Verde de trifoi, roşu ca rujul, auriu de paiete. Unde-a găsit atât de multe Elisa? Acoperă practic fiecare centimetru de perete. Portocaliu de dovleac, maro cafeniu, crem ca untul. Ingeniozitatea realizării cu foarte puţini bani a junglei de carton face totul cu atât mai fantastic. Mov de ametist, rozul poantelor de balerină, albastrul oceanului. Nu e nici tocmai casa Elisei, nici tocmai a creaturii; e ceva unic, un rai bizar, construit doar pentru ei

doi.

Elisei îi ia o vreme până îl observă pe Giles cu ochii întredeschişi, visătoare. Apucă distrată perdeaua de duş şi-o trage peste ei, de parcă ar fi un cearşaf. Giles se gândeşte că acum este în postura celui care a intrat fără să bată şi aşteaptă să fie dezgustat de actul oribil şi nefiresc pe care l-a descoperit. Dar de câte ori nu i-au fost aplicate celor ca el asemenea adjective? Azi, nimic nu-i greşit; nimic nu-i tabu. Poate că domnul Arzounian o să-i dea afară. Adevărul e că lui Giles nu-i pasă. E foarte posibil şi ca, în lumea asta, domnul Arzounian să nici nu existe.

Giles îngenunchează, aranjează perdeaua bine pe ei. Nişte vecini noi, îşi zice, nişte tineri îndrăgostiţi fericiţi în care el, la rândul său tânăr din nou, va afla nişte prieteni buni şi fideli. Elisa ridică privirea spre el, clipeşte şi întinde o mână care scânteiază de la solzi. Îşi trece degetele prin părul lui nou-nouţ şi îi zâmbeşte dulce, ca pentru a-i spune: *Vezi, ce ţi-am zis?*

— Putem să-l păstrăm? oftează Giles. Măcar un pic?

Elisa râde şi-atunci râde şi Giles, atât de tare încât să răsune cu ecou în încăperea mică, iar tăcerea unui viitor nesigur să fie ţinută la distanţă, pentru ca ei să mai poată continua crede că această fericire va dura la nesfârşit şi că miracolele, odată găsite, pot fi puse la borcan şi păstrate.

17

Sună de două ori. E semnalul pe care Hoffstetler l-a tot aşteptat încă de la miezul nopţii, căci nu se putea şti ce înţelegea exact Mihalkov prin *vineri.* Dar chiar şi aşa, când sună telefonul la primele ore ale după-amiezii, e de parcă ar fi atacat de-o panteră. Braţele şi picioarele îi ţâşnesc înainte, ca pentru a se apăra, şi un ţipăt isteric îi izbucneşte din gât. Primul ţârâit ţine absurd de mult, e suficient de lung încât Hoffstetler să-şi spună că ăsta-i domnul Fleming care sună, fiindcă i se pare suspect că n-a venit la Occam în ultima lui zi de muncă, sau Strickland care doreşte să-i spună că s-a prins care-i treaba.

Al doilea ţârâit, însă, e scurt, retezat de apelant, şi răsună ca un gong în pereţii pustii, în dulăpioarele goale, în rama metalică a patului şi în vase. Cele din urmă gemete ale unei vieţi singuratice, speră el. Ar trebui să fie entuziasmat. Când colo, el e paralizat. Nu poate înghiţi. Trebuie să se forţeze să respire. Totul merge conform planului. Fiecare detaliu e respectat. Scândurile din podea, care fuseseră desprinse, sunt acum lipite. Paşaportul şi banii îi umflă buzunarul interior al hainei. Unica valiză, gata făcută şi aşteptând nerăbdătoare la uşă.

Sună la un taxi al cărui număr îl ştie pe de rost şi revine la scaunul din bucătărie pe care a petrecut ultimele paisprezece ore. Încă paisprezece, îşi zice, şi-o să ajungă la Minsk, unde o să poată să se apuce de noua sa meserie: cea a uitării. Oare o fi dus femeia de serviciu Devonianul la râu? Sau o fi murit la ea acasă? În nămeţii înalţi şi albi din Minsk va putea îngropa pentru totdeauna asemenea întrebări şi va încerca să dea la spate sumbra bănuială că dacă o fiinţă ca Devonianul e lăsată să moară, atunci întreaga planetă Pământ e sortită pieirii.

Se aude claxonul unui taxi. Hoffstetler inspiră profund, se ridică în picioare şi aşteaptă să i se oprească genunchii din tremurat. Momentul e dificil; dar este şi inevitabil. Ochii i se umplu de lacrimi fierbinţi. *M-am ţinut departe de voi toţi,* se gândeşte, *şi-mi pare nespus de rău.* Studenţii de care se simţea ataşat, prietenii pe care aproape că şi-i făcuse, femeile care poate că l-ar fi făcut fericit. Elipsele lor se atinseseră – dar nu se întâmplase nimic. În tot timpul şi spaţiul nu există lucru mai trist.

Hoffstetler îşi ia valiza şi umbrela şi iese în stradă. Taxiul aşteaptă, o pată galbenă sub rafalele argintii de ploaie. O zi urâtă, din câte se vede, dar pe Hoffstetler îl frapează frumuseţea, oriunde se uită. Asta-i America; îşi ia adio de la ea. Adio mugurilor verzi care cască trezindu-se pe ramurile scheletice ale copacilor. Adio jucăriilor de plastic colorate care aşteaptă pe peluzele din faţa caselor să fie readuse la viaţă de sosirea primăverii. Adio pisicilor şi câinilor care clipesc la ferestre, dovadă vie a simbiozei

interspecifice. Adio caselor din cărămizi solide, luminii plăcute a televizoarelor, râsetelor tihnite. Hoffstetler îşi ridică un cot ca să-şi şteargă lacrimile, dar i s-au amestecat cu apa de ploaie.

A mai luat taxiul ăsta şi altă dată, o încălcare a propriilor reguli, dar ce-ar mai putea conta acum, la ultima călătorie? Îi spune omului unde să meargă, apoi şterge aburul de pe geam şi se uită afară, căci nu vrea să piardă nicio imagine. Maşini americane, şi de ele îi va fi dor, cu formele lor ridicole, cu o atitudine obraznică şi culori ţipătoare. Adio şi acelui Cadillac Coupe de Viile mare şi verde care adastă pe partea cealaltă a străzii, minunată maşină, chiar dacă are partea din spate turtită.

18

E o zi bună pentru dispărut. Lainie nu se poate abţine, se tot gândeşte la asta. Trage draperiile plisate de culoarea muştarului, de care-a fost cândva atât de mândră, şi se uită lung la barajul de apă de ploaie de pe stradă în care parcă saltă bile de sticlă. Baltimore, un tărâm al prafului şi-al betonului, este acum apă, apă care curge de peste tot, nu numai din cer. Torente de apă de ploaie din streşini, şiroaie de pe copaci, cascade de pe balustrade, bulboane în urma maşinilor care trec. Plouă atât de puternic, încât apa sare în sus, ca din nişte mine de teren declanşate. Pe un asemenea potop, nu vezi departe. Ai putea să ieşi în mijlocul lui, să dispari în câteva secunde – şi exact asta-i ideea.

Rucsacul lui Timmy e aşa de plin de jucării, încât trebuie să şi-l ţină cu ambele mâini şi să-şi lase lacrimile neşterse. Şi geanta lui Tammy e grea, pocneşte de plină, dar ea nu varsă nicio lacrimă. Lainie se întreabă dacă-i din cauză că e fată şi a învăţat că vorba aia bărbătească cu „să nu fugi niciodată din faţa necazului” e *de tot rahatul.* (În ultima vreme Lainie s-a surprins înjurând în gând, o altă schimbare care o entuziasmează.) Tammy înalţă privirea spre mama ei, cu ochii uscaţi şi atenţi. Fata a fost mereu

receptivă la lecţiile din cărţile cu ilustraţii. Ca să fugă – de asta animalele au picioare, păsările au aripi, peştii au aripioare.

Lainie a devenit conştientă abia în dimineaţa asta de picioarele ei, de întreaga lor capacitate. Richard mergea prin casă târşâindu-şi picioarele, cu ochii umflaţi, lovindu-se cu umerii de stâlpii balustradei, smulgându-şi de la gât cravata neagră pe care degetele moarte refuzau s-o înnoade şi lăsând-o să cadă pe podea. Ea era în poziţia obişnuită, pe peticul de covor unde urmele mesei de călcat se întipăriseră pe veci, trecând cu fierul de călcat Spray ’N Steam marca Westinghouse peste una dintre cămăşile lui Richard. El venise acasă târziu; ea simţise jumătatea lui de pat lăsându-se-n jos şi se agăţase de partea ei de saltea ca să nu se prăvălească în hăul fără fund dinspre el. În dimineaţa asta, el se trezise foarte montat, îşi rostogolise din pat trupul transpirat şi se îmbrăcase fără să se spele, vârându-şi mereu mâna într-un buzunar al hainei care era tras în jos de-un obiect ce părea la fel de greu ca fierul ei de călcat.

S-a tot uitat zâmbind la imaginile schimbătoare de la televizor. Ştirile nu erau nici mai bune, nici mai rele ca-n alte zile. Sportivi excelând în disciplinele lor. Şefi de stat şi de guvern ţinând discursuri. Negri în marşuri de protest. Trupe adunându-se. Femei luându-se de mână. Nimic nu lega poveştile între ele în afară de ideea de progres, fiecare individ din centrul ştirii avansând într-un fel, evoluând, devenind mai bun. La un moment dat Richard plecase, uşa trântită fiind pupicul lui de la revedere, iar podeaua tremurase şi acel tremur scuturase masa de călcat, degetul gros al lui Lainie alunecase de pe butonul cu setări şi ea se pomenise *stând locului* pur şi simplu, convinsă dintr-odată că ea era singura din lume care nu se mişca.

Fierul era prea greu ca să-l ridice în poziţie verticală. Nu avusese de ales şi-l lăsase pe cămaşa lui Richard. Preţ de zece secunde, normalitatea mai putuse fi salvată dintr-o răsucire a mâinii. Dar apoi a început să apară fumul. Fierul

Westinghouse se cufundase în ţesătura de dacron aşa cum îţi pătrunde o idee în minte. Lainie a lăsat fumul să se-nteţească. A lăsat aburii toxici să-i înţepe sinusurile. A tras fierul de pe peticul topit abia când copiii au coborât în fugă, adulmecând fumul, moment în care ea se întorsese, le zâmbise şi le zisese: „Plecăm într-o excursie. Puneţi-vă în bagaj toate lucrurile voastre preferate”.

Acum trei genţi grele o trag în jos şi-o muşcă de umeri. I-a amorţit un braţ; nu contează. Amorţeala – graţie ei a supravieţuit alături de Richard. Femeia cunoscută drept doamna Strickland este un scut încorsetat, încins cu şorţ şi rujat împotriva înţepăturilor potenţialului neîntrebuinţat, iar a folosi acest scut pentru îndeplinirea propriilor ei ţeluri – măcar de data asta – este încântător. Îşi aranjează baretele genţilor, iar vârfurile degetelor ating urmele lăsate pe gâtul ei de Richard atunci când a sugrumat-o. O să vadă toată lumea vânătăile. O să ştie toată lumea. Trage adânc aer în piept. Nu trebuie decât să fii sinceră, îşi zice. Adevărul o să înceapă să iasă la iveală strop cu strop, iar libertatea o să răsară şi pe strada ei.

În faţa casei opreşte un taxi, cauciucurile sfârâie prin băltoace. Lainie îi face cu mâna prin uşa de plasă.

— Haideţi, copii, fuguţa.

— Dar nu vreau, face Timmy, botos. Vreau să-l aştept pe tata.

— Uite ce de apă, zice Tammy. Îmi ajunge la tiv, o să-mi ude rochiţa!

Lainie e copleşită de regrete. Îi pare rău că va trebui să îşi dea demisia prin telefon, din Florida, din Texas sau din California sau cine ştie de pe unde-or nimeri, şi nu i se pare un gest prea profesionist. Dar o să-i explice lui Bernie de ce-a trebuit să plece, iar Bernie o s-o ierte, ba poate o să fie de acord şi să îi dea o scrisoare de recomandare. Şi mai regretă ceva: că n-a notat adresa domnului Gunderson, în aşa fel încât să-i poată scrie cândva, în viitorul ei înnebunitor de neclar, să-i spună că din clipa în care el îi dăduse servieta de piele cu portofoliul, ea înţelesese că niciodată nu-i prea târziu să înlocuieşti

lucrurile care ai impresia că te definesc cu ceva mai bun. Servieta lui, de fapt, e una din cele trei pe care le ţine acum pe umăr. S-a dovedit foarte încăpătoare.

Dar cel mai tare regretă că i-a luat atât de mult să ajungă în acest punct de lansare aflat pe verandă. Lentoarea ei are un preţ mare. Copiii au văzut şi-au auzit lucruri care i-au modelat într-un fel nu tocmai bun. Acea disecţie a skinkului făcută de Timmy rămâne o chestiune tulburătoare, nerezolvată. Din fericire, ambii copii sunt încă mici; Lainie nu-i vreun cercetător de la Occam, dar ştie că maturizarea nu este o linie dreaptă şi că influenţa ei asupra copiilor înseamnă o cale lungă de-aici înainte. Îşi mută geanta de pe umărul drept, astfel că acum toate trei îi atârnă de pe stângul, se lasă în genunchi şi o cuprinde cu un braţ pe Tammy, în vreme ce se apleacă înspre Timmy:

— Fugi, îi şopteşte. Ia-o drept prin băltoace. Murdăreşte-te cât poţi tu.

El se uită încruntându-se spre pantalonii şi pantofii curaţi.

— Chiar?

Ea încuviinţează şi surâde, şi-atunci zâmbeşte şi el, iar apoi Timmy sare treptele cu un strigăt şi dă atacul prin curte, udându-se şi de sus, şi de jos. Tammy se sperie, desigur, dar de asta o ţine Lainie strâns lângă ea. Îşi ridică fiica, o propteşte de şold, deschide uşa cu un picior şi iese, stă sub marchiza care cândva îi promisese aşa multe, dar acum e încărcată cu atâta dezamăgire, încât se teme că s-ar putea prăbuşi, iar ea, prinsă dedesubt, ar putea fi strivită.

Însă Timmy a ajuns la taxi, e fleaşcă, râde şi sare pe loc strigându-i să se grăbească, iar Lainie râde şi ea şi-şi dă seama că nu, nu va fi strivită, nu va mai fi niciodată strivită. Pătrunde fugind în lumea asta a apei. Îi place cum stropii de ploaie îi răpăie vioi pe părul tuns scurt, cum îi alunecă pe partea din spate, ondulată. Taximetristul îi ia genţile, iar ea se prăbuşeşte pe bancheta din spate, scâncind când picăturile de ploaie i se scurg pe spinare.

Şterge apa de pe şapca lui Timmy şi-i stoarce vârfurile de păr lui Tammy, în timp ce copiii râd în hohote şi se hlizesc. Aude portbagajul închizându-se şi apoi şoferul vine clătinându-se şi se trânteşte pe locul lui, scuturând din cap ca un câine ud.

— Dacă nu stă ploaia asta, o s-ajungem toţi în Tombuctu, chicoteşte omul. Mergeţi departe, doamna?

O priveşte în oglinda retrovizoare. Ochii lui coboară spre vânătăile de pe gât. Lainie nici nu tresare: adevărul să iasă la iveală strop cu strop, libertatea să răsară.

— Undeva unde să pot închiria o maşină. Ştiţi vreun loc?

— Ăla de la aeroport e cel mai mare. Acum omul îi vorbeşte cu mai multă blândeţe. Adică, dacă vreţi o maşină fără rezervare. Dacă vreţi să plecaţi repede.

Lainie se uită la legitimaţia lui de pe bord: Robert Nathaniel De Castro.

— Da, domnule De Castro. Mulţumesc.

Maşina se desprinde de trotuarul înecat în ape şi o ia pe mijlocul drumului.

— Scuze că merg ca melcul. E cam greu de circulat azi. Dar nu vă faceţi griji. Vă duc unde vreţi, o s-ajungeţi numai' bine.

— E-n regulă. Nu mă deranjează.

— Păreţi fericiţi. Toţi trei. Asta-i bine. Că unii, dacă plouă un pic şi se udă oleacă, gata, le-a distrus toată ziua. Ceva mai devreme am primit o comandă prin dispecerat să-l iau pe-un tip, să-l duc la parcul ăla industrial de pe lângă Bethlehem Steel. E-a doua oară că-l duc acolo pe tipul ăsta. Şi nu-i nimic acolo – absolut nimic. Am dat roată să văd ce face. Eram cam îngrijorat, ştiţi? Şi uite-l, stătea în ploaie pe-un bloc de beton. Ei, uite, *ăsta-i* un tip care nu pare fericit. Ăstuia chiar că i-ar trebui o maşină închiriată, mă-nţelegeţi? Ziceai c-aşteaptă sfârşitul lumii. După mutra lui, chiar ziceai că vine.

Lainie zâmbeşte. Şoferul continuă să vorbească, o distragere plăcută a atenţiei. Copiii stau cu mutriţele lipite de geam, iar ea îşi sprijină bărbia de creştetul frumos mirositor al lui Tammy. Afară arată de parcă taxiul ar fi

plonjat de pe o stâncă şi acum se cufundă în mare. Ca să supravieţuiască sub atâta apă, se gândeşte ea, va trebui să înveţe să respire în apă, să se adapteze, să devină o creatură diferită. Şi, în mod bizar, e sigură că va reuşi. Lumea e plină de pâraie, râuri, fluvii, iazuri şi lacuri. O să înoate prin câte e nevoie până va găsi oceanul potrivit pentru ei, chiar dacă-i va lua mult, atât de mult încât i-ar putea creşte aripioare.

19

Stropii de ploaie cad grei precum cimentul ud. Umbrela lui Hoffstetler ciopleşte o coloană mică şi uscată în care se roteşte-n vârtejuri propria lui răsuflare. Arată ca fumul, se simte de parcă ar fi fript la proţap. E greu de văzut tot ce se află dincolo de umbrelă: adiere cenuşie, ploaie cenuşie, beton cenuşiu, pietriş cenuşiu, cer cenuşiu. Dar el ştie unde să se uite şi, după o aşteptare care durează o eternitate, pe alee se înalţă fum de eşapament – încă un strat cenuşiu. Chryslerul negru apare ca un rechin tăind apele.

Hoffstetler ar vrea să plonjeze pe bancheta de piele, încălzită, dar nici măcar încheierea unei misiuni de optsprezece ani nu îi aduce renunţarea la protocolul stupid. Îşi ridică servieta, se scoală de pe blocul de beton şi înaintează cu pas săltăreţ, de parcă ar avea mingi în loc de pantofi, ameţit de exaltare. Acum e atât de aproape, atât de aproape să-i strângă mâna tremurătoare lui Papa, să o strângă în braţe pe Mamocika, să-şi îndrepte viaţa de până acum începând pur şi simplu o alta, mai bună.

Ca de obicei, portiera şoferului se deschide larg cu un ţăcănit. Bizonul, tot ca de obicei, iese din maşina cu motorul lăsat să meargă. Are o umbrelă neagră care se asortează cu costumul lui negru. Apoi, ceva neobişnuit: se deschide şi portiera din dreapta şi-un al doilea bărbat iese şi se adăposteşte sub aripile larg deschise ale umbrelei sale. Tremură în frig, se cuibăreşte mai bine sub un fular care ameninţă să îi turtească florile de la rever. Hoffstetler

simte cum se prăbuşeşte, de parcă ar fi alunecat de pe blocul de beton şi nici urmă de pământ sub tălpile lui.

— *Zdravstvuite*[42], zice Lev Mihalkov. Bob.

Ploaia care-i răpăie în umbrelă lui Hoffstetler e asurzitoare; îşi spune că nu te poţi baza pe sunete. *Zdravstvuite* e un salut rece; şi *Bob* în loc de *Dmitri?* Ceva nu-i în regulă.

— Lev? Ai venit ca să…

— Avem întrebări, zice Mihalkov.

— Un debriefing? În ploaie?

— Doar o întrebare, de fapt. N-o să dureze mult. Când ai injectat soluţia în obiectiv, cum a reacţionat înainte să moară?

Hoffstetler încă se roteşte într-un vârtej. Ar vrea să se apuce cu mâna de blocul de beton, de grila Chryslerului, de orice ca să se salveze, dar dacă va da drumul umbrelei, se va îneca în toată apa asta. Încearcă să se concentreze. Soluţia argintie, ce-ar fi putut ea să fie? Ar trebui să ştie; e domeniul lui. Unul dintre ingrediente era sigur arsenicul. Să fi fost şi ceva acid clorhidric? Să fi fost şi-un strop de mercur? Şi ce pagube ar fi putut produce un asemenea cocteil asupra anatomiei Devonianului? Ar putea să-şi dea seama dacă nu l-ar deruta aşa răpăitul ploii. Dar nu mai e timp. Nu poate decât să zică iute ce-i trece prin cap şi să se roage.

— Efect instantaneu. Obiectivul a sângerat. Din abundenţă. A murit imediat.

Plouă. Mihalkov îl priveşte lung. Pământul bolboroseşte ca lava.

— Corect.

Vocea lui Mihalkov e mai blândă acum; potrivită unui separeu din spatele restaurantului Marea Neagră, pare dulce în tobele furtunii.

— Ţara e mândră de tine. Mereu a fost. Vei rămâne în istorie. Puţini pot spune asta. Nici măcar eu n-o să pot, când îmi va bate mie ceasul. În privinţa asta, te invidiez.

Un KGB-ist ca Mihalkov ar fi detectat de-acum un

[42] Bună ziua (rus.).

deceniu închiderea lentă a acestei curse de şoareci, dar Hoffstetler se prinde abia acum. Oare nu insistase el că Devonianul e posesorul unei inteligenţe veritabile? A petrecut prea mult timp în America pentru ca Moscova să-l mai primească cu braţele deschise pe pământ sovietic. Tot ce-a contat vreodată a fost ca el să-şi încheie misiunea. Ce fantezie să-şi închipuie orice altceva! Probabil că mama şi tatăl lui sunt vii, cum i s-a promis, dar numai ca o garanţie. Acum vor fi eliminaţi, împuşcaţi în cap, şi corpurile lor, cu bolovani atârnaţi de ele, vor fi aruncate în râul Moscova. Hoffstetler îşi ia repede la revedere de la ei, le spune înnebunit de durere că-i pare rău şi că-i iubeşte, cu disperare, toate în secunda dinainte ca Bizonul să înalţe revolverul pe care-l avea la şold.

Hoffstetler ţipă şi aruncă din instinct umbrela în direcţia Bizonului, iar înainte să audă împuşcătura umbrela înnegreşte lumea, o singularitate gravitaţională care înghite omul, arma, ploaia, toate astea. Însă aceştia sunt ucigaşi profesionişti, iar el un universitar amărât, iar ceea ce se simte ca un pumn de fier îi face praf falca, şi ceea ce se simte ca o piatră fierbinte îi explodează din faţă. Dinţi, bănuieşte. Acum se roteşte, cu obrajii umplându-i-se de sânge, limba mâloasă, plină de carne sfârtecată.

Acum e la pământ. Sângele i se revarsă din gură într-un singur val, ca un bol cu supă de roşii ce se răstoarnă. Aerul rece îi străpunge faţa de la stânga la dreapta, o senzaţie ciudată. A fost împuşcat prin obraz. Ce supărată o să fie mama, băieţelul ei desfigurat, dinţii lui frumoşi şi drepţi făcuţi praf. Încearcă să se ridice în genunchi, gândindu-se că dacă îi arată lui Mihalkov răul făcut s-ar putea să se oprească aici, dar îşi simte capul atât de greu, iar genunchii îi alunecă în noroi şi cade pe spate, îi plouă în ochi cu suliţe de argint.

Silueta neagră a Bizonului, încă ţinându-şi umbrela, blochează toată lumina. Priveşte în jos cu aceeaşi mutră de om fără personalitate ca întotdeauna şi-şi îndreaptă revolverul spre capul lui Hoffstetler. Pocnetul, se gândeşte Hoffstetler, este bizar de stins pentru a fi împuşcătura care

îl omoară pe el. Dar şi mai ciudat e cum Bizonul este cel care resimte şocul. Se mai aude şi-un al doilea pocnet, umbrela cade din mâna Bizonului peste Hoffstetler, ca pământul aruncat într-un mormânt deschis, iar lui Hoffstetler îi ia o clipă să revină din străfunduri şi să se sprijine în coate, ploaia purtându-i şiroaie fierbinţi de sânge şi salivă pe piept.

Ce vede acum e trupul căzut şi nemişcat al Bizonului, băltoaca roşie de lângă el devenind roz din cauza ploii ce cade neîncetat. Ochii lui Hoffstetler nu pot focaliza, dar el poate vedea forme, pe cea ovoidă şi suplă a lui Mihalkov înaintând cu pas târşâit şi cu o grabă care nu-l caracterizează. Îşi scoate arma, asta e limpede chiar dacă nu vede gestul explicit, dar probabil că după atâta îmbuibat cu homar şi caviar Mihalkov nu se poate lepăda uşor de vanitate, astfel că alege să nu-şi arunce umbrela, iar în acele câteva secunde cruciale salvatorul lui Hoffstetler, oricine-o fi el, ţâşneşte înainte, cu arma încă fumegând de la focul cu care l-a ucis pe Bizon; şi se vede că nici el nu-i vreun amator. Pistolul e ţinut cu ambele mâini, neclintit în furtună, şi un singur glonţ face treaba.

Mihalkov e proiectat în maşină. Acum scapă umbrela. Scapă şi arma. Un cerc roşu îi înfloreşte pe cămaşă, o a doua floare la rever. Moare pe loc şi pe loc e uitat, aşa cum a şi prezis că va fi. Hoffstetler mijeşte ochii încercând să-l vadă pe trăgător cum îngenunchează lângă trup ca să se asigure că e mort, apoi sare în picioare şi porneşte, cu o viteză de păianjen, spre Hoffstetler. Din cauza ploii, Hoffstetler nu vede cine este, până în clipa când se apleacă deasupra lui. Dar şi din cauză că nu-i vine să creadă.

— Strickland? face, cu o voce slabă, peltic. Ah, mulţumesc, mulţumesc.

Richard Strickland se întinde, îşi trece degetul mare de la mâna liberă prin gaura din obrazul lui Hoffstetler şi trage. Trage aşa de tare, încât întregul corp al lui Hoffstetler e târât prin noroi. Durerea apare cu întârziere, în toată carnea, în muşchi, de sub pătura şocului iniţial, iar Hoffstetler urlă, simţind ruptura din obraz, şi urlă, şi tot

urlă, până când noroiul prin care ară cu umărul îi umple ochii şi gura şi acum este orb şi e mut, iar apoi nu mai este nimic.

20

Când se trezeşte, pătrunde direct într-un coşmar. Huruitul furtunii acoperă totul. Ochii lui Hoffstetler se rotesc privind în sus, aşteptându-se la săgeţile ploii, dar deasupra sa e un acoperiş subţire, de unde şi huruitul. Se află pe o verandă de beton, un fel de anexă. Vede şuviţe groase de ploaie răpăind pe grămezi de cărămidă zobită şi oţel oxidat. E încă în parcul industrial. O umbră îi străbate câmpul vizual, clătinându-se. Clipeşte ca să-şi cureţe ochii de lichidul din ei – ploaie, sânge? E Strickland, traversând spaţiul betonat, pe lungime. Strânge ceva mic în mână, un flacon de medicamente. Îl întoarce cu susul în jos deasupra gurii deschise, dar e gol. Înjură, aruncă flaconul în ploaie, se uită în jos, la Hoffstetler.

— Te-ai trezit, mârâie Strickland. Bun. Avem treabă.

Se lasă pe vine. În locul bastonului de vite portocaliu pe care Strickland îl cară peste tot cu el, acum are un pistol, armează şi îl înfige în palma dreaptă a lui Hoffstetler. Ţeava e rece şi udă – ca nasul unui căţeluş, se gândeşte Hoffstetler.

— Strickland.

De îndată ce începe să vorbească, obrazul sfârtecat, cu toţi nervii aceia retezaţi, urlă revenind la viaţă.

— *Richard.* Doare. Spital, te rog…

— Cum te cheamă?

Minte de două decenii, o face din instinct:

— Bob Hoffstetler. Mă *cunoşti.*

Arma se descarcă. Glonţul intrând în ciment sună surprinzător de slab, un *vup* cu ecou. Hoffstetler îşi simte palma de parcă ar fi fost plesnit. O ridică. O gaură curată în mijloc.

Îi vine să îndoaie degetele ca să vadă dacă-i mai funcţionează, fiindcă mai sunt mii de pagini de carte de

răsfoit, grămezi de analize de scris – în schimb şi-o întoarce pe partea cealaltă. Rana de ieşire este o stea zdrenţuită, cu franjuri de piele pe margini. Vase de sânge atârnă din gaură. Ştie că o să înceapă să-i sângereze; şi-o apasă de piept.

Strickland îi ţintuieşte cealaltă palmă cu pistolul.

— Numele adevărat, Bob.

— Dmitri. Dmitri Hoffstetler. Te rog, Richard, te rog.

— Bine, Dmitri. Acum spune-mi numele şi gradele celor din echipa care-a acţionat.

— Echipa care-a acţionat… Nu ştiu ce…

Arma se descarcă din nou, iar Hoffstetler ţipă. Îşi aduce palma stângă la piept fără să se mai uite la ea, deşi îi e greu să ignore norul de fum care se înalţă din carnea arsă. Mâinile, adică ce-a mai rămas din ele, se strâng una pe cealaltă, în vreme ce lui Hoffstetler îi gonesc prin gând gesturi pe care s-ar putea să nu le mai facă niciodată: să se hrănească, să se îmbăieze, să se şteargă după ce merge la toaletă. Acum plânge, lacrimile i se scurg prin gaura din obraz şi i se adună, sărate, pe limbă.

— Ascultă, Dmitri, zice Strickland. Tipii ăia care-au venit după tine – cineva o să observe c-au dispărut. De-acum lucrurile se mişcă rapid. N-am ce face. Aşa c-o să te-ntreb iarăşi.

Hoffstetler simte ţeava tare a pistolului împungându-i rotula.

— Nu, nu, te rog, nu, Richard, te rog, te rog.

— Numele şi gradele. Celor din echipa care a luat obiectivul.

Printre răbufnirile roşii ale durerii, Hoffstetler pricepe.

Strickland crede că sovieticii au furat Devonianul. Şi nu un singur agent infiltrat, ca doctorul Hoffstetler, ci o echipă care a pătruns prin tubulaturile de ventilaţie cu nişte scule high-tech ca să-şi salte prada de-acolo. Un sunet ciudat îi iese lui Hoffstetler din gât. Îşi zice că o fi un behăit de durere, dar apoi îi iese încă unul şi îşi dă seama că râde. E *amuzant* ce crede Strickland. Iar în clipa asta, când fitilul aprins al vieţii sale se apropie de capăt, nu-şi

poate imagina sunet mai surprinzător şi mai bine-venit decât ăsta. Deschide larg gura şi lasă râsul să se reverse în hohote, făcând balonaşe de sânge, scuipând cioburi de dinţi.

Strickland se înroşeşte. Trage, iar Hoffstetler ţipă şi îşi poate vedea în partea de jos a câmpului vizual jumătate din picior alunecând pe beton, dar ţipătul redevine imediat râs, şi e tare mândru, în vreme ce Strickland se strâmbă dezvelindu-şi dinţii, şi urmează alte împuşcături, celălalt genunchi, ambele coate, umerii, durerea explodează până când nici nu mai este durere, doar o stare pură şi elementară, aceea de-a fi, care amplifică fermata pe care şi-a ales-o pentru încheiere: râsul. Sunetul vesel îi răsună din gură, din obrazul găurit, din găurile noi pe care le are-n tot trupul. Strickland s-a ridicat, îşi descarcă arma în burta lui Hoffstetler.

— *Numele! Gradele! Numele! Gradele!*

— Gradele? Hoffstetler râde. Femei de serviciu.

Hoffstetler simte un junghi de regret, ca un ultim glonţ – probabil că n-ar fi trebuit să-i spună asta –, dar e prea ameţit ca să mai judece limpede. Maţele, ca o tocană, îi curg de-o parte şi de alta a trunchiului, aburul se înalţă din măruntaiele lui, nişte cârlionţi în faţa lui Strickland, nişte pumni mici ridicaţi a protest. Se prăbuşeşte învârtejindu-se, se mişcă cu repeziciune după o viaţă în care-a prins rădăcini la pupitre şi birouri, şi totuşi, căpos, rămâne savant până la capăt, cuvintele filosofului său preferat, Pierre Teilhard de Chardin – căci cine, în afară de cei cu o carieră universitară, au un filosof preferat? –, ieşind odată cu sângele, în abur. *Căci noi suntem unul şi-acelaşi, tu şi cu mine. Împreună suferim, împreună existăm şi ne vom recrea unul pe celălalt veşnic.* Da, asta este! Nu mai contează viaţa petrecută de unul singur, căci el acum, la capăt, nu este singur. El este cu tine, şi cu tine, şi cu tine; simte că n-ar fi înţeles nimic din toate astea dacă n-ar fi fost Devonianul. Iată apariţia fundamentală, graţie sacrificiului: găsirea lui Dumnezeu, acel drăcuşor zburdalnic care se ascunde acolo unde ne aşteptăm mai

puţin, nu într-o biserică, nu pe o lespede, ci în noi, chiar lângă inima noastră.

21

Ce făcea Zelda în secundele dinainte ca uşa de la intrare să-i fie spartă? Înainte ca bucata de lemn în care era fixată broasca să se dezintegreze în aşchii şi lanţul de la uşă să rămână atârnat ca un lănţişor de la gât rupt de-un hoţ? Crede că gătea. Asta face adesea înainte să plece la muncă, lăsându-i lui Brewster mâncare pe-o zi. Îi miroase a şuncă, a unt, a varză de Bruxelles. Se aude şi muzică, un cântăreţ romantic, cu glas profund. Probabil că îl asculta. Se întreabă dacă se simţea bine, dacă era fericită. I se pare important să-şi amintească aceste detalii, fiindcă e sigură că va fi pentru ultima dată când le va fi trăit.

Până acum, cea mai incredibilă imagine văzută de Zelda în viaţa ei fusese cea a obiectivului din F-1 privind-o din căruciorul cu rufe al Elisei. Fusese ceva atât de absurd, fiara aia înfricoşătoare şi fantastică aşezată într-o grămadă cenuşie de cârpe murdare din care picura apa. Dar până şi acea apariţie păleşte în faţa acesteia: Richard Strickland, omul ăla îngrozitor de la serviciu, cu ochii holbaţi, ud fleaşcă de la ploaie, stropit de sânge şi ţinând un pistol în mână, în sufrageria ei.

Brewster, acolo unde stă mereu când nu prea are de lucru, în fotoliul Barcalounger înclinat la maximum, cu picioarele în şosete proptite în suportul pentru picioare, cu o cutie de bere atârnându-i în mână. Strickland se pune în faţa televizorului şi Brewster îl scrutează cu privirea uşor deranjat, de parcă strigoiul ar fi apărut în spatele pupitrului de unde prezintă ştirile Walter Cronkite, şi nu în casa lor. Strickland fornăie şi elimină un şuvoi de scuipat, apă de ploaie şi sânge. Face un pas peste el, mânjind covorul curat cu clătitele plate de noroi care îi sunt prinse de tălpile pantofilor.

Zelda nu trebuie să întrebe de ce se întâmplă toate astea. Ridică mâinile, şi le aduce în faţă. Îşi dă seama că

într-una ţine o spatulă.

— Frumoasă casă, zice Strickland cu voce schimbată.

— Domnu’ Strickland, se roagă ea, n-am vrut să facem niciun rău, jur.

El se încruntă privind la pereţi, iar pentru o clipă Zelda îşi poate vedea decoraţiunile vesele prin ochii roşii şi feroce ai bărbatului: fleacuri înşelătoare, nimicuri care, chipurile, stau mărturie unei vieţi fericite, care n-ar fi putut fi, desigur, chiar aşa fericită. Strickland dă o lovitură lejeră, din încheietură. Ţeava pistolului sparge geamul unei fotografii înrămate, o fisură ca un fulger taie figura mamei ei.

— Unde l-aţi pus? întreabă clătinându-se de parcă ar fi beat. La subsol?

— N-avem subsol, dom’ Strickland. Jur.

El rade cu pistolul un raft plin cu bibelouri de porţelan. Acestea cad unul câte unul, spărgându-se pe podea. Zelda tresare la fiecare: băieţelul cu acordeon, căprioara cu ochi mari, îngerul de An Nou, pisica persană. Nu-s decât nişte fleacuri, îşi zice, fără nicio importanţă reală, numai că-i o minciună, ele chiar *sunt* importante, sunt dovada celor trei decenii în care ea a putut, când şi când, să economisească destui bani încât să-şi poată lua ceva frivol, ceva care pur şi simplu arăta drăguţ, nişte excepţii de la listele stricte de cumpărături pe care se aflau fripturile cu zgârciuri, cerealele dintre cele mai simple, brânza ieftină.

Strickland se răsuceşte, făcând porţelanul să scrâşnească sub călcâiul lui plin de noroi, şi îndreaptă pistolul spre ea, ca un deget acuzator.

— *Domnule,* doamnă Brewster. Chiar ai o problemă cu adresarea.

— Brewster, face Brewster, care se dezmeticeşte când îşi aude numele. Io-s ăla.

Strickland nu se uită la el, dar clatină din cap.

— Ah. Da. Zelda Fuller. Zelda D. Fuller. Drăguţa de Dalila.

Face un salt dinspre perete, înjumătăţind distanţa dintre el şi Zelda aşa de iute, încât ei îi scapă spatula.

— Nu m-ai lăsat să termin povestea, zice. Cu braţul în care ţine arma, rade o vază de ceramică pe care Zelda o moştenise de la bunica. Samson, din câte-mi amintesc, trădat de Dalila, orbit şi torturat de filisteni, e salvat în ultima clipă. Dumnezeu îl salvează.

Strickland loveşte puternic vitrina, mâna cu arma îi trece prin geam, pulverizând porţelanul bun de la mama Zeldei.

— Şi de ce e salvat? Pentru că-i un om bun, Delilah. Un om cu principii. Un om care încearcă să facă ce-i bine până simte că-şi dă dracului duhul.

Trage un dos de palmă în aragazul de lângă Zelda, lovind o tigaie şi făcând grăsimea de la şunca prăjită să sară pe manualul ei cu limbajul semnelor. Grăsimea încinsă sfârâie şi face găurele în pagini. Zelda simte un val de indignare. Ochii îi fug prin casa distrusă, urmele dezastrului indicând o cale de-a distruge amintirea tuturor strădaniilor şi reuşitelor ei. Strickland e la un metru şi ceva de ea. Arma ar putea s-o trosnească pe ea acum. Nu contează. Îşi înalţă bărbia cât de mult poate. Nu se va lăsa intimidată. Nu îşi va abandona prietena.

Strickland îi aruncă o uitătură. În colţurile gurii i s-a adunat o spumă albă care arată a aspirină regurgitată. Încet, îşi arată mâna stângă. Deşi e năucită şi îngrozită, Zelda se trage înapoi din faţa priveliştii respingătoare. N-a mai văzut degetele astea de când le-au găsit ea şi Elisa pe jos, în laborator. Degetele sunt negre şi lucioase ca bananele putrezite şi umflate de stau să pocnească.

— Dumnezeu îi redă lui Samson întreaga putere, spune Strickland. Îi redă toată forţa. În aşa fel încât Samson să poată prăvăli ruinele templului peste filisteni. Şi-atunci el a apucat coloanele templului. Aşa.

Strickland îşi vâră pistolul la subsuoară ca să îşi poată prinde cele două degete moarte.

— Şi-apoi? Le-a frânt.

Strickland îşi smulge degetele. Ele se desprind de parcă ar fi perforate, cu o serie de pocnete slabe – ca atunci când rupi în bucăţi păstăile de fasole, aşa se gândeşte Zelda

înainte să ţipe. Aude o bufnitură, e berea care îi cade lui Brewster din mână, şi un vâjâit, e fotoliul Barcalounger care revine în poziţia iniţială. Strickland ridică mirat din sprâncene când vede cum lichidul maro ţâşneşte cinci centimetri în sus, ca dintr-un gheizer, înainte să înceapă să i se prelingă pe mână, de parcă-i un sos de friptură care dă pe dinafară. Se uită un pic la cei doi cârnaţi negri pe care încă îi ţine în mână şi-apoi îi aruncă pe jos în bucătărie. Dintr-unul din degete sare o verighetă.

— La Elisa, izbucneşte Brewster. Elisa nu-ştiu-cum. Muta. La ea e creatura aia.

Singurele sunete care se aud sunt foşnetul ploii ce pătrunde prin uşa deschisă, pălăvrăgeala de la televizor şi gâlgâiala domoală a berii scurgându-se din cutie pe covor. Strickland se întoarce. Zelda se sprijină de aragaz ca să se poată ţine cât mai dreaptă, apoi scutură din cap spre soţul ei.

— Brewster, nu…

— Locuieşte deasupra unui cinematograf, continuă el. Aşa zice Zelda. Arcade. La câteva străzi de-aci, la nord de râu. E uşor de-ajuns de aici. Vreo cinci minute, cred.

Greutatea armei pare să se dubleze. Zelda se uită cum se lasă în jos până ţinteşte spre podea.

— Elisa? întreabă Strickland în şoaptă. Elisa a făcut asta?

Se holbează la Zelda, cu chipul trădând şocul de-a se fi înşelat, cu braţele tremurându-i uşor, ca în căutarea unei îmbrăţişări care să-l menţină pe linia de plutire. Zelda nu ştie ce să spună sau să facă, aşa că nu scoate niciun sunet şi nu se clinteşte. Lui Strickland îi cade faţa. Se uită bosumflat spre degetul care a mânjit linoleumul, de parcă şi-ar dori din suflet să şi-l pună la loc. Respiră un minut, mai întâi superficial, apoi mai profund, înainte să înalţe capul şi să-şi îndrepte umerii. Ţinuta militară, bănuieşte Zelda, asta-i tot ce i-a mai rămas amărâtului.

Se târăşte până în celălalt capăt al încăperii, păşind anevoie, cu pantofii plini de noroi. Ridică telefonul de parcă ar fi greu ca un bolţar şi formează numărul rotind

discul ca printr-un lut gros. Zelda se holbează la Brewster. Brewster se holbează la Strickland. Aude răspunsul piţigăiat al bărbatului de la celălalt capăt al firului.

— Fleming.

Vocea lui Strickland e aşa de rece, încât Zelda se cutremură.

— Am… Am greşit. E cealaltă. Elisa Esposito. La ea e obiectivul. Deasupra Arcade. Da, cinematograful. Redirecţionaţi echipa de preluare. Ne vedem acolo.

Strickland pune receptorul în furcă cu multă delicateţe şi se răsuceşte. Trece în revistă geamul, porţelanul, ceramica, hârtia, carnea – ce multe sfărâmături produse într-un timp aşa scurt. Felul în care se poartă, de parc-ar fi în comă, îi sugerează Zeldei că n-o să mai plece niciodată de-aici, o să devină un obiect în apartamentul ei, pe care va trebui să-l lipească la loc, odată cu toate celelalte obiecte distruse. Dar Strickland este un ceas întors. Rotiţele dinţate dinăuntrul lui se pun în mişcare şi atunci porneşte şi el, târşâindu-şi picioarele printre Brewster, televizor şi uşa deschisă.

Se mai clatină o dată şi dispare, se topeşte în ploaie.

Zelda se repede şi dă să apuce telefonul. Dar iată că şi Brewster s-a ridicat în sfârşit din scaunul lui şi se mişcă mai iute decât l-a văzut ea vreodată. Fotoliul Barcalounger se leagănă şi scânceşte, golit brusc, iar Zelda dă de mâna bărbatului ei barând telefonul.

— Brewster. Dă-te la o parte, te rog.

— Nu poţi să te implici în asta. *Noi* nu putem să ne implicăm.

— Se duce la ea acasă. Din cauza ta, Brewster! Trebuie s-o avertizez. E înarmat!

— Ne-am salvat pieile datorită mie. Ce crezi, dacă n-o prind pe prietena aia a ta, pe cine-or să dea vina? Crezi c-o să uite? Or să uite de negrii ăia care şi-au vârât nasul unde nu le fierbea oala? O să reparăm uşa aia şi-o să adunăm… chestiile alea pe care le-a lăsat ăsta pe jos şi-o să ne aşezăm să ne uităm la televizor. Ca nişte oameni normali.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun. N-ar fi trebuit să-ţi zic o

vorbă…

— Tu termină de pregătit cina; eu o să caut nişte sifon să frec covorul…

— Se iubesc. Nu mai ştii? Nu mai ştii cum era?

Braţul lui Brewster se înmoaie. Dar nu se trage din faţa telefonului.

— Ba mai ştiu, spune el. Exact de-asta nu pot să te las să o suni.

Ochii lui căprui, atât de adesea închişi pe jumătate şi scăldaţi în lumina intermitentă a televizorului, sunt larg deschişi şi limpezi, iar ea vede oglindindu-se în ei resturile lăsate în urmă de Strickland. Şi adevărul e că vede mult mai multe de-atât. Vede propriul trecut al lui Brewster, cu lupte şi înfrângeri, şi vede cum el pierde mereu, însă nu se dă niciodată bătut, nici chiar în faţa fanteziilor riscante pe care Zelda le tot deapănă, cu plecatul de la Occam şi pornirea unei afaceri proprii. În această privinţă. Brewster e un curajos. A supravieţuit. E încă aici, supravieţuind. E un om bun.

Dar şi ea e o femeie bună, sau cel puţin îşi doreşte să fie, iar această realizare se măsoară prin distanţa dintre borcanul cu mărunţiş, unde sunt cheile lui Brewster de la maşină, şi uşa casei larg deschisă, şi, mai departe, distanţa dintre uşa casei şi Fordul lui Brewster moţăind în ploaie. Zelda e convinsă că va reuşi; Brewster o să fie mult prea năucit ca s-o prindă din urmă. Şi e convinsă şi că poate ajunge până la Elisa chiar şi prin furtuna asta desprinsă parcă din Vechiul Testament. Ceea ce nu ştie este ce va putea face odată ce ajunge acolo sau care vor fi urmările. Dar lucrurile astea nu le poţi şti niciodată, nu-i aşa? Lumea se schimbă sau nu. Te lupţi pentru ceea ce consideri că e bine şi te bucuri că ai făcut-o. Cel puţin, ăsta-i cel mai bun plan pe care-l are acum Zelda D. Fuller.

22

Elisa cunoaşte fiecare frunză din jungla ei, fiecare lujer, fiecare piatră, şi simte că nu o paşte niciun rău în umbra

care pluteşte deasupră-i. Deschide ochii umezi şi calzi, bucurându-se de rezistenţa jucăuşă a stropilor care încearcă să-i ţină genele lipite între ele. Se despart una câte una, elastice, languroase. E Giles, profilându-se în lumina ce răzbate din sufragerie, stând în picioare lângă cadă, zâmbind cu blândeţe, iar ea se întreabă dacă din cauza căldurii şi umezelii din încăperea ca o seră i se umplu ochii de lacrimi.

— A venit vremea, îi zice el.

Elisa cuprinde în braţe creatura care picoteşte, nedorindu-şi să-şi amintească, dar în acelaşi timp incapabilă să se abţină, cum cu câteva ore în urmă, care i se par câteva milenii, bătuse la uşa lui Giles cerându-i cel mai mare şi mai cumplit favor. Îi transmisese rapid rugămintea prin semne, în aşa fel încât să nu se prelungească durerea: să descuie uşa apartamentului ei înainte de miezul nopţii, să o trezească din cadă şi să-i ignore eventualele proteste. Îşi dă seama că apa din cadă s-a răcit, şi totuşi nu vrea deloc să iasă din ea. Nu se poate să fie deja atât de târziu. Nu se poate. A avut la dispoziţie toată ziua şi toată noaptea ca să-şi ia la revedere de la el şi e de parcă nici măcar n-ar fi început.

Giles îşi pune palmele pe genunchi pregătindu-se să se lase pe vine, dar se opreşte în mijlocul gestului. Ţine în mână o pensulă lungă şi subţire, cu vârf fin, pentru detalii, de care pare a fi uitat. Acum s-a murdărit de vopsea verde pe unul din genunchii pantalonilor. Chicoteşte, îşi vâră pensula în buzunarul de la piept.

— Am terminat.

Nu reuşeşte să-şi ascundă mândria din glas, iar Elisa se bucură.

— N-o să fie ca şi cum l-am avea pe el aici în carne şi oase. Nici pe departe. Dar cred că mai bine de-atât nu se poate. Şi e pentru tine, Elisa. O să-ţi amintească de el. Să ţi-l arăt când plecăm – să vi-l arăt şi ţie, şi lui. Acum, hai, draga mea. E târziu. Ia-mă de mână, te rog.

Elisa zâmbeşte, privind uluită părul des din capul prietenului ei, faţa de-o vigoare adolescentină, nuanţa

sănătoasă a pielii. Pare mai delicat, dar are un aer hotărât. Se uită la mâna lui întinsă, la firele de păr de pe falangele năclăite de vopsea, la unghiile învelite în vopsea, la manşeta puloverului pătată de jur împrejur de vopsea. Ridică o mână din apă. În clipa în care şi-o desprinde de pe spinarea creaturii, el se zbârleşte şi o cuprinde mai strâns. Elisa ezită, cu braţul traversând ţinutul dintre patul nupţial al apelor şi tărâmul ferm al lui Giles, şi nu ştie dacă va putea trece peste acest hău.

Se aude un bubuit. Jos, în stradă. E aproape, ceva izbeşte clădirea. Şi puternic. Metal, sticlă, plastic, abur. Elisa simte lovitura în trupul ei, ca un şoc în plămâni, şi ştie, *ştie* că a zăbovit prea mult. Ştie şi Giles: se întinde între cele două lumi şi-o apucă de încheietura mâinii. Ştie până şi creatura: îi ies ghearele, zgâriind spinarea ei dezgolită ca unghiile unui iubit. Se mişcă la unison. Apa izbeşte marginea căzii. Plantele se răstoarnă de pe chiuvetă. Copacii de carton se leagănă pe pereţi. Au fost descoperiţi.

23

Ploaia e de vină. Probabil că apa-i adâncă de cinci centimetri şi-l trage spre rigolă. Îi biciuie parbrizul cu ecliptice ameţitoare din cauza cărora nu vede bine curba. Cinematograful îi iese brusc înainte, cu miile sale de luminiţe întinate, ca o burniţă din vopsea galbenă. Trage de volan ca să intre pe aleea laterală, bazându-se pe servodirecţia mult lăudată, dar e prea târziu. Spatele turtit ratează cele mai simple manevre, iar Cadillacul lui – iubitul lui Cadillac Coupe de Viile acvamarin, de două virgulă trei tone, cinci metri jumate de huzur împărătesc, care atinge suta în 10,7 secunde, cu radio AM/FM stereo, lin ca bancnota nou-nouţă de-un dolar – se înfige ca berbecul în partea laterală a cinematografului.

Strickland iese cu greutate. Încearcă să închidă portiera, puterea obişnuinţei, dar nu-i obişnuit şi să-i lipsească două degete. Ratează portiera, mâna îi taie o felie de aer, prin

ploaie. Face inventarul dezastrului. Faţa turtită, spatele turtit. Visul american demolat din ambele capete. Nu contează. Acum el e Zeul-Junglei, maimuţele îi smulg capul ăsta aberant de om. Calcă apăsat prin băltoace până la glezne. Un bărbat cu ecuson vine în fugă spre el de la casa de bilete, arătând îngrozit cărămizile sparte împrăştiate pe trotuar.

În junglă, omul ăsta e doar un *carapanã*[43] care bâzâie. Strickland îi trage una cu Beretta, îl loveşte în nas. Un fanion de sânge fâlfâie în aer înainte ca ploaia să-l împrăştie pe trotuar. Strickland îşi continuă urmărirea, trecând de trupul care se chirceşte de durere, vânează pe sub strălucirea înecată în apă a becurilor din marchiză. În cele din urmă, din nou pe alee, o vede. O nişă, o uşă către apartamentele de la etaj. Elisa, fantezia lui fără voce, speranţa lui la un viitor, trădătoarea lui, prada lui. Cadillacul blochează toată aleea. Trebuie să se caţere pe capota şifonată. Motorul bifurcat scoate abur, iar Strickland se opreşte deasupra lui. Arşiţa Amazonului, tremurul leproşilor, răsucirea fierbinte a viperei, vârtejurile calde ale peştilor piranha, toate-l ciugulesc până ajunge un os dur, curat, ascuţit, eficient.

Se clatină în capul scărilor de incendiu, copleşiţi de greutatea creaturii dintre ei. Elisa a tras iute pe ea ce-a nimerit,

Dar ce vede el în celălalt capăt al aleii, sub un felinar în jurul căruia fâlfâie fluturi de noapte? O dubă albă căreia îi lipseşte bara din faţă şi care are pictate cuvintele MILICENT LAUNDRY. Strickland se desprinde de aburul fierbinte, simţind un milion de săgeţi dure ale ploii ricoşându-i din cap.

24

Se clatină în capul scărilor de incendiu, copleşiţi de greutatea creaturii dintre ei. Elisa a tras iute pe ea ce-a nimerit, halatul de baie roz şi ponosit şi primii pantofi pe

[43] Ţânţar (denumire folosită în anumite regiuni de brazilieni).

care i-au căzut ochii, aceia speciali de la Julia, cu incrustaţii argintii, pe care i-a luat ca pe nişte talismane, şi sigur că alunecă, partea de sus a corpului aplecându-i-se peste parapet. Creatura, înfăşurată într-o pătură care nu prea reuşeşte să ascundă nimic, o trage de pe margine. Elisa vede jos Mopsul. Şi tot acolo o maşină avariată, o maşină verde uriaşă, înţepenită între zidurile ce mărginesc aleea şi blocând singura cale de ieşire a Mopsului. Chiar sub ei, dar dincolo de câmpul lor vizual, Elisa aude clanţa de la Apartamentele Arcade, apoi bubuielile unui picior încălţat care loveşte în uşă, iar apoi o explozie aşa de puternică, încât până şi picăturile de ploaie încremenesc locului pentru o clipă, lumina roşie a prafului de puşcă transformând fiecare strop în sângele unei lumi ce dispare.

Paşii bărbatului gonesc în susul scărilor. Giles, în schimb, o trage pe Elisa în josul scării de incendiu. Coborârea aceasta e opusul urcării lor extrem de lente cu o săptămână în urmă, tot împreună cu creatura, o nebunie, cu picioare care alunecă şi trupuri ce se ciocnesc. Elisa îşi ascunde capul la gâtul creaturii şi se ţine bine de puloverul ud fleaşcă al lui Giles. El îi conduce înainte, repede, neînfricat. Părul lui proaspăt îi stă lipit de cap şi pensula din buzunarul de la piept îi sângerează verde prin cămaşă. Şi inima ei, se gândeşte Elisa, tot verde ar sângera dacă ar fi străpunsă.

Ajung pe alee cu inimile frânte, dar cu toate oasele întregi.

— Trebuie să mergem pe jos! strigă Giles încercând să se facă auzit pe ploaia asta torenţială. Doar câteva străzi! Putem! Fără comentarii! Hai, hai!

Aleea e un adevărat câmp minat, plină de hârtoape, ca de obicei. Elisei nu i-a păsat niciodată de asta până acum, când la fiecare pas câte unul dintre ei se scufundă până dincolo de glezne în apa uleioasă. Nu mai e vreme să-şi descheie cataramele pantofilor argintii şi să-i scoată. Înaintează ca nişte pistoane stricate, unul sus, altul jos. Le ia mult prea mult. În cele din urmă ajung la maşina strivită, orbiţi de farurile ei. Elisa se târăşte pe capota

şifonată, apoi îl ajută pe Giles să suie creatura. Giles e ultimul, adună şi pătura căzută, o înfăşoară iarăşi în jurul creaturii şi îi împinge înainte. Elisa aruncă o privire în urmă, la domnul Arzounian, care se zgâieşte la ei de pe trotuar, ţinându-şi o mână la nasul spart şi gândindu-se probabil că tocmai a prins viaţă cel mai ciudat film pe care l-a proiectat vreodată.

25

Strickland îl adulmecă pe Deus Brânquia. Amintirile de pe Amazon îl năpădesc. Mireasma de saramură, fructe şi aluviuni a Zeului-Torent. În laboratoarele de la Occam, fusese spălată de fel şi fel de dezinfectanţi, iar asta fusese o greşeală. Cât de proşti pot fi oamenii, să se jefuiască singuri de unul dintre simţurile lor esenţiale când e vorba de apărare. Ştie cine-i de vină. Femeile de serviciu. Săpunul, clorul şi amoniacul lor nu curăţau impurităţile acestei lumi. Ci ascundeau o altă lume, una aflată în ascensiune, asta dacă Strickland nu acţionează iute şi nu-i pune capăt.

Două uşi. O alege pe prima. Nu se mai oboseşte să-şi folosească mâinile sau picioarele. Ţinteşte cu Beretta, trage în clanţa sferică. Uşa e de-o calitate mai proastă decât a lui Delilah Brewster. Partea din mijloc se dezintegrează total, se face rumeguş. Strickland împinge cu pantoful aşchiile ascuţite care atârnă şi dă buzna înăuntru, cu arma ridicată, pregătit ca atunci când era în Yeongdong să omoare tot ce mişcă din grămada de trupuri.

În mijlocul apartamentului înghesuit şi prăfuit, domneşte Deus Brânquia, colosal, beatific, splendid. Strickland a greşit când se credea pregătit. Nu este. Ţipă, cade în genunchi şi trage, iar ţipă şi iar trage, iar ţipă. Gloanţele trec direct prin Deus Brânquia. Zeul-Torent nu reacţionează. Pistolul se încinge în mâinile lui Strickland. Braţele îi tremură de la focurile trase. Se lipeşte cu spatele de perete şi-şi acoperă faţa. Deus Brânquia îl priveşte lung, răbdător, neschimbat.

Strickland îşi şterge apa de ploaie din ochi, începe să înţeleagă. Acest Deus Brânquia nu-i adevărat. Adică nu-i o chestie pe care s-o poată ucide. E o pictură. Impunătoare şi cu atâtea detalii încât te derutează. Şi totuşi, *este* Deus Brânquia, de parcă ar fi pictat cu sângele şi solzii lui Deus Brânquia pe o stâncă adusă din peştera lui Deus Brânquia. Strickland îşi înclină capul şi Zeul-Torent pictat pare să îşi ridice braţele ca pentru a-l îmbrăţişa. Un fel de şmecherie vizuală. Strickland îşi respinge amintirile. Dar ele ţâşnesc şi aşa. Cum îl urmărea pe Deus Brânquia până pe braţul acela mort, fatidic al râului. Cum l-a încolţit într-o peşteră. Cum el se întinsese spre Strickland, acceptându-i violenţa, furia şi deruta, înţelegând obligaţia pe care Strickland o simţea faţă de zeul căruia îi zicea generalul Hoyt. Strickland, însă, îl rănise cu harponul pe Deus Brânquia. Până acum, nici nu remarcase că se străpunsese pe sine cu celălalt capăt al harponului, şi astfel ei doi erau legaţi pentru totdeauna, rană lângă rană.

26

Elisa nu poate nega că e un fel de miracol. Noaptea în care n-are încotro şi trebuie să meargă în public cu creatura lângă ea este una atât de brutal biciuită de perdele de ploaie, încât străzile sunt pustii. Automobile singuratice zac prin parcări, şoferii sperând să se termine o furtună despre care pesemne bănuiesc că nu se va termina niciodată. Oameni singuri şi trişti se cuibăresc pe sub carapacele staţiilor de autobuz sau marchizele magazinelor, privind cum apa creşte tot mai mult şi le trece de pantofi. E imposibil de mers pe trotuare, aşa că Elisa şi Giles o iau pe cel mai înalt teren posibil, adică pe mijlocul străzii, sprijinind între ei creatura care-şi ţine branhiile deschise pentru a primi ploaia.

Ea abia de poate merge înfăşurată în halatul ud fleaşcă. Giles, deşi întinerit în spirit, e totuşi bătrân. Nu înaintează suficient de repede. Bărbatul din Apartamentele Arcade o să-i prindă. Elisa aruncă o privire în urmă, aşteptându-se

să audă scârţâitul Cadillacului distrus venind în urma lor ca un tanc sau să-l vadă pe Richard Strickland dând la o parte perdele de ploaie, rânjindu-i alene şi zicându-i din nou: *Pun pariu că eu aş putea să te fac să ţipi. Măcar un piculeţ, aşa?*

Iar dacă n-o să apară Strickland, atunci o să se-apropie să-i ajute vreun cetăţean bine intenţionat şi, la fel, totul va fi pierdut. Elisa se uită înnebunită în jur, stropi de apă îi zboară din păr. Mai e nevoie de încă un miracol. O maşină abandonată cu cheile în contact, un şofer de autobuz maniac care încă mai e pe traseu. Elisa începe să-i facă semne lui Giles: „Prea încet". El nu se uită. Ea se întinde prin faţa creaturii, face semnele pe braţul lui Giles. El o bate uşurel pe mână, dar ăsta nu-i un răspuns. Apoi el încearcă să-i atragă atenţia. Se opreşte brusc. Creatura cade din picioare şi Elisa aproape că se răstoarnă, în pantofii ei argintii cu toc. Foarte proastă ideea cu opritul; se uită furioasă la Giles. Dar el priveşte lung către bordură, cu ochii larg deschişi în ploaia torenţială.

În dreapta lor, un morman întunecat la culoare se adună în rigolă. Nişte noroi, îşi zice Elisa, care-a fost expulzat de canalizarea inundată. Dar mormanul se mişcă. Înoată prin cascadele de apă de ploaie. Îşi bâjbâie calea pe trotuarul umed. Elisa îşi dă seama şocată ce este. Sunt şobolani care se revarsă din canalizările inundate. Undeva în depărtare, un observator îngrozit ţipă. Şobolanii se învălmăşesc şi se depăşesc, zvâcnind din cozile roz, răspândindu-se pe stradă ca smoala, nişte blănuri ude licărind în lumina felinarelor. Elisa se uită în partea stângă şi acolo e la fel, un val negru de rozătoare înaintând în cercuri concentrice. Simte cum Giles o strânge de mână, îşi ţine respiraţia în timp ce şobolanii îi împresoară. Nebunia creşte: şobolanii se opresc toţi odată, la o distanţă de un metru şi jumătate de ei, holbându-se cu ochii lor negri, amuşinându-i cu nările tremurânde. Acum sunt sute şi parcă aşteaptă un semn.

— Mărturisesc, draga mea, spune Giles, că nu ştiu ce să fac.

Elisa simte creatura agitându-se pe sub pătura udă. O singură mână, imensă, cu gheare, iese de dedesubt şi, deşi trupul întreg se cutremură străduindu-se să respire, mâna e sigură. Face un gest lin, ca o buclă, o binecuvântare, apa de ploaie se adună în palma sa acoperită de solzi. Câmpul de şobolani uzi se unduieşte cuprins de-un freamăt comun, un trup mic lângă altul, şi un scârţâit ciudat se înalţă, la concurenţă cu răpăitul ploii. Elisa îşi dă seama că este scrâşnetul a o mie de picioare minuscule dând înapoi pe trotuar. Îşi şterge apa din ochi, dar nu se înşală.

Şobolanii se dau la o parte, făcându-le loc să treacă.

Creatura îşi lasă mâna în jos şi se prăbuşeşte atât de greoi, încât Elisa şi Giles trebuie să se strângă repede unul într-altul şi să-l ţină să nu cadă.

— „E-o noapte-n care să nu laşi afară nici om, nici fiară”[44], citează Giles cu glas tremurând. W.C. Fields, adaugă. Înghite în sec şi face semn din cap către drum, înainte. Să mergem, aşadar, împreună. La luptă.

---

[44] Replică celebră a actorului W.C. Fields din filmul *The Fatal Glass of Beer* (1933), folosită cu efect comic de americani mai ales în perioada imediat următoare.

27

Lacrimi topite îi ard faţa lui Strickland, deja opărită de aburul Caddy-ului. N-o să devină iar om. Schimbarea ar însemna să se întoarcă târâş înapoi în pântec, să-şi anuleze întreaga istorie, să recunoască lipsa de sens a vieţii. E imposibil, indiferent cât de mult şi-ar dori. Maimuţele ţipă şi el face ce-i spun ele, forţându-se să se uite la Deus Brânquia. E doar vopsea, e doar pânză. Se ridică, îşi recapătă echilibrul. Da, aşa. Dacă va trebui, îşi va mai smulge încă două degete, un braţ întreg, capul, orice numai să vadă sângele curgând şi să arate care din ei doi e cel adevărat.

Strickland trece prin uşa spartă într-un hol unde ploaia răsună cu putere şi acolo dă de al doilea apartament. Ar face bine să economisească gloanţele. Şase sau şapte şuturi şi intră. E mai rău decât în casa cu cutiile nedespachetate ale lui Lainie. E o cloacă potrivită unor jeguri umane. Şi exact asta-i Elisa Esposito. Ar fi trebuit să-şi dea seama din clipa în care i-a zis negresa că Elisa a fost crescută la orfelinat. Pe asta n-a vrut-o, n-o vrea şi nici n-o s-o vrea nimeni niciodată.

Merge pe urmele mirosului ei într-un dormitor ticsit. Peretele de lângă pat e acoperit cu pantofi – şi pe mulţi, spre ruşinea lui, îi recunoaşte. Pula îi reacţionează şi ar vrea să şi-o smulgă aşa cum a făcut şi cu degetele. Poate mai târziu, când o să se întoarcă să privească toată clădirea arzând. Se simte din greu şi mirosul lui Deus Brânquia aici. Se duce repede în baie, găseşte o cadă acoperită de solzi strălucitori. Copăcei dezodorizanţi acoperă fiecare centimetru de perete. Ce mama naibii s-a petrecut aici? Începe să-şi facă o idee care-l umple de silă.

Strickland merge împleticindu-se în camera mare. Vederea i se tulbură. Nu sunt aici. Cine ştie cum, obiectivul a scăpat. Îşi simte pistolul Beretta tot mai greu în mână. Îl trage în dreapta, în dreapta, într-un cerc, apoi în altul. Se roteşte. Rămăşiţele lumii Elisei, lumea pe care el şi-a dorit-o cândva, se roteşte, e un vârtej urât, maroniu.

Zăreşte un lucru, măcar mai are atâta minte cât să-l observe. Trebuie să se sprijine cu arma de-o vechitură de masă ca să oprească vertijul ăsta.

Un calendar cu file pentru fiecare zi. Peste data de azi sunt scrise cuvintele *MIEZUL NOPŢII – DOCURI.* Strickland se uită la ceasul de deasupra mesei. Nu-i încă ora 12. Mai e timp. Mai e, dacă se poate opri din rotit, dacă poate fugi în linie dreaptă. Smulge din furcă receptorul telefonului de pe masă, formează cu un deget care pare lung ca o insectă pe lângă fârtaţii lui lipsă. Răspunde Fleming. Strickland încearcă să-i spună să redirecţioneze traseul echipei de preluare care vine tocmai de la Occam către docurile de lângă strada asta. Nu-şi dă seama dacă instrucţiunile lui ajung la celălalt capăt aşa cum trebuie. Pentru că vocea asta nu mai seamănă cu a lui.

[redacted]

28

La început Elisa a observat doar şobolanii, fiindcă ei erau mult mai mulţi decât restul. Dar până a ajuns pe ponton, privirea ei uluită a acceptat şi prezenţa celorlalţi locuitori subterani în această legiune fremătândă, vânători şi vânat laolaltă, într-o comuniune deplină a speciilor diferite care o imita pe cea dintre Elisa şi creatură. Veveriţe ciufulite, iepuri cu ochi roşii, ratoni dolofani, vulpi pătate de apa din canalizare, broaşte săltăreţe, şopârle grăbite, şerpi alunecoşi şi, mişunând pe sub toate acestea, un strat de viermi, miriapode şi limacşi. Insecte se învolburează deasupra valului de rozătoare în permanentă mişcare, o dungă neagră ce persistă cu toată ploaia care cade în continuu. La margine au început să sosească şi animale de la supraterane. Câini, pisici, raţe, un singur porc misterios, cu toţii mânaţi de dorinţa de-a se închina dinaintea unui zeu pe care, în inimile lor de animale, l-au aşteptat dintotdeauna.

Animalele se trag la o parte de pe dig pentru a-i lăsa pe cei trei să treacă. Pontonul este scurt, aşa cum şi-l amintea Elisa, are poate doisprezece metri, dar e suficient. Semnul de zece metri a fost depăşit cu mult; se mai vede doar partea de sus a montantului pe care era scris cu vopsea. Nivelul apei din râu e la doar câţiva centimetri sub dig, apa se zbuciumă în furtună, se revarsă peste scânduri. Deci, iată. Totul e pregătit. Şi totuşi Elisa stă nemişcată, cu ploaia sfredelindu-i în carne. Respiră greu, cu un foşnet; îşi dă seama că scoate nişte sunete asemănătoare cu ale creaturii când se chinuie să tragă aer prin branhiile ce flutură. Simte o mână pe spinarea udă.

— Repede, şopteşte Giles.

Ea plânge, dar aşa face şi cerul; întregul univers plânge, oameni, animale, pământ şi apă, toţi plâng pentru o unitate aproape pecetluită între două lumi divergente, dar care în cele din urmă nu poate fi menţinută. Mâinile Elisei se leagănă pe lângă corp. Simte solzii de pe mâna creaturii, răcoroşi şi uzi, lunecându-i în palme. Se ţin de mâini. Pentru ultima oară, sunt uniţi. Elisa se uită la chipul lui frumos, printre zăbrelele ploii. El o priveşte cu ochii mari de onix care nu par să trădeze nicio dorinţă de-a se arunca în apă, chiar dacă ar putea muri din cauza asta. O să rămână aici pentru totdeauna, dacă asta îşi doreşte ea.

Aşa că pleacă ea. Ca să îi salveze viaţa, pleacă. Un pas, doi paşi prin apa care dă pe dinafară. Printre rafale de vânt, aude animalele retrăgându-se cu un ţăcănit mărunt, precum şi paşii lui Giles plescăind, singurul care vine în urma ei. Doisprezece metri nu-i mult. Elisa ajunge la capăt, la capătul capătului. Tocurile pătrăţoase ale pantofilor ei argintii se aliniază la marginea digului. Şi tălpile creaturii se aliniază, ghearele de la degetele mari ieşind dincolo de margine. Cu câţiva centimetri mai jos, spumegă apa întunecată. Elisa inspiră adânc aerul sărat şi se întoarce la el. O izbucnire apocaliptică a vântului îi apucă halatul roz şi-i desface cordonul, haina flutură pe lângă trupul ei gol ca nişte aripi de fluture.

El începe să emane o lumină verde. Raza venind dinspre

el străbate ploaia, pulsând ca un far. Chiar şi acum, Elisei i se taie răsuflarea. Încearcă să zâmbească. Dă din cap înspre apă. Creatura cercetează adâncurile; verdele lui se intensifică, ea vede cum branhiile i se cască a dorinţă. El se uită înapoi la ea, un lichid i se prelinge pe faţă. Oare poate să plângă? Ea crede că da, deşi plânsul acesta nu îi vine din piept. Tunete de deasupra lor: ăsta e plânsul lui. El dă drumul mâinii ei uşor, cu blândeţe. Şi îi arată numele prin semne, cuvântul lui preferat, E-L-I-S-A, apoi îşi strânge palma membranată ca să îi poată face semn cu arătătorul dinspre pieptul lui înspre apă. Apoi îşi roteşte arătătorul în sens invers acelor de ceasornic.

Semnul, deşi stângaci, înseamnă: „Mă duc singur?”.

Inima Elisei, făcută deja ţăndări, se frânge şi mai tare. De cât timp este creatura ultimul exemplar dintre-ai lui? De cât timp înoată el aşa singur? Nu-şi permite să se lase descurajată acum. Încuviinţează, arată spre apă. El îi face iarăşi un semn, de parcă ar ciupi: „Nu”. Ea îşi scutură braţele în jos a frustrare. El îi vorbeşte în continuare prin semne, tot mai repede, căci a învăţat multe: „Am nevoie...”, dar ea nu-l lasă să termine, nu poate îndura, pentru că şi ea are nevoie, dar nevoile lor nu mai pot să conteze acum, aşa că-l împinge, iar trupul lui se răsuceşte spre apă, gata să cadă. Lumina albastră a ochilor lui se umple de vârtejuri verzi. Umerii îi cad. Se uită lung în jos la apă. Se întoarce cu tot trupul spre râu. Iar Elisa se bucură, fiindcă nu vrea ca el să-i vadă degetele care, deşi ea şi le ţine pe lângă corp, vorbesc de capul lor, îngânând: „Rămâi, rămâi, rămâi, rămâi, rămâi”.

— Elisa, strigă Giles. Elisa!

29

S-a terminat *verão,* sezonul uscat. A revenit sezonul ploios, cu numele său secret şi scopurile sale secrete. N-ai cum să te-nşeli. Şobolani, şopârle, şerpi, muşte, o lume făcută întru totul din fiinţe vii, care respiră. Le scânteiază ochii demonici, îşi cască gurile pline de colţi. Îl atacă.

Maimuţele din capul lui îşi strigă ordinele, toate secrete. Iar el e un soldat loial. El e obiectivul, obiectivul *lor.* Urlă şi fuge, lovind cu mâinile şi picioarele veveriţe turbate care i se agaţă de pantaloni, şobolani demenţi care îl muşcă de gambe. Nu-l pot opri. El, Zeul-Junglei, e cel care aduce pedeapsa, strivind sub călcâi cranii fragile, sucind cu mâinile goale gâturi mici din care ies ţipete.

Şi ajunge pe dig, smulgând de pe trupul lui un ultim şobolan, laolaltă cu o halcă din coapsă. Valurile se sparg de pasarelă, ziduri de apă se înalţă de fiecare parte, o adevărată boltă de săbii. În capătul tunelului întunecat se vede limpede ceva. Sunt Elisa Esposito şi Deus Brânquia, cu spatele la el, privind în jos, în vâltoarea râului. Strickland parcurge distanţa în câteva secunde, cu pas sigur în ciuda stropilor de apă. Mai e şi-un bărbat în vârstă acolo, mai într-o parte. Strickland îl recunoaşte. E şoferul dubei de la spălătorie. Acum se leagă totul. O, ce plăcere va fi.

Bărbatul în vârstă îl vede pe Strickland şi strigă *Elisa!* Dar Strickland se apropie foarte iute. Bătrânul face ultimul lucru la care se aştepta Strickland, îl atacă. Strickland trebuie să se oprească, piciorul îi alunecă pe scândurile ude, scăldate de ape. Se dezechilibrează. N-are decât să dea cu pistolul Beretta. Îi sparge capul bătrânului, într-o parte. Omul cade ca fulgerat şi aterizează prost, cu trunchiul rostogolindu-i-se de pe ponton şi căzând spre apele furioase. Urmează o clipă prelungă, în care bătrânul încearcă să se prindă de lemnul ud. Dar nu reuşeşte. Cade cu capul înainte în apa ghimpată.

Acum îl vede şi Elisa. Strickland se îndreaptă, ţinteşte spre Deus Brânquia, care e la trei metri distanţă. Dar ochii îi fug la Elisa. E aproape dezbrăcată, n-are pe ea decât un halat desfăcut. Şi pantofi. Desigur, pantofi. Cu toc, argintii, făcuţi să-l chinuiască pe el. Această ispită, această cocotă, această amăgitoare. Ea a fost tot timpul adevărata Dalila, care l-a abătut de la planul pe care-l ticluise. Lasă că o s-o facă el să asiste la moartea lui Deus Brânquia. Din clipa asta, Zeul-Torent ţine de trecut. Iar el, Richard Strickland?

E aşa cum i-a zis agentul care i-a vândut Cadillacul: *Viitorul. Arătaţi ca un bărbat care chiar într-acolo se îndreaptă.*

Îi pare bine că măcar într-o privinţă a avut dreptate. În cele din urmă, el o s-o facă pe muta asta să ţipe. Pentru că doar aşa Elisa îl poate avertiza pe Deus Brânquia de glonţul care urmează să fie tras. Ea trage în piept aerul încărcat de vârtejuri de stropi şi, cu venele de la gât încordate, ţipă. Strickland e sigur că ăsta-i primul strigăt care iese din gâtul ei neputincios. E un sunet scurt, isprava rămăşiţelor coardelor ei vocale, un cârâit asemănător cu cel scos de vulturul înlănţuit pe *Josefina* când s-a înecat cu jurnalul lui Henríquez.

Dar e un sunet atât de special, încât străpunge vijelia îngrozitoare. Deus Brânquia se întoarce. Un fulger scaldă în alb strălucirea verde-albăstruie a Zeului-Torent. Dar e prea târziu. Strickland, un om al viitorului, are o armă a viitorului. Apasă pe trăgaci o dată, de două ori. În vântul crunt şi-n perdelele dense de apă, răsună clar. Poc, poc. În pieptul lui Deus Brânquia apar două găuri. Creatura se clatină. Cade în genunchi pe marginea pontonului. Sângele ţâşneşte, se amestecă cu apa de ploaie.

După o vânătoare măreaţă, desfăşurată pe două continente, confruntându-se cu un asemenea duşman formidabil, e dezamăgitor. Dar aşa este, în fond, vânătoarea. Uneori prada se luptă aprig înainte să moară şi devine legendă. Dar alteori moare cât ai clipi, şi atunci nu devine decât un biet basm. Strickland îşi scutură apa de ploaie de pe faţă, ţinteşte spre capul înclinat al lui Deus Brânquia şi trage.

30

În clipa aceea, Elisa află ce înseamnă frenezia care-l face pe un bărbat să se arunce peste o grenadă ca să-şi salveze camarazii, care le face pe mame să-şi sacrifice viaţa pentru copiii lor, care îl face pe orice om îndrăgostit gata să piardă totul numai pentru ca persoana iubită să poată trăi

în continuare. Însă nu mai are ocazia să apuce să acţioneze. Ridică un braţ, de parcă simplul ei gest ar putea devia glonţul. Atât apucă să facă. Toate se întâmplă deodată.

Trupul lui Strickland se smuceşte spre stânga în clipa când trage. Capătul subţire şi ascuţit al unei pensule i-a străpuns laba piciorului stâng. În spatele lui este Giles, care a ieşit la suprafaţă şi se ţine de marginea pontonului. Cea care l-a tras din ape este şi cea care i-a scos pensula din buzunar şi l-a înjunghiat pe Strickland. E Zelda, incredibila Zelda, ivită aici, la capătul lumii, întinsă cât e de mare pe pasarelă, udă şi înnămolită, cu pumnul încă strâns în jurul pensulei, cu mâna verde de la vopseaua care picură.

Strickland întinde o mână spre picior şi se prăbuşeşte în genunchi. Speranţa inundă dureros pieptul Elisei. Şi atunci îşi dă seama că nu e nicicum speranţă, de fapt. Cade şi ea în genunchi, exact în poziţia lui Strickland. Îi tremură coapsele şi şi le prinde strâns cu ambele mâini, fiindcă nu vrea să cadă mai mult de atât. Nu e deloc bine. Cade şi mai mult, proptindu-se în braţe ca într-o flotare. Apa râului o loveşte peste faţă, peste degete. Apa e neagră, e albastră, e mov, e roşie. Se uită brusc înspre piept. Are o gaură clară de glonţ chiar între sâni. Sângele ţâşneşte, pătează scândurile şi e spălat imediat.

Coatele îi sunt ca de hârtie. Tremură. Ochii i se dau peste cap. Vede lumea întoarsă cu susul în jos: nori de mangal străbătuţi de firişoare de fulgere, o ploaie torenţială teribilă, girofarurile poliţiei luminând ambarcaţiunile din preajmă, pe Strickland străduindu-se să-şi apuce pistolul, pe Zelda tăbărând cu pumnii în spinarea lui, pe Giles suit iarăşi pe ponton şi întinzându-se să-l înşface de gleznă pe Strickland. Elisa vede verde, albastru şi galben; apoi, mai iute, violet, stacojiu, ocru; apoi, şi mai iute, piersiciu, măsliniu, galben-canar; şi, tot mai iute, toate culorile cunoscute şi necunoscute, strălucind mai puternic decât furtuna. E creatura, cu splendidele sale caneluri de pe trup fosforescente, a prins-

o în braţe, sângele lui picură într-al ei, iar al ei curge-ntr-al lui, sunt legaţi prin lichidul vieţii chiar în timp ce mor amândoi.

31

Un val împinge Beretta spre adâncuri, dar Strickland e mai iute. Se târăşte, îl prinde, îşi împreunează ambele mâini pe pistol ca să-l ţină mai bine. Acum să se debaraseze de cei doi şobolani gemeni care ronţăie din el. Se răsuceşte pe spate, îl loveşte cu piciorul în faţă pe bătrân. Pe Delilah Brewster o împinge cu câţiva metri mai încolo pe ponton. Strickland e muşcat peste tot, îi ţâşneşte sânge din picior, e orbit de ploaia torenţială. Dar se propteşte într-un cot şi deschide gura să primească stropii. E ploaia lui acum. Se ridică în capul oaselor, gâfâie din cauza apei care-i pătrunde în plămâni, îşi înalţă gâtul.

Deus Brânquia este o revărsare de culori. Se uită lung la Strickland printre cuţitele ploii, dincolo de Elisa, pe care-o ţine în braţe. Încet, o lasă pe pasarelă, unde o mângâie valurile. Zeul-Torent se ridică. Strickland clipeşte, străduindu-se să priceapă. E împuşcat de două ori în piept. Şi totuşi stă drept? Şi totuşi poate să meargă? Deus Brânquia înaintează pe ponton, cu trupul ca o torţă în noapte, o fiinţă eternă căreia Strickland, om prost, a crezut că îi poate aduce sfârşitul.

Dar Strickland mai încearcă, chiar şi-aşa. Ridică arma cu greu, trage. În pieptul lui Deus Brânquia. În gât. În burtă. Deus Brânquia îşi trece palma peste găurile lăsate de gloanţe. Rănile dispar, se scurg odată cu apa de ploaie. Strickland îşi scutură capul de zboară apa din el. Oare râul ăsta proaspăt umplut îi dă atâta putere? Sau toate animalele astea adunate aici îi conferă stăpânului forţa vitală? N-o să afle niciodată. Nu-i este scris să afle. Plânge. Cu hohotele alea puternice, epuizante, despre care i-a spus lui Timmy că îi sunt interzise. Îşi pleacă faţa spre ponton, ruşinat să întâlnească privirea nemuritoare a Zeului-Torent.

Deus Brânquia îngenunchează dinaintea lui. Îşi trece o gheară prin garda trăgaciului şi-l ia cu grijă din strânsoarea lui Strickland, apoi îl pune jos. O limbă de apă neagră ţâşneşte peste ponton şi fură arma, adâncurile o înghit. Cu aceeaşi gheară, Deus Brânquia îl apucă pe Strickland de partea moale de sub bărbie şi-i înclină capul în sus. Strickland fornăie, încearcă să-şi ţină ochii închişi, dar nu poate. Sunt doar câţiva centimetri între feţele lor. Lacrimi îi curg şiroaie pe obraji şi de acolo, pe puntea ghearei lui Deus Brânquia, până pe solzii strălucitori. Strickland deschide gura şi e bucuros să vadă că măcar acum, la sfârşit, i-a revenit propriul glas.

— Chiar *eşti* un zeu, şopteşte Strickland. Îmi pare rău.

Deus Brânquia îşi înclină capul într-o parte, de parcă i-ar cântări rugămintea. Apoi, cu o singură mişcare firească, îşi coboară gheara de pe bărbia lui Strickland, îi atinge beregata şi îşi trece gheara de-a curmezişul gâtului.

Strickland se simte deschis. Nu-i o senzaţie neplăcută. A fost închis prea strâns, îşi zice, şi pentru mult prea mult timp. Ameţeşte. Se uită în jos. Din gâtul spintecat îi curge sânge, i se revarsă pe piept. Se goleşte de toate. De maimuţe. De generalul Hoyt. De Lainie. De copii. De păcatele lui. Ceea ce rămâne e Richard Strickland, aşa cum a fost el la început, aşa cum era când s-a născut, un vas în care nu se afla nimic – doar potenţial. Cade pe spate. Nu, Deus Brânquia e cel care îl ghidează, îl cufundă sub o apă moale şi caldă ca o pătură. E fericit. Orbitele i se umplu cu ploaie. Apă, vede doar apă. Ăsta-i sfârşitul. Însă el râde când moare. Fiindcă tot ăsta e şi începutul.

32

Giles vede cum civilizaţia se reafirmă din pustietăţile înconjurătoare. Vehicule cu lumini histrionice şi ţipete de copil. Bărbaţi în uniforme şi pelerine de ploaie fugind către docuri, ţinându-şi cu mâinile centurile care saltă. Se opresc derapând în faţa animalelor înghesuite la începutul pontonului care, deşi nu mai sunt la fel de multe, sunt

suficiente ca să-i impresioneze. S-au adunat şi civili, oameni care n-ar înfrunta o asemenea furtună dacă n-ar fi vrut să vadă ce-i cu luminile incredibile care se revarsă dinspre docuri, poate-i vreun nebun care lansează artificii în ploaia torenţială.

Tuşeşte şi elimină apă din plămâni. Ar trebui să fie mort. Îşi aminteşte cum a atins fundul râului şi cum a dat înnebunit din mâini ca să iasă la suprafaţă, doar pentru ca apoi să fie înhăţat de-un curent puternic şi tras înspre golf. Dar o mână îl apucase de încheietură şi-l trăsese înapoi pe ponton. Ar fi trebuit să le alunece mâinile una dintr-alta, dar palma asta avea o textură foarte bună pentru prins, asprită de atâta frecat cu laveta şi împins cozi de mătură şi de mop, o mână foarte asemănătoare cu a Elisei.

Era negresa pe care o zărise Giles pe rampa de încărcare de la Occam, complicele lor. Nu-şi putea închipui cum de era ea aici, dar e drept că nimic nu se potrivea la femeia asta: dolofană, între două vârste, îşi făcea apariţia în momente-cheie, mânată de un curaj fără margini. În clipa în care el se apucase bine de ponton, ea îi şi trăsese pensula din buzunar şi-l atacase pe bărbatul înarmat. Acum bărbatul acela e mort, iar din gât îi ţâşneşte atât de mult sânge, încât nici valurile care-i biciuie nu-l pot spăla pe tot.

Giles se sforţează să se ridice într-un cot. Femeia îi trage trupul care tremură mai aproape de-al ei. Respiraţiile li se domolesc laolaltă în timp ce se uită mijind ochii, prin stropii valurilor, la creatura care acum e în picioare, aruncă cu un bobârnac sângele omului de sub gheară şi se îndreaptă, călcând pe picioarele sale membranate, către trupul prăbuşit al Elisei, cu splendidele-i lumini pălind cu fiecare pas.

— Elisa a…? întreabă Giles cu un glas cârâit.

— Nu ştiu, spune femeia.

— *Mâinile sus!* strigă bărbaţii.

Creatura nu-i bagă în seamă. O ridică pe Elisa de pe ponton. Acum strigătul se schimbă în:

— *Lasă femeia jos!*

Dar nici acestea n-au mai mult efect. Creatura stă o clipă pe loc, o siluetă neagră conturată pe fundalul râului înspumat şi-al ploii argintii, o formă înaltă şi puternică la marginea Americii. Giles e prea obosit, prea doborât de durere ca să strige, dar gura îi rosteşte mut cuvintele *la revedere,* şi către creatura a cărei atingere tămăduitoare i-a dat putere să nu se înece în noaptea asta, şi către cea mai bună prietenă a lui, care i-a dat putere să nu se înece în ultimii douăzeci de ani.

Fără un sunet, fără un strop, ţinând-o pe Elisa în braţe, creatura plonjează în apă.

Bărbaţii ajung în sfârşit lângă ei, plescăind cu pantofii lor prin apa de pe ponton. Cei înarmaţi se duc până la capăt, ţinându-şi caschetele cu mâna din cauza rafalelor de vânt în timp ce încearcă să urmărească razele de lumină care strălucesc printre valuri. Cei cu truse medicale se opresc mai întâi lângă bărbatul mort, iar după aceea lângă Giles şi femeie. Un medic îşi trece mâinile peste capul şi gâtul lui Giles, apoi peste trunchi.

— Sunteţi rănit?

— Sigur că e rănit, sare femeia care îl ţine în braţe pe Giles. Toţi suntem răniţi.

Giles se surprinde chicotind. O să-i fie dor de Elisa. Ah, ce dor o să-i fie, în fiecare noapte în care parcă e dimineaţă, în fiecare dimineaţă care parcă e după-amiază, de fiecare dată când îi chiorăie maţele fiindcă a uitat să mănânce. A iubit-o. Ba nu, nu-i corect spus. O *iubeşte.* Şi, într-un fel, ştie că ea n-a dispărut – şi nici n-o să dispară vreodată. Iar femeia asta? Salvatoarea lui. S-ar putea s-o iubească deja şi pe ea.

— Tu trebuie să fii Giles, îi spune femeia în timp ce e examinată de medic.

— Iar tu, zice el, trebuie să fii Zelda.

Ridicolul prezentărilor oficiale în aceste condiţii apocaliptice îi face pe amândoi să zâmbească. Giles se gândeşte la Elaine Strickland, care a dispărut înainte să apuce să-i spună ce mult a însemnat ea pentru el. N-o să facă din nou aceeaşi greşeală. Se întinde, o ia pe Zelda de

mână. Apa sărată lunecă între palmele lor şi le uneşte. Ea îşi lasă capul pe umărul lui în vreme ce ploaia răpăie pe ei doi, topindu-i – cel puţin aşa li se pare – şi făcându-i una şi-aceeaşi fiinţă.

— Crezi că… începe Zelda.

Giles încearcă să o ajute:

— Că au…

— Adică, acolo, în ape, continuă ea. Că ar putea…

Dar niciunul din ei nu reuşeşte să termine. Nu-i nimic. Ştiu amândoi care e întrebarea, la fel cum ştiu şi că, pentru ei, nu va exista un răspuns categoric. Giles o strânge de mână şi oftează privindu-şi aburul respiraţiei – încă puternică, din câte vede – cum se risipeşte sub o ploaie care parcă în sfârşit se mai domoleşte. Aşteaptă să fie înfăşuraţi în pături de spital, suiţi în ambulanţa pe care au insistat să o ocupe împreună şi, abia după ce bănuieşte că Zelda a şi uitat întrebarea, îi spune răspunsul în care crede cel mai tare.

33

Elisa se scufundă. Poseidon o înhaţă, o răsuceşte pe o parte şi pe alta, aşa cum îşi rostogoleşte un crocodil prada. De două ori a reuşit să iasă la suprafaţă, cât să vadă Baltimore-ul şi ţara ei micşorându-se, o licărire insignifiantă. E împuşcată şi nu poate să dea din picioare, aşa că acum coboară între ape pentru ultima oară. Aici, jos, e întuneric. Nu e aer. E doar presiune, de parcă zeci de palme i-ar apăsa pe trup pentru a-i astupa rănile. Dar sângele îi curge oricum, răspândindu-se prin apă, o rochie stacojie care ia locul halatului elegant luat de ape.

Elisa îşi întredeschide buzele, lasă apa rece să pătrundă.

Din beznă, se iveşte el. Ei i se pare că e un banc de peştişori care strălucesc, până când se dovedeşte că fiecare dintre nenumăratele puncte luminoase e unul dintre solzii lui. El îşi aduce sub ape propriul soare, iar la lumina acestuia ea îl priveşte mişcându-se cum niciun om nu şi-ar putea închipui. Căci el nu se află în apă, ci mai

degrabă e parte din ea, mergând prin ea ca pe un trotuar, o minunată iluzie, doar pentru a se răzvrăti apoi împotriva gravitaţiei şi-a face piruete asemenea unei flori purtate de vânt. Cu o precizie deplină, se apropie de ea şi-o sărută pe cap; o cuprinde în braţe, învăluind-o în propriul său soare de mare. Palmele lui late alunecă pe spatele ei, îi urcă pe umerii dezgoliţi şi-i plonjează între sâni. Apoi el se îndepărtează un pic şi o prinde dintr-o parte, de parcă Elisa ar fi un copil care abia învaţă să meargă pe bicicletă.

Elisa clipeşte, pleoapele ei lopătează împingând litri de apă. Golul din piept i-a dispărut. Surprinzător este că nu simte nimic surprinzător, doar o acceptare tihnită, plăcută. Se uită în sus şi descoperă că acum creatura s-a îndepărtat un pic, în dreapta ei, şi o mai ţine doar de-o mână. Elisa îşi dă seama că se pregăteşte să îi dea drumul. Scutură din cap, părul i se unduieşte în vârtejuri ca algele. Nu e pregătită. Îşi aduce mâna liberă mai aproape ca să îşi exprime prin semne neliniştea, dar membrele oamenilor nu sunt pricepute la gesturile repezi prin apă. Mâna lui se desprinde de-a ei, iar ea cade, cade, cade, deşi e greu să-şi dea seama de asta într-un hău atât de întunecat. Poate că, de fapt, se înalţă, se înalţă, se înalţă. Dă din picioare. Frumoşii pantofi argintii de la Julia se rostogolesc pe lângă ea ca nişte peşti exotici. Nu mai are nevoie de ei.

El se iveşte iar din adâncuri. Stau unul în faţa altuia în întinderea de ape, înnoiţi, goi, oceanul fiind Edenul lor. Branhiile lui se umflă şi se contractă. Respiră şi Elisa. Nu înţelege cum şi nici nu-i pasă, fiindcă aerul-apă e minunat! Are gust de zahăr şi căpşuni, îi dă o energie pe care n-a mai simţit-o vreodată. Nu se poate abţine: râde. Bule i se înalţă vesele din gură, iar creatura se joacă pocnindu-le. Ea se întinde, îi mângâie branhiile catifelate. I se pare că şi-ar putea petrece toată viaţa privindu-l.

Şi chiar ar putea. Ceva înăuntrul ei începe să crească. Sunt acele părţi, îşi dă seama Elisa, care o făceau pe Sora-şefa – probabil singura persoană care ştia adevărul – să îi spună că este un monstru. Elisa nu o urăşte; îşi dă seama că aici, în adâncuri, ura nu are niciun rost. Aici îţi

îmbrăţişezi duşmanii până când devin prietenii tăi. Aici nu cauţi să fii o fiinţă, ci toate fiinţele, şi toate deodată, Dumnezeu şi Chemosh şi tot ceea ce există între ei. Schimbarea care se petrece în ea nu este doar una mentală. E fizică, a pielii şi-a muşchilor. Da, s-a născut. E totală. E perfectă.

Întinde mâna spre el. Înspre ea. Nu mai e nicio diferenţă. Acum înţelege. Îl prinde în braţe, se prinde pe ea, se ţin unul pe celălalt, şi totul e întuneric, totul e lumină, totul e urâţenie, totul e frumuseţe, totul e durere, totul e mâhnire, totul e niciodată, totul e veşnic.

34

Aşteptăm aşteptăm ascultăm simţim avem răbdare noi avem întotdeauna răbdare dar e greu femeii pe care o iubim îi ia mult îi ia aşa mult să ştie să vadă să simtă să îşi amintească şi nu e bucurie să vezi cum se luptă nu e bucurie să o vezi cum o doare dar şi noi am luptat şi noi toţi am luptat iar durerea şi lupta sunt importante durerea şi lupta trebuie să existe dacă ea e să se vindece aşa cum noi toţi am făcut aşa cum noi am ajutat la vindecarea ei şi acum se întâmplă se întâmplă acolo înţelegerea şi este frumos ea este frumoasă noi suntem frumoşi şi e o privelişte plăcută o privelişte fericită liniile de pe gâtul ei liniile de care a crezut că erau cicatrice dar nu sunt cicatrice e o privelişte plăcută să vezi liniile acelea cum se deschid ca să se deschidă branhiile să se caşte larg branhiile e o privelişte fericită şi acum ea ştie cine este cine a fost dintotdeauna ea este noi şi acum vorbim împreună acum simţim împreună şi înotăm în depărtări către sfârşit către început şi îi primim cu drag pe toţi cei care doresc să ne urmeze primim peştii primim păsările primim insectele primim patrupedele primim bipezii te primim pe tine ///

vino cu noi

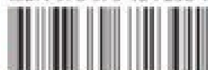
Mulţumiri

Mulţumirile noastre se îndreaptă către Richard Abate, Amanda Kraus, Ricardo Rosa, Grant Rosenberg, Natalia Smirnov, Julia Smith şi Christian Trimmer.

O LEGĂTURĂ DINCOLO DE CUVINTE

FOX SEARCHLIGHT PICTURES PRESENTS A DOUBLE DARE YOU PRODUCTION A GUILLERMO DEL TORO FILM "THE SHAPE OF WATER" SALLY HAWKINS MICHAEL SHANNON RICHARD JENKINS
DOUG JONES MICHAEL STUHLBARG AND OCTAVIA SPENCER LUIS SEQUEIRA ALEXANDRE DESPLAT SIDNEY WOLINSKY, ACE PAUL AUSTERBERRY DAN LAUSTSEN, DFF
GUILLERMO DEL TORO, p.g.a. J. MILES DALE, p.g.a. GUILLERMO DEL TORO GUILLERMO DEL TORO & VANESSA TAYLOR
GUILLERMO DEL TORO

www.polirom.ro
Carte publicată și în ediție digitală